

Y i D o W o o

하모니 THU SỐ 110

TRẦN HẢI DƯƠNG DỊCH

"Mong rằng mọi tình yêu trên thế gian
sẽ luôn bình an."

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

HÒM THƯ SỐ 110

Tác giả: Yi Do Woo

Người dịch: Trần Hải Dương

Phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản Hà Nội 2020

ebook@vctvegroup

HỒM THƯ SỐ 110

CHƯƠNG 1

Những mạt gỗ mỏng manh rơi từ đầu cây bút chì còn mới nguyên xuống tờ giấy đã dùng một mặt. Jin Sol dùng dao chuốt cho đến khi ruột bút lộ ra, bột chì đen mịn lả tả rơi xuống dính vào mặt giấy.

“Vậy tóm lại là PD Lee Geon cũng thuộc phe Daeho à?”

Jin Sol vừa áng chừng độ nhọn của ruột chì vừa hững hờ hỏi. Chỉ còn một tuần nữa là đến ngày cải tổ nhân sự mùa thu. Từ sáng sớm phòng biên kịch đã nhốn nháo bàn tán về các chương trình mới cũng như PD được phân công phụ trách.

“Nếu phân rạch rồi thì là thuộc phe Daeho chứ còn gì nữa, dù xét về quan hệ đồng môn hay đồng hương anh ta cũng thuộc bên đó thôi, đám người có thế lực ấy!” Biên kịch Kim miệt mài gõ bàn phím máy tính xách tay ngay bên cạnh Jin Sol, từ ban nãy đã liên tục cung cấp thông tin về PD Lee Geon cho Jin Sol. Phía đối diện, biên kịch Choi, người phụ nữ U40 đã lập gia đình đang chăm chú viết bản thảo ôn tồn chen vào cuộc trò chuyện giữa hai người.

“Đừng có nói linh tinh. Theo chị anh chàng này, dù sống trong chung cư Daeho đi chăng nữa cũng không thuộc phe Daeho đâu. Đài phát thanh có việc gì còn chưa bao giờ thấy cậu ta ló mặt nữa là. Đây chính là mẫu người chỉ muốn một mình nhẹ thân. Chị từng làm việc với cậu ta nên biết.”

Jin Sol trầm nghĩ, những lời này có lẽ đúng bởi kỳ vừa rồi biên

kịch Choi đã làm chương trình *Nhạc phim đêm* cùng với Lee Geon. Đột nhiên bị chọc mạnh vào mạng sườn, Jin Sol lập tức liếc nhanh sang hướng biên kịch Kim vừa chỉ. Ở một góc phòng, biên kịch Song vẫn được đồn là có mối quan hệ thân thiết với hội chung cư Deaho mặt lạnh tanh, tay đặt lên bàn phím ra điều đang làm việc, nhưng kỳ thực tai lại dỏng lên nghe ngóng. Biên kịch Kim lén lè lưỡi còn Jin Sol cười tủm.

Jin Sol đặt ngay ngắn chiếc bút chì đã gọt nhọn vào hộp bút rồi lại bắt đầu gọt một cái mới. Những lúc rảnh rỗi hay khi đột nhiên thấy hưng phấn hoặc bồn chồn, cô lại có thói quen lôi vài cây bút chì ra gọt. Jin Sol thích ngắm những mảnh gỗ mỏng manh rơi xuống khỏi mũi dao và ruột chì đen lộ dần ra nơi đầu bút. Dù bao năm trôi qua, cô vẫn say đắm hương gỗ phảng phất mỗi khi gọt bút chì, mùi hương vẫn vẹn nguyên như thời cô còn ấu thơ.

Kể từ năm cuối đại học đến giờ, đã tròn chín năm cô đặt chân đến đài phát thanh, đảm nhận chân viết kịch bản quen. Sau khoảng hai năm làm trợ lý biên kịch, phụ trách vài phần kịch bản dưới sự hướng dẫn của các tiền bối, cô đã được mang danh biên kịch đúng nghĩa và tự viết chương trình của riêng mình. Sau khi làm việc tại vài đài phát thanh, ba năm trước, cô bắt đầu chuyển về công tác tại FM Radio có trụ sở đặt ở quận Mapo. Jin Sol không thuộc tí người quá hoạt bát năng nổ hay hòa đồng quảng giao nên ngoại trừ những người làm việc chung, cô chỉ duy trì mối quan hệ xã giao với người khác ở mức nếu gặp thì khẽ cúi đầu chào mà thôi.

Cô vô thức thờ dài khiến đồng mặt gỗ nằm trên mặt giấy bay lên nhẹ nhàng rồi lại rơi xuống. Trong vòng một năm rưỡi qua, cô đã đảm

nhận công việc viết kịch bản cho hai chương trình phát thanh: *Chiếc xe ngựa hoa* chuyên gửi tặng các ca khúc truyền thống và *Studio hạnh phúc* dành cho phái đẹp. Không hiếm trường hợp các PD đảm nhận một chương trình trong suốt vài năm trời nên cũng có khi biên kịch phải gắn bó với chương trình đến ba kỳ liên tiếp.

Tuy nhiên, trong đợt cải tổ nhân sự lần này, giám đốc đài cho rằng chương trình *Chiếc xe ngựa hoa* đang trong giai đoạn cần phải đổi mới. Tức là sẽ được chuyển giao cho PD Lee Geon 33 tuổi mới vào công ty được năm năm phụ trách. Với một người mắc bệnh sợ người lạ nặng như Jin Sol, việc phải hòa hợp với cộng sự mới quả có chút đáng ngại.

“Gong Jin Sol, giờ cô đã là bậc thầy trong lĩnh vực gọt bút chì rồi đấy.”

Biên kịch Kim nửa xuýt xoa nửa trêu chọc khi nhìn thấy đầu bút chì xinh xắn Jin Sol vừa gọt.

“Đúng thế. Em đắc đạo rồi.”

Jin Sol cười khúc khích hưởng ứng. Đột nhiên cửa phòng mở tung, một giọng nói trong trẻo vang lên khiến ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía đó.

“Chào mọi người. Lâu lắm rồi không gặp!”

Là biên kịch Ahn Hee Yeon, cô gái luôn khiến người đối diện phải chú ý bởi phong cách thời trang nổi bật và ngoại hình tươi sáng, tràn đầy năng lượng. Biên kịch Kim khẽ nghiêng người thăm thì.

“Chuyện gì thế này, sao cô ả lại hạ cố đến cái phòng biên kịch xa xôi hẻo lánh này cơ chứ. Trước giờ toàn ngồi cạnh PD một lát rồi đi ngay cơ mà.”

Hee Yeon đi thẳng vào phòng biên kịch, tiến đến vị trí gần cửa sổ nơi Jin Sol đang ngồi, duyên dáng ghéch bộ móng xinh đẹp của mình lên bàn làm việc.

“Biên kịch Gong, lần này cô làm việc với PD Lee Geon đúng không?”

Mái tóc đen dày, óng mượt của Hee Yeon được tết năm sin sít và cột lại bằng dây nơ màu lá phong. Nhìn bím tóc trước mặt, Jin Sol chợt nghĩ, tết năm như vậy thì phải tết theo thứ tự thế nào nhỉ.

“Ừ. Có vấn đề gì sao?”

“Tôi vừa đi họp về. Chương trình *World Music* của chúng tôi kỳ này vẫn sẽ tiến hành như thường lệ. Cô biết anh Geon sẽ làm *Chiếc xe ngựa hoa* và một chương trình khác nữa rồi chứ? Anh ấy dò hỏi tôi xem biên kịch Gong là người như thế nào, đương nhiên tôi đã nói tốt về cô trước mặt anh ấy rồi.”

Nói tốt về mình ư? Ahn Hee Yeon lại biết rõ về mình sao? Dù nghi ngờ nhưng Jin Sol vẫn cố nở nụ cười.

“Thế à? Cảm ơn cô nhé.”

“Tôi nghĩ biên kịch Gong và anh Geon sẽ làm việc ăn ý với nhau thôi. Anh ấy vốn rất thông minh.”

Jin Sol gượng cười, lẳng lặng lấy cây bút chì thứ ba và chỉ gạt đầu. Anh Geon cơ đấy. Cho đến tận giờ, cô nàng Ahn Hee Yeon 28 tuổi này chưa từng gọi bất cứ ai trong số các biên kịch ở đài phát thanh bằng chị hay tiền bối. Cả với Jin Sol năm nay đã 31 tuổi hay với những người lớn tuổi hơn nữa, Hee Yeon cũng chỉ gọi trống không là “biên kịch X” để tạo cảm giác ngang hàng.

Trước thái độ dừng dưng của Jin Sol, Hee Yeon lén nhìn cô một lượt từ đầu đến chân. Gong Jin Sol dáng người nhỏ bé, đang chăm chú nhìn xuống đầu ngón tay lảng lảng gọt bút chì. Nghe bảo cô ta viết bản thảo rất chắc tay, lại được các PD đánh giá rất cao? Nhưng theo Hee Yeon thấy, Jin Sol chỉ là một phụ nữ hết sức bình thường, không giỏi xã giao, không có tham vọng, cả chí tiến thủ cũng không nổi.

“Cô có biết PD Lee Geon là nhà thơ không?”

“Gì cơ?”

Suýt chút nữa thì bị dao cứa vào tay. Jin Sol khựng lại, ngược lên nhìn Hee Yeon như thể vừa nghe thấy điều không nên nghe. Cô há hốc miệng vì ngạc nhiên. Phải đến lúc này, Hee Yeon mới mỉm cười tươi tắn.

“Cô không biết sao? Cách đây mấy năm, PD Lee Geon còn ra một tập thơ. Viết hay lắm.”

Vẻ mặt cảm thán hiện lên trên gương mặt Jin Sol, cô khẽ thở dài.

“... Chết tiệt.”

Hee Yeon nở nụ cười thỏa mãn rồi nhắc mông khỏi bàn.

“Tôi phải đi trước đây, còn phải đến Yeouido nữa. À, cô có xem chương trình tôi viết kịch bản không? 12 giờ đêm thứ Năm hằng tuần nha. Mong cô giúp tăng tỉ suất người xem một chút nha. Hẹn gặp lại mọi người sau.”

Hee Yeon rạng rỡ vẫy tay chào tạm biệt tất cả mọi người trong phòng rồi bỏ đi. Biên kịch Song ngồi ở phía cửa ra vào cười khẩy

như thế vừa nghe một chuyện thật hoang đường. Ngoài chương trình *World Music*, Hee Yeon còn đảm nhận cả kịch bản *Jazz Concert* và cô nàng chưa bao giờ ngừng khoe khoang về việc này.

Jin Sol nhìn biên kịch Choi ngồi phía đối diện với vẻ mặt oán trách.

“Tiền bối, sao chị không nói với em?”

“Chuyện PD Geon là nhà thơ á? Cái đó có gì quan trọng đâu cơ chứ?”

Biên kịch Choi đưa tay đẩy lại gọng kính trên sống mũi rồi rời mắt khỏi màn hình máy tính, ngược lên nhìn Jin Sol. Ở đài phát thanh có rất nhiều nhà sản xuất họ Lee nên Lee Geon thường được các đồng nghiệp gọi là PD Geon.

“Với em thì có đấy. Chị biết trước đây em từng khổ sở như thế nào với tay phê bình âm nhạc kia còn gì?”

“Em cứ thử làm việc với người ta đi đã. Thật tình, PD Geon khó tính trong chuyện bản thảo lắm nhưng cậu ta cũng không phải kiểu người thích gây sự lung tung đâu. Cứ làm việc với tâm trạng thoải mái là được.”

“Đâu có dễ vậy ạ.”

Jin Sol lẩm bẩm trong miệng nghe như tiếng thở dài. Đoạn, cô bỏ dao và bút chì vào ống đựng bút rồi gói tờ giấy hứng bột chì và mặt gỗ lại. Anh ta mà viết lách giỏi thật thì con đường gian nan lại sắp mở ra trước mắt Jin Sol rồi đây. Jin Sol không thích những PD giỏi viết lách, kiểu làm thơ, viết tiểu thuyết hay phê bình văn học. Đâu phải mình cô nghĩ vậy. Mọi biên kịch đều muốn tránh các PD giỏi viết lách. Vài năm trước, Jin Sol từng làm việc chung với một nhà

sản xuất kiêm phê bình âm nhạc mà đến tận bây giờ chỉ cần nhớ đến quãng thời gian đó cô lại lắc đầu nguầy nguậy. Người đó luôn vặn vẹo về các bình luận ca khúc, thậm chí là từng câu chữ diễn đạt của cô. Anh ta thuộc típ người trong một ngày phải sửa được một chỗ theo đúng ý mình mới vừa lòng, cho dù nội dung trước và sau sửa không khác biệt là mấy. Jin Sol nghĩ anh ta cứ sửa theo thói quen vậy thôi.

Chống tay lên cằm, Jin Sol thờ thẩn thả hồn xuống dòng sông Hàn qua khung cửa kính tầng mười sáu. Không biết tự bao giờ ánh chiều tà đã dập dềnh phản chiếu lấp lánh trên mặt nước. Hơi thở mùa thu đầu tháng Mười nhuộm vàng hàng cây ngân hạnh dọc bờ sông.

Đêm hôm ấy, Jin Sol ngồi đối diện với PD Jang Il Bong bên chiếc bàn hợp kim ở quán “Bì lạn nướng” nhộn nhạo nằm trong một con ngõ phía sau đài phát thanh. Đó là một quán chuyên các món từ thịt lợn, kiểu quán nhậu lâu đời gợi lại cảm giác xưa cũ đặc trưng của các con hẻm tại khu vực Mapo. Lửa bùng lên từ lỗ hồng khoan giữa bàn, bì lợn đặt trên vỉ nướng chín kêu xèo xèo. Dù cửa ra vào và cửa sổ được mở toang, cộng thêm chiếc quạt thông gió bám đầy bụi đen đang hoạt động hết công suất, trong quán ăn vẫn nghi ngút khói.

“Thế mới nói, hồi ra tập thơ ấy, giá cậu ta bảo một câu ‘Anh à, em vừa ra một tập thơ’ rồi ký tên cầm đến đưa tôi thì quý hóa biết bao. Chúng tôi sẽ cùng đi nhậu, cậu ta mời cũng được mà tôi mời cũng chẳng sao. Nhưng chuyện tập thơ tôi cũng chỉ nghe người ta xì xèo bàn tán, nào đã được mục sở thị bao giờ. Chẳng nhẽ ngay đồng nghiệp cùng cơ quan cậu ta cũng không định gửi tặng sao?”

“Gửi tặng gì chứ ạ. Không biết chừng anh ấy thấy ngại cũng nên.”

“Cậu ta là học sinh trung học mới dậy thì hay sao mà ngại với chẳng ngừng? Không phải vậy đâu, mà bởi chủ nghĩa cá nhân đấy. Cậu ta vốn chẳng tha thiết gì với tập thể cả.”

PD Jang Il Bong nâng ly rượu soju lên nốc cạn. Tính cách người này cũng cứng nhắc y như thân hình to béo chắc nịch của anh ta. PD Jang luôn khẳng định cho rằng đây là quán đỉnh nhất trong số rất nhiều quán nhậu ở Mapo. Lý do anh ta đưa ra là bởi từ trước đến nay quán ăn này luôn đông khách và dù có nói chuyện lớn tiếng thế nào cũng chẳng ai soi mói cả. Giờ hai người chẳng khác nào đang trong bữa tiệc mừng công chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*.

“Tôi cực kỳ không thích kiểu người thẳng thừng từ chối các bữa nhậu cùng đồng nghiệp như thế.”

PD Jang vừa gãi sồn sột vàng trán nhăn tít vừa như định nhân thể nói hết ra những điều muốn nói.

“Có những lúc người ta phải uống vì bầu không khí chung chứ. Như là lễ trao giải của Liên đoàn các nhà sản xuất chương trình đợt vừa rồi hay buổi họp mặt ban khoa giáo chẳng hạn. Cậu ta hết lấy cớ bị cảm, sưng amidan nên không nuốt được lại viện lý do cả đêm mất ngủ nên chẳng thiết ăn uống gì... Đã là đàn ông, vào những ngày đặc biệt như vậy dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng phải đến tham dự, cùng uống với anh em vài chén mới đúng phép lịch sự chứ? Tôi không có ý chê trách cách đối nhân xử thế của PD Geon đâu, nhưng quả thật cậu ta tự đặt ranh giới nghiêm ngặt quá nên không phải là kiểu của tôi.”

Jin Sol dùng đũa trộn món salad hành lá và khế nhún vai. Dù cổ tỏ ra bản thân là người xuề xòa nhưng Jang Il Bong thật ra chẳng phải người thoải mái gì cho cam. Ví như nếu đêm hôm trước các nhân viên cùng nhau đi uống rượu đến khuya mới về, rồi vào sáng hôm sau có biên kịch xin hoãn nộp bản thảo, Jang Il Bong sẽ nói, “Xem nào, rượu vào người ta cũng có thể mắc lỗi. Cố gắng nghĩ cách xử lý nhanh gọn nhé!” rồi nhún vai. Tuy nhiên, nếu một biên kịch làm việc chăm chỉ, cẩn thận đến đâu mà lại không giỏi xã giao cùng cố quan hệ đồng nghiệp thì mặc cho bản thảo có tốt cỡ nào, anh ta cũng cố tình không duyệt bài. Nói tóm lại làm việc với nhân vật này, phải biết hòa nhập bầu không khí chung.

Lần cải tổ này, cô vẫn làm chung với PD Lee Seon Young của chương trình *Studio hạnh phúc*. Đó là một phụ nữ ở độ tuổi cuối 30, đã kết hôn và thuộc kiểu người hoàn toàn trái ngược với PD Jang. Chỉ cần biên kịch nộp bản thảo hoàn chỉnh, dù người đó có không đến văn phòng cả tháng trời, chị cũng không bực bội hay đánh giá người ta lơ là, thiếu tinh thần làm việc nhóm. Thay vào đó, dù biết rõ một biên kịch đang cảm cúm nặng, nhưng chỉ cần thấy chất lượng bản thảo giảm sút tí chút chị cũng sẽ gọi điện ngay lập tức. “Jin Sol, bản thảo của em hôm nay thiếu nhiệt huyết hơn bình thường đấy, em cũng tự nhận thấy đúng không? Vậy nên em phải giữ gìn sức khỏe cho tốt chứ.” Những cuộc điện thoại hỏi thăm sức khỏe kiểu này thực sự có hiệu quả đến mức cả cơn cảm cúm cũng phải sợ hãi mà nhanh chóng thuyên giảm.

Jin Sol nhắm chặt mắt uống cạn chén soju trước mặt. Đúng vậy, theo kinh nghiệm chín năm qua của cô, làm gì có nhà sản xuất nào

dễ tính cơ chứ. Bởi trong cái nghề này tồn tại một chân lý vĩnh cửu: các nhà sản xuất dễ tính là điều không thể chấp nhận được. Nhằm nâng cao chất lượng chương trình, bắt buộc các PD đều phải có tham vọng lớn và chẳng biên kịch nào cảm thấy bất mãn về điều này. Chỉ cần là sự khắt khe không tư lợi thì dù có thế nào cũng chấp nhận được.

Lee Geon. Rốt cuộc là PD thứ mấy mình làm việc cùng nhỉ? Dẫu sao đến ngày mai cô sẽ biết anh ta là người thế nào thôi. Jin Sol xốc lại tinh thần, cô đặt mạnh chén thủy tinh xuống bàn. Jin Sol luôn cho rằng soju chẳng có vị gì ngoài đắng chát.

Một hành lang dài cách âm chia tầng mười bảy của tòa nhà thành phòng điều khiển trung tâm dành cho các chương trình phát sóng trực tiếp, đối diện đó là phòng lưu trữ băng đĩa tài liệu, ngoài ra còn mười phòng thu lớn nhỏ khác. Để đi vào khu hành lang phòng thu từ phía sảnh, phải nhập mật khẩu ở ổ khóa đặc biệt trên cánh cửa sắt màu bạc nặng nề.

Geon ném bộp cuốn sổ lên bàn họp cạnh cửa sổ trong sảnh. Đoạn, anh đẩy mở tấm cửa thông gió hình chữ nhật, cài then sắt để cố định. Một cơn gió mạnh lùa qua ô cửa làm không khí mát mẻ và dễ chịu hẳn. Geon ngồi xuống đối diện ô cửa, không cả buồn nhìn Jin Sol, hứng hờ kéo một chiếc ghế bên cạnh, ngụ ý bảo cô ngồi đó.

Đặt cuốn sổ màu đen tương tự có in logo và tần số của đài phát thanh lên bàn, Jin Sol ngồi ngay ngắn xuống cạnh Geon. Vị trí này rõ ràng đỡ áp lực hơn là ngồi đối diện. Với người lần đầu tiếp xúc, thay vì cứ nhìn chăm chăm lỗ mũi nhau thì vừa ngắm sông Hàn chênh

chéch ngoài cửa sổ vừa nói chuyện hẳn sẽ thoải mái hơn. Hừm, có lẽ anh ta đã biết gì đó rồi. Dù sao thì, mình vẫn nên bắt đầu trước chứ nhỉ.

“Tôi giới thiệu trước nhé? Chắc anh chưa biết, tôi là...”

“Tôi biết rồi.”

Geon buông câu nhẹ tênh cắt ngang lời Jin Sol. Anh lật một trang cuốn sổ và hờ hững đọc nội dung ghi chép trong đó. Trong bầu không khí im lặng ngán ngùi, Jin Sol lén liếc nhìn Geon. Anh mặc một chiếc áo thun ngắn tay đen và quần kaki nâu trông rất thoải mái, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng. Tuy đã vô cùng quen với khuôn mặt này trong suốt ba năm qua nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn anh ở cự li gần đến vậy. Dĩ nhiên giờ cũng chẳng phải là lúc thích hợp để nhìn với ngắm.

Geon lấy tờ kế hoạch sản xuất kẹp trong cuốn sổ, mở ra đọc.

“Biên kịch Gong Jin Sol. Sống tại chung cư Wooseong. Quan hệ bạn bè trong công ty: PD Lee, PD Jang, phóng viên Han. Ngoại trừ những đồng nghiệp trên chưa từng thấy cô qua lại với ai khác. Nhà hàng ruột: Mapo Naru. Thực đơn yêu thích: cơm canh bã đậu. Trang phục thường ngày: áo sơ mi quần jeans xanh. Chùng này có được coi là thông tin sơ bộ không vậy?”

Geon liệt kê với giọng tỉnh bơ, đoạn liếc nhanh sang Jin Sol. Ánh mắt hai người chạm nhau.

“... Làm thế nào anh biết được cả thực đơn ăn hàng của tôi thế?”

“Thì lần nào đến đó tôi cũng thấy cô đang ăn canh bã đậu chứ sao. Cô cũng biết về tôi rồi chứ?”

Jin Sol ngáp ngừng giây lát.

“Không, tôi...”

“Không phải hôm qua cô đã chạy khắp nơi hỏi han rồi à?”

Anh trề môi chế giễu. Jin Sol chỉ biết ngồi im. Geon đứng dậy.

“Không có gì uống nhỉ. Cô có muốn uống cà phê không?”

“Để tôi đi lấy.”

Jin Sol đột nhiên đứng phắt dậy và nhanh chân rời khỏi chỗ ngồi.

Rẽ vào góc sảnh, phía trước thang máy là nhà vệ sinh và máy bán hàng tự động. Jin Sol bước vội vào nhà vệ sinh, đứng trước gương hít thở sâu. Phù, chuyện này. Còn chưa bắt đầu hiệp một mà cô đã cảm giác mình bị kéo vào một cuộc đấu trí. Khốn khổ thay, chắc từ giờ phải trơ mặt ra rồi. A, cái tật sợ người lạ đáng ghét này. Đáng lẽ mình phải tỏ ra tự nhiên, tự tin và lão luyện chứ. Nghe nói anh ta đã học xong cao học. Sau khi hoàn thành nghĩa vụ quân sự, anh ta vào công ty năm 29 tuổi, đến nay cũng đã được năm năm rồi. Dù nhỏ hơn hai tuổi nhưng nếu tính theo kinh nghiệm thì Jin Sol còn hơn anh ta những bốn năm tuổi nghề. Sao cô lại trở thành một tiền bối dưới cơ thể này chứ.

Jin Sol cầm hai cốc cà phê trở lại thì thấy Lee Geon đang hút thuốc một mình. Nhận lấy cốc cà phê nóng hổi từ tay Jin Sol, không hiểu sao anh ta lại lộ nét mặt thích thú.

“Cảm ơn. Tôi cũng phải có đi có lại chứ nhỉ, cô hút thuốc lá không?”

Nhận ra đối phương đang nói chuyện với vẻ cợt nhả, Jin Sol hơi đành mặt.

“Tôi bỏ thuốc rồi.”

“Giỏi vậy. Cô bỏ được nhờ NosmoQ à?”

“Không. Hoàn toàn nhờ ý chí thôi.”

Geon lẳng lẳng quan sát gương mặt lạnh nhạt của Jin Sol qua chiếc cốc giấy. A ha, ghét bị thua thế cơ à? Trông cái cách cô vội vàng bật dậy nói sẽ đi lấy cà phê mới gượng gạo làm sao. Nghe bảo cô là người hướng nội, nhưng đã làm việc trong cái ngành này lâu như vậy thì chí ít cũng phải mặt dày lên chứ. Giờ thì cô đang lục lọi như tìm bút chì, rồi im lìm chờ đợi với câu hỏi không lời, sao không nhanh chóng bắt đầu cuộc họp? Mái tóc suôn thẳng dài quá vai được buộc lại bằng dây chun, áo sơ mi giản dị kết hợp cùng quần jeans nền nã. Luôn để mặt mộc đi làm mà hôm nay cô lại tô son sao? Geon ngồi dựa lưng vào ghế, im lặng nhả khói thuốc.

Cuộc chiến thăm dò này chắc sẽ dài lắm đây. Jin Sol tự nhủ lòng. Do phế quản có vấn đề nên hằng năm, cứ đến mùa đông cô lại khổ sở vì chứng hen suyễn tái phát. Tuy không thích những người đàn ông nhăn nhó khi biết phụ nữ hút thuốc lá nhưng cô cũng chẳng ưa kiểu đàn ông vừa gặp đã chìa bao thuốc ra hỏi: “Là biên kịch nên chắc cô cũng hút thuốc đúng không?” như để nấn gân. Gió thổi mạnh làm những trang giấy cuốn sổ Jin Sol đang để mở sột soạt. Có lẽ do rót nhiều kem quá nên cà phê cứ nhạt nhẽo làm sao.

“Mục tiêu năm nay là ‘Đừng để lòng vương bận’. Cô không muốn vương bận chuyện gì cơ?”

Sao? Jin Sol thất kinh nhìn xuống, trang giấy có ghi mục tiêu và kế hoạch trong năm đã bị gió lật ra ngay trước mặt. Geon vẫn ngang nhiên nghiêng đầu đọc tiếp. Jin Sol giật phắt cuốn sổ lại.

“Sao anh lại tự tiện đọc sổ tay của người khác như thế?”

“Chữ to quá nên cứ đập vào mắt tôi thôi.”

“Trời ạ.”

Jin Sol cau mày. Không chỉ mục tiêu của năm mà ở phía dưới cô còn gạch đầu dòng mục tiêu từng tháng. Có lẽ nào, anh ta chắc chưa đọc được đến đó đâu nhỉ.

“Năm nay chắc biên kịch Gong bận rộn lắm. Giờ đã là tháng Mười rồi.”

Jin Sol ném về phía anh ta cái nhìn hằn học. Có vẻ anh ta đã đọc được hết rồi.

Geon cố nhin cười, chăm chú nhìn Jin Sol đang run môi lên vì khó chịu. Dù đã 31 tuổi nhưng cô vẫn ghi mục tiêu từng năm vào sổ tay như nữ sinh trung học. Anh cảm thấy có chút tò mò về cô gái ngày thường trông như học sinh gương mẫu, luôn làm lủi đi đi về về như cái bóng này.

“Nói gì thì nói, sau này chúng ta hãy hợp tác ăn ý nhé. Tôi đã theo dõi *Chiếc xe ngựa hoa* vài hôm rồi. Nếu cứ sản xuất theo khung chương trình cũ chắc cũng không có trở ngại gì. Chương trình thu hút nhiều thính giả lớn tuổi thành ra cũng không nên thay đổi nội dung quá thường xuyên.”

Geon tỏ ra dễ dãi ngoài dự đoán nên Jin Sol chỉ im lặng đợi anh ta nói tiếp. Hiển nhiên đầu tiên sẽ là khen ngợi nội dung gốc, rồi sau đó đưa ra phương án cải tiến mới của bản thân. Nhưng Geon gấp cuốn sổ lại, đẩy tờ kế hoạch sản xuất đến trước mặt Jin Sol, dúi điều thuốc vào cốc giấy rỗng rồi định đứng dậy. Jin Sol thảng thốt.

“Buổi họp kết thúc rồi sao?”

“Kết thúc rồi.”

“Nhưng chúng ta còn chưa bàn bạc được chuyện gì mà.”

“Chúng ta vừa bàn đấy thôi. Chỉ cần gặp mặt uống cốc cà phê thôi mà.”

Jin Sol ngờ vực, im lặng quan sát Geon. Anh ta cười tươi.

“Cô đang phân vân tôi nói thật hay vờ vịt đúng không? Tôi nói thật đấy nên cô cứ yên tâm. Hãy hợp tác ăn ý với nhau nhé. Tôi vốn là một PD rất thoải mái mà.”

“... Có thoải mái hay không phải làm cùng một thời gian mới biết được.”

“Sao thế, vì tôi là dân viết lách từng xuất bản cả tập thơ à? Nghe nói cô không thích việc tôi làm thơ thì phải.”

Cô ấp úng.

“Ai... nói như vậy chứ?”

“Biên kịch Ahn Hee Yeon ấy. Cô còn rửa ‘Chết tiệt’ nữa đúng không?”

Vì không có lời nào để phản bác nên Jin Sol chỉ biết mấp máy miệng như cá chép. Xét cho cùng thì đó là sự thật. Cô cố tình hăng giọng và giải thích quanh co.

“À, thì thật ra... biên kịch bọn tôi hơi ngại cộng tác với các PD biết viết lách.”

Geon thản nhiên khoanh tay trước ngực và bĩu môi.

“Nói trắng ra là ghét cay ghét đắng chứ gì. Vì sao thế?”

“Ngay những PD không giỏi viết lách cũng có thái độ tôi không

biết viết nhưng tôi biết đọc rồi gây khó dễ cho biên kịch. Những PD chần chừ cả viết lách đương nhiên không còn gì để nói rồi.”

“Cô không nghĩ rằng vì cả hai bên đều hiểu sự vất vả của công việc viết lách nên sẽ bớt gây khó dễ cho nhau hơn à?”

“Không hề. Tôi đâu mới bị lừa lần một lần hai bởi mấy lời đó.”

Geon bật cười, đoạn cầm cuốn sổ đứng dậy.

“VẬY, cô cứ thử tin và bị lừa một lần nữa thôi. Tôi còn có lịch đi thu nên xin phép trước.”

“... Ngoài hai chương trình phát sóng trực tiếp anh còn đảm nhiệm chương trình khác nữa à?”

“Tôi phụ trách cả chương trình *Làng thơ* nữa. Chúng tôi thu âm luôn nội dung cho cả tuần nên cũng không nhọc nhằn gì.”

Geon uể oải đi về phía phòng thu, bấm mật khẩu trên ổ khóa tự động. Cánh cửa sắt màu bạc lạch xạch mở ra, anh ta cứ thế đi thẳng và mất hút vào dãy hành lang.

Làng thơ là chương trình được phát sóng vào đúng 12 giờ đêm, thời lượng mười phút mỗi ngày, với người dẫn là một nhà thơ có tiếng trên văn đàn. Mỗi sô sẽ có một bài thơ được chọn ngâm và phân tích ngắn gọn trên nền nhạc du dương. Nhà sản xuất Lee Geon là một nhà thơ, lại độc thân không vướng bận chuyện gia đình nên đã đảm nhận thêm phần việc này thay cho các tiền bối.

Dẫu sao buổi họp đầu tiên kết thúc khá suôn sẻ, nhưng vẫn phải chờ xem anh ta còn thoải mái như thế được đến khi nào. Không biết chừng anh ta đang định bụng thông thả quan sát rồi mới tiến hành thay đổi cũng nên. Jin Sol chậm chậm lắc đầu rồi cầm lấy bản kế

hoạch sản xuất Geon vừa đưa. Trong đó đã lên chi tiết vị trí chèn nhạc nền, bình luận, nhạc hiệu. Jin Sol lấy làm áy náy, PD Jang Il Bong thường chỉ dùng lời nói phác thảo sơ lược kịch bản, PD Geon tỉ mỉ thế này cô nên cảm thấy biết ơn mới phải. Lát sau, Jin Sol cũng gập sổ đứng dậy. Cô còn phải đi trả đĩa nhạc đã mượn ở phòng tài liệu băng đĩa nữa.

Ngang qua phòng thu số 5 đang mở hé cửa, Jin Sol dừng bước. Bỗng đập vào mắt cô qua khung cửa kính là người dẫn chương trình đang đeo tai nghe ngồi trước micro thu âm. Jin Sol tròn xoe mắt. Nhà thơ Go Jong Ryul đây mà!

Cô vô thức dựa người vào cửa phòng thu và thò đầu nhìn trộm. Geon đang lắp băng thu âm thì trông thấy cô.

“Sao vậy, cô còn chuyện gì muốn hỏi à?”

Jin Sol thầm thì như reo lên khe khẽ.

“Oa, chẳng phải nhà thơ Go Jong Ryul kia sao. PD Geon liên hệ mời thầy ấy về làm người dẫn mới đấy ạ?”

“Đúng vậy.”

“Hồi còn đi học, thầy từng dạy chúng tôi một kỳ môn sáng tác thơ đấy. Phải gần mười năm rồi tôi mới được gặp lại thầy.”

Khi đó nhà thơ Go đã gần 40 tuổi và giờ thầy sắp bước sang tuổi 50. Jin Sol chăm chú nhìn ông trong buồng thu với ánh mắt phấn khích như thể đây là một giấc mơ. Geon bật cười. Ánh mắt ngưỡng mộ người ta vẫn nói là đây sao.

“Để tôi nhấn nút Talk-back cho cô chào hỏi thầy ấy nhé?”

Geon đặt tay lên nút ấn màu đỏ trên bàn điều khiển. Jin Sol vội

lắc đầu từ chối.

“Đừng, tôi ngại lắm, có biết chào hỏi thế nào đâu. Có khi thầy còn chẳng biết tôi là ai cũng nên...”

Sự thật này đáng buồn làm sao, nên nghe giọng cô nhuốm tiếng thờ dài. Đến tận lúc này Geon mới chậm rãi quay lại nhìn Jin Sol. Trông cô như một thiếu nữ hâm mộ ngôi sao thần tượng nào đó, nấp sau cửa phòng thu hồi hộp dõi theo nhà thơ trung niên. Còn nhà thơ thì chẳng hề hay biết. Mới ban nãy còn mang dáng vẻ trầm lặng, vậy mà giờ trên môi Jin Sol đã thấp thoáng nụ cười. Anh mắt Geon trở nên sắc bén. Gì vậy, cái cô này. Vừa rồi cô ta còn ngồi đó với hàng chữ “Nhà thơ là đám xui xẻo” lù lù trên trán. Vậy mà giờ đã thì thảo chắt nịch.

“Trời ạ. Thơ của thầy ấy hay lắm.”

Geon khẽ nhướn lông mày. Cũng buồn cười thật đấy nhưng... Gì chứ? Kỳ lạ thay, anh cảm thấy không vui chút nào.

Chiều thứ Năm, nhà sách Kyobo ở Gwanghwamun tấp nập khách ra vào chọn sách. Jin Sol đứng trước khu kệ bày toàn những tập thơ, chậm rãi nhìn lướt qua những cuốn sách được xếp san sát. Cô đã tìm hiểu trước tên nhà xuất bản và tên tập thơ rồi mới đến đây. Trong dãy tập thơ được đánh số lần lượt thuộc cùng nhà xuất bản, cuối cùng cô cũng tìm thấy tập thơ của Lee Geon. Jin Sol lấy cuốn sách ra khỏi giá.

Hạt bụi vàng yên lặng

Dưới tiêu đề ở bìa sách là gương mặt Lee Geon được vẽ theo phong cách biếm họa. Lúc ra quầy thanh toán 5000 won theo giá bìa,

Jin Sol tự hỏi “Từ bao giờ giá một tập thơ lại tăng lên ngần này nhỉ?” Cô đã từng rất chăm chỉ đọc thơ, nhất là vào thời điểm một cuốn có giá 3500 won. Dầu sao nếu xem xét việc vật giá leo thang và các nhà thơ phải viết đến sạm lưng thì một tập thơ giá 5000 won... cũng phải thôi, Jin Sol lẩm bẩm.

Ra khỏi nhà sách Kyobo, Jin Sol bắt đầu thả bộ trên đường Jongno, hướng về phố Insadong. Con đường được nhuộm vàng ruộm bởi hàng cây ngân hạnh hai bên. Hình ảnh này đã trở nên vô cùng quen thuộc với cô trong suốt hơn mười năm qua. Từ sau khi rời quê lên Seoul năm 20 tuổi, không biết đã bao nhiêu lần Jin Sol đi bộ trên con đường nối từ Gwanghwamun đến Dongdaemun này. Con đường cô cứ đi đi về về từ khi còn chẳng có chút gắn bó nào với Seoul, đến khi dần dà nảy sinh tình cảm với nó.

Cô thường xuất phát từ nhà trọ gần khu Dongdaemun, ngang qua Jongno 5-ga với những tiệm thuốc mọc san sát, rồi Jongno 4-ga với Sewoon Plaza và khu Jongmyo đối diện hai bên đường, Jongno 3-ga có thể vừa đi vừa nhìn thấy rạp phim Dansungsa, băng qua Insadong và khu thương xá Nakwon, sau đó đi thẳng một mạch đến Jonggak nơi hằng năm vẫn gióng lên tiếng chuông đêm Giao thừa. Và chỉ cần đi thêm chút nữa thôi sẽ thấy ngã tư Gwanghwamun, nơi đặt bức tượng tướng quân Yi Sun Shin* cao lớn sừng sững với thanh gươm khổng lồ bên cạnh.

Hồi mới đôi mươi, Jin Sol thường đi bộ như vậy đến tận quảng trường Gwanghwamun, vào nhà sách Kyobo, ngồi xõm giữa các giá sách khoảng hai tiếng để đôi chân mỏi nhừ được nghỉ ngơi đồng thời đọc sách miễn phí, rồi lại cuốc bộ hoặc bắt xe buýt trở về nhà

trợ. Đó đã là chuyện xa lắc xa lơ. Có điều, mặc cho những tòa nhà cao tầng sáng loáng đang thi nhau mọc lên, cô cảm thấy trước đây hay bây giờ con đường Jongno và những biển quảng cáo cũ kỹ bạc màu vẫn chẳng hề đổi thay.

Jin Sol vừa rẽ vào con phố Insadong thì điện thoại di động đổ chuông. Màn hình hiển thị cái tên “Han Ga Ram”. Cô là phóng viên lấy tin của chương trình *Studio hạnh phúc*, tính cách sôi nổi dứt khoát, bằng tuổi và chơi thân với Jin Sol.

“Tớ xin lỗi! Cuộc phỏng vấn kéo dài hơn so với dự tính. Bây giờ tớ đi ngay đây, khoảng ba mươi phút nữa là đến nơi thôi.”

“Không sao đâu. Cậu cứ đi từ từ thôi.”

“Cậu đừng đứng ngoài đường, cứ vào quán nào đó chờ tớ nhé. Hay đến chỗ lần trước chúng mình hẹn ấy.”

Đó là một quán trà truyền thống tên “Jidaebang” nằm ở tầng hai của một tòa nhà trên phố Insadong. Jin Sol ngồi vào chiếc bàn gỗ bên khung cửa sổ và bắt đầu đọc tập thơ của Lee Geon. Mải mê đọc hết trang nọ qua trang kia, cô quên cả để ý đến thời gian, cứ thế đắm mình vào tập thơ mở trước mặt.

Đọc đến gần cuối, Jin Sol ngừng lại thở dài. Phóng tầm mắt ra ngoài khung cửa sổ, cô nhìn xuống con đường. Mải đuổi theo ý tứ trong thơ anh khiến tâm trạng cô xúc động lạ thường. Những đợt sóng cảm xúc thế này lâu rồi mới ulla về, nhưng cô không hân hoan chút nào. Cái cảm giác tự dừng lại rồi chạm vào những xúc tu của một tâm hồn đã tĩnh lặng này thật sự... Hạt bụi vàng yên lặng cái gì chứ. Anh ta đặt tên ngược thì có!

Đang ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, cô chợt chú ý đến một cô

gái vừa bước ra từ con ngõ hẹp phía đối diện. Cô gái có mái tóc suôn dài, mặc sơ mi trắng với chiếc váy xòe màu xanh da trời. Jin Sol đã đi lướt qua cô gái hai ba lần gì đó trên phố Insadong. Không hiểu sao cô rất ấn tượng với diện mạo và thần thái của cô gái ấy. Hình như lần trước ngồi ở đúng vị trí này cô cũng đã nhìn thấy cô gái. Cô ấy sống trong con ngõ đó sao?

Cô gái rảo chân bước vào tiệm thuốc.

“Cậu nhìn cái gì mà như bị thôi miên vậy?”

Ga Ram đã đến tự bao giờ. Cô đặt túi máy ghi âm lên bàn rồi ngồi phịch xuống ghế đối diện. Jin Sol vẫn nhìn chăm chăm cánh cửa tiệm thuốc, chỉ tay về phía cô gái đang đẩy cửa kính bước ra.

“Cô gái kia xinh nhỉ?”

Ga Ram nhìn ra ngoài cửa sổ, liếc mắt qua cô gái nọ rồi thờ ơ nhận xét.

“Ôi trời, gầy chết đi được. Gió thổi một cái khéo có khi gãy eo luôn ấy.”

“Nhưng nhìn vẫn rất khỏe khoắn mà. Hệt như mỹ nhân thời xưa vậy.”

“Chịu. Tớ chẳng để ý đến cánh phụ nữ đâu. Kể cả có đẹp hay không.”

Ga Ram tỏ vẻ dừng dừng, chăm chú nhìn bảng thực đơn làm từ thân tre rồi lẩm bẩm.

“Có cả cà phê à? Mà thôi, đã đến tận đây còn uống cà phê làm gì? Phải uống trà xanh các thứ chứ.”

Cô gái kia lại bước hối hả rồi biến mất vào trong con ngõ đối diện.

Để bảg thực đơn sang một bên, Ga Ram bắt chợt trông thấy tập thơ trước mặt Jin Sol, cô kéo giật nó về phía mình rồi nhìn bìa sách.

“À há! Là tập thơ của PD Geon đây mà. Anh ta tặng cho cậu à?”

“Tớ mua ở hiệu sách đấy. Anh ta không tặng, mà tớ cũng đâu thể mở miệng ra xin. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà.”

“Đọc một tập thơ mà biết được con người sao?”

“Thì cũng hiểu được đại khái chứ.”

Ga Ram lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình.

“Bây giờ không tin được cái câu trông văn biết người nữa đâu. Tiêu chuẩn ấy đã bị lung lay đến tận gốc rễ rồi. Cậu thử nhìn vào bản thảo của mấy biên kịch tính cách chẳng ra gì mà xem. Câu chữ đẹp đẽ, uyển chuyển nhẹ nhàng biết bao nhiêu.”

“Các bản thảo khác có thể như vậy nhưng thơ thì không. Thơ như một thành trì cuối cùng còn sót lại vậy, nó là lời bộc bạch của nội tâm. Tớ tin là như thế.”

Ga Ram thè lưỡi như cố tình trêu bạn.

“Đúng vậy, cậu nói đúng lắm. Mà có phải tớ gầy đi một chút rồi không? Tớ bắt đầu kế hoạch ăn kiêng được hai tuần rồi đấy.”

Dạo gần đây Ga Ram đang thực hiện liệu pháp ăn kiêng nên rất quan tâm đến vóc dáng cơ thể. Jin Sol nhìn lướt qua cô rồi gật đầu.

“Có vẻ gầy hơn. Cậu cũng tập luyện chứ?”

“Đương nhiên! Tớ đi bơi đấy. Cậu đi cùng không? Trung tâm thể thao ở bên cạnh đài phát thanh ấy, thiết bị ở đó được lắm.”

Jin Sol do dự. Trước đây cô cũng từng học bơi một lần nhưng thất bại. Nguyên nhân là do không thích ứng được với môi trường

nước, song không riêng gì môn bơi, ở môn thể thao nào thần kinh vận động của cô cũng gần như chạm đáy.

“Để tớ nghĩ đã.”

Jin Sol kéo tập thơ về lại phía mình, vừa mân mê mấy trang sách vừa đắm chìm trong suy nghĩ vu vơ. Ga Ram đoán, cô bạn lẩm u sầu trước mặt lại đang mải nghĩ về anh chàng PD mới kia rồi.

“Này, cậu đừng bận tâm quá. Nhỡ đâu cậu với PD Geon lại hòa hợp với nhau thì sao? Anh chàng đó, xét bề ngoài, không phải rất giống mệnh thủy à? Trông có vẻ điềm đạm đấy chứ. Từ lối suy nghĩ đến hành động, cử chỉ đều như một dòng chảy êm đềm.”

Ga Ram nghiêng đầu rồi đính chính.

“À không! Mệnh kim có vẻ đúng hơn. Trông anh ta có chút lạnh lùng mà.”

Trong lúc Ga Ram mải phân tích đánh giá, Jin Sol bất đắc dĩ giờ loạt soạt tập thơ rồi chậm chậm lắc đầu.

“Sau khi đọc xong tập thơ này thì tớ nghĩ anh ta chẳng phải mệnh kim hay thủy gì đâu.”

“Vậy sao? Thế kết luận của cậu là gì?”

Gập tập thơ lại, Jin Sol nói như thờ dãi.

“... Là hỏa.”

Ra khỏi quán trà, ánh nắng chiều đã chiếu khắp từng góc ngách con phố Insadong. Sau khi đi qua dãy dài các quán trà, các cửa hàng bán đồ cổ và xe kéo bán hàng rong, hai người họ sánh vai cùng đi về hướng Jongno 3-ga. Hai người dự định sẽ xem phim ở rạp. Ga Ram hỏi Jin Sol với vẻ tò mò.

“Hôm nay khu chung cư Wooseong nhà cậu chắc sẽ nhộn nhịp lắm đây. Nghe đâu sinh nhật giám đốc Kim nên các PD sẽ tụ tập ăn tối, cậu có đi không đấy?”

“Sao giám đốc Kim lại mời tớ được cơ chứ? Đó là buổi tụ tập của các nhân viên chính thức, gọi một người làm việc tự do tới làm gì.”

“Thì cùng sống trong một khu chung cư nên biết đâu đấy. Cho đến năm ngoái ông ta vẫn gọi tất cả đấy thôi. Nhưng từ mùa xuân năm nay sau khi công đoàn của các biên kịch được thành lập thì ông ta có chút lạnh nhạt hả?”

Jin Sol lẳng lặng gật đầu. Việc thành lập công đoàn đúng là nhiều vấn đề đau đầu, nhưng dù sao cũng đã giúp giảm bớt những công việc lặt vặt như lấy tin hay đối ngoại. Đột nhiên Ga Ram đập đập vào cánh tay Jin Sol.

“Nhìn kìa. Cô gái ấy.”

Ở bên kia đường, cô gái họ vừa thấy trong con ngõ đang khoác tay, bước đi bên một người đàn ông. Cô gái ngược nhìn người đàn ông và nở nụ cười rạng rỡ.

“Trông có vẻ là một đôi ấy nhỉ.”

Trên khóe miệng Jin Sol cũng nở một nụ cười. Hóa ra đứng trước một người đàn ông tốt, cô ấy có thể cười hạnh phúc đến như vậy. Nhưng Ga Ram lại lộ vẻ khó chịu.

“Hứ! Hai người đó tóc dài ngang nhau kìa. Gã đó bị sao vậy?”

Nhìn từ phía sau, người đàn ông có mái tóc dài đến thắt lưng. Anh ta buộc tóc bằng dây chim và vận một bộ quần áo thùng thình kiểu Hanbok cách tân. Cặp đôi dừng lại trước một xe hàng rong trên

phố, tươi cười ngắm nghía những món đồ xưa cũ nho nhỏ. Nhờ vậy Jin Sol và Ga Ram có thể nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt của người đàn ông. Trên làn da trắng trẻo là một bộ râu bờm xờm mọc quanh nhân trung và khuôn miệng.

“Tớ cực ghét kiểu đàn ông như thế. Nhìn cái cách gã ăn mặc kìa, lôi thôi luộm thuộm chẳng khác nào đạo sĩ. Trên trán hiện rõ dòng chữ ‘Tôi là một làn gió...’ Chắc cô gái kia phải khổ sở lắm.”

Ga Ram bấu môi còn Jin Sol khẽ lườm bạn.

“Sao cậu lại trút giận lên một cặp đôi đang hạnh phúc như thế hả, trông thôi đã thấy họ đẹp đôi rồi. Mới chia tay với anh đạo diễn sân khấu kia nên cậu kém miếng khó chịu chứ gì?”

“Ừ, cứ chọc vào chỗ đau của tớ đi. Bây giờ trong mắt tớ, mấy người đi đường mà khoác tay nhau đều là kẻ thù hết, hừ!”

Ga Ram thuộc phái cao thủ tình trường. Đối tượng yêu đương của cô dường như cứ nửa năm lại đổi một lần. Lần nào yêu cô cũng yêu điên cuồng và sốt sắng tỏ tình, nhưng một khi dường ai nấy đi, cô lại nhảy chồm chồm lên rửa sả gã đàn ông kia là kẻ xấu xa tồi tệ nhất trần đời. Quả là một nguồn năng lượng đáng kinh ngạc. Jin Sol nghĩ đó cũng là một tài năng. Hai người bạn cứ thế thả bộ xuôi theo con phố Insadong.

Khoảng 8 giờ tối hôm đó.

Căn hộ rộng mười bảy pyeong* Jin Sol đang thuê là phòng 102 tòa 114 chung cư Wooseong, Mapo. Ba năm trước khi quyết định thuê căn hộ gần đài phát thanh, giữa hai vị trí là tầng một và tầng mười ba, cô đã chọn tầng một mặc lời tư vấn của công ty bất động

sản. Vì mắc chứng sợ độ cao cấp độ nhẹ nên việc đi thang máy cũng là một áp lực âm thầm đối với Jin Sol. Ở nơi làm việc thì không còn cách nào khác nhưng nếu có thể chọn nhà ở, cô thích không phải dùng thang máy hơn.

Cứ hai tuần một lần vào tối thứ Bảy, chung cư Wooseong lại tổ chức thu gom, phân loại rác tái chế. Jin Sol đang bê các thùng giấy đựng vật dụng tái chế định ra khỏi nhà thì nghe từ góc hành lang tầng một có tiếng đàn ông quát tháo.

“VẬY TẠI SAO NHÀ BÀ LẠI MANG RÁC LÊN TẦNG HAI RỒI ĐỂ Ở CẦU THANG NHƯ THẾ! BÀ THỪA BIẾT NHỮNG NGƯỜI Ở TẦNG HAI ĐỀU ĐI CẦU THANG BỘ, NHƯ THẾ NÀY ĐI LẠI VƯỚNG VÍU LẮM!”

Tiếp đó, một giọng phụ nữ gào ầm lên chẳng hề kém cạnh.

“MẤY CÁI ĐÓ CHIẾM BAO NHIÊU CHỖ MÀ BÙ LU BÙ LOA LÊN THẾ? TÔI ĐỂ Ở GIỮA CẦU THANG À? TÔI ĐÃ ĐẶT Ở GÓC BÊN CẠNH KIA RỒI. BÁC ĐI QUA ĐÃ BAO GIỜ BỊ VẤP CHÂN VÀO CHƯA? TÔI HỎI BÁC Đấy!”

“CÁI CON MỤ NÀY! NHÌN MẤT MỸ QUAN VỚI CẢ MÙI HÔI THỐI CHỨ SAO! SAO BÀ KHÔNG ĐỂ RÁC TRONG NHÀ MÀ LẠI ĐỂ Ở NƠI CÔNG CỘNG THẾ NÀY HẢ?”

“KỂ CẢ THẾ, MÀ TÔI THÌ GỌI BÁC, SAO ÔNG LẠI GỌI TÔI LÀ MỤ NÀY MỤ NỌ HẢ? ĐÂY LÀ NHÀ CON RỂ TÔI! ĐÚNG LÀ CÁI LOẠI NGƯỜI CÀNG NÓI CÀNG KHIẾN NGƯỜI TA THẤY NỢC CƯỜI!”

“SAO CƠ? THẾ BÂY GIỜ Ý BÀ LÀ BÀ KHÔNG SAI CHỨ GÌ? KHỐN KIẾP, ĐÚNG LÀ ĐÁM BÀ CHẦN! ÔI TRỜI, THẬT XUI XẼO!”

Cư dân tòa nhà bê thùng đồ tái chế từ thang máy bước ra đều len lén nhìn hai người họ rồi đi xuống hành lang.

Jin Sol lẳng lặng đóng cửa lại, đặt thùng đựng đồ xuống sảnh. Cô cứ đứng vậy một lát rồi mới bước vào căn phòng nhỏ được dùng làm phòng làm việc. Bật chiếc máy tính in chi chít dấu tay do đã sử dụng quá lâu, cô kiểm tra tấm bảng gỗ bần treo trên tường xem còn nội dung nào bắt buộc phải có trong bản thảo hôm thứ Hai hay không. Cô sẽ thêm vào phần bình luận của nữ học giả được Han Ga Ram phỏng vấn cho *Studio hạnh phúc*. Cần phải tìm tài liệu để người dẫn chương trình có thể giới thiệu về tiểu sử của nhân vật được phỏng vấn.

Trong lúc tìm kiếm thông tin trên mạng Internet, cô liên tục nghe thấy tiếng la ó từ ngoài vọng vào qua cửa sổ mở ra hành lang. Nghe như đã có thêm ai đó tham gia vào cuộc cãi vã. Jin Sol mở ngăn kéo bàn làm việc, lấy ra chiếc máy nghe đĩa cầm tay và đeo tai nghe. Ấn nút tăng âm lượng, bên tai cô vang lên một ca khúc đình đám của nhóm nhạc ABBA.

Ảnh hưởng từ niềm yêu thích của mẹ, những bài hát này đã lớn lên cùng Jin Sol... Có lần Jin Sol còn từng ghi lại một bộ phim tài liệu đặc biệt về ABBA phát trong chương trình chuyên đề khoa giáo trên tivi. Bjorn và Agnetha, Benny và Frid là thành viên nhóm nhạc và cũng là hai cặp vợ chồng, sau khi họ ly hôn, nhóm nhạc đến từ Thụy Điển này cũng nhanh chóng tan rã. về sau ba người trong số họ vẫn tiếp tục hoạt động sôi nổi ở lĩnh vực sáng tác và hát đơn, riêng Agnetha lại chọn cho mình một cuộc đời ẩn dật. Bà ghét phải hồi tưởng những ký ức về ABBA nên thậm chí còn không nghe cả những đĩa nhạc của chính mình vào thời kỳ ấy. Đội sản xuất phim tài liệu đã cố hết sức để phỏng vấn Agnetha nhưng bà kiên quyết từ

chối. Jin Sol rất mến mộ Agnetha. Giọng hát trong trẻo ấy. Người phụ nữ một khi tình yêu đã lụi tàn cũng tắt luôn giọng hát.

Kim đồng hồ trên tường vượt qua vạch 10 giờ, Jin Sol tắt máy đứng dậy. Bóng tối đã bao phủ dày đặc bên ngoài ô cửa sổ, bốn bề đều tĩnh mịch. Cô bê thùng đồ tái chế ra ngoài hành lang. Đợi thêm hai tuần nữa chắc chỗ rác này sẽ chất cao ngất mất.

Ở sân chung cư, những bao tải lèn chặt rác đã được thu gom phân loại xếp thành một hàng dài. Jin Sol gỡ dây thừng buộc lỏng lẻo ở miệng túi rồi nhìn vào từng bao. Cô bắt đầu phân loại vỏ hộp sữa, chai lọ thủy tinh, lon thiếc, giấy vụn và nhựa vào đúng chỗ của chúng. Vừa làm cô vừa nghĩ, nếu bác bảo vệ xuất hiện không biết chừng lại bị ăn mắng nên phải nhanh tay lên mới được.

Trong lúc đó, Geon đang thông thả đi bộ ra cửa chính tòa 203 có diện tích lớn nhất khu chung cư Wooseong. Hôm nay là sinh nhật của giám đốc Kim, cấp trên trực tiếp nên anh được mời tới nhà sắp ăn tối cùng các PD khác. Họ cùng ăn nhậu rồi chơi bài poker trong phòng khách. Dù cũng muốn uống thêm mấy ly nhưng vì không hứng thú chuyện bài bạc nên anh chào hỏi qua loa rồi lên về.

Geon phân vân không biết có nên bắt taxi thẳng tiến Insadong. Bạn học cũ của anh mở một quán trà nhỏ ở đó, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đến đó uống rượu thoải mái với các bạn mình. Vì là tối thứ Bảy nên chuyện này không thành vấn đề, nhưng di chuyển đến đó thì hơi phiền phức. Ra đến gần cổng chính của khu chung cư, anh trông thấy có người đang lom khom sột soạt trước những bao tải được chất đống. Gong Jin Sol?

“Cô làm gì ở đó vậy?”

Jin Sol thẳng thốt giật mình quay lại thì thấy Geon đang đứng đó với vẻ mặt trêu chọc.

“Cô đang tìm xem trong số đồ người khác bỏ đi có gì còn dùng được không à?”

Cô khẽ nhíu mày. Gã này ngay cái cách ăn nói...

“Đâu có. Tôi lỡ giờ gom rác nên giờ đang phân loại thôi. Anh có việc gì ở đây vậy?”

“Hôm nay là sinh nhật giám đốc Kim nên mọi người đang ở tòa 203.”

“À à...”

Jin Sol gạt gù tỏ vẻ đã nhớ ra rồi lại tiếp tục lựa rác trong thùng bỏ vào các bao. Geon đứng bên chăm chú nhìn khiến Jin Sol cảm thấy không thoải mái. Sao anh ta còn chưa đi mà cứ đứng đó làm gì nhỉ? Kỳ cục thật đấy. Geon cúi người lôi trong thùng đồ ra một chiếc hộp rỗng, sẫm soi nhãn mác dưới ánh sáng đèn sân khu chung cư.

“Cô ăn cái này sao? Chán chết. Nhãn hiệu có hình cây dừa ăn được hơn đấy.”

“Tôi thấy ngon.”

Cô trả lời cộc lốc. Geon nhìn vào bên trong thùng đồ rồi nhặt hết cái này cái khác lên. vẻ như định cùng cô phân loại rác.

“Thói quen ăn uống của cô Jin Sol đúng là có vấn đề thật. Cô có chịu ăn uống tử tế không đấy? Sao lại nhiều vỏ đồ ăn liên thế này. Cô có vẻ thích nước cam ép nhỉ. Mỗi ngày uống hơn một hộp cơ mà.”

“Anh cứ để đấy rồi đi đi, tôi sẽ làm nốt.”

Jin Sol luống cuống phản kháng yếu ớt nhưng Geon làm như không nghe thấy.

“Có bao nhiêu chai thuốc tiêu hóa Hwal Myeong Su đây? Đường tiêu hóa của cô không tốt à? Cô không ăn cơm đúng bữa sao?”

“Tôi đã bảo anh cứ để đấy rồi mà! Mời anh đi nhanh cho.”

Giọng cô đã đánh thép hơn khi nãy. Geon bỏ hết vỏ chai vào trong bao tải rồi thủng thẳng nói.

“Làm nhanh nhanh rồi đi uống bia chứ. Từ sau khi cải tổ chúng ta chưa ngồi với nhau lần nào cả.”

“... Giờ này sao? Nhưng muộn quá rồi.”

“Cô đã buồn ngủ rồi à?”

Vẻ bối rối thoáng hiện trên gương mặt Jin Sol.

“Không phải vậy nhưng chuyện này đừng đột quá... Để lần sau đi.”

“Bàn bạc về chương trình thì sao?”

Jin Sol nhìn xoáy vào Geon, giọng ngờ vực.

“Anh nói dối.”

Anh bật cười.

“Cô không mắc bẫy nhì. Tuy nhiên, cô không biết rồi, nếu chúng ta nói chuyện thì thể nào cũng đề cập đến *Chiếc xe ngựa hoa* đấy. Chỉ là tôi muốn tăng tình thân ái giữa đồng nghiệp với nhau thôi, có gì mà cô phải lưỡng lự vậy?”

Jin Sol thở hắt ra một hơi thật khẽ nhằm không bị phát hiện. Cô chưa chuẩn bị tinh thần để có một cuộc nói chuyện dài với người

đàn ông này. Nhưng được rồi, dấu sao mất lòng trước được lòng sau vẫn hơn.

“Tôi biết rồi. Tôi về nhà lấy ví đã.”

“Thôi khỏi, hôm nay tôi mời.”

Jin Sol chần chừ giây lát rồi gật đầu.

Lát sau, hai người đã ngồi đối diện nhau bên khung cửa sổ một quán bia trong khu thương mại thuộc chung cư Wooseong. Không gian quán không rộng lắm nên khách cũng chẳng có mấy người, từ chiếc loa cũ treo trên tường đang phát ra những bản nhạc đều đều. Jin Sol đưa tay xuống dưới bàn phui bụi dính trên quần. Vì mặc đồ ở nhà nên trang phục của Jin Sol rộng thùng thình và có phần kỳ quặc, song chỗ này có vẻ thoải mái hơn cô nghĩ.

Bia và đồ nhắm được đặt lên bàn, Geon vừa rót ly đầu tiên vừa hỏi.

“Cô làm công việc này lâu rồi nhỉ?”

“... Tính ra được chín năm rồi. Đây là chỗ làm đầu tiên của PD Geon sao?”

“Chính xác là nơi thứ hai. Tôi chỉ làm ở nơi đầu tiên trong đúng một tuần. Tôi được nhận vào công ty quảng cáo làm copywriter và người ta muốn tôi đeo cà vạt đi làm.”

“... Đeo cà vạt thì sao?”

“Nếu bị siết cổ tôi sẽ không nghĩ ra ý tưởng nào hết. Thế thì làm sao viết quảng cáo được.”

Cách nói chuyện tình bơ của Geon làm Jin Sol cảm thấy ngứa tai. Đồ hợm hĩnh. Nói thế thì bao nhiêu copywriter đeo cà vạt làm

việc khác là gì cơ chứ.

“Cô đang nghĩ chuyện con con mà tôi cứ làm quá lên đúng không?”

“... Đâu có.”

Geon phì cười, đưa cốc bia lên miệng uống một hơi rồi lại đặt xuống.

“Cô thích nhà thơ Go Jong Ryul đến thế à?”

Jin Sol khẽ nhún vai.

“Thơ thầy ấy hay mà. Chắc PD Geon cũng thấy vậy nên mới liên hệ mời thầy nhỉ.”

“Chỉ đơn thuần thích thơ mà cô lại có biểu cảm như thế? Rõ ràng là fan còn gì. Về mặt cô Jin Sol hôm đó trông say mê lắm.”

Jin Sol bật cười.

“Thật ra đầu đuôi câu chuyện là thế này. Thời đi học, có lần vào lúc nghỉ giữa giờ, tôi đã mua một cốc cà phê ở máy bán hàng tự động đưa thầy. Nhưng thầy lại nghiêm mặt hỏi tôi rằng sinh viên lấy đâu ra tiền để mời giảng viên cà phê như thế, để mua cái này em đã tốn bao nhiêu tiền!”

“Thế rồi sao?”

“Tôi nói chỉ 100 won thôi nên không sao cả. Thầy Go vẻ rất căng thẳng, lục túi áo vest lấy ra 100 won rồi vội vàng đưa cho tôi. Thầy còn không nhìn thẳng mặt tôi lấy một lần.”

Geon khẽ cười khiến Jin Sol cũng cười theo.

“Thật ra hơi xấu hổ nhưng nói thế nào nhỉ, cảm giác ấy đến đúng một cái. Ôi, người này đúng là thi nhân!... Thế là tôi đổ cái rằm.”

Geon ngửa cổ bật cười ha hả.

“Quả nhiên là vậy, cô thích hình ảnh của thầy ấy mà mình vẽ nên thôi. Thơ đâu có quan trọng gì.”

Dư âm tiếng cười bao trùm khắp bàn nhậu. Jin Sol mở lời sau một thoáng do dự.

“Thực ra hôm nay tôi đã mua một tập thơ, và ngồi đọc hết trong quán trà.”

Ánh mắt cô nhìn chếch ra mép bàn, nơi đầu ngón tay đang chà nhẹ. Geon quan sát cô từ đầu tới cuối, khóe môi thoáng nở nụ cười.

“Thơ của ai vậy?”

“... Rõ quá rồi thôi. Anh biết thừa sao còn hỏi?”

“Cô mua làm gì, chỉ cần bảo tôi một tiếng. Tôi có thể ký tặng cô thật oách nữa ấy chứ.”

Cô ngược mắt lên và bắt gặp ngay gương mặt anh ngồi đối diện.

“Anh không hỏi cảm nhận của tôi thế nào à?”

“Sao tôi phải hỏi điều đó. Câu chữ sau khi rời khỏi tay người viết thuộc về phần người đọc. Tùy cảm nhận riêng mỗi người chứ.”

Jin Sol lặng lẽ gật gù trước những lời thờ ơ này của anh. Một khoảng im lặng chảy giữa hai người. Tiếng thì thầm từ góc quán chỉ còn duy nhất một bàn trống hòa lẫn trong tiếng nhạc không mấy dễ chịu.

Xa xa, bên ngoài cửa sổ quán bia ở tầng ba, những cột ống khói cao vút của trạm phát điện Danginri in trên nền bóng tối, thỉnh thoảng nháy ánh đèn màu đỏ.

Đột nhiên Geon lên tiếng.

“Nhưng mà này.”

Jin Sol nhìn anh, im lặng chờ đợi câu tiếp theo.

“Thơ của tôi, thế nào?”

Jin Sol ngó người trong giây lát, rồi cười phá lên. Geon cũng cười. Không hiểu sao tâm trạng cô vui vẻ hẳn.

“Anh muốn nghe lời khen hay lời nói thật nào?”

“Cô thử nói cả hai phiên bản xem sao.”

“Được thôi. Nói vậy chứ... Thơ của anh rất ấn tượng, mang đến những cảm xúc đồng điệu, khó quên. Tuy nhiên, thật tình tôi không muốn giữ tập thơ này trên kệ sách nhà mình.”

“Ý cô là sao?”

“Anh chạm quá sâu vào cảm xúc khiến tôi cảm thấy có chút chơi vơi... Tôi không muốn giữ tập thơ như thế.”

Trước ánh mắt im lặng của Geon, Jin Sol ngại ngùng cố tình chêm thêm.

“Anh đừng hỏi đây là khen hay chê. Tôi cũng không biết đâu.”

“Chắc là khen rồi. Chẳng có lý nào đọc thơ của tôi xong mà cô lại chê được cả.”

Geon cười khùng khục làm Jin Sol cũng ngớ ngàng phì cười theo. Cô cảm thấy thật kỳ diệu. Hiếm khi cô có thể hòa hợp với một người lạ nhanh như vậy.

Thời gian cứ thế trôi, hai người chia sẻ hết câu chuyện này đến câu chuyện khác. Geon nói quê anh ở Seoul. Anh là người Seoul chính gốc, sinh ra ở Seoul, lớn lên cũng ở Seoul. Khác với anh, quê của Jin Sol lại ở một thị trấn tỉnh lẻ yên bình. Khi những chai bia rỗng

đã xếp kha khá trên bàn, Jin Sol hỏi.

“Anh viết các bài thơ trong tập thơ đó từ bao giờ thế?”

“Khoảng từ ba đến sáu năm trước.”

“Hồi đó, anh đang trải qua một tình yêu đau đớn lắm phải không?”

Geon không đáp lời mà chỉ im lặng nhìn khiến cô thoáng hoang mang. Câu hỏi này thẳng thừng quá ư? Xem ra mình lỡ lời rồi.

“A, xin lỗi anh. Mới buổi gặp đầu... À không, dù không phải buổi gặp đầu nhưng mới ngồi uống với nhau lần đầu mà tôi lại đi hỏi câu riêng tư như vậy. Coi như tôi chưa hỏi nhé, xí xóa.”

“Cô vốn nhát cáy như vậy sao?”

Jin Sol khựng lại. Geon nói.

“Nếu tò mò thì có thể hỏi chứ, xí xóa cái gì?”

Từ “nhát cáy” găm chặt vào lồng ngực Jin Sol. Đó là lời cô không muốn nghe nhất. Dẫu không ai chỉ ra, chính cô cũng tự hiểu mình là người thế nào. Thấy Jin Sol im lặng, Geon khẽ bật cười, đưa ra lời đề nghị như nhử mồi.

“Nếu cô Jin Sol kể chuyện tình cảm của mình, tôi cũng sẽ kể cô nghe chuyện của tôi.”

Cô xì một tiếng, bĩu môi. Geon cố tình trêu chọc.

“À phải, cô là người nhát cáy mà? Đời nào lại đi kể chuyện ấy nhỉ.”

“Tôi kể. Chuyện ấy có là gì đâu cơ chứ...”

Nói đến nửa chừng giọng Jin Sol nhỏ dần, nhưng rồi cô xốc lại tinh thần kể một lèo.

“Tôi yêu đúng hai lần. Mỗi tình đầu là hồi còn đi học, mà người ta

hay gọi là cặp đôi vườn trường ấy. Mỗi tình thứ hai là sau khi ra trường đi làm, kéo dài vài năm.”

“Vì sao cả hai lần chuyện đều tan thành mây khói vậy?”

“Mối tình đầu tôi không muốn nhắc đến. Còn mối tình thứ hai thì... nói sao nhỉ, là do tôi cảm thấy hoài nghi.”

Jin Sol thấy khó hiểu quá. Những chuyện này, ngay với Ga Ram là người bạn thân thiết suốt mấy năm qua cô cũng chưa từng thổ lộ, vậy mà giờ lại xoen xoét kể cho người đàn ông mới quen trước mặt. Aaa, không biết nữa. Lát phải chui vào trong chăn rồi nghĩ về chuyện này mới được...

“Anh ấy là phát thanh viên làm việc cùng tôi khi tôi mới vào đài. Lần đó các nhân viên phải cùng nộp bản kế hoạch đặc biệt cho lễ trao giải cuối năm, bản kế hoạch của tôi được chọn, còn của anh ấy bị loại. Anh ấy rất bức bối, nhất thời coi tôi như đối thủ cạnh tranh. Đương nhiên nếu bảo thông cảm thì tôi cũng thông cảm được. Nhưng công tư phân minh? Cạnh tranh có thiện ý? Không, theo tôi thấy đó không phải là cạnh tranh lành mạnh. Anh ấy đổ lỗi cho tôi và cáu giận. Lòng tự trọng của tôi bị tổn thương. Gì đây? Yêu đương gì mà lại thế chứ? Thật chẳng ra làm sao.”

“... Đúng thật.”

“Đúng nhỉ? Thế nên mấy ngày sau tôi đề nghị chia tay. Anh ta chẳng nói lấy một lời, tỏ vẻ đồng ý ngay. Nực cười không?”

Geon cười ấm áp.

“Nực cười thật. Cạn ly nào.”

Cô thoải mái cụng ly với anh. Tự bao giờ trong quán bia chỉ còn

lại hai người. Nhạc cũng đã tắt, chủ quán thì chẳng rõ đang gà gât sau quầy thu ngân hay làm gì mà không thấy đâu. Ngồi đối diện với Geon trong một không gian vắng lặng, Jin Sol cảm thấy lòng bình yên lạ. Ký ức lâu ngày giờ lại thấy vô thường vô phạt, có lẽ đã trở thành câu chuyện xưa cũ thật rồi.

Tình yêu đã qua, cảm giác có quay đầu nhìn lại cũng quá mơ hồ. Có thật sự là yêu hay không? Đã chẳng còn là vấn đề quan trọng nữa. Jin Sol nói như tự nhủ lòng.

“Càng có tuổi, chuyện yêu đương càng trở nên mệt mỏi... Là do ranh giới giữa nam và nữ đang dần mơ hồ chẳng. Con người ta sống trên đời, phải cạnh tranh với nhau, đấu đá lẫn nhau... Có lúc tôi cảm thấy bản năng muốn lấy lòng người khác giới của mình không còn nữa.”

“Ý cô là cô không còn thấy đàn ông chúng tôi đàn ông nữa?”

Geon hờ hững hỏi, Jin Sol chậm rãi lắc đầu với vẻ mặt như đang chìm vào suy nghĩ.

“Không đến mức đó nhưng có lúc... Thật ra ban nãy, lúc tối tôi đang định mang rác đi phân loại thì ở ngoài hành lang có hai cô chú cãi nhau ầm ĩ. Không ai chịu nhường ai. Cũng không phải chuyện gì to tát nhưng... Bọn họ, vào lúc ấy, đã không còn nhìn nhận đối phương dưới góc độ đàn ông hay đàn bà nữa. Cũng như việc người ta bỏ qua cấp bậc cao thấp để đấu đá, bỏ qua giới tính để tranh giành thiệt hơn. Tôi có cảm giác như thế đó.”

Nói xong vẫn cứ thấy sao sao. Những lời nói dường như quá mang tính chủ quan, không hiểu sao cảm thấy như mình là người bị hại. Phải rồi, giờ nghe chuyện của anh ta là coi như hòa. Jin Sol cố

tỏ vẻ mạnh mẽ nhìn chăm chăm người đàn ông ngồi đối diện.

“Nào, giờ đến lượt...”

“Ô, máy bay trực thăng kia.”

Đột nhiên Geon quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phía trên nhà máy phát điện Danginri có một chiếc trực thăng đang bay ngang bầu trời đêm thăm thẳm. Dù không thể nhìn rõ hình dáng chiếc máy bay trong màn đêm bao trùm, song vẫn thấy hai ánh sáng đỏ nhấp nháy trong khoảng không và di chuyển theo phương nằm ngang. Tiếng cánh quạt trực thăng văng vẳng vọng vào trong quán bia đã tắt nhạc. Máy bay lướt qua phía trên những ống khói của nhà máy phát điện và bay về hướng Incheon. Geon quay lại hỏi.

“Cô đã bao giờ đi trực thăng chưa?”

“... Có một lần. Tôi đi từ sân bay Gimhae đến Geojeodo để lấy tư liệu viết bài.”

“Máy bay trực thăng ngẫu nhĩ. Cho đến tận cấp hai tôi vẫn muốn trở thành phi công đấy. Có hai chấm sáng ở trước và sau, là máy bay vận tải đấy. Chinook*.”

Jin Sol chỉ im lặng nhìn thẳng Geon. Còn anh cười nhẹ.

“Đi thôi nhĩ.”

Cảm giác như bị lừa một vố. Đồ tồi... Nhưng Jin Sol chẳng muốn tranh cãi. Kỳ lạ thật, cô cũng không bức dọc gì. Jin Sol lẳng lặng gật đầu.

Bước ra khỏi quán, không khí mát lạnh ban đêm ulla vào phế quản. Trên đường xe cô đã vấp hẫng, hầu hết các cửa tiệm đều đã tắt biển quảng cáo.

“Cảm ơn anh vì chiều bia. Tôi đã có buổi tối rất thú vị. Anh về cẩn thận nhé.”

“Gì chứ. Ai lại tự tiện nói rất thú vị rồi chào tạm biệt như thế?”

Jin Sol ngớ ngàng ngược nhìn Geon. Anh nói tiếp như thể đó là chuyện hiển nhiên.

“Mình phải đi tầng hai chứ.”

“Giờ muộn quá rồi.”

“Đã đi uống rượu thì chẳng có giờ nào là muộn cả. Cô cứ đi theo tôi. Cô mà không đi tầng hai là tôi không làm việc với cô đâu.”

Geon nhoen cười, nắm lấy cánh tay Jin Sol rồi bắt đầu sải bước dài đi trước. Bị tóm tay kéo đi khiến Jin Sol bàng hoàng. Đây đâu phải Lee Geon mà cô biết? Việc này không nằm trong kế hoạch của cô. Thứ tình huống khó xử này. Trong đầu Jin Sol bắt đầu vang lên tiếng còi báo động.

CHƯƠNG 2

“Tớ đã nói là cúi đầu sâu thêm chút nữa mà. Cúi hẳn đầu xuống ấy!”

Ga Ram không thương tiếc nhấn đầu Jin Sol xuống nước. Jin Sol đang bám chặt lấy tấm phao tập bơi, nửa nổi nửa chìm trên mặt nước. Cũng bởi thế cô uống phải một ngụm nước và ho sặc sụa tưởng chết ngạt, phải đặt chân xuống nền bể bơi để đứng thẳng dậy. Tấm phao màu xanh tuột khỏi tay dập dềnh trôi sang đường bơi bên cạnh.

“Này, tự nhiên ấn đầu người ta thế thì biết làm sao!”

Dù đang cố lấy lại nhịp thở sau khi sặc nước, Jin Sol vẫn định với tay sang đường bơi bên cạnh, Ga Ram ngoi lên khỏi mặt nước đánh nhẹ vào bạn.

“Không chết đuối được đâu. Đừng y lại thứ đó, cứ thử tự thả nổi xem nào.”

Đó là một chiều Chủ nhật trung tuần tháng Mười. Người ta truyền tai nhau rằng bể bơi trong nhà của trung tâm thể thao gần đài phát thanh có cơ sở vật chất rất tốt nên vào ngày nghỉ nơi đây thu hút vô số người thích bơi tự do. Ở đường bơi ngoài cùng, Jin Sol và Ga Ram này giờ vẫn đang chí chóa dưới những lá quốc kỳ mini của đủ các nước. Việc Jin Sol không thể thích ứng với môi trường nước khiến Ga Ram bức bối, đồng thời ý chí chiến đấu có vẻ tăng vọt, quyết tâm nội trong ngày hôm nay bắt buộc phải giúp Jin Sol biết nổi

và thành thạo kỹ năng thở dưới nước.

“Nước có trào vào miệng cũng đừng khó chịu. Lúc bơi, cậu phải để một nửa miệng chìm trong nước ấy!”

Ga Ram giữ cánh tay Jin Sol và chậm chậm đi giật lùi dưới nước, liên tục dạy mà như mắng bạn. Jin Sol vừa tập thở vừa đập chân theo Ga Ram được khoảng mấy mét lại uống vài ngụm nước, quyết định rút tay lại đứng thẳng người dậy. Cô đưa tay bóp chóp mũi cay sè, sặc sụa đầy khổ sở. Tuýt - tiếng còi lạnh lạnh vang lên trên đầu hai cô gái.

“Này, hai cô đừng có tập bơi riêng ở đó nữa.”

Một huấn luyện viên đang phụ trách bao quát và quản lý an toàn bể bơi trong trang phục áo phông không tay và quần đùi ngắn đứng trên thành bể lớn tiếng cảnh cáo. Mọi ánh mắt xung quanh đều đổ dồn về phía Jin Sol và Ga Ram. Ga Ram ngược lên hỏi anh chàng.

“Sao lại không được tập riêng?”

“Đây là quy định của bể bơi. Vì nó sẽ gây ảnh hưởng đến những người khác. Dẫu sao cũng không được phép tập bơi riêng.”

“Tôi đang dạy cho bạn chứ có phải dạy bơi chuyên nghiệp gì đâu.”

“Tôi biết nhưng không được là không được. Đây là quy định.”

Huấn luyện viên xua tay lia lịa rồi loẹt quẹt đôi dép xỏ ngón bắt đầu đi vòng quanh thành bể. Ga Ram cứng họng, nhú mào.

“Nực cười thật đấy. Các huấn luyện viên cũng dạy bơi riêng cơ mà. Bọn họ cũng chiếm cả một đường bơi, sao khách như bọn mình lại không được?”

“Thôi thôi. Tớ tự tập cũng được mà. Cậu đừng bận tâm, cứ bơi đi.”

Jin Sol tỏ vẻ buông xuôi, thà tự tập còn hơn. Cô đã xuống nước suốt một tiếng đồng hồ. Nhìn vào tình hình tập luyện đến giờ thì e là cô không hợp với bơi lội thật rồi. Ga Ram nhún vai, vỗ bộp vào lưng bạn như để động viên. Bàn tay đánh vào da trần mạnh đến mức làm Jin Sol hơi lão đảo.

Ga Ram nhẹ nhàng bơi ra xa bằng tư thế bơi ếch thuần thục. Jin Sol nhìn bạn ngụp lặn trong làn nước đằng xa với ánh mắt đầy ghen tị. Cô di chuyển ra mép bể để lấy phao bơi. Vừa cầm được một chiếc phao màu vàng, cô bất ngờ bắt gặp ánh mắt Lee Geon đang nhìn về phía mình cách đó hai đường bơi.

Ôi trời.

Jin Sol vô thức quay ngoắt đi. Anh ta đến từ bao giờ thế nhỉ? Hình như lúc mới tới mình đâu có thấy. Không hiểu sao trống ngực cô tự nhiên đập thành thịch.

Giờ mình đang đội mũ và đeo kính bơi nên chắc anh ta không nhận ra đâu, Jin Sol tự trấn an rồi thì người lên chiếc phao, bắt đầu vụng về bơi theo hướng ngược lại. Tuy nhiên chưa bơi được mấy mét, Geon đã lặn qua rồi thành linh nhô nửa thân người lên ngay phía trước cô.

“Cô sợ nước à?”

Nước nhỏ tong tong từ người Geon, anh kéo kính bơi lên trán rồi hỏi. Jin Sol hạ chân đứng thẳng dậy, ôm chặt chiếc phao trước ngực.

“Cô phải hơi ngóc đầu lên một chút, chân thì thả chìm xuống. Cứ nghĩ như cô đang đi dạo dưới đáy bể ấy, có ai để mũi chìm nghiêm thế không?”

“Làm vậy nước sẽ vào miệng nhiều hơn mắt.”

“Cô cứ thử làm xem. Tôi sẽ dạy cho cô mẹo để thở.”

Geon tiến lại gần định nắm lấy cánh tay Jin Sol nhưng cô lắc đầu lùi lại sau một bước.

“Người ta bảo không được tự tập bơi ở đây. Vừa nãy huấn luyện viên đã nói vậy rồi.”

“Đâu ra cái luật ấy, kệ chứ. Không tuân theo mấy quy định vô lý cũng có sao đâu.”

“Tôi không thích. Sao cứ phải nghe người ta mắng làm gì.”

Jin Sol gỡ kính bơi ra nhúng xuống nước, cố chấp nói. Geon chăm chú nhìn cô.

“Người khác nói đừng làm thì cô sẽ không làm à?”

“Đúng thế.”

Geon còn định nói thêm điều gì đó nhưng Ahn Hee Yeon với bộ đồ bơi màu mù tạt đã tì cả hai tay vào giải phân cách giữa hai đường bơi và nhoài hẳn người sang.

“Anh à, anh đang làm gì thế? Em đang nhờ anh xem góc độ tay của em như vậy có đúng không mà?”

Geon lưỡng lự giây lát rồi quay người về phía Hee Yeon.

“Jin Sol, cô đợi một chút nhé!”

Một chút cái gì cơ! Trong suốt ba năm làm việc ở đài phát thanh, cô chưa từng thấy Ahn Hee Yeon vui vẻ như hôm nay. Cô nàng đội

chiếc mũ bơi màu mù tạt vẽ hình chim cánh cụt ngộ nghĩnh đáng yêu, nhìn từ phía sau trông thật hoạt bát khỏe khoắn với phần gáy và bờ vai ngăm nâu. Trong lúc hai người họ sang đường bơi bên cạnh dính lấy nhau mà chỉnh sửa tư thế bơi tự do, Jin Sol lợi ì oạp về phía chiếc cầu thang màu bạc ở cuối bể bơi.

Ô hô. Hình như hai người bọn họ đến đây cùng nhau. Một PD và một biên kịch cùng đi đến bể bơi. Không hiểu sao Jin Sol cứ thấy bứt rứt, cô bám lấy cột thang leo lên. Lúc bước lên cầu thang dẫn đến khu tắm và phòng thay đồ, cô vội vàng dùng chiếc phao che thân dưới đề phòng ánh mắt nào đó dõi theo nhìn chăm chăm vào người mình.

Ngày dần ngắn lại, đã hơn 7 giờ tối. Bầu trời Mapo nhìn từ sảnh của tầng mười bảy tự bao giờ đã trở nên nhập nhoạng. Jin Sol hoàn thành bản thảo chương trình *Chiếc xe ngựa hoa* sớm hơn dự kiến, đang ngồi trước chiếc bàn họp cạnh cửa sổ nhàn tản đọc tờ thông tin khu vực. Nhặt nhanh và đọc những tờ thông tin gắn với tên các khu chợ trời, hay các con phố, được phát hành ba lần một tuần này là một trong những sở thích của Jin Sol.

Geon xách chiếc cặp đựng đĩa nhạc và bản kế hoạch sản xuất đi lên. 8 giờ tối mỗi ngày là khung giờ của chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*. Hôm nay là ngày nhận yêu cầu ca khúc từ thính giả, vì nhiều việc nên có biên kịch tham gia hỗ trợ sẽ tốt hơn. Jin Sol vừa lật qua tờ báo vừa mím môi tủm tỉm cười một mình trong góc sảnh.

“Có gì hay thế?”

Jin Sol ngược lên thấy Geon đang tiến về phía mình rồi lại cúi

xuống trang báo đang đọc dở. Nụ cười vẫn còn vương trên khóe môi, cô chậm rãi lắc đầu.

“Người thành phố thật nực cười. Có quá nhiều nhân vật thú vị.”

“Thế sao? Vậy cho tôi cười chung với, dạo gần đây tôi chẳng có gì vui cả.”

Geon đặt cặp đũa tài liệu lên bàn rồi thoải mái ngồi xuống cạnh cô. Jin Sol đẩy tờ thông tin sang cho anh, chỉ vào một góc mục quảng cáo, đọc thành tiếng.

“Tìm một anh trai cùng làm kinh doanh. Nữ giám đốc ngoài 30 tuổi. Số điện thoại liên lạc 011-9893-2198.”

Geon nhe răng cười làm Jin Sol cũng cười khùng khục để thêm.

“Thà viết luôn mình là chuyên gia đào mỏ cho xong. Thế mà cũng có người xem mấy thể loại quảng cáo này rồi liên lạc thật đấy.”

“Đương nhiên rồi. Có cầu thì ắt có cung thôi.”

“Ý anh là kiểu đàn ông khù khờ như mấy ông giám đốc bù nhìn á?”

“Không. Theo tôi thì giống kiểu kẻ cắp gặp bà già ấy.”

Jin Sol gật gù, à à như thể đã hiểu vấn đề.

“Đúng vậy. Cũng có thể như thế lắm.”

Cô lại trải trang báo tiếp theo ra trước mặt, rà ngón tay từ trên xuống dưới tìm gì đó.

“Vừa nãy tôi còn thấy tin này... À, đây rồi. Một ngôi nhà hai tầng ở bờ biển Đông. Hướng nhìn ra biển đẹp. Muốn đổi lấy nhà ở Seoul! Không phải rất thú vị sao?”

“Thú vị gì cơ?”

“Thì tự dưng muốn đổi nhà, chẳng có lời giải thích nào kèm theo. Không phải bán rồi mua, mà là muốn đổi luôn. Tôi thấy quảng cáo kiểu này rất thú vị. Nếu có một căn nhà đứng tên mình ở Seoul, chắc tôi muốn đổi ngay cho họ quá.”

Geon cười phá lên.

“Cô muốn đến sống ở bờ biển Đông hay sao?”

“Thì, tôi luôn muốn sống ở vùng nông thôn nào đó. Seoul đông đúc quá, mà thật ra lại quanh quẽ đối với tôi.”

“Đây không phải thành kiến sao? Tôi chưa bao giờ cảm thấy Seoul là một nơi quanh quẽ cả.”

“Vì với PD Geon thì đây là quê của anh mà.”

Jin Sol mỉm cười, gấp tờ thông tin lại gấp ngay ngắn. Geon nhìn đồng hồ đeo tay rồi đẩy ghế đứng dậy.

“Còn mười lăm phút nữa, tà tà đi thôi nhỉ.”

Hai người thu dọn đồ đạc rồi cùng đi về phía phòng thu.

- Xin chào quý thính giả nghe đài, tôi là Hwang Hae Jo của chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*.

Bên ngoài khung cửa sổ của phòng điều khiển trung tâm đèn đóm sáng trưng, dưới bầu trời đêm buông, ánh đèn xe cộ qua lại trên cầu Mapo nối đuôi nhau không dứt. Giai điệu êm dịu của bản nhạc nhẹ “Chiếc xe ngựa đi về quê tôi” vừa vang lên, người dẫn chương trình Hwang Hae Jo trong buồng thu đã bắt đầu chương trình một cách cuốn hút như thường lệ.

Ở trong phòng điều khiển trung tâm thực hiện chương trình phát

sóng trực tiếp hiện giờ ngoài hai người Geon và Jin Sol còn có cả kỹ thuật viên Hong Heon Pyo. Chỉ lát nữa thôi, sau khi kết thúc quảng cáo, Jin Sol sẽ phải tắt bật với bốn chiếc điện thoại trước mặt để chọn lọc những cuộc điện thoại yêu cầu kết nối của thính giả.

“Ca khúc yêu cầu của bạn là gì? ‘Sập bẫy tình, khóc vì tiền’ ạ.”

Cô nhanh chóng dùng bút chì ghi chú lại.

“Hôm nay là lần thứ hai bạn được kết nối với chương trình đúng không? Giờ tôi sẽ tạm ngắt máy, sau lượt yêu cầu của thính giả đầu tiên, tôi sẽ nối máy lại với bạn. Bạn đừng đi đâu xa mà hãy chờ bên điện thoại nhé!”

Chuông điện thoại reo và cô tiếp tục nhận một cuộc gọi khác.

“*Chiếc xe ngựa hoa* xin nghe. Xin hỏi tôi đang hân hạnh tiếp chuyện ai và đến từ đâu ạ?”

“A, biên kịch Gong! Tui là Lee Pil Gwan ở phường Ihwa, quận Jongno đời.”

Chất giọng quen tai đặc sệt khẩu âm miền Bắc vừa vang lên, Jin Sol lập tức thấy khó xử. Đây là một thính giả bị liệt vào danh sách đen của *Chiếc xe ngựa hoa* vì thường xuyên gọi điện cho chương trình đến mức cô còn nhớ cả họ tên và địa chỉ của ông. Dù rất biết ơn khi có một thính giả nhiệt tình như vậy, nhưng chương trình không thể lần nào cũng kết nối với cùng một người được. Jin Sol nói như đổ dằn.

“Cháu chào ông. Lâu lắm rồi mới thấy ông gọi điện đến ạ.”

“Cô chờ tui sao. Đạo gần đời tui bận mấy việc riêng nên đành gọi thưa bớt. Hô hô hô.”

“Vâng. Nhưng hôm nay, danh sách yêu cầu đã đầy mắt rồi. Lần sau ông lại gọi tới nhé ạ?”

Cô đang định cúp máy thì ông cụ vội nói với theo.

“Không phải đâu cô biên kịch ới. Tui không cần quà tặng gì đâu. Trước tui đã nhận được hai lần rồi nên lần này muốn chia sẻ với những người khác, tui có sôm sing thốc o bát với ông Hwang Hae Jo. Với cả có bài hát tui rất muốn nghe nữa.”

Sôm sing thốc o bát? Something to talk about? Jin Sol cười không ra tiếng. Theo cảm nhận từ những cuộc điện thoại thường ngày thì ông cụ thật thú vị, nhưng dẫu sao chuyện này vẫn có chút khó xử.

“Cháu xin lỗi. Lần sau cháu sẽ kết nối cho ông nhé.”

“Ồi, chỉ một ca khúc yêu cầu mà cũng không được sao? ‘Lá cờ thủy thủ’ của Baek Nyeon Seol! Thật ra thời gian qua tui phải nằm viện, mới được xuất viện vài hôm thôi.”

Jin Sol khẽ thở dài. Cô không đủ kiên quyết trước những đòi hỏi ngoan cố kiểu này. Chiếc điện thoại bên cạnh đã lại đổ chuông ầm ỹ làm cô càng cống hơn.

“Vậy khi nào chương trình gần kết thúc cháu sẽ chỉ phát bài hát cho ông thôi nhé. Cháu chào ông... Vâng, xin hỏi đầu dây bên kia là ai và đến từ đâu thế ạ?”

Người dẫn chương trình Hwang Hae Jo tự lúc nào đã kết nối điện thoại với vị thính giả đầu tiên. Ông Hwang tuổi ngoại ngũ tuần, xuất thân là một nghệ sĩ hài phục vụ trong quân đội đã về hưu. Ông và một số đồng nghiệp cùng thời được đánh giá là thế hệ đầu tiên của hài kịch hiện đại. Nói cách khác, có thể gọi ông là cây cầu nối

trong quá trình chuyển giao giữa hài kịch cổ điển và hài kịch hiện đại chẳng. Xét về điểm này, ông Hwang cũng rất tự hào rằng mình chính là “người tiên phong”. Ông giúp các thính giả của mình giữ bỏ mọi lo lắng và dẫn dắt những cuộc trò chuyện vui vẻ, đồng thời công việc này cũng giúp ông đỡ nhớ nghề.

Sau khi ấn định cuộc điện thoại vừa rồi là lời yêu cầu cuối cùng, Jin Sol đặt bốn chiếc ống nghe xuống sàn nhà để không phải nhận thêm một cú điện thoại nào nữa. Ngay khi ông Hwang kết thúc trò chuyện qua điện thoại, bài hát cuối cùng sẽ bắt đầu lên sóng.

“PD Geon, đây là bài hát cuối cùng sẽ phát sóng. Ca khúc được thính giả yêu cầu.”

Geon lắp CD vào khay đĩa rồi liếc sang cô.

“Bài gì đấy?”

“‘Lá cờ thủy thủ’ của Baek Nyeon Seol ấy.”

Sắc mặt Geon đột nhiên thay đổi hẳn. Anh khẽ nhú mày rồi xoa tay tỏ ý từ chối.

“Tôi không thích bài ấy.”

“Sao vậy?”

“Tôi dị ứng với bài hát đó.”

Geon nhẹ tênh phớt lời yêu cầu của cô, đoạn nhấn nút chọn bài hát tiếp theo. Jin Sol hoang mang.

“Nhưng tôi đã hứa sẽ phát bài này rồi.”

“Đó là lời cô Jin Sol hứa. Tôi có biết đâu.”

Đúng lúc Jin Sol đang ngập ngừng khó xử thì Hong Heon Pyo, kỹ thuật viên 36 tuổi ế vợ đang ngồi trước dàn máy móc cất tiếng chen

ngang.

“Sao lại không cho phát? Jin Sol sẽ khó xử lắm. Phát đi!”

“Tiền bối sao thế? Việc chọn bài là tùy ý PD mà.”

Geon thản nhiên đáp trả. Hong Heon Pyo quắc mắt nhìn Geon vờ nổi xung.

“Hô, cậu không coi lời của tiền bối ra gì đúng không? Jin Sol, tôi sẽ cho phát, để tôi.”

Jin Sol đã hơi bực nhưng cố giấu ầm ức vào trong, trả lời lãnh đạm.

“Không cần đâu ạ. PD đã nói không thích rồi thì thôi. Cũng không còn cách nào.”

“Cô mời tôi smoothie thì tôi sẽ cho phát.”

Geon bật cười và nhìn thẳng vào cô.

“... Smoothie gì chứ?”

“Ê hê! Cô không biết smoothie sao? Làm thế nào mà cô sống sót qua mùa hè này được vậy? Đợi chút.”

Geon cười cợt rồi lại tập trung vào chương trình đang phát sóng. Ngay khi có tín hiệu bài hát kết thúc, vị thính giả thứ hai được kết nối. Trong thời gian diễn ra cuộc trò chuyện, đạo diễn và kỹ thuật viên cần tập trung cao độ vào phần âm thanh.

Jin Sol ngồi trước chiếc bàn con, mắt nhìn dán vào lưng Geon. Trong nửa tháng hợp tác làm việc, có lúc cô tưởng mình đã hiểu, song đôi khi lại thấy dường như không hiểu gì về người đàn ông tên Lee Geon này. Anh ta lúc thì nồng nhiệt như những gì cô cảm nhận khi đọc tập thơ, lúc lại mang vẻ hờ hững thờ ơ với biểu cảm “Tôi

chán quá”, rồi thỉnh thoảng lại quăng một câu làm người ta bối rối, kiểu “Cô mời tôi smoothie thì tôi sẽ cho phát”. Như thường lệ, với những gã đàn ông khó nắm bắt chỉ có cách đề phòng mà thôi.

Một ca khúc nữa lại vang lên, Geon xoay ghế về phía cô.

“Cô quyết định rồi chứ, mời hay không nào?”

Jin Sol ném cho anh ta ánh nhìn hằn học ngán ngùi. Dù thâm tâm rất muốn quăng một câu “Còn lâu” nhưng nghĩ đến ông cụ đang ngồi bên cạnh đài chờ nghe đến tận cuối chương trình để thưởng thức ca khúc mình yêu cầu, mọi dũng khí của cô đều tiêu tan.

“... Thôi được.”

Ngay tức khắc, Hong Heon Pyo tỏ vẻ vô cùng khổ não, lớn tiếng phản đối.

“Trời ạ. Ngỏ lời hẹn hò đơn giản vậy mà cũng đồng ý ngay được? Jin Sol, cô quá đáng thật đấy. Trong khi tôi đã bao nhiêu lần mời mà cô toàn từ chối thôi!”

“Tôi từng từ chối sao?”

Cô gượng nở nụ cười với Hong Heon Pyo. Anh kỹ thuật viên vẫn chưa lấy được vợ dù rất muốn này ngày thường luôn tỏ xung hữu đột đánh tiếng hẹn hò với các cô gái chưa kết hôn trong công ty. Cũng có mấy lần anh ta mời Jin Sol đi chơi nhưng theo cô thấy giữa hai người tuyệt nhiên không phải thứ cảm xúc trên tình đồng nghiệp. Hong Heon Pyo là kiểu đàn ông có suy nghĩ không nhất thiết phải yêu đương cuồng nhiệt mà chỉ cần tạm tạm là kết hôn được rồi.

“Đương nhiên rồi! Cô cũng phải cho tôi cơ hội nữa chứ. Chủ nhật tuần này mình chạy xe hóng gió đi, đến Jebu. Hòn đảo có con

đường rẽ biển ấy. Cô thấy sao?”

Tính hiếu thắng nổi lên, kỹ thuật viên Hong nhanh chóng đặt lịch cho buổi hẹn. Jin Sol cười méo xẹo, đang nghĩ “Lần này phải từ chối như thế nào đây?” thì bắt gặp ánh mắt Lee Geon. Đôi con ngươi của anh ta đang lấp lánh nụ cười. Có vẻ tâm tư cô đã bị đọc thấu, song Jin Sol quyết định làm ngơ ánh mắt ấy.

“Chủ nhật này tôi lại có hẹn mất rồi.”

“Tuần sau thì sao?”

“Tiền bối bật micro lên kìa.”

Geon cắt ngang. Hong Heon Pyo kêu một tiếng “Ôi trời” rồi bật công tắc, đèn báo màu đỏ bên trên buồng thu bật sáng.

- Đêm thu đang buông. Bây giờ là 8 giờ 25 phút tối. Các bạn hãy gửi cho chúng tôi tên bài hát mà mình muốn nghe, hay những câu chuyện muốn cùng chúng tôi chia sẻ nhé. Chỉ cần truy cập vào trang web của chương trình hoặc với những quý thính giả cao tuổi, quý vị có thể gửi câu chuyện của mình qua bưu thiếp hay thư tay đến người phụ trách chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*, hòm thư số 110, bưu điện Mapo. Chúng tôi sẽ cẩn thận chọn lựa các câu chuyện thật hay. Nào, giờ chúng ta cùng kết nối với vị thính giả tiếp theo nhé? A lô, xin chào bạn?

Jin Sol lẳng lặng đứng dậy rời khỏi phòng điều khiển trung tâm. Đi qua hành lang ra ngoài sảnh, chiếc loa gắn trên tường vẫn đang phát chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*. Cô ngồi bên bệ cửa sổ, nhìn xuống cây cầu Mapo đan xen giữa ánh sáng và bóng tối cùng dòng sông Hàn đang lững lờ bên dưới đợi thời gian trôi. Khi chiếc đồng hồ treo trên bức tường đối diện chỉ 8 giờ 50 phút cũng là lúc ca khúc

cuối cùng vang lên đúng theo yêu cầu vị thánh giả lớn tuổi, hào sảng với chất giọng đầy nội lực.

Bến cảng à, bến cảng ơi, này bến cảng, hây hây, chúng ta là những thủy thủ

Thân thể đã vượt qua sóng lớn này chẳng muốn mang theo bên mình những mảnh tình thấm thiết và cả nỗi nhớ quê hương da diết...

Giọng hát sang sảng của người nghệ sĩ thuộc thế hệ lão thành vang vọng trong sảnh tầng mười bảy không một bóng người. Cô yên lặng dựa đầu bên khung cửa sổ. Chiếc du thuyền sáng rực ánh đèn không cả kéo còi tàu thông thả trôi theo dòng sông Hàn gợn sóng đen êm đềm.

Các loại nước quả mang màu của xoài, việt quất, Lemon Sorbet, và Tropical cùng đá lạnh.

Jin Sol chăm chú nhìn các loại nguyên liệu được bỏ vào chiếc máy xay sinh tố xay rào rào rồi khuấy đều với nhau. Đây là chuỗi cửa hàng chuyên bán kem và smoothie ở gần đài phát thanh. Biển hiệu nằm khuất bên trong rất khó thấy nhưng đây là nơi cô thường xuyên lui tới.

Sau khi thanh toán, Jin Sol cầm trên tay hai cốc smoothie đã cắm ống hút, đi về phía Geon đang đợi. Họ ngồi lên ghế tròn, vừa nhìn ra con đường đêm vừa uống smoothie. Cốc đồ uống có vị chua chua ngòn ngọt.

“Sao hôm ở hồ bơi cô lại bỏ chạy thế?”

“Tôi không bỏ chạy...”

Geon bĩu môi.

“Thế mà tôi cứ nghĩ chúng ta đã thân thiết hơn rồi cơ đấy, hóa ra là tự tôi ảo tưởng. Thật đau lòng.”

Jin Sol chỉ lặng thinh uống phần smoothie của mình, nhưng không hiểu sao một góc nhỏ trong trái tim cô lại dao động. Đương nhiên, anh ấy chỉ có ý hãy giữ mối quan hệ tốt đẹp trên tư cách đồng nghiệp, nhưng dường như đã rất lâu rồi cô mới được nghe câu “Tôi tưởng chúng ta đã thân thiết hơn rồi” từ ai đó.

“Có chuyện này, tôi hỏi anh được chứ?”

Jin Sol lên tiếng.

“Cô hỏi đi.”

“Khi Kim Il Seong* qua đời... anh đang ở đâu và làm gì?”

Geon quay sang và bắt gặp ánh mắt bình thản mà nghiêm túc của Jin Sol.

“Sao tự dưng cô lại hỏi chuyện này?”

“Thì anh cứ trả lời đi.”

“Tôi ở núi Sobaek. Khi đó tôi vừa mới giải ngũ*. Tôi và một người bạn đến khu nghỉ dưỡng ở đó để tránh nóng. Mùa hè năm ấy nắng nóng khủng khiếp.”

Geon đột nhiên bật cười khi nhớ lại thời điểm ấy.

“Ngày hôm đó chúng tôi cùng đi tắm trong khe núi, trên đường về thì gặp một ông lão ở ngôi làng dưới núi đang vội vàng đi lên. Ông nói với chúng tôi rằng Kim Il Seong chết rồi. Đương nhiên, chúng tôi không tin chuyện đó. Đâu phải mới lần một lần hai người ta đồn

chuyện ấy cơ chứ? Nhưng báo cũng đã đăng tin rồi. Đó là sự thật. Một suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu tôi - May mà mình đã giải ngũ!”

Jin Sol tủm tỉm cười.

“Quả thật nhóm lính đáng lý được giải ngũ ngay sau chúng tôi đã phải xuất ngũ muộn hơn hai tháng. Thú vị hơn nữa là, ông lão kia còn bảo đám trai trẻ chưa vợ chúng tôi hãy mau mau trở về quê nhà đi với vẻ mặt hết sức căng thẳng.”

“Tại sao phải về quê?”

“Bởi vì Kim Il Seong chết rồi!”

Hai người cùng lúc bật cười. Dư âm của tiếng cười vẫn còn đọng lại, họ cứ thế nhìn ra đường phố Mapo tối tăm qua khung cửa sổ. Jin Sol mở lời.

“Khi đó tôi đang đi làm thêm trong kỳ nghỉ hè. Vì trời nóng quá nên tôi rất ghét phải trở về căn phòng trọ chật hẹp của mình. Hết tan làm tôi lại đến một hiệu sách lớn mát mẻ và ngồi xõm ở đó đọc sách. Năm 1994 hình như Seoul tròn 600 năm tuổi đúng không nhỉ? Bởi thế nên ở hiệu sách có rất nhiều sách về đề tài này. Đại loại như *Sống ở Seoul*, *Seoul - nơi tôi trưởng thành* hay *Seoul 600 năm đã sử...* Tôi nghĩ nếu mình biết một chút về nơi đất khách này, không biết chừng tôi sẽ yêu thương được nó cũng nên. Vì vậy, tôi đã đọc rất nhiều sách kiểu ấy.”

Geon yên lặng nhìn Jin Sol.

“Thế nên, cô đã thành công trong việc nảy sinh tình cảm với nơi này?”

“Ừm, giờ thì tôi vừa yêu vừa ghét.”

Jin Sol mỉm cười và khẽ nhún vai.

“Mỗi khi muốn thân thiết với ai đó nhưng gặp khó khăn vì chứng sợ người lạ, thì thoảng tôi lại hỏi như thế, rằng khi Kim Il Seong qua đời, họ đang ở đâu và làm gì... Dù tôi không biết quá khứ của họ, họ cũng không biết quá khứ của tôi nhưng nếu biết trong cùng một ngày chúng tôi đã làm gì, có lẽ đôi bên sẽ có cảm giác gần gũi hơn. Muốn vậy, tôi phải nhớ tất cả những việc đã làm vào những mốc thời gian quan trọng.”

Đột nhiên Geon vươn tay chạm vào vai cô. Jin Sol giật mình nhìn xuống thì thấy anh đang nhặt một sợi vải rơi trên áo mình.

“Áo cô có dính bụi.”

“... À.”

Họ uống cạn cốc smoothie. Trong miệng vẫn còn lưu lại vị chua ngọt của hoa quả nhiệt đới. Jin Sol thu dọn vỏ cốc rỗng rồi đứng dậy.

“Chúng ta đi thôi.”

Hai người bước ra ngoài, đứng tạm biệt nhau dưới tấm biển quảng cáo vẽ hình trái cây sáng rực ánh đèn của cửa hàng.

“Hẹn mai gặp lại anh.”

“Chủ nhật tuần này mình cùng chạy xe đi hóng gió thật chứ? Đến đảo Jebu ấy?”

Geon cười toe toét hỏi làm Jin Sol hoang mang ra mặt.

“Chuyện đùa thôi. Vừa nãy anh không nghe thấy câu trả lời của tôi à?”

“Nghe thì nghe thấy rồi. Nhưng nhớ đâu câu trả lời với tôi lại khác

thì sao.”

Thấy Jin Sol im lặng nhìn mình chăm chăm, Geon vội xua tay như thể đó chỉ là một câu bông đùa.

“Tôi biết rồi, biết rồi. Cô không muốn đi chứ gì. Mai gặp nhé. Đừng quên chúng ta có buổi họp lúc 2 giờ. Tôi còn có lịch thu âm nên cô đừng đến trễ đấy.”

Jin Sol đứng đó dõi theo Geon đi về phía chung cư Daeho một lúc lâu. Ánh đèn đường rọi xuống người anh, tự lúc nào hình bóng ấy đã xa dần như hòa vào bóng đêm.

Rõ ràng Jin Sol đã đóng cửa rồi mới đi ngủ, tại sao rèm cửa lại bay phấp phới như thế nhỉ. Thứ kia từ đâu xuất hiện và nó đã vào phòng mình từ bao giờ thế này... Dù trong mơ, Jin Sol vẫn nhận biết được mình đang gặp một cơn ác mộng. Thỉnh thoảng, vào những lúc mệt mỏi, cô lại mơ thấy ác mộng. Giá như có thể hét lên một tiếng thì tốt biết mấy. Nếu có thể hét lên, biết đâu nó sẽ biến mất.

Một lát sau cô bắt đầu có cảm giác ở đầu ngón tay và dần dần nhúc nhích được cơ thể.

“... Cút đi.”

Jin Sol khẽ hét lên một tiếng. Thứ đè lên lồng ngực cô tức thì biến mất. Cô cố gắng tỉnh táo lại rồi nhìn quanh phòng. Cửa sổ vẫn đóng chặt. Đêm qua cô thức thâu đêm viết bản thảo để kịp gửi email vào sáng sớm nên đi ngủ muộn. Sau cuộc cải tổ, cô phải chuyên tâm viết lách hơn thành thử thời gian làm việc dài hơn so với trước, áp lực cũng nhiều hơn.

Đột nhiên Jin Sol nhìn đồng hồ để bàn rồi ngó người. Kim đồng

hồ đang chỉ 1 giờ 40 phút. Chẳng có lẽ, cô đã ngủ lâu như vậy sao? Đêm qua lúc chia tay, Geon còn dặn đi dặn lại cô đừng đến muộn buổi họp do kế đó anh có lịch thu âm chương trình. Giờ chỉ rửa mặt rồi chạy ngay ra ngoài cũng vẫn muộn, cô vội bật dậy và nhanh chóng ra khỏi giường.

Jin Sol tắt tả ra khỏi khu chung cư Wooseong. Nếu như ngày thường cô đã có thể chạy nhưng ban này vừa bị bóng đèn nên cơ thể cứ nặng trĩu. Chắc sẽ muộn khoảng năm phút... Thời gian chờ đèn giao thông trước khu chung cư bỗng trở nên dài khác thường. Chỉ cần băng qua đường là sẽ thấy đường hầm ga tàu điện Mapo ở ngay trước mắt. Jin Sol đang rào chân đi về hướng ấy thì đột nhiên tiếng còi hú réo vang cả con đường.

- Ủy ban dân phòng xin thông báo, toàn quốc ở trong tình trạng báo động khẩn cấp!

Từ đâu xuất hiện một người đàn ông trung niên đeo băng tay màu vàng, thổi từng đợt còi sắc lẹm về phía khách bộ hành trên đường.

“Đây là chương trình diễn tập phòng chống các tình huống nguy cấp. Đề nghị mọi người đứng gọn về phía các tòa nhà. Chúng tôi sẽ cấm lưu thông trong mười lăm phút.”

Bên lề đường quả nhiên có những người đàn ông đeo băng vàng đang điều khiển chặn làn giao thông. Trong chốc lát, các loại phương tiện như xe buýt, taxi và ô tô đều dừng lại, cả con đường trở thành một bãi đậu xe khổng lồ.

Cuộc diễn tập diễn ra vào đúng 2 giờ. Jin Sol hốt hoảng nhìn xung quanh, có rất nhiều người giống như cô, đang đi đường thì bị

chặn lại phải đứng lên bậc thang hoặc trên hiên các tòa nhà, ai nấy đều tỏ vẻ khó chịu. Đứng chôn chân ở đây cho đến khi hoạt động này kết thúc, rồi băng qua đường hầm lên đến đài phát thanh cũng phải muện mất hai mươi lăm phút.

Chậc, không biết PD Geon phải đi thu âm lúc mấy giờ? Cô đang lo có khi không hợp hành gì được thì điện thoại di động đổ chuông.

“Sao giờ cô còn chưa tới? Cô đang ở đâu?”

“Chuyện là... Làm thế nào đây? Tôi bị vướng vào một cuộc diễn tập dân phòng.”

“Gì cơ?”

Jin Sol ngập ngừng nói với giọng hối lỗi.

“Đêm qua tôi đi ngủ muện... Bây giờ lại đang diễn tập dân phòng. Tôi đang ở đối diện đài phát thanh nhưng người ta cấm đường không cho đi.”

“Đối diện là ở phía nào? Sao tôi không nhìn thấy cô?”

“Anh nhìn từ đâu vậy?”

“Tôi đang ở cửa sổ phía trước cầu thang máy trên tầng mười bảy.”

“Tôi đang ở trước tòa nhà Sungjee.”

Phải mất một lúc Jin Sol không nghe thấy bất cứ tín hiệu nào từ đầu dây bên kia. Anh ta cúp máy rồi sao? Jin Sol chờ thêm một lát, bất đắc dĩ định tắt máy thì giọng nói của Geon lại vang lên.

“Ở trước tòa nhà đó có nhiều người quá. Sao tôi biết ai với ai được. Thử giơ tay trái của cô lên xem nào.”

Jin Sol lưỡng lự giây lát rồi làm theo lời Geon.

“Cô thử vẫy tay xem nào.”

Gì cơ? Không hiểu sao có cảm giác như mình đang bị lừa nhưng cô vẫn vẫy cánh tay trái.

“A ha! Tôi thấy cô rồi. Cô mặc áo màu nâu đúng không?”

Jin Sol khẽ bật cười. Đoạn, cô ngược mắt lên nhìn quanh khu vực tầng mười bảy của đài phát thanh ở phía đối diện nhưng không thể tìm thấy bóng dáng Geon qua những ô cửa sổ nhỏ.

Geon ngồi trên bệ cửa sổ, quan sát Jin Sol đang ngược lên nhìn về phía này. Thật ra chỉ cần nhìn qua anh đã tìm thấy cô giữa đám đông trước tòa nhà, nhưng Geon vẫn muốn trêu cô. Hình ảnh cô vẫy tay liên tục khiến anh phải cố lắm mới không bật cười thành tiếng.

“Dẫu sao cũng muộn rồi nên cô cứ thông thả đến nhé. Tôi sẽ đợi.”

Cúp máy, Jin Sol cảm thấy nhẹ lòng và dễ chịu hơn hẳn. Vì anh nói sẽ chờ cô. Nhưng dù thế chẳng nữa... Chỉ cần băng qua đường hầm kia đã có thể vào thẳng sảnh tòa nhà rồi, mà giờ cứ phải chôn chân một chỗ thế này. Jin Sol cảm thấy khó chịu, cô muốn đi thật nhanh.

Jin Sol nhìn qua người đàn ông đeo băng vàng vẫn đang ngó trước nhìn sau yêu cầu người đi đường không được di chuyển. Cô len lén tiến đến gần đường hầm. Ngay khi vừa định đặt chân xuống cầu thang bộ thì tuýt, một tiếng còi vang rền bên tai.

“Chờ đã, cô gì ơi! Đang trong tình trạng báo động mà, cô không được đi lại đâu!”

“Nhưng tôi chỉ cần qua bên kia đường thôi. Dẫu sao đường hầm

cũng là hàm trú ẩn mà. Tôi muốn làm mất rồi.”

“Không được, không được. Mọi người đứng đây ai cũng đều bận rộn hết!”

Người đàn ông kiên quyết xua tay. Jin Sol nhăn sống mũi, đúng lúc này điện thoại lại đổ chuông.

“Gì vậy, sao lại định bỏ trốn vụng về như thế? Cô cứ thoải mái ngồi ở bậc tam cấp ấy.”

“... Anh vẫn đang nhìn tôi sao?”

“Nếu không mình tôi biết làm gì bây giờ. Ngồi đây chờ cô chứ gì nữa.”

Không hiểu sao một góc trái tim Jin Sol cảm thấy thật ấm áp, cô vô thức nở nụ cười. Dẫu sao cũng mười phút rồi. Gạt bỏ lo lắng trong lòng, cô ngồi xuống mép bậc tam cấp ngay trước tòa nhà, áp điện thoại vào tai tươi cười nói đùa.

“Thật tình, tôi muốn sống ở một đất nước đã thống nhất cơ.”

Tiếng cười giòn tan của Geon truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Đúng thế. Mười lăm phút quý giá của chúng ta đã bị cướp mất rồi.”

Từ “chúng ta” thốt ra từ miệng Geon nghe ấm áp biết bao.

“Chỉ cần băng qua đường hầm thôi là đến đài phát thanh ngay rồi. Vậy mà tôi lại bị chôn chân ở đây.”

“Chuyện gì cũng thế cả thôi. Để vượt qua một ranh giới là điều khó khăn biết nhường nào.”

Hai người cứ thế áp điện thoại bên tai, tận hưởng sự im lặng dễ chịu trong giây lát. Đột nhiên Geon bật cười bảo.

“Có lẽ hôm nay phải đổi bài hát mở đầu chương trình thôi. Đổi sang bài hát số một trong các quán karaoke của Đại Hàn Dân Quốc ấy.”

“Bài gì vậy?”

“ ‘Hãy đến với vĩ tuyến 38’^{*}.”

Jin Sol bật cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời.

Geon chậm rãi gập nắp điện thoại rồi lại dõi theo bóng dáng Jin Sol đang ngồi phía đối diện con đường bên dưới. Cô đang đưa tay vuốt tóc.

Một cơn gió thổi tung mái tóc của cô làm Jin Sol phải đưa tay vuốt lại. Do xe cô đều đồng loạt dừng bánh hay sao mà làn gió vừa thổi đến có vẻ không hề bị lẫn mùi khói xe. Đã rất lâu rồi cô mới được thoải mái hít thở bầu không khí trong lành bên lề đường thế này. Tâm trạng tồi tệ vì bị bóng đèn lúc trước cũng theo gió bay đi mất.

Khoảnh khắc ấy đến vào ngày 15 tháng Mười, năm cô 31 tuổi.

Từ sáng, trời đã âm u. Đến chiều tối mây đen giăng kín khiến bầu trời tối om. Jin Sol ngồi chờ Ga Ram tại quán trà là điểm hẹn quen thuộc của cả hai trên phố Insadong. Đã quá giờ hẹn mà vẫn chưa thấy Ga Ram đến. Cô thử gọi điện cho bạn vài lần nhưng chỉ nghe thông báo máy đã tắt nguồn. Jin Sol gập cuốn sách đang đọc dở lại, phân vân không biết nên làm sao. Đúng lúc ấy điện thoại đặt trên bàn rung lên.

“Xin lỗi nha. Hôm nay tớ không đi xem phim cùng cậu được rồi.”

“Giờ cậu mới liên lạc thì tớ biết làm sao *hả?*”

“Vì tớ nghĩ chỉ muộn chút thôi. Nhưng ờm... tớ đang vướng việc

ở đây mất rồi.”

“Việc gì?”

Jin Sol cảm thấy đầu dây bên kia thoáng ngập ngừng. Một dự cảm bồnng surt qua đầu cô.

“Han Ga Ram! Cậu lại bắt đầu hẹn hò rồi đúng không?”

“Này này, nói nhỏ thôi chứ. Giọng cậu vang cả ra ngoài điện thoại của tớ đây này.”

Ga Ram thì thầm với tông giọng thấp hết mức có thể, rồi cười thẹn thùng.

“Ừ. Tớ đang hẹn hò.”

“Giờ cậu đang ở nhà anh ta à?”

“Thật sự xin lỗi vì để cậu leo cây. Sau này tớ sẽ bù đắp gấp mười lần cho. Tớ sẽ kể chuyện hậu trường cho cậu sớm thôi, và bao cả tặng một lần tặng hai, nhé.”

Jin Sol thở hắt ra một hơi như gió thoảng. Nếu thú thật rằng mình không muốn nghe chuyện tình của Ga Ram, liệu cô ấy có buồn lòng không nhỉ?

Rốt cuộc, Jin Sol đành chậm rãi cầm túi rời khỏi quán trà. Cô đi xuống cầu thang chật chội tối tăm, ngập ngừng dừng lại trước cửa tòa nhà. Tự bao giờ cơn mưa rào đã ào ào ập đến. Cô không mang theo ô mà mưa thì mỗi lúc một nặng hạt hơn. Jin Sol đứng nép mình dưới mái hiên, hơi nghiêng đầu dùng mắt ước chừng đoạn đường. Cửa hàng tiện lợi - nơi cô có thể mua ô còn không nằm trong tầm mắt. Có lẽ cô sẽ ướt sạch từ đầu đến chân trong lúc chạy mưa mất.

Đang lúc đầu óc rối ren, điện thoại di động trong tay Jin Sol lại đổ

chuông. Tiếng chuông hòa theo tiếng mưa rơi. Jin Sol không buồn nhìn màn hình mà cộc cằn trả lời điện thoại.

“Thôi bỏ đi. Đẳng nào cũng không đến, cậu gọi điện liên tục làm gì cơ chứ.”

Sau một hồi im lặng, giọng Geon vang lên.

“Cô mong tôi đến hả?”

Jin Sol bối rối.

“Xin lỗi anh. Tôi tưởng phóng viên Han Ga Ram gọi”

“Thầy Hwang có liên lạc với tôi, nói là ngày kia thầy có lịch trình đột xuất phải đi tỉnh dẫn sự kiện nên muốn được thu âm chương trình hôm thứ Ba trước.”

“Nghĩa là... ngày mai tôi phải nộp bản thảo của hai buổi quay liền sao?”

Đúng là điềm mà. Ý anh ta là vào một buổi tối ngày nghỉ, trời mưa tầm tã thế này, cô hãy lẳng lặng về nhà rồi chăm chỉ làm việc đi chứ gì. Jin Sol cay đắng nghĩ.

“Thế, cô hẹn hò vui chứ?”

“... Anh nói ai hẹn hò cơ?”

“Cô bảo có hẹn trước rồi mà, với anh chàng nào đó, hai người cùng đi hóng gió còn gì.”

Nghĩ đến vẻ mặt lúc nào cũng như đang trêu ghẹo của Geon khi nói từ “còn gì”, Jin Sol nở nụ cười cay đắng.

“Tôi đang đi hóng gió đây. Giờ còn hóng được cả mưa nữa mà tôi thì không có ô nên phải đứng trú bên đường, công việc thì chất đống lên. Một ngày nghỉ tuyệt vời.”

“Cô đang ở đâu vậy?”

“Khu Insadong.”

“Chỗ nào của Insadong?”

Tính bảo “Tôi nói thì anh biết chắc” nhưng rồi cô chỉ lơ đãng đáp trong khi ngắm nhìn những vạt mưa đang dần thêm nặng hạt.

“Tôi đang đứng dưới hiên một quán trà... tên là Jidaebang.”

“À à, cứ đứng yên đó một lúc nhé. Cô hiểu ý tôi chứ?”

“Có chuyện gì sao?...”

Cô nghi hoặc hỏi lại nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy. Ý anh ta là sao nhỉ? Jin Sol nhăn mày thử suy đoán. Tuy nhiên, sự chú ý của cô lại dần trôi theo cơn mưa trút xối xả làm mờ mịt cả tầm nhìn. Mải phân vân không biết nên leo lại lên cầu thang hay cứ đứng chờ đến khi trời tạnh, một lát sau, cô bắt gặp một cô gái trông quen quen, tay cầm chiếc ô lớn màu xanh thẫm đi ra từ ngõ đối diện. Đó chính là cô gái mà mỗi lần lướt qua Jin Sol trên con phố này không hiểu sao đều để lại trong cô một ấn tượng đặc biệt.

Cô gái băng qua đường và đi thẳng đến chỗ cô đang đứng, trong khi Jin Sol cứ dán mắt vào bóng dáng ấy như bị thôi miên. Kể cả khi chỉ lướt qua như phong cảnh phía xa, Jin Sol vẫn nhận thấy là cô rất đẹp, nhưng giờ dưới cơn mưa như trút, khuôn mặt đang mỗi lúc một tiến gần kia trông còn rạng rỡ hơn giữa cảnh chiều nhá nhem. Bắp chân cô thoáng lộ ra mỗi khi vạt váy bay lên.

“Cô đứng đây này giờ vì không mang ô đúng không?”

Cô gái mỉm cười bắt chuyện. Jin Sol ngập ngừng rồi cũng nở nụ cười.

“Vâng...”

“Quán chúng tôi ở trong ngõ đằng kia, cô có muốn ghé qua một lát không? Tôi sẽ cho cô mượn ô.”

Jin Sol thoáng do dự rồi gật đầu đồng ý. Dù cũng cần ô nhưng lý do quan trọng hơn khiến cô gật đầu chính là ánh mắt ấm áp và dịu dàng của cô gái khi họ bất chợt chạm mắt nhau. Lẽ nào định mệnh đã ấn định người cô gặp hôm nay không phải Ga Ram mà là cô gái này sao? Hai cô gái cứ vậy đứng nhìn nhau trong làn mưa.

Trong quán trà tù mù, thoang thoang mùi nhang lạ được thắp ở đâu đó. Khung cửa kính nhỏ giăng đầy bóng tối, bức tường trát vữa thô chi chít những dòng chữ viết nguệch ngoạc do khách hàng lưu lại. Quán không có nhiều bàn cho lắm. Trên mỗi chiếc bàn gỗ là một khay đựng thực đơn gồm danh sách các loại trà truyền thống và một số loại rượu.

Mở cửa vào ngày mưa.

Vừa rồi theo cô gái ấy bước vào tòa nhà, Jin Sol mới lần đầu tiên nhìn lên tấm biển của quán trà được treo bên ngoài mặt tường tầng hai. Trên cái cột gần nơi cô gái đang ngồi có treo một bức tranh đen trắng. Đó là khung cảnh một hồ nước âm đạm, thanh vắng trông khá có chiều sâu. Mặt nước hồ tĩnh lặng nhưng quan sát kỹ lại có cảm giác như những đợt sóng nhỏ đang nhấp nhô.

“Tôi hay đi qua ngõ này lắm nhưng sao chưa lần nào thấy nơi này nhỉ.”

Jin Sol ngồi bên bàn, thốt lên vẻ ngạc nhiên với cô gái đang bung ra tách trà hoa nhài nóng. Cô gái ngồi xuống vị trí đối diện, nở nụ

cười dịu dàng.

“Quán chúng tôi ở chỗ vắng vẻ quá nên chỉ có khách quen tìm đến đây thôi. Với lại ngày thường, kể cả vào ban tối chúng tôi cũng không bật biển hiệu. Biển hiệu chỉ bật vào những ngày mưa như hôm nay.”

“Xin chào...”

Một giọng nói ôn hòa bất chợt vang lên từ phía bếp. Người đàn ông cô từng bắt gặp trên đường và có vẻ là người yêu của cô gái cầm một tách trà bước lại gần họ.

Anh đặt tách trà trước mặt cô gái, cô gái ngược lên nhìn anh với ánh mắt đầy trù ối.

“Cảm ơn anh.”

Ngồi đối diện với cặp tình nhân này khiến Jin Sol cảm thấy thật kỳ lạ. Lúc này trong quán trà ngoại trừ cô chỉ có hai vị khách đang ngồi ở một vị trí tách biệt, nhưng cặp đôi chủ quán lại nhất định ngồi cùng bàn với cô, tình cảnh đến là ngượng ngạo. Người đàn ông có thân hình gầy guộc, mặc một bộ Hanbok cách tân rộng thùng thình, mái tóc để dài tự nhiên buộc gọn gàng sau gáy. Vì bộ râu rậm rạp mà ấn tượng đầu tiên về anh của cô chỉ có vậy, nhưng nhìn gần mới thấy anh cũng còn khá trẻ. Người đàn ông lắng lặng nhấp ngụm trà nhai thơm ngát, rồi bắt chuyện.

“Tôi là Kim Seon Woo. Còn ngồi cạnh tôi là Ae Ri.”

“À... Vâng.”

Jin Sol đáp cho có, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào tách trà. Lẽ nào mình cũng phải giới thiệu tên?

“Chà, chà... Quý khách hẳn là người luôn đặt mục tiêu rõ ràng rồi từng bước thực hiện nó. Tôi nói vậy không biết có đúng không?”

Jin Sol đặt tách trà xuống nhìn người đàn ông chăm chăm. Anh ta nhả chữ chậm rãi như hát. Khi ánh mắt họ chạm nhau, người đàn ông tên Seon Woo nở nụ cười. Phải trả lời thế nào đây? Đương nhiên anh ta nói cũng có phần đúng. Người đàn ông lại từ tốn nói tiếp như thể đọc được suy nghĩ của Jin Sol.

“Tôi có biết xem tướng đôi chút. Có vẻ như quý khách làm nghề liên quan đến viết lách.”

Vội vẻ ngạc nhiên ra mặt, Jin Sol khẽ gật đầu. Ngồi cạnh Seon Woo, Ae Ri dùng tay che miệng cố nín cười. Đoạn, người đàn ông nhẹ nhàng cầm chiếc điện thoại đang đặt trên mặt bàn của Jin Sol lên rồi áp vào giữa hai lòng bàn tay. Anh im lặng và nhắm mắt lại giống như đang tụ thần... Trong lúc Seon Woo nhăn mày tựa hồ cố gắng hết sức để nhìn xuyên thấu một thứ gì đó thì Jin Sol vừa nín thở vừa chăm chú nhìn anh. Một lúc sau anh thận trọng nói.

“Hắn trong này viết rằng... Chẳng ai là kẻ ngốc cả.”

Một vẻ choáng váng sượt qua gương mặt Jin Sol. Người đàn ông mở nắp điện thoại ra và xác nhận dòng chữ được viết trên màn hình, rồi khúc khích cười với vẻ tự mãn.

“Nobody’s a fool... Chẳng ai là kẻ ngốc cả. Tôi đoán đúng rồi.”

“Quả, quả là vậy.”

Jin Sol lắp bắp trả lời.

“Vậy để kỷ niệm ngày quý khách đến quán, liệu chúng tôi có thể tặng cho quý khách một câu được không?”

Dù Seon Woo hỏi với giọng hiền hòa nhưng Jin Sol vẫn nhìn anh bằng ánh mắt đầy cảnh giác. Seon Woo xóa dòng chữ đang hiện trên màn hình bằng ngón tay thanh mảnh, rồi nhập một dòng chữ mới và đưa chiếc điện thoại lại cho cô.

“Đằng nào cũng cùng logic thì hãy viết như thế này đi. Ai cũng là ngôi sao.”

Jin Sol nhìn vào màn hình thì thấy dòng chữ tiếng Anh đã được thay đổi. Everybody’s a star!

“Tôi có thể đoán tương lai cho quý khách được không?”

Seon Woo vừa nói dứt lời, Jin Sol liền giật mình cúi vội đầu xuống.

“Thôi, không cần đâu ạ.”

Bầu không khí im lặng bao trùm trong phút chốc. Cô nở nụ cười gượng gạo, mở chiếc túi xách được đặt gọn ở bên cạnh và rút ví ra.

“Trà rất ngon. Nhưng giờ tôi phải đi rồi. Lần sau tôi sẽ đến trả ô cho anh chị.”

Cô định thanh toán tiền trà nhưng Ae Ri xua tay.

“Tôi không nhận đâu, chúng tôi mời cô mà. Mà giờ cô cũng không thể đi được.”

“Dạ?”

“Có người muốn gặp cô nên giờ cô đừng đi vội.”

Jin Sol chợt nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ và cảm thấy vô cùng lo lắng. Có phải cô đã sai khi đi theo cô gái này chỉ vì ngoại hình dễ gây thiện cảm? Liệu cô gái có phải là thành viên một tôn giáo thiểu số hoặc tà đạo nào đấy không? Hay là... Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hàng loạt

tình huống đã hiện lên trong đầu Jin Sol. Nghĩ lại thì đi trên đường Jongno cũng hay có những người thỉnh thoảng tóm lấy tay mình như thế mà. Jin Sol khẽ hắng giọng rồi dè dặt đáp.

“Tôi, không theo đạo đâu.”

Seon Woo bật cười thành tiếng, khóe mắt nhăn lại thành nếp mềm mại trông vô cùng quyến rũ. Ae Ri liếc mắt nhìn anh, lắc đầu tỏ vẻ dù thế nào cũng không ổn rồi.

“Ôi trời. Không chịu nổi nữa mất, phải nói thẳng ra thôi. Xin lỗi nhé, Jin Sol. Trò đùa của mấy anh chàng này hơi quá rồi.”

Jin Sol tròn xoe mắt.

“Chúng tôi đều là bạn của Geon.”

“... Ý cô là PD Lee Geon sao?”

“Đúng thế. Gần đây chúng tôi được nghe kể rất nhiều về Jin Sol đấy.”

Jin Sol cố xâu chuỗi lại các sự việc vừa xảy ra. Vậy là kể từ lúc cô nhận được cuộc điện thoại ở lề đường... Phải đến giờ cô mới hiểu ra vấn đề.

“Ý cô là PD Lee... đã kể về tôi sao? Thật hay đùa vậy.”

“Anh ấy kể rằng rất vui khi được làm việc cùng một biên kịch tâm đầu ý hợp như cô. Chắc, trông anh ấy hào hứng lắm.”

Ae Ri cười rạng rỡ như thể rất vui khi được gặp Jin Sol. Cánh cửa quán trà bỗng mở ra, chuông gió treo trên cửa kêu lanh canh. Seon Woo nhìn về phía cửa ra vào.

“Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến ngay.”

Geon mặc trang phục thường ngày đơn giản, sải bước tiến về

phía họ.

“Tôi bắt taxi mà gần đến nơi thì bị tắc đường mất một lúc.”

Nói đoạn anh ngồi phịch xuống bên cạnh Jin Sol, quay sang nở nụ cười trêu chọc.

“Ô? Ai đây nhỉ? Ngày mai cô phải hoàn thành bản thảo cơ mà, sao lại ngồi đây nói chuyện phiếm thế này?”

“Uống rượu hay gì? Làm một ly rượu ủ lá thông nhé?”

“Không. Cho tôi chai bia đi.”

Geon đáp lại khẳng khái trước câu hỏi của Seon Woo.

“Em sẽ lấy đồ nhắm theo ý em nhé.”

Ae Ri cũng theo người yêu đi vào trong bếp. Jin Sol nhăn mày lườm mắt nhìn Geon.

“Rốt cuộc anh đã mở điện thoại của tôi lúc nào hả?”

“Điện thoại á?”

“Dòng chữ ‘không ai là kẻ ngốc’ ấy.”

“À, cái đó ấy hả. Nếu tôi đã có ý định thì thiếu gì cơ hội. Ngày nào chúng ta cũng gặp nhau mà.”

Geon cười nhếch miệng. Jin Sol không biết phải nói sao.

“Tôi đã hết cả hồn vì anh Seon Woo đấy. Tôi còn tưởng anh ấy là đạo sĩ cơ.”

“Đạo sĩ gì chứ. Cậu ta còn lâu mới đắc được đạo nên cô đừng bận tâm.”

Geon bật cười ha hả ra chiều thích thú. Seon Woo cầm bia và rượu đựng trong bình sứ đi ra, thong thả nói.

“Tớ nghe thấy hết rồi đấy nhé.”

“Thế à?”

Geon thản nhiên đối đáp. Sau vài chén rượu, bầu không khí dần trở nên dễ chịu hơn. Jin Sol thoải mái ngắm nhìn nội thất trong quán. Mỗi góc quán lại đặt một tác phẩm nghệ thuật nho nhỏ nom khá bắt mắt. Một bức tượng hình con voi theo phong cách Đông Nam Á. Một miếng vải với hoa văn kỳ lạ treo trên cột gỗ. Một bộ nhạc cụ gõ bóm đầy bụi của một quốc gia xa xôi nào đó mà cô không biết tên. Con búp bê đội mũ chóp nhọn màu vàng kim với sáu cánh tay treo toong teng như đang nhảy múa... Bức tường vừa chi chít những hình vẽ nguệch ngoạc đủ màu sắc và đủ thể loại chữ viết tay. Đang nhìn lướt qua, bỗng một dòng chữ níu lấy ánh mắt cô.

Kyung Hye à, anh yêu em nhiều lắm. Nhưng em đừng sống như thế nữa.

Jin Sol chăm chú nhìn dòng chữ ấy, rồi đưa ngón tay chà nhẹ lên mặt tường được viết chữ.

“Người viết câu này, chắc hẳn đã đau lòng lắm.”

Ae Ri gật đầu nhớ lại ngày hôm ấy.

“Đúng thế. Tôi vẫn còn nhớ cậu thanh niên ấy. Tối muộn hôm đó, cậu ấy đến đây cùng đám bạn. Trông họ có vẻ đều là sinh viên. Lúc đến cậu ấy đã say quắc cần câu rồi, đang nằm úp mặt xuống bàn thì tự nhiên lẳng lặng đứng dậy viết dòng chữ này. Sau khi họ rời khỏi quán, trong lúc dọn bàn tôi mới để ý thấy.”

Geon phì cười.

“Đã viết vậy sao cậu ta không chỉ luôn cho Kyung Hye nên sống

như thế nào mới phải đi.”

“Có lẽ chính bản thân cậu ta cũng không biết nên sống như thế nào. Dù biết Kyung Hye làm thế là sai nhưng hẳn cậu trai ấy cũng không biết làm thế nào mới đúng để chỉ cho cô bé...”

Seon Woo điềm đạm nói, đoạn láu cá thêm thêm.

“Mấy tên nhà thơ làm sao hiểu được điều này cơ chứ. Toàn lũ ngốc.”

Jin Sol cố nhin cười. Seon Woo quay sang nhìn cô, nói với vẻ vô tội.

“Tên Lee Geon này thành nhà thơ gần như đều nhờ công lao của tôi đấy. Tôi phải có đến 80% công nuôi dưỡng hồn thơ cho tên này.”

Geon nhếch lông mày.

“A ha! Nếu nói về 80%, tôi đã phải dành 80% cuộc đời để chờ cậu đấy, Kim Seon Woo. Và phần lớn thời gian tôi phải chờ ngoài đường. Sao cậu có thể cứ thông thả, chậm chạp như thế nhỉ? Tôi còn chẳng nhớ trong lúc chờ mình đã viết được mấy tập thơ rồi nữa.”

“Thì vì so với việc đến được đích... hành trình đến đó thú vị hơn nhiều mà.”

Seon Woo tủm tỉm cười như thể đó chẳng phải chuyện gì to tát. Ae Ri hỏi.

“Nghe nói Jin Sol luôn đặt trước mục tiêu cho từng tháng à? Đặc biệt thật đấy.”

Jin Sol chỉ muốn đá một cú vào chân Geon nhưng cô nín nhịn.

“Tôi chỉ đặt ra cho vui thôi... Chứ thực tế cũng chẳng được vậy

đâu.”

Nhưng trông Ae Ri vẫn vô cùng tò mò, Jin Sol rút cuộc đành cười xòa thú thật.

“Ví dụ như tôi đặt mục tiêu đi ngắm cảnh cung Changgyeong* vào ban đêm chẳng hạn. Vì tò mò muốn biết quang cảnh cố cung vào ban đêm sẽ như thế nào. Tuy nhiên, đến giờ đóng cổng là khách tham quan đều sẽ bị mời ra ngoài hết nên chẳng còn cách nào cả. Quy tắc là như vậy mà.”

“Về điểm này, cô đúng là không bao giờ phá vỡ các quy tắc nhỉ, học sinh gương mẫu ở bể bơi.”

Geon buông lời trêu chọc còn Ae Ri lại lắng nghe câu chuyện của Jin Sol với vẻ mặt đầy thông cảm.

“Dẫu sao cũng rất tuyệt. Tưởng tượng ra những việc như thế đã thấy vui rồi mà.”

“Đúng vậy.”

Seon Woo cũng phụ họa theo. Jin Sol nở nụ cười ấm áp với hai người. Cô nghĩ họ quả là một cặp xứng đôi, luôn làm người đối diện cảm thấy thoải mái. Lắng nghe tiếng nhạc thiền tông trầm trong quán trà, Jin Sol cảm giác mình đang dần quen với không gian xa lạ, và những gương mặt chẳng hề quen thuộc này. Ở nơi đây, cửa mở vào ngày mưa.

Khi hai người bước ra khỏi quán trà đã là quá nửa đêm. Cơn mưa đã tạnh tự bao giờ. Họ thong dong bước trên con phố Insadong hàng quán hầu như đã tắt hết biển hiệu. Vào ngày nghỉ xe cộ bị cấm lưu thông, có thể thong thả đi bộ mà không có tiếng còi xe inh ỏi sau

lưng như thế này thật thích. Trên con phố đêm thanh vắng, lại cùng Lee Geon sánh bước như thế này có cảm giác như đang hẹn hò, nhưng Jin Sol lập tức coi đây là ý nghĩ hão huyền và gạt nó ra khỏi đầu.

Ngang qua một quán trà đã hạ cửa cuốn, Jin Sol nhìn bảng hiệu quán hững hờ lắm lắm.

“Muốn tung hoa - Tên bảng hiệu độc đáo thật. Nghe tạo cảm giác như ôm bó hoa tặng cho các nhạc sĩ hay nghệ sĩ hàng đầu ấy.”

“Hừm. Nghe như tiếng vỗ tay đuổi họ xuống thì có.”

Giọng nói hờ hững của Geon làm cô phì cười.

“Anh chỉ hay bóp méo.”

Đã bước sang hạ tuần tháng Mười, đêm thu sau mưa mang cảm giác se se lạnh. Dưới bầu trời không trăng không sao tối đen như mực, hàng quán kinh doanh các mặt hàng đa dạng hai bên đường đã chìm sâu vào giấc ngủ. Lần đầu tiên Jin Sol đi dạo trên con phố này, Insadong vẫn mang đậm chất cổ kính, còn giờ ngay chuỗi thương hiệu Starbucks cũng đã có cửa hàng ở đây. Phải rồi, đâu gì chiến thắng được thời gian cơ chứ. Jin Sol tự nhủ lòng. Dù về nhà còn cả đống bản thảo phải viết đang chờ, cô vẫn thấy lòng thư thái khi được cùng Geon dạo bước thế này.

“Cô thức muộn không sao chứ? Ngày mai phải nộp nhiều bản thảo lắm đấy.”

“Chắc không sao đâu.”

“Thế, đi ăn nhẹ cái gì rồi về nhé. Uống rượu xong bụng tôi hay cồn cào lắm.”

Jin Sol gật đầu đồng ý. Một lúc sau hai người đã đứng trước chiếc bàn dài trong cửa hàng tiện lợi ăn mì cốc nóng hổi. Sau khi uống ngụm nước mì, Jin Sol thốt lên với giọng ngớ ngàng.

“Mì ăn liền lâu không ăn cũng ngon ghê. Có thời gian nhìn mì thôi tôi đã thấy ghét rồi.”

“Tại sao? Ăn mì ăn liền làm cô đầy bụng à?”

“À không. Gắn với một kỷ niệm không vui lắm thôi. Chẳng có gì to tát đâu.”

Geon chắc lưỡi tỏ vẻ tiếc nuối.

“Dù là chuyện quan trọng hay không quan trọng, nếu cô đã nhắc đến rồi thì đừng nói lung chùng thế chứ. Tôi sẽ lại trêu cô nhát gan đấy.”

Jin Sol lưỡng lự rồi bắt đầu kể với nụ cười gượng gạo.

“Trước đây, hồi mới đi làm tôi từng ở trọ trong một căn phòng đơn. Một hôm tan ca muộn, thấy đói nên tôi nấu mì ăn. Đang ăn, không hiểu sao cứ gai gai người nên tôi quay ra nhìn cửa sổ...”

Jin Sol nhíu mày, đột nhiên khựng tay gấp mì. Ký ức về đêm hôm đó ùa về trong tâm trí cô.

“Một người đàn ông lạ mặt đang đứng trước cửa sổ phòng tôi nhìn tôi chằm chằm. Tôi giật bắn mình và sờn cả tóc gáy. Tôi hét lên ‘Ai đấy’ rồi vội vàng đóng sập cửa lại.”

Jin Sol miêu tả động tác đóng cánh cửa sổ bằng bàn tay phải đang cầm đũa. Chỉ kể lại thôi mà không hiểu sao cô kích động y như ngày hôm đó. Geon chắc lưỡi nhăn nhó mặt mày.

“Rồi sao nữa?”

“Sau đấy, chắc tầm một phút gì đó? Đoán hắn ta bỏ đi rồi nên tôi khẽ khàng mở hé cửa. Nhưng đôi tròng mắt sau cặp kính gọng vàng của gã đàn ông vẫn cứ nhìn tôi chăm chăm. Hắn ta cứ đứng nguyên trong hẻm chẳng đi đâu cả.”

Người cô run lên bần bật.

“Phải một lúc sau, tôi định ăn nốt bát mì thì thấy nó trương lên cả rồi... Lúc đó đột nhiên tôi bật khóc. Bực mình quá... Đang yên đang lành tự dưng lại xảy ra chuyện quái gì vậy chứ. Rồi tôi đổ hết chỗ mì ấy vào bồn rửa bát.”

Jin Sol thở hắt ra một hơi, lại xọc đũa vào cốc gấp mì.

“Thế nên suốt thời gian dài tôi luôn mang theo mình một con dao gọt hoa quả cán gấp. Tôi bỏ nó trong túi quần bò và ra khỏi nhà. Để đề phòng tình huống nguy cấp trên đường về.”

Geon ngớ ngàng hỏi lại.

“Không phải dao xếp mà là dao gọt hoa quả cán gấp ư?”

“Dao xếp đắt mà. Dẫu sao kể từ sau chuyện đó, suốt một năm trời tôi không động đến mì ăn liền, giờ tôi cũng không hay ăn lẩu.”

Geon nhìn cô với ánh mắt ấm áp và nở nụ cười dịu dàng.

“Ngốc quá. Giờ thì hãy làm lẩu với mì ăn liền đi.”

Jin Sol gấp mì đưa lên miệng, cười khúc khích. Không hiểu sao nghe anh nói cô lại có cảm giác muốn làm hòa với mì ăn liền thật. Cả với những ký ức không mấy tốt đẹp về một thời kỳ khó khăn đã bị đổ lỗi cho mì ăn liền nữa... Cô nhoẻn cười nói đùa.

“Dù thế chắc tôi không quên sạch được đâu. Trước giờ quan điểm của tôi luôn là không bàn luận về cuộc sống với người chưa

từng ăn mì ăn liền trộn nước mắt.”

“Bàn luận về cuộc sống thú vị lắm chắc? Cô suy nghĩ quá nhiều rồi đấy.”

Geon phụng phịu đùa lại.

“... Ý anh là sao?”

“Từ ‘cuộc sống’ rất hay xuất hiện trong bản thảo của Jin Sol. Chắc chính cô cũng không nhận ra đâu nhỉ.”

Cô bất ngờ quay sang nhìn thẳng vào anh.

“Bản thảo của tôi... sao?”

“Từ ‘cuộc sống’ cứ ba ngày lại xuất hiện hai lần. Tính theo giấy khổ A4 thì cứ chín trang lại xuất hiện một lần đúng không? Nhờ thế mà đọc bản thảo của cô tôi luôn có cảm giác như đang bàn luận về cuộc sống với cô vậy.”

Jin Sol đứng hình như thể vừa chịu một cú sốc lớn. Chẳng có lẽ... mình lại thường xuyên viết từ ấy đến vậy?

“Cô đừng cố hiểu về cuộc sống làm gì. Sẽ bị tổn thương đấy. Mì lại trương mắt thôi, nhanh ăn đi nào.”

Geon thản nhiên tùm tùm đưa ra lời khuyên, trong khi Jin Sol chỉ lẳng lặng nhìn anh.

Jin Sol mở tung cửa sổ để không gian trong phòng thoáng đãng hơn. Cô đặt ngón tay lên bàn phím máy tính rồi đột nhiên ngồi cứng đờ. Trời đã sáng tự bao giờ. Còn cô vẫn chưa hoàn thành bản thảo nào.

Từ “cuộc sống” rất hay xuất hiện trong bản thảo của Jin Sol.

Giọng nói của Geon cứ luẩn quẩn bên tai khiến Jin Sol không thể tập trung gõ bàn phím. Thật không ngờ lại có ngày cô vấp phải hòn đá “cuộc sống” như thế này.

Vừa viết vừa nhớ lại lời nói của Geon, Jin Sol cảm thấy quả là mình có xu hướng kết bài với từ “cuộc sống” thật. Đầu tiên, cô bắt tay vào viết bản thảo cho chương trình *Studio hạnh phúc* phát sóng trực tiếp lúc 3 giờ chiều, nhưng đến giờ vẫn chưa thể hoàn thành một nửa nội dung. Jin Sol tưởng tượng đến tông giọng trong trẻo và vui vẻ của cô phát thanh viên rồi lại tiếp tục gõ bàn phím. Những nguyên âm và phụ âm trong bảng chữ cái tiếng Hàn lần lượt xuất hiện trên màn hình.

Có những bông hoa được gọi là hoa táo dù chẳng đơm bông từ cây táo.

Cũng có những chiếc bánh dù không phải nhân thịt cá chép nhưng vẫn được gọi là bánh cá chép phải không nào?

Dù cuộc sống không phải lúc nào cũng màu hồng nhưng ta cũng có thể nói nó màu hồng.

Audrey Hepburn chẳng từng nói vậy sao? Hãy nhìn cuộc sống qua ly rượu vang bạn nhé!

Đó chính là, cuộc sống màu hồng.

Ôi trời. Đầu đó vang lên một tiếng rên. Màu hồng, cuộc sống? Jin Sol nhanh tay di chuột xóa phần đó đi. Trong ba phút tiếp theo cô chỉ ngẩn người nhìn vào màn hình máy tính. Jin Sol tự nhủ sẽ không nhắc đến cụm “cuộc sống màu hồng” ấy nữa, nhưng phần còn lại vì

thế trở nên thật mơ hồ và cô không biết nên kết như thế nào. Cô xóa hết phần lời bình vừa viết.

Thời gian cứ thế trôi, đánh vật mãi mới hoàn thành bản thảo *Studio hạnh phúc* để gửi qua email, Jin Sol cảm thấy toàn thân rã rời. Cô bỏ qua bữa sáng, tìm đồ trong tủ lạnh ăn quấy quá cho xong bữa trưa muộn rồi lại quay về ngồi trước máy tính. Phần thu âm *Chiếc xe ngựa hoa* ngày thứ Ba sẽ được bắt đầu lúc 5 giờ chiều. Sao MC lại muốn thu chương trình vào một ngày mà cô chẳng thể nặn ra được chữ nào như hôm nay cơ chứ.

Cuối cùng cô cũng hoàn thành bản thảo sạch bong không một từ “cuộc sống” và kịp gửi email đi trước 5 giờ. Chà, giờ chỉ còn phần phát sóng trực tiếp ngày thứ Hai nữa thôi. Không còn nhiều thời gian nữa. Jin Sol cảm thấy gấp rút vô cùng, và cô cũng mệt mỏi lắm rồi. Nói chuyện phiếm đến đêm muộn ở quán trà phố Insadong thì thích đấy nhưng hậu quả thật khôn lường.

Jin Sol như đổ nhào người về phía trước, dán trán lên cuốn *Từ điển quốc ngữ* để trên giá sách. Dù rất muốn chớp mắt giây lát nhưng lúc này cô không được phép ngủ. Đầu có nặng trĩu cũng phải nhanh chóng viết cho xong để kịp gửi bản thảo. Sau đó, mình sẽ ngủ một giấc dài thoải mái. Mình phải viết những lời bình vừa tươi vui vừa tinh tế như châu như ngọc mà không được phép xuất hiện từ “cuộc sống”. Có thể không nhỉ? Phù... Mệt mỏi thật. Nhưng mình cực ghét bị người khác bắt lỗi. Mình phải nộp một bản thảo ổn hơn mới được, một bản thảo hoàn hảo. Hay là nghỉ một chút xíu thôi rồi lại viết tiếp vậy... Chẳng biết tự lúc nào hai mí mắt của cô đã khép lại.

Cổ và vai đau nhức đến mức Jin Sol không thể nhấc nổi đầu lên. Cô đã ngủ quên trên ghế trong tư thế tựa trán vào quyển sách. Chẳng biết có phải ngay trong lúc mơ màng ngủ cô cũng căng thẳng hay không mà cả người vẫn giữ nguyên một tư thế không lăn khỏi ghế. Mình đã ngủ trong bao lâu rồi nhỉ? Một lát sau, đập vào mắt cô là hình ảnh bóng đèn huỳnh quang phát ra thứ ánh sáng yếu ớt và dãy hành lang tối mịt qua song cửa sổ. Jin Sol nhìn sang đồng hồ để bàn, cả người cô cứng đờ. Đã 7 giờ 40 phút rồi!

Chuyện quái quỷ gì thế này. Đây chỉ là một trò đùa thôi đúng không? Làm ơn tỉnh dậy đi mà, ngủ thế này mà cũng bị bóng đèn được cơ đấy! Như đã đợi sẵn, chiếc điện thoại ở bên cạnh gióng lên từng hồi chuông giục giã. Vào giây phút nghe máy, Jin Sol có cảm giác đây là khung cảnh trong một bộ phim kinh dị nào đó mà cô đang bị nguyên rủa rằng “Mày chết chắc rồi”. Cầm ống nghe lên bằng những ngón tay tê cứng nhưng cô lại không thể phát ra tiếng vì cổ họng khô khốc.

“A, a lô.”

“Đã quá hai mươi phút rồi mà sao cô vẫn chưa gửi bản thảo cho tôi? Gửi nhanh lên nhé.”

Cô không thể thở, mặt nóng bừng, tim đập thành thịch.

“Bản thảo... Thực ra là...”

“Sao, cô nói đi.”

“Tôi chưa viết được chữ nào cả.”

Sự im lặng nặng nề như băng đá bao trùm. Cô nuốt ngụm nước bọt khan.

“Tôi chỉ định chớp mắt trong đúng mười phút thôi... nhưng lại ngủ quên mất.”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng. Giờ là lúc phải nhanh chóng phán đoán tình huống và chuẩn bị đối sách, đâu phải lúc im lặng. Jin Sol vội vàng nói tiếp.

“Hay là làm thế này đi. Tôi sẽ viết nhanh phần mở đầu chương trình, còn PD Geon viết phần lời bình thứ hai nhé. Anh là người giỏi viết lách mà, đúng không? Như vậy trong thời gian phát quảng cáo và hai ca khúc tiếp theo tôi sẽ viết bản thảo cho mục ‘Cẩn phòng tình yêu’, cùng lúc đó PD Geon sẽ viết nội dung ‘Góc mùa’. Tôi sẽ gửi bản thảo qua fax ở phòng điều khiển trung tâm...”

“Cô chạy đến đây ngay đi.”

Bằng chất giọng trầm thấp, anh lạnh lùng cắt ngang lời cô.

“... Sao cơ?”

“Tôi nói là cô đến đây ngay!”

Geon đột nhiên quát lớn và cúp máy cái rụp.

Jin Sol ngơ ngẩn cầm ống nghe trên tay, sau đó cô vội vàng gác máy rồi xô mạnh ghế chạy vọt ra ngoài.

- Giờ chúng ta sẽ cùng đến với “Phòng karaoke” sôi động của chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*! Chuyện gì thế nhỉ? Thế này là sao ta? “Phòng karaoke” không phải chuyên mục ngày nào cũng xuất hiện! Đây chính là cơ hội để cùng khám phá ra những ca sĩ mới như ánh sao băng vụt qua bầu trời *Chiếc xe ngựa hoa*! Giờ thì các bạn hãy nhắc máy và gọi ngay cho chúng tôi nào. Rất nhiều quà tặng đang chờ các bạn đấy!

Trong khi người dẫn chương trình Hwang Hae Jo đang lên sóng và thể hiện khả năng ứng biến tài tình của mình thì quang cảnh trong phòng điều khiển trung tâm lúc hơn 8 giờ tối chỉ có thể tóm tắt bằng cụm từ “vô cùng hỗn loạn”. Sau lưng kỹ thuật viên Hong Heon Pyo đang ngồi dính trước bàn điều khiển là hai kỹ thuật viên được điều động từ các phòng thu khác cũng đang thu âm chương trình, lúi húi kết nối thiết bị karaoke vừa lôi từ kho lên với hệ thống máy chủ.

Jin Sol vừa đến phòng thu, đang thờ hồn hển nhận cuộc gọi của các vị thính giả liên tục gọi đến chương trình. Bên cạnh cô, Lee Geon đang ấn điện thoại nội bộ.

“Sao lại không kết nối được với bộ phận hành chính thế này? Không còn nhân viên nào ở lại hay sao?”

“Không có ma nào đâu. Phòng đấy đến 6 giờ là mọi người tan làm hết rồi.”

Hong Heon Pyo vừa cho phát thông tin quảng cáo và xua tay ý bảo đừng mong đợi gì. Geon dẫn điện thoại xuống, quay về trước bàn điều khiển chỉ đạo người dẫn chương trình thông qua Talk-back.

“Thầy Hwang, nhờ thầy thông báo về quà tặng trước nhé. Giải ba là một chiếc túi xách du lịch nhập khẩu từ Italy, giải nhì là một máy nghe đĩa CD cầm tay và giải nhất là một dàn âm thanh mini.”

Trong phòng thu, ông Hwang Hae Jo đeo tai nghe ngồi trước micro, dùng bút bi ghi chú lại những điều Geon vừa nói. Từ loa ngoài vọng ra tiếng cười ha hả.

“Đột nhiên phải chống cháy như này mà cậu đã huy động được tài trợ xôm thế từ bao giờ vậy?”

“Tôi cũng không biết nữa.”

Geon thở dài đáp. Hong Heon Pyo ngờ vực hỏi.

“Bên phòng hành chính không kiểm tra mà cứ thế cấp đồ tài trợ cho chúng ta sao? Nếu không còn thì biết tính sao?”

“Lần trước tôi xem danh sách tặng phẩm thì có vẻ là còn vài món. Nếu không PD tự rút hầu bao ra thanh toán thôi...”

Geon quay sang nhìn Jin Sol đang chăm chú nghe điện thoại trước chiếc bàn con, khẽ lẩm bẩm hàm hè.

“Hay trích từ tiền lương biên kịch vậy.”

Hiu... Phải rồi. Đây là lỗi của mình nên dù bị móc mĩa hay gây khó dễ đi chăng nữa cũng đành chịu, dẫu vậy Jin Sol vẫn ghét cay ghét đắng khi bị tỏ thái độ như thế. Cô vừa nghe cuộc gọi tiếp theo vừa tự nhủ lòng. Đúng lúc này bà cô U40 Kim Mi Young ở phòng tài liệu băng đĩa cầm theo một chiếc mộc cầm vôi vàng đi vào.

“Ôi trời, tôi đã lấy gần hết đồ trên giá rồi đấy. Toàn đồ dùng từ năm ngoái rồi bỏ trong kho nên bụi phủ trắng xóa luôn. Tôi vừa lau qua rồi.”

“A, cảm ơn chị nhiều lắm. Chị để vào kia giúp tôi được không?”

Trong lúc Mi Young mở cửa vào phòng thu âm đưa chiếc mộc cầm cho ông Hwang, Geon bấy giờ mới bắt đầu bấm nút cài đặt ca khúc được yêu cầu. Lén nhìn anh từ phía sau, Jin Sol cố kiềm chế cảm giác khó chịu đang trào lên tận cổ họng.

“Đây là ‘Phòng karaoke’ của *Chiếc xe ngựa hoa*. Xin bạn hãy cho biết quý danh và tên ca khúc ạ.”

“Biên kịch Gong, cô vẫn khỏe chứ. Tui cũng đến để tham gia

‘Phòng karaoke’ đơì. Tui xin chọn ca khúc ‘Lá cò thủy thủ’ của Baek Nyeon Seol!”

Giọng nói nặng khẩu âm miền Bắc của một ông cụ vang lên. Jin Sol đã quá quen với chủ nhân giọng nói này, ông chính là người bị liệt vào danh sách đen của *Chiếc xe ngựa hoa*. Có vẻ hôm nay ông cụ vẫn ngồi bên chiếc đài như thường lệ.

“Ông ời, bài đấy chúng cháu đã phát lần trước mất rồi.”

“Đóì là bản thu của ông Baek, lần này là bản do chính tui hát cơ mà.”

“Rất xin lỗi ông. Vì chương trình còn phải tạo cơ hội cho những thính giả khác nữa. Rất mong hôm nay ông sẽ nhường cho mọi người nhé. Xin cảm ơn ông.”

Để khỏi dây dưa lời thôi, Jin Sol gác ống nghe như một cách từ chối lịch sự. Sau khoảng thời gian nhốn nháo tắt bật, có lẽ đã đến lúc dừng tiếp nhận đăng ký từ thính giả được rồi. Ông Hwang đang tóm tắt lại câu chuyện gia đình tủn mủn do một bà nội trợ tuổi ngũ tuần chia sẻ.

- Chúng ta đã có một cuộc trò chuyện rất thú vị. Vậy ca khúc chị muốn hát hôm nay là gì ạ?

- Chà, dù hát không hay nhưng tôi sẽ chọn ca khúc “Bến cuối Mapo” của Chị em Chuông Bạc.

- “Bến cuối Mapo”! A ha, sao chị lại biết chúng tôi đang thu âm ở Mapo nhỉ. Hãy cùng lắng nghe ca khúc “Bến cuối Mapo”. Ca khúc sẽ kết thúc phần đầu tiên của chuyên mục “Phòng karaoke” các bạn nhé. Nào, âm nhạc!

Giọng hát êm ái pha chút lo lắng của một người phụ nữ lớn tuổi vang lên sau phần nhạc dạo đầu.

Trong màn đêm thăm thẳm bến cuối Mapo, chiếc tàu điện chẳng có nơi nào để đi

Dù dính mưa tôi vẫn cứ đứng chôn chân nơi đây, chẳng có nơi nào để đi...

Hong Heon Pyo giậm mũi giày theo điệu nhạc và thoải mái hát theo ư ử.

Jin Sol cuối cùng đã có thể nghỉ lấy hơi. Vì vội chạy từ nhà đến đây nên giờ trán và lưng cô đầm đìa mồ hôi. Cô đưa tay cào lại mái tóc rối bù rồi buộc gọn bằng một sợi dây thun. Dù sao nhà sản xuất đã bóc lột họ khá khà rồi nên việc còn lại chỉ là hứng một trận những lời khó nghe sau buổi phát sóng thôi. Dù thật may chương trình đã vượt qua tình huống bế tắc nhưng tâm trạng Jin Sol vẫn hết sức nặng nề.

Khi ca khúc của thính giả đã qua đoạn cao trào, ông Hwang sẽ gõ “Ding dong deng” hoặc “Teng” bằng chiếc mộc cầm. Trừ trường hợp hát sai nhạc hay chệnh phô khiến bài hát trở nên kỳ quặc, còn đâu sẽ đều được phóng tay chấm dứt.

Thời gian thấm thoát trôi, tự bao giờ đã sắp đến lượt kết nối cuối cùng. Jin Sol nhấn số điện thoại ghi trong giấy nhớ, vẻ khó xử ra mặt. Dù đã dặn đi dặn lại vị thính giả đừng đi đâu xa mà hãy ở bên cạnh điện thoại nhưng cô phải gọi đến lần thứ ba đối phương mới bắt máy.

“Anh đang nghe đài phải không ạ? Chúng tôi sẽ kết nối với anh ngay sau vị thính giả hiện tại. Mong anh hãy chia sẻ câu chuyện của mình và...”

“A, thật xin lỗi. Tôi là lái xe taxi, giờ tôi lại đang chở khách mất rồi. Họ cần ra sân bay gấp.”

“Sao cơ ạ? Nhưng đến lượt anh rồi ạ.”

“Vừa nãy tôi không có khách nên mới dừng nghỉ. Xin lỗi cô nhé.”

Người đàn ông lạnh lùng cúp máy. Jin Sol căng thẳng ngồi dựng thẳng lưng. Vận động viên cuối lại phá game thế này ư, giờ cô phải tìm cầu thủ dự bị ngay lập tức. Vị thính giả mà cô tin chắc một trăm phần trăm giờ này đang ngồi bên chiếc đài. Jin Sol nhanh chóng mở sổ tìm số điện thoại giải quyết vấn đề.

“Ông ơi? Giờ ông có hát được không ạ?... Hát bài khác ông nhé. ‘Bến cảng bao la’ thế nào ạ? Đây cũng là ca khúc của nghệ sĩ Baek Nyeon Seol.”

“Bài đó cũng hay. ‘Lá cờ thủy thủ’ hay ‘Bến cảng bao la’ thì cũng đều về biển cả, không phải ư?”

Jin Sol quay sang Geon ra hiệu cho anh đổi bài hát yêu cầu. Ông cụ có vẻ đang rất phấn chấn. Ông bật cười ha hả và chỉ lát sau đã được kết nối với chương trình.

- Lâu lắm rồi mới gặp lại ông. Tui là Lee Pil Gwan đơ.

- Ôi, xin chào ông. Lâu rồi không được nghe tin tức gì từ ông, không biết dạo này sức khỏe của ông...

- Hô hô, nếu anh định hỏi vì sao dạo này tui bất tin thì không phải do tui ít liên lạc đâu mà là vì biên kịch Gong không chịu kết nối cho

tui ấy. Tui cũng chẳng hiểu sao lại không kết nối cho tui cơ chứ. Nhưng mà hôm nay...

- A, ha ha. Thời gian trôi thật nhanh đúng không ạ? Gió thu se lạnh đã thổi, trong khi ấy lá phong trên núi...

Jin Sol gõ nhẹ đầu ngón tay lên mặt bàn, phấp phồng nghe cuộc hội thoại giữa họ. Cô lên đưa mắt nhìn Geon, tấm lưng rắn chắc của anh dường như cũng có vẻ căng thẳng. Đột nhiên anh quay lại bảo.

“Cô tra danh tính ông cụ này cho tôi.”

Cô vân vê góc cuốn sổ tay. Anh ta biết ông cụ bị liệt vào danh sách đen ư? Dẫu vậy thì tình huống cấp bách quá nên đâu còn cách nào khác. Dù không mở sổ ra cô cũng đã thuộc lòng tên và địa chỉ của ông cụ.

“Đây là ông Lee Pil Gwang, sống ở phường Ihwa, quận Jongno.”

“Số nhà 1-1 phường Ihwa đúng không?”

“... Sao anh biết được vậy?”

Jin Sol tròn mắt ngạc nhiên, bắt gặp ánh mắt Geon nhìn về phía mình. Nên cười hay không đây, trong ánh mắt anh hiện lên vẻ hoang mang pha lẫn bối rối.

“Ông cụ hay gọi đến *Chiếc xe ngựa hoa* lắm à?”

“Vâng. Khi PD Jang Il Bong còn phụ trách chương trình, ngày nào ông cụ cũng gọi đến, tôi thường phải từ chối cụ, dạo gần đây thì ông cụ ít liên lạc hơn. Có chuyện gì à?”

Geon xoay chiếc bút dạ vô tội kẹp giữa các ngón tay, một lúc sau mới nhún vai, lẩm bẫm vẻ khó xử.

“... Đó là ông nội tôi.”

Jin Sol há hốc miệng. Hong Heon Pyo ở bên cạnh cũng bất ngờ hỏi lại, giọng nghe như diễn viên hài.

“Thật sao? Là ông cậu á?”

Geon không trả lời. Thấy sắc mặt quá đổi khó xử của anh, không hiểu sao Jin Sol lại bật cười.

*Dưới cột chỉ đường cô đơn, kẻ lang thang cột ngựa lại, hỏi rằng
liệu mặt trời đã lặn hay chưa*

*Đừng nghỉ chân, đừng nghỉ chân, hãy hỏi đường đến ánh trăng
kia đi nào...*

Giọng hát của ông cụ vang khắp phòng điều khiển trung tâm. Cô ngồi phía sau Geon, quên mất cả tình huống khó xử của bản thân, cứ thế bặm môi nén cười.

Đến giờ Jin Sol đã có thể thoải mái chào hỏi cô chủ quán smoothie. Cô nhận lấy hai cốc đồ uống được đưa qua chiếc tủ lạnh chứa đủ các loại nguyên liệu dưới lớp kính trong suốt. Đã thành thói quen, kết thúc bữa tối muộn cùng Geon sau mỗi buổi phát sóng, cô lại cùng anh đến quán này coi như ăn tráng miệng.

Họ ngồi trước khung cửa kính nhìn ra con đường đêm. Geon chìm vào dòng suy tư, ngón tay ấn nhẹ vào hai bên thái dương. Jin Sol ngáp ngừng rồi ngồi xuống cạnh anh, đoạn đẩy cốc smoothie hoa quả nhiệt đới của anh ra phía trước.

“Anh đau đầu sao?”

Đáp lại cô là câu trả lời có phần hờ hững.

“Một buổi tối mà phải chịu những hai cú sốc, tôi có thể không đau đầu được à.”

Jin Sol chột dạ, với lấy chiếc túi xách trên bàn rồi mở khóa ngăn ngoài cùng.

“Tôi có dầu xoa bóp đây... anh có dùng không?”

“Dầu xoa bóp là sao?”

“Anh bôi một chút vào thái dương sẽ đỡ đau đầu hơn đấy.”

Geon lặng người, rồi anh chặc lưỡi.

“Đây chính là điển hình cho việc lạm dụng thuốc đấy.”

“Nhưng hiệu quả thật mà...”

Jin Sol khẽ lẩm bẩm, nghĩ dầu sao xin lỗi trước vẫn tốt hơn, cô thở hắt ra một hơi.

“Đúng vậy, PD Geon thấy khó chịu cũng là lẽ dễ hiểu. Vì biên kịch mà buổi phát sóng rơi vào cảnh chấp vá... Tôi không có lời nào để giải thích cả. Thật sự xin lỗi anh.”

Geon nhìn dán vào Jin Sol. Cô mân mê cốc smoothie bằng đầu ngón tay rồi lại khó nhọc cất tiếng.

“Dù là biện minh nhưng, không phải tôi lười nhác nên không nộp được bản thảo đâu. Đêm qua ngay khi về đến nhà tôi đã thức suốt đêm làm việc... Vì cứ liên tục nghĩ mình phải bỏ qua từ...”

Geon phì cười lấy làm thú vị.

“Trời, lời xin lỗi này nghiêm túc thật đấy. Một khi đã làm việc kiểu gì chẳng có ngày mắc lỗi nên sao phải nghiêm mặt nói chuyện thế làm gì? Cô nói vậy người nghe sẽ khó xử lắm đó. Cứ như tôi là một tên tồi tệ vậy.”

“Anh không giận sao?”

“Giận cái gì cơ chứ. Chỉ là, chà chà, bận rộn hơn thường ngày thôi. Dẫu sao mọi chuyện cũng đã kết thúc êm đẹp cả rồi.”

Cách nói chuyện thoải mái của anh khiến Jin Sol phần nào yên lòng và lấy làm biết ơn. Tiếng xe cộ trên đường bị chặn lại bởi lớp cửa kính, không gian quán tĩnh lặng chỉ còn lại hai người. Chỉ nghe cô chủ quán đứng bên chiếc máy sinh tố trong góc bếp, lật sách sột soạt.

Đột nhiên, như sực nhớ ra chuyện gì, Geon lên tiếng.

“À, sáng nay tôi có nói chuyện với Seon Woo, cậu ta nhờ tôi chuyển lời mời cô Jin Sol năng lui tới quán trà chơi. Ae Ri cũng bảo muốn gặp lại cô. Hai người họ có vẻ quý cô thì phải.”

Jin Sol nhớ lại bầu không khí thân mật đêm hôm ấy, khóe miệng cũng nở nụ cười.

“Thật ra trước đó tôi đã gặp Ae Ri mấy lần rồi, trên phố Insadong ấy.”

Anh quay sang nhìn Jin Sol vẻ đầy bất ngờ.

“Vậy sao?”

“Vì cô ấy xinh đẹp quá nên tôi cứ bị hút theo. Ừm... Không phải cô ấy mang lại bầu không khí như một phong cảnh bình yên hay sao? Hôm qua khi cô ấy cầm ô đến gần, tôi cũng có cảm giác thật khó tả. Nói chuyện với Ae Ri khiến tôi vô cùng thoải mái. Tôi cũng thích Ae Ri lắm.”

“Sức khỏe của Ae Ri yếu lắm. Em ấy phải tăng cân lên một chút nữa.”

Geon nhìn sang hướng khác, nói với giọng bình thản. Nhớ lại dáng người nhỏ nhắn và mảnh khảnh của Ae Ri, Jin Sol gật gù. Cô gái ấy có một đôi vai rất vừa vặn để người yêu ôm trong vòng tay.

“Cô ấy hợp với anh Seon Woo lắm. Người ngoài nhìn cũng thấy.”

“Đúng thế. Họ đã bên nhau được mười năm rồi đấy.”

“Thật sao? Tuyệt thật đấy, thích ghê...”

Jin Sol cảm thán, Geon hơi nghiêng đầu vẻ khó hiểu.

“Yêu nhau tận mười năm trời tuyệt lắm sao?”

“Lại chẳng à? Dù thế gian có thay đổi thì tình cảm họ dành cho nhau cũng chẳng đổi thay. Giống như không gì có thể xen vào giữa hai người họ.”

Geon im lặng, rồi đột ngột đổi chủ đề câu chuyện.

“... Về chuyên mục ‘Phòng karaoke’ của *Chiếc xe ngựa hoa* ấy. Tôi thấy phản ứng của thính giả ngày hôm nay có vẻ rất tốt, hay chúng ta đặt nó thành chuyên mục cố định luôn?”

Trước câu hỏi bất ngờ này, Jin Sol thoáng phân vân nghĩ ngợi.

“Nếu đặt thành chuyên mục cố định, chúng ta sẽ cần cả một ban giám khảo để thẩm định nữa đấy.”

“Mời ngoài chứ sao. Thử liên hệ với một trong số các ca sĩ nhạc Trot* xem. Có thêm người góp giọng dẫn nghe cũng không tồi.”

Jin Sol gật đầu đồng ý. Tăng chuyên mục tương tác với thính giả đồng nghĩa phần nào giảm bớt nội dung kịch bản phải viết nên cô chẳng có lý do gì để phản đối cả.

“Tiện thể, mình phải trao thưởng nữa chứ. Vừa nãy ai giành được giải nhất ấy nhỉ?”

“Là cô hát bài ‘Bến cuối Mapô. Giải nhì thuộc về ông của anh đó.”

Hai người cùng bật cười. Geon lại hoang mang lắc đầu.

“Trời ạ. Hóa ra ông tôi bị liệt vào danh sách đen cơ đấy. Nếu nghe được chuyện này chắc hẳn ông bàng hoàng lắm đây.”

“Anh không biết ông mình nghe chương trình phát sóng của chúng ta sao?”

“Tôi ra ở riêng cũng được khá lâu rồi. Hồi còn trẻ ông tôi từng là thủy thủ. Theo lời ông nói thì ông đã đi hết năm đại dương rồi đấy.”

Jin Sol kêu lên “À à” rồi ra sức gật gù.

“Bảo sao ông lại chọn bài ‘Lá cờ thủy thủ’!”

“Đúng! Chính thế. Nếu say rượu, ông sẽ chỉ hát mãi bài đó thôi. Bài hát ấy như đóng vảy trong tai tôi rồi thành ra tôi dị ứng mỗi khi nghe nó.”

Họ nhìn nhau bật cười khúc khích. Bóng tối giăng kín bầu trời Mapo, chỉ có ánh đèn màu đỏ của ống khói nhà máy phát điện Danginri vẫn kiên trì nhấp nháy. Jin Sol chống tay lên cằm, im lặng ngược nhìn ánh sáng đỏ. Đoạn, cô thông thả nói như thở phào.

“Tôi rất thích từ bến cuối. Mấy năm trước gần nơi tôi sống cũng có bến cuối xe buýt. Nếu ai đó hỏi, tôi sẽ trả lời rằng ‘Tôi sống ở bến cuối xe 157’.”

“Bến cuối? Ý cô là, thử đi đến điểm tận cùng ấy hả?”

“Không, còn hơn thế nữa... Cảm giác tâm hồn thư thái ấy. Dù có ngủ quên trên chuyến xe cuối cùng cũng vẫn an tâm, chẳng cần thấp thỏm vẫn có thể về nhà bình an vô sự mà không lo lỡ bến... Là cảm giác như vậy đấy.”

Jin Sol thần thớ ngắm nhìn bầu trời đêm thẳm thẳm qua khung cửa kính. Geon ở bên cạnh im lặng nhìn cô.

CHƯƠNG 3

Thứ Bảy cuối cùng của tháng Mười bắt đầu với bầu trời thu trong trẻo và ấm áp. Jin Sol cùng các biên kịch khác bước ra ngoài boong chiếc phà đang vượt sóng trong tiếng động cơ ầm ỹ. Họ đã bắt xe từ bến xe khách Sinchon đi đến Ganghwa tỉnh Gyeonggi, rồi từ đây lại đổi sang xe buýt đến tận bến tàu Oepori là điểm tập kết của toàn bộ nhân viên đài phát thanh để lên phà đi dã ngoại.

Chuyến phà đến đảo Seokmo ở bờ biển phía Tây chở được cả xe ô tô nên những người đi xe riêng đều dán logo đài phát thanh kèm tần số lên cửa kính xe đóng kín. Lâu ngày mới gặp, biển dập dềnh vui tươi, mặt nước sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Theo sau đám tia nước tung tóe bắn ra từ chân vịt, là những vệt nước dài chiếc phà rẽ sóng bỏ lại, liên tục nối nhau rồi lại tan biến.

Jin Sol cùng biên kịch Choi, biên kịch Kim đứng sánh vai, tựa người vào lan can phà ném bím bím tôm cho đàn chim mòng biển đang bay theo. Lũ chim ở đây đã quen với thức ăn khách du lịch ném cho nên phóng nhanh như tên bắn đớp lấy rồi lại bay đi.

“Cái lũ này bắt đồ ăn điệu nghệ thật. Bắt nhanh lên này.”

Biên kịch Choi có thâm niên kỳ cựu vừa phúi sạch bột bím bím còn dính trên tay, vừa hướng về phía lũ chim biển cần nhả vài câu chẳng biết khen hay mắng. “Ôi, Ôi!” Bỗng họ nghe thấy tiếng thét thất thanh tựa tiếng cười cao vút từ phía kia boong tàu. Thì ra Ahn

Hee Yeon với gu ăn mặc thời thượng nổi bật giữa những hành khách trên tàu, đang cố tránh lũ chim mòng biển bay vụt đến, hai cánh tay che lấy phần trán quần khăn. Thế rồi cô nàng bước lùi về phía Lee Geon đứng bên cạnh để thoát khỏi đàn chim.

“Em trót nhìn vào đôi mắt đen sì của lũ chim mòng biển mất rồi!”

Hee Yeon hơi nhăn mặt, tiếng cằn nhằn pha lẫn nũng nịu vang sang tận bên này. Biên kịch Kim thấy thế bèn cố tình bắt chước với vẻ mặt khó chịu.

“Em trót nhìn vào đôi mắt đen sì của lũ chim mòng biển mất rồi! Bởi thế nên phải dính sát vào người PD Geon như này này. Đúng bài quá cơ?”

“Thế thì đã sao nào. Cô ấy là người biết chộp lấy thời cơ đó chứ. Ôi trời, Ahn Hee Yeon, đáng yêu quá đi. Dù sao chỉ cần trẻ trung, xinh đẹp, có giờ trò gì cũng chăm chú được thôi.”

Biên kịch Choi thích thú nở nụ cười châm biếm. Jin Sol nhìn Hee Yeon lúc lắc đầu đưa gỏi bím bím tôm cho Geon rồi cô đảo mắt sang hướng khác. Ngay sau họ vài bước chân, ở một góc của boong phà, PD Lee Seon Young nãy giờ vẫn cố gọi điện thoại. Có chút trục trặc trong khâu liên hệ khách mời tuần sau nên chị đang vô cùng căng thẳng.

“Chị vẫn chưa liên lạc được à?”

“Là người nổi tiếng, lịch trình bận rộn nên có vẻ đã tắt luôn máy để tránh liên lạc rồi. Sao tuần này việc liên hệ khách mời lại rối tung lên thế nhỉ.”

Vàng trán nghiêm nghị của Lee Seon Young nhăn tít lại, chị gấp điện thoại rồi quay sang hỏi Jin Sol.

“Phóng viên Han Ga Ram, dạo này lại tình yêu tình báo rồi hả?”

“... Sao thế ạ?”

“Chương trình vừa kết thúc là cô nàng chạy biến. Hôm kia chị tóm được cô ấy, bảo cần họp bàn một lúc mà chớp mắt một cái cô nàng đã lại mất hút rồi. Hôm nay cũng không đi dã ngoại nữa.”

Jin Sol biết hết nhưng chỉ cười và hỏi lại vu vơ cho có.

Trong cabin, một đám đàn ông đang lấy bia lon từ thùng đá ra uống. Tiếng cười nói huyên náo của họ vang ra tận boong phà. Hội mày râu đó, bao gồm cả PD Jang Il Bong, hầu hết đều là người đã lập gia đình, tính tình gia trưởng tự đại, trong số những anh chàng chưa vợ chỉ có duy nhất Hong Heon Pyo chơi hợp với hội này.

Gió biển thổi trên boong phà khá lạnh, Jin Sol xoa nhẹ cánh tay vắt áo cardigan. Đang cào tay vuốt lại mái tóc đã bị gió làm rối tung thì đột nhiên cô bắt gặp ánh mắt Lee Geon đang nhìn thẳng vào mình từ phía lan can đối diện. Anh cười tươi, trái tim Jin Sol thoát chốc đập thành thịch. Cô vội quay đầu đi.

“Chẳng nhẽ mình mắc bệnh tim...?”

Nghe tiếng Jin Sol lẩm bẩm một mình, biên kịch Choi nhìn cô chằm chằm.

“Sao thế, biên kịch Gong có vấn đề gì về tim mạch sao?”

“Gần đây em có hơi... Ngực trái của em dạo này hay đập dồn lắm.”

“Chắc do thiếu ngủ vì làm việc quá sức đó. Ngày nào em cũng thức đêm viết bản thảo chứ gì? Đừng như thế nữa, mình chỉ làm việc khi mặt trời mọc, và phải ôm gối đi ngủ vào ban đêm chứ.”

Nghe tiền bối khuyên nhủ, Jin Sol lẳng lặng gật đầu. Đúng thế rồi. Là bởi mình thiếu ngủ thôi.

“Tuuu” - tiếng còi phà vang lên inh tai. Tự bao giờ họ đã vượt qua mười lăm cây số đường bờ biển phía Tây. Đảo Seokmo được bao bọc bởi một rừng phong phơn phớt đã ở ngay trước mắt.

“Mọi người phải làm nổ những quả bóng bay được treo trên cây thông đằng kia rồi quay lại đây. Mỗi đội sẽ gồm một nam, một nữ. Đội thắng cuộc sẽ được đẩy đội thua xuống bãi bùn. Mọi người hiểu rõ luật chơi chưa nào?”

Bãi biển Minmeoru thuộc đảo Seokmo rộng mênh mông với những bãi bùn và thừa ruộng muối. Hàng chục nhân viên đã chén sạch các hộp cơm trưa được đặt sẵn và đang nghỉ ngơi thư giãn. Hong Heon Pyo đảm nhận vai trò dẫn dắt trò chơi, anh ta bật loa phóng thanh lớn tiếng giải thích luật chơi nhưng thực sự không cần thiết. Đó chỉ là một trò chơi hết sức đơn giản: mỗi đội gồm hai người phải buộc cổ chân lại với nhau, sau đó chạy đến phía cây thông đằng xa kia làm vỡ bóng bay rồi quay trở lại, mục đích chính là được đẩy người khác ngã lăn lộn trong bãi bùn mà thôi.

“Đây là đại hội thể thao à? Chúng tôi không chơi đâu, đau lưng lắm.”

Nhóm phụ nữ đã có gia đình ở độ tuổi 30, 40 lên tiếng phàn nàn, họ ngồi dựa lưng, quây kín lấy gốc cây như tấm bình phong, từ chối tham gia trò chơi. Những người được gọi tên chia làm hai đội trắng và xanh đến tập hợp trước vạch xuất phát. Ai tích cực đứng ở hàng đầu, còn những phần tử miễn cưỡng đứng dậy do bị thúc giục thì uể

oải đứng sau. Biên kịch Kim cùng đứng ở hàng sau với Jin Sol trong đội trắng, chị nhìn trái ngó phải rồi cười khúc khích, quay sang thăm thò vào tai Jin Sol.

“Gì mà đội xanh, đội trắng cơ chứ. Chia luôn thành đội Daeho và đội Wooseong cho rồi.”

Jin Sol cũng cười theo vì quả thực họ được chia đội dựa theo mối quan hệ thân thiết với những nhân vật chủ chốt ở chung cư Daeho và chung cư Wooseong. Tiếng còi vang vọng trên bờ biển, trận đấu bắt đầu trong tiếng hò reo vang dội. Quả thật cũng khá thú vị. Mỗi khi các cặp chơi sắp đến hồi phân chia thắng bại, tiếng reo hò của những người cổ vũ lại bùng nổ, nửa phần khích trức bộ dạng của những người đang chơi nửa lo lắng rồi mình cũng sẽ thành ra như thế.

Jin Sol vô cùng lo lắng chứng kiến số người bị đẩy xuống bãi bùn và tắm trong bùn nhão cứ tăng dần lên còn mình lại không mang theo quần áo để thay. Lịch trình chính thức của buổi dã ngoại kéo dài trong hai ngày một đêm nhưng có một số người không muốn ở lại và định sẽ lên chuyến tàu cuối ngày rời khỏi đảo nên cô cũng quyết định về nhà sớm.

“Cứ chạy từ từ rồi quay về thôi! Mặt nạ bùn tốt cho da lắm đấy.”

Sau khi xem xếp hàng thấy chỉ còn một lượt nữa là đến mình, PD Jang Il Bong cười khà khà nói hào sảng. Jin Sol lắc đầu vè cứng cỏi.

“Không đâu, nhất định em phải thắng. Vì em không mang đồ để thay.”

“Ồ, thế hả? Tốt thôi. Vậy tôi sẽ cho cô thấy thế nào gọi là gừng càng già càng cay!”

Đối thủ của họ chính là cặp đôi Lee Geon và Ahn Hee Yeon. Nhìn hai người dẻo dai nhanh nhẹn nọ đứng sánh vai trong tư thế thi đấu, Jin Sol có hơi bất an. Nhưng dù sao cô cũng phải giành phần thắng để không bị bắn quần áo và quay về nhà. Geon đứng trước vạch xuất phát, anh nở nụ cười ấm áp và bắt chuyện với Jin Sol.

“Ôi trời. Chúng ta lại gặp nhau trong thế đối địch như này sao? Tôi đau lòng quá.”

Một lần nữa, trống ngực cô đập thành thịch.

Jin Sol thở dài. Những câu đùa nhỏ nhặt vô thưởng vô phạt là thế lại khiến trái tim cô rung động. Đây chẳng phải dấu hiệu tốt lành gì cho cam. Với ai cũng nhìn chăm chú và mỉm cười như vậy sao? Đồ tồi, anh đúng là đồ tồi mà...

Tuýt - tiếng còi vang lên, trong tiếng reo hò cổ vũ đội Jin Sol bắt đầu di chuyển về phía cây thông. Thật không uống phí một năm rưỡi làm việc cùng nhau, Jin Sol và Jang Il Bong bước đi ăn khóp bất ngờ. Sau khi chọc vỡ quả bóng bay và quay trở lại, cô liếc thấy hai đội đang chạy với tốc độ rất sát sao. Cuối cùng, vào giây phút vượt qua vạch kẻ, đội trắng đã cướp được lá cờ của Hong Heon Pyo. Đội của Jin Sol đã giành được chiến thắng trong gang tấc.

Geon nhoẻn cười vẻ thích thú, còn Hee Yeon thì khó chịu ra mặt vì chiếc áo sành điệu của mình sẽ bị dính bẩn. Đứng trước bãi bùn, Jin Sol xắn cao hai ống tay áo rồi đẩy lưng Hee Yeon ngã xuống bùn. Cùng lúc đó, PD Jang ngáng chân Geon rồi lật nhào anh như thể đang đấu vật. Tiếng cười pha lẫn la hét vang lên tứ phía, Jin Sol nhanh chóng thoát thân.

Cô quay trở lại chiếc chiếu nghỉ dưới gốc cây. Trong khi ở bãi

bùn mọi chuyện đang vô cùng hỗn loạn thì ở đây Lee Seon Young và biên kịch Choi lại say sưa trò chuyện về gói bảo hiểm trọn đời. Jin Sol lấy một lon nước giải khát trong thùng đá đặt bên cạnh rồi ngồi xuống chiếu với họ. Từ xa cô trông thấy biên kịch Kim vừa lặn lội trong bãi bùn vừa vẫy vẫy cánh tay lấm lem.

Cuối trò chơi, một số người còn cởi phăng luôn áo nhảy hần xuống bãi bùn sáng khoái lặn lội tận hưởng buổi dã ngoại. Đã bao lâu trôi qua không biết? Mặt trời mùa thu dần chuyển mình về phía Tây, một hai người bắt đầu lấy đồ tắm đi về phía nhà nghỉ bằng gỗ nằm gần bờ biển, nơi những người ở lại đảo sẽ nghỉ đêm nay.

Geon thong thả đi lên phía chiếu nghỉ, tới trước Jin Sol đang ngồi bó gối. Thấy có cái bóng phủ trước mặt, cô ngẩng lên nhìn.

“Lấy giúp tôi một lon bia được không? Tay tôi bẩn quá.”

Jin Sol lảng lảng mở thùng đá lấy ra một lon bia lạnh, ngón tay út vênh lên để không bị dính bùn rồi nhanh chóng thả lon bia vào lòng bàn tay Geon. Lông mày anh hơi nhướng cao. Có lẽ do khát khô cổ nên anh bật luôn nắp lon và chỉ trong chớp mắt đã uống hết một nửa. Đoạn Geon lên tiếng bắt chuyện, giọng đùa cợt.

“Vừa nãy thắng chắc cô vui lắm nhỉ?”

“... Xời, đương nhiên rồi. Tôi là người chiến thắng mà.”

“Cô đẩy Ahn Hee Yeon nhiệt tình như thế khéo cô ấy bay thẳng vào không trung mất.”

Không hiểu sao tính hiếu thắng nổi lên, Jin Sol nhếch môi vẻ thờ ơ đáp trả.

“Do tay tôi hơi khỏe hơn người khác đấy thôi.”

Jin Sol lạnh lùng hất cằm còn Geon chỉ nheo mắt yên lặng nhìn cô rồi uống nốt phần bia còn lại, sau đó ném lon vào bao tải rác. Đoạn, Geon túm lấy hai cánh tay Jin Sol lôi cô đứng dậy. Thoắt chốc Jin Sol đã bị kéo ra khỏi chiếu, cô bàng hoàng hét toáng lên.

“Anh làm cái gì đấy? Buông tôi ra!”

“Cô nói tay cô khỏe lắm mà. Thử thoát ra xem.”

Dù Geon vừa nói vừa cười rạng rỡ nhưng lực tay khổng lồ Jin Sol thì không phải chuyện đùa. Linh cảm sẽ bị kéo xuống bãi bùn, Jin Sol cố vùng vẫy thoát ra nhưng không đủ sức.

“Tôi không mang theo quần áo dự phòng đâu! Buông tôi ra đi, thật đấy!”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi cơ chứ?”

Jin Sol cố kéo lê chân để không bị lôi đi nhưng Geon nhanh chóng bế thốc cô lên, làm dây cả bùn đất dính trên người anh lên áo Jin Sol. Mọi người đều đổ dồn mắt vào hai người bọn họ. Ngồi trên chiếu, PD Lee Seon Young ngõ ngàng như thể đó là một khung cảnh ngoài sức tưởng tượng, biên kịch Choi thì có vẻ vô cùng hào hứng trước cảnh tượng vui nhộn ấy.

Bãi bùn màu xám nghiêng nghiêng trải dài như đến tận đường chân trời hiện ra ngay trước mắt Jin Sol. Rốt cuộc cô đành từ bỏ việc chống cự, thay vào đó hét lên.

“Được thôi, nhưng tôi sẽ không đứng yên đâu!”

“À ha, cô sẽ được toại nguyện!”

Geon đáp lại nhẹ tênh và ném cô xuống bãi bùn. Trong bãi bùn nhão nhoét đảo Seokmo, Jin Sol lăn lộn trông đến vui mắt. Từ tóc

đến giày thể thao của cô đều dính đầy bùn. Đưa mu bàn tay lau bùn dính trên má, Jin Sol chậm chậm đứng lên rồi lại ngồi phịch xuống như thể choáng váng. Những người đang nô đùa trong bãi bùn nhìn theo tiền lệ ấy, cũng hét lên, “Tìm mấy đội thắng lúc này nào anh em ơi” rồi chạy ủa ra bãi tắm. Trong chớp mắt, trên bãi biển diễn ra màn đuổi bắt quy mô lớn, tiếng tranh cãi khi xô đẩy, tiếng kêu thất thanh và tiếng cười làm náo động cả bờ biển mùa thu.

Jin Sol ngồi chồm hổm giữa bãi bùn, ngược ánh mắt oán giận về phía Geon đang đứng cười đằng xa. Mặt trời đã ngả về Tây, chiếu ánh sáng ấm áp lên mái tóc và vàng trán dính bùn của họ. Ngay sau đó, cô vốc một nắm bùn ném bộp vào đầu Geon.

“Ôi trời. Cái khỉ gì vậy, đau quá!”

“Đau nên tôi mới ném đấy.”

Geon cười khẩy rồi lập tức cúi người vốc lấy một nắm bùn y chang. Jin Sol cũng vội vàng nhào một nắm và đứng phắt dậy, cô ném nắm bùn về phía Geon rồi xoay người bỏ chạy. Cùng lúc ấy nắm bùn của anh cũng bay đến và đập vào lưng cô.

“... Đồ đáng ghét.”

Jin Sol vừa nắm lấy đuôi áo giữ phần phật và phúi bùn dính sau lưng vừa quắc mắt nhìn Geon làu bàu nửa đùa nửa thật. Gã đàn ông thích thú khi làm tội làm tình người khác này. Kẻ đã bao lần làm lòng cô xao động...

“Ê hê, đáng ghét á? Chúng ta cùng chơi cơ mà, cô làm tôi buồn đấy.”

Thấy Jin Sol im lặng, Geon nhìn cô nói như dỗ dành. “Tôi sẽ cho cô mượn quần áo. Tôi mang hai bộ cơ.” “Thôi khỏi... Áo của anh làm

sao tôi mặc vừa. Chắc trong số các biên kịch sẽ có người mang theo đồ dự phòng thôi.”

Jin Sol đi lướt qua anh về phía bãi tắm. Cô đến chỗ chiếu nghỉ, biên kịch Choi đang cười khúc khích lấy làm thú vị. Jin Sol cố nén tiếng thở dài và mở lời nhờ vả.

“Tiền bối, chị cho em mượn áo được không?”

“Chịu thôi, chị cũng có mang theo đâu. Chút nữa chị sẽ bắt chuyển phà muộn rời khỏi đảo.”

“Thế còn PD Lee thì sao ạ?”

“Chị cũng không có. Cứ tưởng đi dã ngoại chỉ ngủ rồi về chứ?”

Lee Seon Young cũng lắc đầu khiến Jin Sol rơi vào tình cảnh vô cùng khó xử. Nghe nói chuyển phà cuối cùng sẽ rời đảo lúc 7 giờ tối, tức là chỉ còn chưa đầy một tiếng nữa. Với tình trạng thế này thì không thể về Seoul được nên trước đó cô phải nhanh chóng tìm một bộ quần áo và tắm rửa. Jin Sol nhìn quanh, đang cố tìm xem liệu có ai mang thừa quần áo thì Geon sai bước đến gần, trên tay anh là một chiếc túi thể thao.

“Tôi có mang thừa một bộ đồ thể thao sạch này. Đây, chọn đi. Cô thích màu nào, trắng hay đen?”

Geon vừa nói với vẻ trêu chọc vừa mở khóa túi lấy ra hai bộ đồ thể thao. Nhìn hai bộ quần áo cùng nhãn hiệu chỉ khác màu, Jin Sol cảm thấy có hơi lúng túng. Nếu mặc hai bộ đồ giống nhau đến cả cách thiết kế những đường kẻ sọc chạy dọc hai bên tay và chân này, không phải trông họ sẽ rất giống một cặp đôi sao. Geon nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc và chờ đợi, Jin Sol vuốt tóc ra sau vành tai, bối rối lên tiếng.

“... Tôi sẽ mặc bộ màu trắng. Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn gì chứ. Tôi còn thấy tiếc vì không thể đưa cô bộ quần áo đẹp hơn ấy!”

Geon cười toét miệng tung bộ màu trắng xuống chiếc chiếu, còn mình cầm bộ màu đen đi về phía nhà nghỉ để tắm rửa. Biên kịch Choi nhìn Jin Sol cuộn chặt bộ quần áo thể thao trong chiếc khăn sạch sẽ, bật cười ha hả lấy làm thích thú.

“Sắp được xem cảnh Ahn Hee Yeon tức nổ đom đóm mắt rồi đây. Chị đang tưởng tượng cảnh hai người bọn em mặc hai bộ quần áo giống hệt rồi dính lấy nhau cả tối nay?”

Jin Sol hậm hực liếc sang chị rồi cũng bật cười khúc khích. Trong lúc đi về phía nhà nghỉ, cô trông thấy Ahn Hee Yeon đang đứng dựa vào một thân cây nhìn mình chằm chằm. Tự bao giờ Ahn Hee Yeon đã quay lại với một bộ cánh diêm dúa và màu mè, trông cô nàng có vẻ tổn thương nhưng Jin Sol lướt qua thật nhanh, vờ như không thấy.

Sau khi tắm rửa, cô thay sang bộ quần áo thể thao của Geon. Vì đồ quá rộng nên Jin Sol phải buộc chặt dây rút ở bụng rồi xắn ống quần và ống tay áo. Dù trông chẳng khác nào nông dân đi làm đồng nhưng đây không phải là lúc cô có thể kén cá chọn canh.

Ra khỏi nhà nghỉ, Jin Sol thấy ở cổng bãi tắm đã có mấy chiếc xe đỗ chờ đón nhân viên đài phát thanh về bến phà. Cô cũng vơ vội túi chèn vào hàng ngũ những người sẽ rời khỏi đảo. Đang chờ để được xếp chỗ trên xe thì đột nhiên cô nghe thấy tiếng ai đó gọi lớn tên mình từ phía bãi biển.

“Gong Jin Sol! Cô đi đâu đấy?”

Jin Sol giật thót mình quay lại thì thấy Lee Geon đã thay sang bộ quần áo thể thao màu đen đang đứng chống nạnh ở títt đằng xa. Ánh mắt những người xung quanh đổ dồn về phía Jin Sol làm cô thoáng lúng túng.

“Cô về Seoul sao?”

Thấy Geon nhíu mày tiến lại gần, trái tim Jin Sol cứ đập thành thịch còn mắt thì nhìn dán vào anh. Gì thế này, sao lại lớn tiếng gọi mình như thế chứ. Mà anh ta đi về phía này làm gì nhỉ?

“Sao cô lại về Seoul?”

Thoáng cái Geon đã đứng trước mặt cô và thình lình tung ra câu hỏi.

“... Sao trắng nổi gì, tôi về nhà chứ sao.”

“Lịch trình dã ngoại là hai ngày một đêm mà. Nhân viên nào lại tự ý bỏ về một mình như thế? PD vẫn còn sờ sờ đây.”

“Đâu ra chuyện đó. Đây là tự do cá nhân.”

“A ha, vậy sao? Thế cô cời đồ tôi cho mượn ra rồi hãy đi.”

Jin Sol lặng người, mấp máy môi.

“Thật là, hèn hạ.”

“Đúng thế, tôi hèn hạ đấy.”

Xung quanh rộ lên tiếng cười trước câu đối đáp của Geon. Jin Sol cố kìm nén để mặt không đỏ bừng. Thấy dáng vẻ ngập ngừng không nói nên lời của cô, biên kịch Choi và Lee Seon Young ủa lưng cô nói đùa.

“Jin Sol, cô không thắng được đâu. Đám phụ nữ có gia đình sẽ thấy chương mắt lắm đấy. Nhanh, mau đi đi.”

Geon giật lấy túi xách của cô khoác lên vai.

“Nghe nói đêm nay những người ở lại sẽ đốt lửa trại đấy. Tôi đang định tới chuẩn bị, chúng ta cùng đi đi.”

Không hiểu sao nụ cười tỏa nắng của Geon khiến Jin Sol cảm thấy lo lắng xen lẫn xót xa. Bờ vai và tấm lưng quay về phía biển, mái tóc ngắn cắt gọn phần gáy của anh in sâu vào trái tim cô. Hoàng hôn đã nhuộm màu trên bờ biển phía Tây khiến đường chân trời phân thành hai màu xanh, đỏ rõ rệt.

Màn đêm buông, gió biển lạnh buốt thổi vào từng cơn. Hơn ba mươi người ngồi thành một vòng tròn lớn trên bờ biển, ở giữa là ngọn lửa trại đang cháy bùng bùng lan tỏa hơi ấm. Mọi người truyền tay nhau những cốc nước ấm, say sưa với những câu chuyện không có hồi kết khiến bầu không khí thật ấm cúng.

Geon kiên quyết không cho Jin Sol về Seoul và cứ dính chặt lấy cô từ chiều nhưng giờ lại đang ngồi bên cạnh Ahn Hee Yeon nghe cô nàng nói chuyện. Jin Sol cũng chuyện trò đôi câu với nhóm các nhân viên ngồi gần, bao gồm cả biên kịch Kim, rồi sau chỉ im lặng lắng nghe và thi thoảng gật gù trước câu chuyện của mọi người.

Hong Heon Pyo dù đã uống khá nhiều nhưng vẫn chưa gục, cầm chai soju cùng cốc giấy đi mời rượu từng người, cuối cùng anh chàng ngồi phịch xuống ngay trước mặt Jin Sol.

“Phải làm một chén với Jin Sol chứ. A, đây là bia sao? Nào, cạn ly!”

Cô cũng cười chạm cốc giấy với anh ta rồi uống phần mình. Đêm về khuya, chuyện phiếm giữa nhóm phóng viên dần chuyển sang

chuyện ma quỷ ghê rợn. Sau khi nào ma dã ngoại, rồi ma trên biển, ma nhà xí, ma nhà nghỉ v.v... lần lượt đăng đàn, Hong Heon Pyo chêm lời.

“Dù có rất nhiều dị bản nhưng phiên bản gốc của chuyện ma nhà xí là có bàn tay thò từ dưới lên hỏi, ‘Giấy đỏ hay giấy xanh?’ Ặc, chuyện này tôi nghe lần đầu sau giờ tự học buổi tối hồi cấp hai mà dựng tóc gáy. Giờ nghe thì thấy nhạt nhẽo chứ thời ấy đây là câu chuyện vô cùng sốc luôn! Không phải sao?”

Đôi mắt ngà ngà say của anh ta hướng về phía Jin Sol. Cô nở nụ cười mơ hồ và cố tìm lời nào đó để đáp lại. Đúng lúc ấy cô nghe thấy giọng nói pha lẫn tiếng cười có chút trẻ con của Lee Geon vọng qua vai.

“Chuyện ma nhà xí thì kinh điển rồi.”

Hong Heon Pyo búng ngón tay cái tách.

“Chuẩn! Kinh điển đấy! Hô, sao tôi lại không nghĩ ra từ ấy cơ chứ? Ý tôi chính là thế đấy, PD Geon ạ. Dù những câu chuyện khác có đáng sợ thế nào đi chăng nữa, câu chuyện lần đầu tôi được nghe vẫn ấn tượng nhất, là thế đấy.”

“Đương nhiên rồi. Bởi thế nên Jin Sol, chúng ta có nên đi hóng gió một chút không?”

Geon lắc lắc hai lon bia đang cầm trên tay về tinh quái, toét miệng cười với cô.

“Được thôi...”

Mặc hai bộ đồ thể thao cùng kiểu dáng một đen một trắng, hai người thả bộ bên bờ biển cách xa chỗ đốt lửa trại. Câu chuyện ma

nhà xí đầy sôi nổi của Hong Heon Pyo loáng thoáng vang trong gió rồi lặng hẳn tự bao giờ không hay. Họ đã đi khá xa chỗ lửa trại, bước xuống một vùng tối thẫm giữa đảo và biển. Ngược nhìn những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời đêm, Jin Sol mở lời.

“Có vẻ như ma có thật nhỉ?”

Geon nhún vai.

“Tôi chịu. Chẳng có lời nào để nói về những thứ không thể xác thực. Nếu là Seon Woo chắc cậu ta tốn hàng giờ đồng hồ để trả lời câu hỏi này mất.”

Jin Sol tủm tỉm cười khi nhớ tới anh chủ quán trà ở Insadong. Hai người dừng chân ngồi xuống một mô đất cao ngay sát bờ và nhìn xuống biển. Sau lưng họ, hàng cây phi lao cong mình trong làn gió biển lâu ngày tựa như phác nên những nét nghiêng dài trong bóng tối. Hai người vừa uống bia lon mang theo vừa cứ ngồi im lặng như vậy một lúc lâu.

Đột nhiên Jin Sol bật cười.

“Thật ra tôi thấy xe buýt đỏ xe buýt xanh còn đáng sợ hơn cả giấy đỏ giấy xanh ấy.”

“Sao lại thế?”

“Chuyện xảy ra khi tôi lần đầu lên Seoul. Tôi bắt xe buýt để đi đến một nơi, hình như xe 34 thì phải? Tôi phải lên chiếc xe buýt màu đỏ nên đã ngồi rất lâu ở bến xe.”

Câu chuyện dở khóc dở cười cách đây mười hai năm lại một lần nữa sống dậy rõ nét.

“Tôi lên một chiếc xe buýt kẻ vạch đỏ, rồi hỏi xem nó có đi tới nơi

tôi định đến không. Nhưng chú lái xe lại nói đây là xe buýt màu xanh nên sẽ không đi qua điểm đó. Tôi bối rối đi xuống kiểm tra, quả thực đập vào mắt tôi là chiếc xe buýt màu đỏ rõ ràng rành rành mà.”

Geon bật cười như thể đã hiểu ra căn nguyên câu chuyện.

“Sau đó có những hai chiếc xe buýt màu đỏ nữa đến nhưng các chú lái xe đều khẳng khẳng nói với tôi rằng đó là xe màu xanh. Tôi cảm thấy rất bối rối và hoang mang... Chẳng nhẽ người Seoul đều mù màu hết sao? Một tiếng đồng hồ nữa lại trôi qua, sau đó tôi cứ đứng ở bến xe, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nên chỉ muốn òa khóc.”

“Cô phân biệt bằng màu họa tiết thân xe hả? Phải nhìn màu sắc của biển số xe ấy.”

Jin Sol gật mạnh đầu với vẻ mặt oan ức, rồi họ cùng bật cười. Bốn bề lại im ắng, chỉ có tiếng sóng xô bờ đều đều. Ở đằng xa, từ chiếc chòi canh biển hắt ra thứ ánh sáng mờ mờ để người ta biết rằng đang có người ở đó. Geon điềm đạm nói.

“Ừm. Tôi cũng có một câu chuyện khó quên liên quan đến đỏ và xanh. Vào cuối đợt nghĩa vụ quân sự của bọn tôi, một binh nhất đi diễn tập làm mất đạn, cũng may là nhanh chóng tìm được nhưng vẫn bị phạt nặng và sợ mất vía.”

Giọng nói anh theo gió truyền tới rất êm ái, Jin Sol im lặng lắng nghe.

“Cậu ta cứ tưởng chuyện sẽ dừng lại ở đó. Cuối tuần vì có buổi hẹn với người yêu nên cậu ta đi xin phép qua đêm bên ngoài doanh trại, nhưng viên sĩ quan trực ban bảo vì lỗi làm mất đạn lần trước nên cậu ta phải chép phạt sáu trang bản kiểm điểm mới được đi! Dù

sốt ruột cũng chẳng còn cách khác. Cậu chàng vội vàng cầm đầu cầm cổ chếp phạt nhưng lại có thêm một điều kiện đi kèm. Cô biết là gì không?”

“Đương nhiên là không rồi.”

“Viên sĩ quan ném cho cậu ta ba chiếc bút màu đỏ, xanh, đen và yêu cầu mỗi chữ phải đổi một màu.”

Jin Sol mặt méo xẹo vẻ cạn lời.

“Phạt nặng thế!”

“Trong khi người yêu thần thờ chờ ở bốt gác, trời thì đang tối dần mà mỗi chữ lại phải viết bằng một màu khác nhau chứ. Ha ha, đến giờ tôi vẫn chưa có cơ hội chiêm ngưỡng cái bản kiểm điểm đầy màu sắc khiến người ta cười ra nước mắt ấy. Rốt cuộc đến khi mặt trời lặn hẳn cậu ta mới được thả ra, tới phòng nội vụ lấy mấy đồng lẻ để chi trả cho cuộc hẹn. Trông rõ khổ sở.”

Jin Sol bụm miệng cười khúc khích. Geon cũng mỉm cười nhẹ nhàng nói thêm.

“Tất cả những cô gái đến thăm người yêu trong quân đội cần phải được trao thưởng. Họ xinh đẹp và đáng quý biết bao. Cả cái tên phải viết bản kiểm điểm kia cũng thật hạnh phúc.”

“Ôi trời, tôi từ chối nhận.”

Jin Sol lẩm bẩm một mình.

“Cô nói sao cơ?”

Sau một hồi im lặng, cô khẽ nhún vai.

“Mối tình đầu của tôi ấy, tôi cũng có đến thăm anh ta vài lần. Đến tận bây giờ nghĩ lại chuyện đó đang ngủ tôi còn phải bật dậy hối hận

đây này... Đó chỉ là suy nghĩ của cánh mày râu thôi.”

Geon ngửa đầu ra sau bật cười lớn.

“Trời ạ, cuộc đời của Gong Jin Sol đúng là éo le mà. Ha ha.”

Bị cười cợt như thế đó chẳng phải chuyện gì quan trọng, cô thấy anh thật đáng ghét mà cũng thật ấm áp. Jin Sol khẽ bật cười. Một đêm thu yên tĩnh với tiếng sóng vỗ bờ thấm vào tận tim cô.

- Xin đừng tùy tiện đá xỉ than. Bạn đã từng là người ấm áp với ai đó hay chưa.*

Giọng ngâm trầm ấm tuy hơi ngắc ngứ của nhà thơ Go Jong Ryul trong buồng thu vang lên qua loa. Tại phòng thu số 5 nơi chương trình *Làng thơ* được ghi âm mỗi tuần một lần, Jin Sol kéo ghế ngồi một góc và chăm chú lắng nghe. Dù không giỏi ăn nói bóng bẩy nhưng khi lắng nghe nhà thơ Go ngâm thơ và phân tích, cô lại cảm thấy như đang bước trên bờ ruộng lúa mạch ở một miền đồng quê nào đó. Ngồi bên cạnh Geon đang vừa nghe vừa cuộn băng, cô nhỏ giọng ngâm theo.

“Xin đừng tùy tiện đá xỉ than... Câu này hay quá. Bạn đã từng là người ấm áp với ai đó hay chưa.”

Geon ngả người vào lưng chiếc ghế xoay, bật cười.

“Hay thì hay thật. Nhưng chưa đến lúc.”

“Chưa đến lúc sao?”

“Ý tôi là giờ mới mùa thu mà ông ấy đã cho chúng ta nghe bài về xỉ than rồi. Đã đôi lần tôi nhắc khéo nên ngâm thơ hợp với mùa hay thời điểm, nhưng dường như ông ấy không nhận ra thì phải. Lần nào ông ấy cũng nói sẽ chọn những bài thơ có thể làm lay động tâm hồn

thính giả.”

Jin Sol hiểu ý và chỉ mỉm cười. Do không phải phát thanh viên chuyên nghiệp nên nhà thơ Go dẫn có chút nghiệp dư, nhưng dẫu sao ông cũng rất hợp với chương trình. Hiếm lắm mới thấy ông kết thúc phần phân tích thơ mà không mắc phải lỗi nào.

“Lần này không bị vấp gì cả. Thầy làm tốt lắm ạ.”

Nhà thơ Go đang đeo tai nghe, chăm chú nhìn vào tập bản thảo, nghe thấy vậy mới ngẩng đầu lên nở nụ cười tươi rói. Gương mặt trầm lắng như luôn ngưng ngóng của ông nom trẻ lại đến mấy tuổi và thật chất phác. Jin Sol khẽ thốt lên.

“Anh có thấy biểu cảm của thầy Go ban nãy không? Chỉ mỉm cười mà gương mặt thay đổi rõ rệt vậy sao?”

“Lại bắt đầu rồi đấy. Trong mắt cô cả cái nước Đại Hàn Dân Quốc này chỉ có duy nhất thầy Go Jong Ryul là nhà thơ thôi nhỉ?”

“Không đến mức đó nhưng nếu tính xung quanh tôi thì quả là vậy đấy. Ở đâu ra nhà thơ nữa cơ chứ?”

Cô tinh nghịch nhìn quanh. Geon càu nhàu, vẻ khó hiểu ra mặt.

“Hôm nay cô hơi xấu tính đấy... Cô có vẻ rảnh rỗi quá nhỉ, còn đến xem chương trình của người khác thu âm nữa cơ. Cô không định về mà làm việc đi à?”

“Xin lỗi anh nhé, đúng là tôi rảnh thật. Tôi chẳng còn bản thảo nào phải viết cả.”

Jin Sol bật cười, rồi nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm túc, lên tiếng hỏi.

“Mà sao dạo này anh không làm thơ nữa vậy? Anh ra tập thơ kia

cũng được khoảng ba năm rồi đấy.”

Geon lấp cuộn băng mới vào máy, hờ hững trả lời.

“Ừ thì, vì tôi thấy việc đó vô nghĩa. Viết thơ rồi thì sao chứ?”

Nhìn dáng vẻ thờ ơ của Geon từ sau lưng, Jin Sol nhíu mày. Không hiểu sao cô lại không vui khi anh trả lời như vậy.

“Vô nghĩa ư... Nếu thực sự là một nhà thơ thì anh đã viết về sự vô nghĩa ấy rồi. Anh chỉ đang viện cớ thôi.”

Geon bật cười ha hả, đúng lúc này điện thoại nội bộ đổ chuông. Jin Sol bắt máy, bên tai cô vang lên tiếng nhân viên bảo vệ dưới sảnh.

“Ban biên tập *Chiếc xe ngựa hoa* đúng không ạ? Ông Lee Pil Gwan đến để nhận phần thưởng, tôi để ông cụ lên được không?”

“À... Anh làm ơn bảo ông cụ chờ một chút với ạ?”

Cô đặt ống nghe xuống rồi quay lại nhìn Geon.

“Người ta bảo ông của PD Geon đến nhận phần thưởng đấy.”

“Hả, thật sao? Ông cứ nhất định phải đến cơ. Tôi đã nói cuối tuần sẽ mang về rồi mà.”

Geon nghiêng đầu, nhìn lướt qua nhà thơ Go đang uống nước và hắng giọng trong buồng thu. Anh có vẻ khó xử vì chương trình vẫn đang thu âm dở. Jin Sol cầm lấy tập tài liệu của mình và đứng dậy.

“Để tôi lo cho, anh cứ thu âm nốt phần còn lại đi.”

“Được thế còn gì bằng. Cảm ơn cô nhé. Cô đưa ông tôi đến đợi ở quán cà phê dưới tầng hầm được không? Tôi sẽ nhanh chóng hoàn thành công việc rồi xuống ngay.”

“Tôi biết rồi.”

Jin Sol bình thản đáp và rời khỏi phòng thu. Trước tiên cô xuống tầng dưới lấy máy nghe đĩa CD cầm tay, phần thưởng dành cho giải nhì chuyên mục “Phòng karaoke”, rồi đi thang máy xuống sảnh, chẳng biết tự bao giờ, qua khung cửa kính lớn ngay lối ra vào, cơn mưa thu đã rải rích rơi trên mặt đường nhá nhem tối.

Ngay trước quầy thông tin là một ông cụ dáng vẻ đường bệ. Ông cụ mặc áo vest trắng không dính một hạt bụi cùng quần tây màu đen, gấu quần có dính chút bùn nhưng đôi giày da thì trắng lóa, tay ông cầm một chiếc ô hũy còn ướt. Cô đi đến gần, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng vào cô, khi còn trẻ hẳn ông phải là một mỹ nam.

“Cô biên kịch đúng không?”

Ông cụ lập tức cất giọng oang oang, nắm chặt tay Jin Sol mà lắc mạnh.

“Gặp được cô thế này tui mừng quá. Tui chính là Lee Pil Gwang đời.”

“Chào ông ạ. Cháu rất vui được gặp ông. Trong lúc chờ PD Lee Geon xuống, ông cháu mình cùng uống tách trà được không ạ?”

Cô cười ngượng ngùng và khẽ cúi chào ông. Quán cà phê dưới tầng hầm tòa nhà đã mở khá lâu, cả nội thất lẫn bầu không khí đều đem lại cảm giác như một phòng trà kiểu cũ. Sau khi hai tách trà ssanghwa* và trà xanh được đặt lên bàn, ông cụ cất tiếng cười đầy sảng khoái bắt chuyện.

“Không rõ cô đã biết chưa, chứ hùi trẻ tui từng là thủy thủ vượt sóng đập gió những năm đại dương cơ đời. Từ cảng Incheon đến

Singapore! Có lúc là Thượng Hải. Vớí không biết thằng Geon đã kể tui từng thổi kèn trumpet bao giờ chưa?”

“Chưa ạ, chuyện về kèn trumpet thì...”

Jin Sol lắc đầu. Ông cụ chắc lười không vừa lòng, như có ý trách cậu cháu sao có thể bỏ qua chuyện đó.

“Trước đờí tui từng tham gia một dàn nhạc. Tui thổi trumpet cũng ở mức khá đờí. Thờí ông Baek Nyeon Seol còn ở công ty Seorabeol Records, tui còn đến tham gia cả buổi tuyển chọn ca sĩ nữa đó.”

Jin Sol chăm chú lắng nghe, gật đầu lễ phép.

“Vậí ông cũng từng là ca sĩ ạ?”

“Chưa chưa, đượć vợ thì tốt quá nhưng tiếc là tui đã bị loại. Từ đó, tui từ bỏ việc thổi kèn và bắt đầu đi thuyền.”

“À, ra thế...”

Jin Sol cười rồi uống một ngụm trà xanh ấm nóng. Ông cụ cũng dùng thìa khuấy đều phần lòng đỏ trứng cùng mấy lát táo tàu trong tách trà ssanghwa rồi từ tốn thưởng thức.

“Thằng cháu tui không gây vấí vậí gì cho biên kịch Gong chứ?”

“Dạ, vấí vậí gì đầú ạ...”

“Cái thằng ấy đầú phải chỉ có một hai khuyết điểm cơ chứ. Biên kịch Gong có tài viết lách nên mong cô chỉ bảo, động viên nó nhiều hơn nữa nhé. Ở nhà, tui giữ đầú những cuốn thơ nó viết, tui đã đọc hết rồi, đúng là đáng xấu hổ!”

“Ông đang nói gì thế, đúng thật là.”

Giọng Geon đột nhiên chen ngang, anh có vẻ điếng người, ngồi phịch xuống bên cạnh Jin Sol. Ông cụ thản nhiên nhìn gương mặt

đang nhăn nhó của cậu cháu, rồi lên tiếng phê bình.

“Thơ của đàn ông con trai đang trẻ trung phơi phới gì mà toàn than thở về tình yêu như thế hả? Cháu phải sống như một người đàn ông khao khát được chọc trời khuấy nước chứ, chỉ vì cái thứ tình yêu tuổi trẻ mà đốt cháy mọi nhiệt huyết hay sao? Đúng là có rửa mắt cũng chẳng nhìn thối được dãy Baekdudaegan* hiểm trở hay biển khơi mênh mông xanh thẳm! So với cháu, biên kịch Gong...”

Ông cụ nhìn sang phía Jin Sol mỉm cười vẻ hài lòng, đoạn tấm tắc khen.

“Biên kịch Gong luôn nói những triết lý liên quan đến nhân tình thế thái và cuộc đời. Cuộc đời là gì? Tui luôn chú ý lắng nghe mỗi khi chương trình phát sóng đấy!”

Đang uống trà, đột nhiên Jin Sol bị sặc và ho khù khụ. Cô vội vàng uống thêm một hớp trà lá đặt bên cạnh, cô gắng che giấu sự ngượng ngùng. A a, lại nữa rồi, cuộc đời! Hình như mình hay viết từ này thật. Geon khoanh tay chăm chú nhìn cô, khoe môi phớt nụ cười. Ông cụ lại càng phấn khởi, lớn tiếng nói.

“Có câu, dù một cô gái cầm bông hoa gọi mời trên bến cảng thì khoan, đừng vội với tay! Phải bình thản quay mũi tàu thì mới đáng là đàn ông.”

“Cháu tưởng chuyện bỏ dàn nhạc là do ông cảm nắng một nữ ca sĩ nên bà cháu mới không chịu để yên chứ ạ.”

Geon bật cười trong khi ông cụ giật mình hoảng hốt hắng giọng.

“Luyên thuyên nào. Đây là do bà cháu làm quá lên thôi.”

Quay sang Jin Sol đang phải nén cười giả vờ như không nghe thấy, anh hỏi.

“Nhưng sao dạo này không có lời bình nào về cuộc sống nữa vậy? Trong số các bản thảo cô gửi tôi đều không thấy?”

Jin Sol không thốt nên lời, lừ mắt nhìn anh.

“Chính anh bảo tôi đừng viết mấy lời như thế còn gì.”

“Tôi bảo cô đừng viết bao giờ? Tôi chỉ nói cô hay viết thôi. Đôi khi khái niệm cô đưa ra về cuộc sống cũng thú vị nữa.”

Jin Sol bấu môi ra vẻ không tin. Tự bao giờ ông cụ đã đeo cặp kính lão, lấy chiếc máy nghe đĩa CD ra khỏi hộp ngấm nghĩa không thôi. Ông lần sờ nút điều khiển, thử gập khớp tai nghe, xem xét cả đĩa nhạc trot được tặng kèm, rồi nhăn mày như thể có gì đó khúc mắc. Jin Sol vươn tay qua bàn, mở nắp máy nghe đĩa và làm mẫu cho ông xem.

“Cháu chỉ cho ông cách sử dụng nhé. Rất đơn giản nên ông chỉ cần xem cháu làm một lần thôi.”

Geon nhìn hai người chụm đầu chỉ dẫn cho nhau cách sử dụng chiếc máy, rồi nhìn xuống đồng hồ đeo tay và đứng dậy.

“Ba mươi phút nữa là đến chương trình *Chiếc xe ngựa hoa* rồi. Sau buổi phát sóng, cháu sẽ đưa ông về nhà, trời đang mưa nên ông đừng đi một mình chờ cháu một lúc nhé.”

Ông cụ nhìn lên cậu cháu trai, vẻ hân hoan hào hứng.

“A, được thôi. Ông tới xem phát sóng trực tiếp cũng được chứ?”

“Ông xem từ phòng điều khiển cũng được ạ. Vậy mình đi lên thôi ông.”

Ông cụ nhếch miệng cười đứng dậy, khuôn mặt sáng bừng niềm vui tựa hồ trẻ nhỏ. Nhận ra Geon có rất nhiều nét giống ông, khóe miệng Jin Sol cũng nở nụ cười.

8 giờ 5 phút tối. Ngồi bên chiếc bàn con trong phòng điều khiển với Jin Sol hôm nay có thêm hai vị khách. Một là ca sĩ nhạc trot nổi tiếng Tae Jin Ah được mời đến làm giám khảo cho chuyên mục “Phòng karaoke”, người còn lại là ông cụ Lee Pil Gwan lên thăm phòng thu.

“Là ông Tae Jin Ah đơì mà! Còn tui là ông của nhà sản xuất Lee Geon.”

Ông cụ mừng rỡ chìa tay ra, vị khách mời cùng mỉm cười và thân thiện bắt tay ông.

“À, vâng. Rất vui được gặp ông.”

Trong khi Geon cho phát quảng cáo rồi đi lấy đĩa hiệu ứng âm thanh ở phòng tài liệu băng đĩa phía đối diện, ca sĩ Tae Jin Ah mở cửa buồng thu ngồi vào vị trí của người dẫn chương trình. Nhưng đột nhiên cụ Lee cũng đứng dậy đi theo người ca sĩ vào trong. Jin Sol giật mình bật dậy ngăn ông lại.

“Ông không được vào trong đấy đâu ạ. Mình ngồi xem tại đây thôi ông nhé.”

“Không, đã tham quan thì tui muốn đến gần để xem cho kỹ. Tui sẽ đứng yên xem, không động chạm linh tinh đâu mà.”

“Thế cũng không được ạ, xem từ ngoài là được rồi...”

“Ô, cô đừng lo. Tui sẽ không gây rắc rối đâu.”

Ông cụ xua xua tay rồi loáng cái đã chui vào trong. Hong Heon Pyo kêu “Ơ?” một tiếng, ngơ ngác nhìn trân trân, thấy Geon lấy băng

đĩa quay lại bèn ra hiệu cho anh nhìn cảnh tượng ấy. Sau khi xác nhận những gì đang xảy ra trong buồng thu, vẻ mặt Geon dờ khóc dờ cười.

“Ông ơi, ông đi ra đi! Ông vào trong đây làm gì thế?”

Bên kia cửa kính, người dẫn chương trình Hwang Hae Jo đang nở nụ cười gượng gạo đầy bối rối, còn giám khảo Tae Jin Ah cũng ngớ ngàng quan sát tình huống xảy ra trước chiếc mộc cầm. Cụ Lee đang ngồi ở một chiếc ghế phụ ngay bên cạnh bàn đặt micro, ông chỉ xua tay và không hé miệng, đúng như lời hứa sẽ giữ im lặng. Đừng lo. Ông sẽ không nói một tiếng nào đâu...!

“Không, như thế cũng không được. Ông mau ra ngoài đi...”

“PD Geon, hết quảng cáo rồi. Tôi tắt Talk-back đây.”

Hong Heon Pyo cắt ngang lời anh. Ngay khi chương trình quảng cáo kết thúc, đèn hiệu micro bật lên và ông Hwang bắt đầu đọc lời dẫn.

- Vâng, giờ là thời gian cho chuyên mục “Phòng karaoke” của *Chiếc xe ngựa hoa* mà hẳn quý vị đã rất mong chờ và dành sự cổ vũ nhiệt liệt. Chúng tôi vừa nhận được lời đăng ký tham gia của sáu thính giả. Bên cạnh tôi chính là ông vua nhạc trot, ca sĩ nổi tiếng Tae Jin Ah. Anh sẽ tham gia với tư cách giám khảo. Chào mừng anh!

- Xin chào quý thính giả, tôi là Tae Jin Ah. Tôi cảm thấy vô cùng vinh dự khi được trở thành giám khảo chuyên mục “Phòng karaoke” của *Chiếc xe ngựa hoa*. Mong rằng trong thời gian sắp tới, mỗi tuần một lần tôi và quý vị thính giả có thể cùng vun đắp tình cảm lớn lao như Vạn Lý Trường Thành. Rất mong nhận được sự giúp đỡ của mọi người.

- Ha ha ha, Vạn Lý Trường Thành sao! Rất hay. Chà, vị khách đầu tiên của “Phòng karaoke” hôm nay là một bà nội trợ với giọng hát như chim vàng anh đến từ phường Hwagok, quận Gangseo. Chị đã đăng ký ca khúc “Ái tình” của Na Hun Ah. Chúng ta hãy cùng trò chuyện với chị ấy nào. A lô?

Trong khi cuộc điện thoại đầu tiên được kết nối, các nhân viên ở phòng điều khiển khá lo lắng. Nhưng cụ Lee trong buồng thu vẫn ngồi thẳng lưng bất động, điều này khiến họ dần cảm thấy an tâm phần nào. Hơn nữa, khi thấy họ liên tục yêu cầu ông cụ 80 tuổi đi ra ngoài, ngay ông Hwang cũng ra dấu tay tỏ ý không sao đâu và cứ thể tiến hành chương trình. Ngay sau đó là phần nhạc dạo, rồi giọng hát của bà nội trợ luống tuổi vang lên qua sóng truyền thanh.

*Người yêu dấu duy nhất của em hỡi,
Ơi tình yêu mà em ngắm nhìn không biết chán,
Trong ngày hè mưa lạnh, trái tim em chính là chiếc ô...*

Ông Hwang và Tae Jin Ah vui vẻ lắc lư theo giai điệu bài hát, họ bá vai nhau và cùng đung đưa người như một cặp song ca. Ba người ở bên ngoài bật cười trước sự nghịch ngợm của những người kỳ cựu trong nghề, duy chỉ có ông cụ Lee Pil Gwang vẫn nắm chặt bàn tay để trên đầu gối, ngồi thẳng người không nhúc nhích, mắt nhìn vào khoảng không, mồ hôi lấm tấm đọng trên sống mũi.

Thời gian dần trôi dưới bầu trời đêm Mapo. Ca sĩ khách mời chỉ nghe hát tạm tạm là hào phóng chấm dứt nên trong số năm bài hát chỉ có duy nhất một lần tiếng “teng” của mộc cầm vang lên. Tuy

nhiên, người tham gia thử thách cuối cùng, một chủ sạp thuốc lá vỉa hè lại gặp nhiều vấn đề về âm vực và nhịp điệu.

*Nơi quán rượu không biển hiệu cùngggg không có số nhà,
Cơn mưa rá rích rorii, cả màn đêm bủa vây đến nàoooo lòng.*

Đôi lông mày rậm và bạc trắng của cụ Lee vạm vọ lạ thường. Gân trên mu bàn tay nhăn nheo đặt trên đầu gối cũng nổi hằn lên.

Dựa người bên song cửa đứng đưa bóng liếuuu...

Đúng lúc này, một tiếng “teng” dứt khoát và tàn nhẫn vang lên. Ông cụ Lee không hiểu sao đã nắm trong tay que gỗ mộc cầm, chiêm sóng với giọng nói trơn tru đầy giận dữ.

- Bài hát của Baek Nyeon Seol không phải hát như thế đâu!

Jin Sol vô thức đưa hai tay bụm miệng. Geon cứng đờ như hóa đá, còn Hong Heon Pyo thì tái mét mặt. Tae Jin Ah vô tình đặt que gỗ xuống bàn rồi thỉnh linh bị cướp mất, chỉ biết sững người chết lặng. Cả ông Hwang cũng bối rối không biết nên nói gì tiếp theo.

Vị thính giả bị mất mặt vì tiếng “teng” bất thường ấy đơn phương dập máy, bầu không khí im lặng đến đáng sợ kéo dài khoảng bốn giây. Rồi ông Hwang bật cười lớn trước tiếng khịt mũi của ông cụ đang ngồi bên cạnh.

- A, chuyện này, thật đúng là! A ha ha ha...

Nhưng sau tiếng cười khoa trương ấy, ông cũng không biết phải bình luận tiếp như thế nào. Thật tình dù người dẫn có nói gì chẳng nữa cũng vô nghĩa mà thôi.

“Chương trình phát sóng là bữa tiệc báo hiếu của cậu đấy à? À không, cậu không biết phân biệt chuyện công chuyện tư như thế thì phải làm sao hả?”

Giám đốc Kim nổi trận lôi đình, mặt đỏ bừng bừng lớn tiếng mắng Geon. Giám đốc ở nhà vẫn có thói quen bật đài như thường lệ. Vừa rồi nghe được sự cố phát sóng trong bữa tối, ông liền ném luôn thìa, xỏ dép lê đi từ chung cư Wooseong đến đài phát thanh. Geon điềm đạm xin lỗi với thái độ thành khẩn.

“Xin lỗi giám đốc. Tất cả đều là lỗi của tôi.”

“Không phải vì lý do đặc biệt nào sao cậu lại cho phép một người không phận sự vào buồng thu? Hả? Cậu thử mở trang chủ lên mà xem, giờ thính giả thi nhau bình luận chê trách kia kìa!”

Jin Sol đứng gần bàn làm việc của Geon, không xa mấy với bàn của giám đốc Kim và cùng im lặng nghe khiển trách. Chẳng cần phải mở lại trang chủ, chỉ mới nãy thôi cô đã kịp thấy hàng chục lời bình luận ném đá, cả những lời đùa cợt rằng biến cố hôm nay thú vị như một bộ phim hài. Geon đứng im nghe mắng với khuôn mặt cứng đờ. Giám đốc Kim bực bội nói tiếp.

“Cậu ấy. Tốt nghiệp từ trường danh tiếng, thành tích khi vào công ty thuộc loại ưu, có năng lực làm việc, tất cả mọi mặt đều tốt nên dạo này sinh ra tự mãn đấy hả? Làm việc mà không có nhiệt huyết và cố gắng lại còn phách lối như thế được sao? Cậu cảm thấy xã hội dễ dãi với mình quá đúng không?”

Trước những lời đùng chạm ấy, Geon hơi nhướn lông mày. Anh không đồng tình với lời nói của vị giám đốc ngày thường vẫn luôn đánh giá cao mình ở nhiều phương diện. Ông ấy đang ám chỉ

phe Wooseong, Daeho gì đó chắc. Geon chưa từng gắn bản thân vào một phe phái nào, song không phải anh không biết nhờ quan hệ đồng môn và láng giềng mà mình mới được chiếu cố như thế. Dù tức giận nhưng anh vẫn nhẫn nhịn. Giám đốc Kim sỉ vả thêm một hồi rồi chốt lại bằng yêu cầu trong ngày mai Geon phải nộp bản tường trình. Không chừng vụ việc sẽ bị phản ánh cả trong kỳ đánh giá nhân sự sắp tới.

Trong hành lang vắng vẻ do hầu hết mọi người đều đã tan làm, Jin Sol và Geon im lặng đứng chờ thang máy. Sự im lặng vẫn kéo dài ngay cả khi cửa thang máy mở và họ cùng bước vào để đi xuống. Jin Sol thoáng ngước lên nhìn anh, thận trọng bắt chuyện.

“Kỳ thi đầu vào của công ty ấy... Anh đã đạt loại xuất sắc à?”

Trước cái nhìn chăm chăm như muốn hỏi giờ là lúc đùa đấy à của anh, cô nhanh chóng ngậm miệng lại. Vốn định bụng làm dịu bớt bầu không khí căng thẳng nhưng ngay việc khen ngợi cũng không phải lúc thế này thì...

Bãi đỗ xe đã bật đèn cảnh báo an ninh, cơn mưa đêm vẫn rả rích rơi, trên nền bê tông đâu đâu cũng thấy những vũng nước nông. Ông Lee Pil Gwan đã ngồi sẵn ở ghế sau trong xe của Geon. Ông đeo tai nghe của chiếc máy nghe đĩa vừa được tặng, thưởng thức ca nhạc trong lúc chờ hai người.

Geon lạnh lùng mở cửa ghế lái còn Jin Sol cúi đầu về phía ô cửa ghế sau.

“Ông đi về cẩn thận nhé.”

Ngay lập tức, giọng Geon cộc cằn vọng qua nóc xe.

“Đi cẩn thận cái gì, giờ cô định chạy trốn một mình đấy hả?”

“... Chạy trốn là sao?”

“Cô không thấy tôi vừa bị mắng một trận toí bời à? Lại còn thêm cái bản tường trình, chẳng nhẽ cô định không chịu trách nhiệm cùng tôi hay sao?”

Jin Sol ngó người, yếu ớt phản kháng.

“Trời đất. Đó là lỗi do tôi chắc.”

“Lúc ông vào buồng thu tôi đâu có mặt ở phòng điều khiển. Lúc đó tôi đi lấy đĩa cơ mà. Cô không ngăn ông lại mà làm cái gì?”

Trong cơn mưa phùn, cô ghen hòng khó khăn lắm mới cất được tiếng.

“Tôi biết ngăn thế nào trong hoàn cảnh đó cơ chứ? Đâu thể nào khẳng khái kéo vạt áo của người có tuổi được!”

“Dù gì cô cũng lên xe nhanh đi. Tôi bị giám đốc sặc nên phải trút giận lên biên kịch Gong mới được!”

Geon chặn một chân ở cửa ghế lái, nhìn Jin Sol đang đứng đó bàng hoàng rồi lại giục thêm lần nữa.

“Nhanh lên xe đi. Cô ướt hết cả rồi kia kìa.”

Geon khởi động xe rồi hạ kính cửa sổ ghế sau, ông cụ Lee mỉm cười vẫy tay.

“Cô biên kịch ơi, đừng đứng đấy kéo dính mưa, mau lên xe đi. Thằng cháu tôi phải đưa cô về chứ, đừng đem một mình nguy hiểm lắm.”

Phù... Làm thế nào quay đi được đây. Jin Sol ngập ngừng giây lát rồi quyết định mở cửa lên xe. Cô lấy khăn tay lau qua mái tóc và bờ vai bị dính nước mưa. Cô cũng định đưa khăn cho Geon nhưng

không hiểu sao thấy anh ta đáng ghét nên lại thôi. Hễ ở cùng một chỗ là y rằng cô sẽ bị anh ta lôi kéo vào đủ trò, thật chẳng hay ho gì.

“Cô chỉ biết lo cho bản thân mình thôi nhỉ.”

Geon vừa xoay vô lăng đánh xe ra khỏi bãi đỗ, vừa nói với giọng gây sự. Chẳng còn cách nào khác, Jin Sol đành chìa chiếc khăn ra, anh thản nhiên nhận lấy.

“Chà! Không biết đường thì cứ đi thẳng thôi!”

Đang ngồi ở ghế sau, ông cụ đột nhiên nói oang oang khiến Jin Sol giật thót tim. Chắc do đang nghe nhạc bằng tai nghe nên ông không nhận ra mình nói to.

“Sao cháu lại không biết đường về nhà chứ? Với cả từ Mapo cứ đi thẳng là tới phường Ihwa thôi mà.”

“Cái thẳng này, ai nói cháu không biết đường? Câu ban nãy là để thể hiện quan điểm sống của ta với biên kịch Gong mà.”

Geon hờ hững đáp lời.

“Quan điểm sống của một thủy thủ sao lại như thế ạ? Không biết đường thì cứ đi thẳng là sao? Mình phải tìm đường bằng la bàn chứ.”

Ông cụ thình lình gõ đuôi cán ô vào gáy đứa cháu đang ngồi ghế lái.

“Thằng nhóc lão toét, cứ thích trứng khôn hơn vịt này. Anh nó đĩnh đạc, đứng đắn lắm còn nó là con út nên được cưng chiều, càng lớn càng chẳng ra sao!”

Geon khẽ thở dài.

“Ông đánh cháu đau quá đấy. Với cả ông nói nhỏ giọng một chút

cháu vẫn nghe thấy mà.”

“Cái gì?”

“Không có gì ạ...”

Geon nhún vai như thể đã bó tay, lái xe trên con đường ướt nước. Cần gạt nước cứ đều đặn di chuyển qua lại, gạt đi những giọt mưa thu dai dẳng rơi. Trong thành phố, xe cộ vẫn đầy đường.

Đêm đã về khuya, dù càng lúc càng đi xa nhà nhưng không hiểu sao Jin Sol thấy lòng yên bình pha chút háo hức. Tuy không phải trong bầu không khí dạt dào cảm xúc nhưng đây là lần đầu tiên cô ngồi trong xe anh lái, lại còn ở ngay bên cạnh anh.

Lúc đi ngang đèn Jongmyo, chiếc điện thoại gắn trên giá rảnh tay đổ chuông, Geon nhấn nút nghe qua chế độ loa ngoài.

“Tớ vừa nghe chương trình hôm nay... Đó là nội dung mới à hay gì?”

Một giọng nhẹ nhàng khoan thai vang lên trong xe, Jin Sol bất giác dừng tai nghe. Là Kim Seon Woo, người chủ quán trà trên phố Insadong rất hay nói kiểu nửa đùa nửa thật. Geon vừa xoay vô lăng vừa cười thiếu não.

“Phải, nội dung khóc ra nước mắt đấy. Thú vị không?”

“Ừ. Thế nên tớ mới định hỏi xem liệu cậu có muốn làm một chén?”

Giọng nói trong trẻo của Ae Ri cũng vang lên bên cạnh.

“Geon à, nhanh đến đây đi. Chúng em bật đèn ở ngoài cửa đấy.”

“Giờ thì không được. Tôi đang trên đường về nhà ở Ihwa, rồi còn phải quay lại Mapo.”

“Hôm nay chúng tớ nhất định phải nhậu với cậu...”

Seon Woo một lần nữa rủ rê nhưng Geon nhẹ nhàng từ chối.

“Đêm nay tớ phải ghé mấy chỗ nên đành để dịp khác thôi. Lần sau gặp nhau nhé.”

Anh cúp máy. Tự bao giờ xe đã đến phường Hyehwa. Từ đường lớn rẽ vào một con hẻm bên tay phải rồi đi lên dốc là đến phường Ihwa.

Nhà Geon nằm trên một khu đất cao phía sau ngọn núi, in hằn dấu vết của thời gian như thể nó đã ở đây từ rất lâu. Ngôi nhà một tầng được xây theo lối kiến trúc phương Tây mang lại cảm giác vững chắc và tận tụy. Đêm đã về khuya còn mưa mỗi lúc một nặng hạt, Jin Sol bước xuống xe đứng dưới ngọn đèn đường tiễn ông cụ Lee cùng cháu trai đi vào cổng. Ông kêu cô cùng vào nhà ăn cái gì đó rồi hăng đi nhưng Jin Sol lấy lý do đã muộn, mỉm cười từ chối và quay lại ngồi trong xe đợi.

Lát sau Geon cũng trở lại ghế lái, anh gạt ô bỏ xuống bằng ghế sau, rồi thỉnh thoảng lấy ra một bình giữ nhiệt.

“Cô đợi có lâu không? Nhà chỉ có ba người lớn nên hơi yên ắng, mọi người bảo tôi ngủ lại một đêm rồi hăng đi nhưng tôi nói có bạn đi cùng nên mẹ tôi đã pha cà phê cho mang đi đấy.”

Đêm mưa se lạnh, vào lúc này, cà phê trong bình giữ nhiệt thật đáng quý biết bao.

“Oa, giờ được uống cà phê là nhất.”

Cứ thế đậu xe ở con hẻm trước nhà, hai người họ cùng ngắm cảnh đêm phường Ihwa qua chiếc cửa gạt và những vệt mưa rơi

trên cửa kính xe, cùng chia nhau bình cà phê ấm nóng. Bên trên hàng rào nhà Geon, những thân cây cao lớn và đám cây hoa dây leo đang mùa trút lá in mình vào khoảng không tối đen. Nơi đầu con đường dẫn lên núi trước cổng nhà, hai gốc cây khá to đã trút hết lá vươn mình cao vút.

“Đây là cây ngân hạnh thì phải...”

Geon nhìn thoáng qua chỗ cô đang nhìn.

“Đúng rồi. Ông tôi đã trồng nó khi anh tôi và tôi chào đời. Cây bên trái đã được 36 năm, còn cây bên phải thì 33 năm rồi.”

“Anh của anh cũng không sống ở đây à? Anh ấy lập gia đình rồi chẳng...?”

“Nhà anh ấy di dân sang New Zealand rồi, chả là anh ấy lo môi trường giáo dục của lũ trẻ. Anh tôi lập gia đình khá sớm.”

Jin Sol khẽ gật đầu.

“Dạo gần đây nhiều người di dân sang New Zealand lắm.”

Geon như đang chìm trong suy nghĩ, đoạn bình thản nói.

“Thực ra bố tôi là hiệu trưởng một trường cấp hai nên ông đã rất giận dữ với quyết định này. Vì là người công tác trong ngành giáo dục mà. Bố tôi hỏi nếu như không tin tưởng vào nền giáo dục của nước nhà, có phải anh tôi cũng không tin chính cha mình hay không. Anh tôi còn là đích tôn trong nhà nữa.”

“À...”

Trong sự im lặng bao trùm, chỉ có tiếng mưa rơi lộp độp trên con đường rải nhựa và tiếng cần gạt nước vang khắp xe. Về mặt Geon không hiểu sao trở nên không thoải mái, Jin Sol tìm cách đổi chủ đề,

cười nói.

“Thì ra đây là nhà số 1-1, phường Ihwa. Không biết đã bao lần tôi viết địa chỉ này vào sổ chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*.”

Geon bật cười.

“Rốt cuộc ông tôi cũng có một cú đánh thành công rồi. Từ xưa ông đã hay khiến gia đình lâm vào thế khó xử.”

“Vậy sao?”

“Bà tôi mất sớm, nhiều ý kiến trong nhà cho rằng bà mệt mỏi đến ngã bệnh là do ông. Dẫu vậy, khi còn nhỏ tôi vẫn yêu ông nhất. Mấy món tạp nham lẫn lóc trong nhà đều do ông mang về mà.”

Geon bật cười như một chú bé tinh nghịch, bờ môi anh trông thật quyến rũ. Cô cứ nhìn chăm chăm như thể bị thôi miên.

“Ông tôi có vô số những món đồ sắc sỡ mang về từ nhiều nước khác nhau. Hai anh em tôi thường đem chúng ra chơi trò tàu hải tặc. Nhưng bà tôi thì ghét lắm.”

Geon nhớ lại những kỷ niệm thời thơ ấu. Thuở còn là cậu nhóc cầm theo những thứ đồ kỳ lạ ấy chơi trò tàu hải tặc. Jin Sol rất thích nụ cười láu lỉnh của anh. Con người này lúc thì cứng đầu bướng bỉnh, lúc lại nhẹ nhàng dịu dàng, dù có tỏ ra vô tâm hay ta đây đi chẳng nữa vẫn mang đến cảm giác hiền lành thật đáng yêu. Đột nhiên cô giật thót. Đáng... yêu sao?

Chẳng biết có hiểu được cảm xúc của Jin Sol hay không, Geon lại dịu dàng nói.

“Được ngồi đây trò chuyện với cô thế này dễ chịu thật đấy. Xin lỗi vì vừa nãy ở bãi đỗ xe lại ăn vạ cô như vậy. Chỉ là, tôi phải đưa ông

tôi về mà cũng muốn nói chuyện một lát nên mới ép cô đi theo. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Jin Sol không biết trả lời thế nào nên chỉ gật đầu. Giờ mà mở miệng, trái tim đang loạn nhịp của cô sẽ không chịu được mất. Vì vậy cô im lặng nhìn ra ngoài cửa xe trong tư thế cứng đờ. Làm việc với Geon được một tháng, giờ xem như cô đã khá hiểu anh. Dù luôn tỏ vẻ hồ hững mỗi khi nói chuyện nhưng thực ra anh không có ý như vậy. Cô cũng sẽ không hiểu nhầm những chuyện không cần thiết. Bộ dạng lúng túng của Jin Sol phản chiếu trên cửa kính xe...

“Sao vậy? Cô cảm thấy khó chịu ở đâu à?”

Geon tò mò nghiêng người lại gần quan sát sắc mặt cô.

“À... Tôi không sao.”

Jin Sol cố tránh ánh mắt anh vì sợ nếu bốn mắt nhìn nhau, biết đâu anh sẽ đọc được tâm tư của mình mất. Geon chạm ngón tay vào má cô.

“Hình như có sao đấy? Để tôi xem nào.”

Thình thịch. Bên tai Jin Sol, tiếng tim cô đập giờ còn lớn hơn cả tiếng mưa rơi ngoài trời nữa. Ánh mắt họ gặp nhau. Cảm giác từng ngón tay Geon chạm lên má cô vô cùng chân thực. Jin Sol cảm thấy ánh mắt của Geon đang chầm chậm hạ xuống môi mình. Anh ấy... định hôn mình sao?

Cốc cốc cốc. Ai đó gõ lên cửa kính xe phía ghế lái. Geon quay lại thì thấy một cặp đôi cầm ô đứng bên cạnh xe. Vừa hạ kính xe xuống, Seon Woo đã cúi lưng ngó vào bên trong và tỏ vẻ kinh ngạc.

“Ôi trời, Jin Sol đúng không? Hai người đang làm gì ở đây thế?”

Geon lặng người, nhìn chăm chăm bạn mình.

“Chúng tôi thử hẹn hò đấy, sao nào. Thế hai người đột nhiên làm gì ở đây vào giờ này thế hả?”

“Chúng tớ sao...? Chúng tớ đang đi dạo ngắm mưa thu dưới tán ô.”

Seon Woo nở nụ cười rạng rỡ. Bên cạnh anh, Ae Ri cũng bật cười.

“Vì cậu nói không đến được nên chúng tớ đã quyết định đến đây. Jin Sol cùng đi chơi với chúng tôi luôn nhé.”

Dù có chút hoảng hốt nhưng vì cặp đôi này rất thú vị lại đáng mến nên Jin Sol cũng đáp lại bằng một nụ cười. Cơn mưa thu vẫn tí tách rơi trên nóc xe và tán ô.

Trong một cửa hàng tiện lợi dưới công viên Naksan phường Hyehwa, hai cô gái đang chọn bia và đồ nhắm. Ae Ri nhặt lấy hộp đậu phộng và cá khô, đầu móng tay cô vẫn còn vết nhuộm hoa bóng nước như những vầng trăng lưỡi liềm. Thấy Jin Sol cầm theo hộp hạnh nhân, Ae Ri cười bảo.

“Cô mua quả hồ trăn ấy. Geon thích bóc vỏ hồ trăn lắm.”

“Vậy sao? Tôi lại tưởng anh ấy chẳng thích gì.”

Jin Sol cũng nhoẻn cười đặt hộp hạnh nhân xuống và chọn lấy một hộp hồ trăn. Hai người thanh toán rồi ra khỏi cửa hàng. Geon và Seon Woo đang đứng hút thuốc lá liền tiến đến đỡ lấy túi đồ.

Bốn người chia nhau che chung ô, rồi đi bộ lên công viên Naksan. Điểm đến của họ là một chiếc bàn dã ngoại có ô lớn đặt cạnh con đường rừng phủ đầy bóng tối. Jin Sol mới đến đây lần đầu

nhưng có vẻ nơi này là địa điểm ruột của cánh đàn ông. Công viên vắng tanh không một bóng người, chỉ có tiếng mưa rơi rả rích, nhưng nhờ chiếc ô lớn mà bàn và ghế đều không bị ướt.

Họ kéo ghế lại gần bàn, ngồi vui vẻ uống rượu dưới tán ô trong cơn mưa thu không biết bao giờ tạnh. Seon Woo và Ae Ri đã chung ô suốt từ nãy mà đến giờ vẫn ngồi dính bên nhau, mãi mê tán gẫu. Chủ yếu là Ae Ri ghé tai Seon Woo thầm thì còn anh chủ quán trà nở nụ cười rạng rỡ. Jin Sol lơ đãng quan sát hai người, rồi đột nhiên nhận ra nãy giờ Geon im lặng lạ thường.

Không hiểu sao anh lặng thinh đắm chiêu, gương mặt tối sầm trông thật xa lạ. Jin Sol cứ ngỡ anh đã khá hơn vì vừa nãy hai người còn nói chuyện thoải mái trong xe, nhưng cô lấy làm tiếc nhận ra anh có vẻ vẫn buồn bực vì chuyện xảy ra lúc tối.

“Tâm trạng anh vẫn không khá hơn sao?”

Geon lẳng lặng quay sang nhìn Jin Sol.

“Một chút thôi. Tôi đang cầu đây.”

“Tình huống đúng là treo ngoe mà. Dù để xảy ra sự cố thì là sơ suất thật.”

Geon lắc đầu.

“Không, không phải chuyện đó. Chuyện đó không thành vấn đề, chỉ là người ta vốn bực tôi sẵn rồi. Mấy lời ấy không hề sai.”

Cô chăm chú nhìn khuôn mặt anh phảng phất nụ cười cay đắng.

“Giám đốc Kim nói đúng mà. Đâu thể chỉ làm việc một cách máy móc mà không cần nhiệt huyết hay nỗ lực chứ? Đạo gần đây tôi thấy mình đúng như thế thật nhưng không ngờ người khác cũng nghĩ

vậy.”

Gương mặt u ám và giọng nói đều đều của anh khiến Jin Sol quặn lòng. Lee Geon không có nhiệt huyết ư?

“Những người khác không thấy vậy đâu. Tôi cũng không cho là vậy. Mọi người đều đánh giá cao năng lực của anh. Anh không biết đấy thôi.”

“Tôi biết chứ.”

Geon đáp lại với vẻ hờ hững khiến Jin Sol càng thêm xót xa.

“VẬY... sao anh lại thế này? Anh bảo thấy vô nghĩa nên không thể đặt bút làm thơ. Cả làm việc cũng thế. Sống không còn gì thú vị ư?”

Anh bật cười rồi gật đầu.

“Đúng! Chẳng thú vị chút nào.”

Nhìn anh cười nhẹ tênh làm lồng ngực Jin Sol càng thắt lại.

“Nói cái gì thế. Tâm trạng tự dưng chán ghét tiền tài, danh vọng, ái tình này là sao?”

Seon Woo có vẻ đã nghe họ nói chuyện nãy giờ, vô tư xen vào. Geon nhún vai.

“Lời này phải thốt ra từ miệng của người có cả ba thứ ấy mới có sức thuyết phục. Tôi lại chẳng có gì nên đâu nói được vậy.”

“Đúng là ngốc... Người có tất cả những thứ ấy sẽ không nói mấy lời như vậy đâu, không đời nào.”

Ae Ri khẽ thở dài, kéo ghế lại ngồi gần Geon. Đoạn cô mỉm cười nhìn gương mặt bạn mình.

“Rắc rối của anh là gì nào. Em hát cho anh nghe nhé? Như vậy

anh có cảm thấy khá hơn không?”

Geon bật cười nhìn Ae Ri với ánh mắt trìu mến.

“Được đấy. Lâu lâu mới nghe em hát, không biết chừng tâm trạng anh sẽ thoải mái hơn cũng nên.”

“Thế em nên hát bài gì bây giờ nhỉ?”

“Ừm... *Kẻ phóng đấng vùng Jinju đi.*”

Ae Ri cười bẽn lẽn rồi hắng giọng. Jin Sol quan sát hai người với tâm trạng khó tả. Ánh mắt Geon đặt trọn nơi Ae Ri. Trong khung cảnh rừng đêm mưa rơi, Ae Ri gõ nhẹ đầu ngón tay trên đầu gối và bắt đầu cất cao giọng hát. Chất giọng điêu luyện như từng được đào tạo về thanh nhạc truyền thống.

Ở ngôi nhà không có bờ dậu cũng chẳng có hàng rào, cô con dâu về nhà chồng đã được ba năm

Mẹ chồng nói rằng, con ơi, con dâu yêu quý của mẹ ơi,

Lang quân của con sắp về rồi, mau mang quần áo ra sông Nam mà giặt

Ra sông Nam Jinju giặt đồ, nơi ấy non nước tuyệt đẹp

Đột nhiên nghe vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc

Đưa mắt liếc nhìn, người đội chiếc mũ như bầu trời

cưỡi ngựa như mây bay, lướt qua như chẳng nhìn thấy cô...

Không hiểu sao nét mặt của Ae Ri khi hát lại buồn đến thế. Vì giai điệu của bài dân ca ấy vô cùng buồn thảm chẳng. Geon im lặng chống tay lên má, chăm chú nhìn Ae Ri. Gương mặt anh cũng toát lên một vẻ cô đơn làm lòng cô nhức nhối.

*Mẹ chồng nói rằng, con ơi, con dâu yêu quý của mẹ ơi,
Lang quân của con đã về rồi, mau đến phòng khách đi con
Đi đến phòng khách, la liệt đồ nhắm bày trên bàn
Lang quân khoác vai kỹ nữ gọi người rót rượu
Nhìn cảnh ấy nàng dâu đi xuống gian nhà dưới
Lấy dải lụa dài ba tấc treo cổ tự vẫn
Lang quân nghe vậy không cả xỏ hài đi tắt chạy ra
Em không hiểu anh rồi, tình yêu của anh, người yêu dấu hồi
Trêu hoa ghẹo nguyệt chỉ có lúc, nghĩa vợ tình chồng dài trăm
năm
Em chẳng thấu lòng anh rồi, tình yêu của anh, người yêu dấu
hồi...*

Bài hát kết thúc, một bầu không khí im lặng bao trùm chiếc bàn.
Đột nhiên Ae Ri đưa ngón tay khẽ dụi mắt rồi ngại ngùng nói.

“A, sao lần nào hát bài này em cũng chảy nước mắt thế nhỉ?
Trăm lần như một. Mất mặt quá.”

“Không đâu, em hát hay lắm. Nghe rất tuyệt... Phải thế không,
Kim Seon Woo?”

Geon cất tiếng gọi, làm ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Seon
Woo. Nhưng Seon Woo lại đang im lặng nhìn lên bầu trời đêm mưa
rả rích bên ngoài tán ô. Nhận ra ánh mắt họ, anh mới quay đầu lại,
thong thả nói.

“Đã cuối tháng Mười rồi. Nếu đêm nay trời không mưa, chúng ta
có thể ngắm sao ở công viên này đấy. Có nhiều thần thoại về những

ngôi sao mùa thu lắm. Chúng thường làm ta cảm thấy buồn rầu. Mọi người phải cẩn thận đấy.”

Geon chặc lưỡi đùa.

“Lại lơ đãng tận đâu rồi. Cậu đấy, ra kia đứng dưới mưa năm phút cho tôi.”

Đồng tử Seon Woo chợt sáng lấp lánh.

“Thật sao? Bắt buộc hả?”

“Đương nhiên rồi! Cho cậu đáng đời.”

“Vậy thì... chơi luôn.”

Seon Woo tươi cười đứng dậy bước ra ngoài chiếc ô. Anh dang tay đứng dưới cơn mưa đang trút xuống, đầu tóc và quần áo đều ướt sũng. Ae Ri giật bắn, hét lớn về phía người yêu.

“Anh đang làm gì thế? Anh sẽ bị cảm đấy. Mau vào đây đi.”

“Thú vị lắm. Anh thấy rất tuyệt. Lee Geon, cậu cũng đến đây luôn không?”

“Hay là thế nhỉ?”

Geon đứng dậy. Ae Ri túm lấy cổ tay áo anh giữ lại.

“Sao đến cả anh cũng thế? Chỉ ngồi một chỗ thôi em đã lạnh run cầm cập rồi.”

“Em lạnh sao? Thế mặc áo của anh này.”

Geon cởi áo khoác ngoài choàng lên vai Ae Ri. Đoạn anh mặc độc chiếc áo phong cộc tay lao ra ngoài cơn mưa. Jin Sol chỉ im lặng dõi theo hai người đàn ông cùng cười ha hả tắm mình dưới mưa. Ae Ri thở dài vẻ chán nản, quay sang nói với Jin Sol.

“Cô nhìn mấy tên ngốc ấy xem. Sao đàn ông dù lớn tuổi rồi mà

vẫn cứ nghĩ mình là trai mười bảy cơ chứ?”

Jin Sol chỉ bình thản mỉm cười. Hai người đàn ông trông như hai đứa trẻ lang thang ướt sũng, tâm đầu ý hợp cùng đi về phía góc rừng vắng xa, đứng sánh vai quay lưng lại và bắt đầu đi tiểu. Ae Ri duỗi khuỷu tay trên mặt bàn, ánh mắt ái ngại trước cảnh tượng ấy. Đột nhiên Jin Sol lên tiếng.

“... Hoa bóng nước nhuộm đẹp quá.”

Ae Ri nhìn xuống đầu móng tay mình, nở nụ cười đầy hạnh phúc.

“Seon Woo nhuộm cho tôi hồi mùa hè đấy. Giá mà còn giữ được đến khi những bông tuyết đầu mùa rơi. Móng tay mọc ra nhanh quá.”

“Có phải vì nếu giữ được đến lúc đó, một điều ước sẽ thành hiện thực không?”

“Đúng rồi. Dù tôi không tin lắm nhưng dấu sao nghe cũng hay.”

Trông Ae Ri cười đến xinh, Jin Sol không khỏi tò mò.

“Điều ước của cô là gì vậy? Nếu câu hỏi của tôi không quá tọc mạch.”

Ae Ri phân vân một lát rồi thổ lộ.

“Là trong năm nay, anh Seon Woo... sẽ nói với tôi rằng ‘Chúng ta kết hôn rồi sinh con em nhé?’.”

Đoạn cô cười, vẻ mặt có chút u sầu. Khung cảnh trước con đường rừng lúc này bỗng trở nên thật mờ ảo. Jin Sol hít một hơi thật sâu. Hai người đàn ông ở đằng xa vẫn chụm đầu trên đầu nhau dưới mưa. Chỉ còn tiếng mưa rơi trên tán ô cùng màn sương đêm trong khu rừng công viên Naksan mỗi lúc một dày hơn.

CHƯƠNG 4

Trong mơ nghe như có tiếng rên khe khẽ. Tỉnh dậy, Jin Sol nhận ra đó chính là giọng mình. Quang cảnh trong phòng dần trở nên rõ ràng hơn, cô vùi mặt vào gối và thở dài. Vai cô ê ẩm, cẳng chân tê nhức như thể vừa bị ai dằn cho một trận. Trán cô nóng hừng hực, cổ họng khô khốc bật ra vài tiếng ho khan. Mấy tiếng ngời co ro dưới ô trong cơn mưa lạnh lẽo trút xuống công viên Naksan đêm qua có lẽ đã khiến cô bị cảm cúm.

Cổ chịu đựng cảm giác ớn lạnh, Jin Sol vừa nắn bóp cánh tay đau nhức vừa chậm chậm bước xuống giường. Cô cảm thấy cơ thể mình đang có vấn đề, toàn thân đau ê ẩm, tinh thần xuống dốc. Trước khi đi làm phải đến bệnh viện mới được... Không biết tự bao giờ mỗi khi cảm thấy cơ thể có triệu chứng đau ốm, cô sẽ đến ngay bệnh viện để tiêm hoặc lấy thuốc uống. Dù có là cúm vặt chỉ cần chịu đựng mấy ngày sẽ tự khỏi, cô cũng không tự theo dõi kiểu “cứ ngủ qua tối nay xem thế nào”. Bởi cô không có lòng tin vào thể lực của mình, nếu ốm lâu chỉ có mình là khổ, và hẳn nhiên trong thời gian đau ốm kịch bản cũng chẳng ra đâu vào đâu.

Trong phòng đợi của Phòng khám gia đình nằm ở tầng hai chung cư Wooseong có khoảng năm sáu bà mẹ đưa con đến khám cảm cúm. Jin Sol nộp thẻ bảo hiểm y tế ở quầy, rồi ngồi thẩn người chờ tới lượt trên ghế xô pha bên cạnh bể cá có đàn cá nhiệt đới đang

tung tăng bơi lội. Qua khung cửa kính trước mặt, cô nhìn lên quán bia ở tòa nhà bên cạnh. Đó là nơi cô và Lee Geon lần đầu ngồi uống bia cùng nhau.

“Anh viết các bài thơ trong tập thơ đó từ bao giờ thế?”

“Khoảng từ ba đến sáu năm trước.”

“Khi đó, anh đang trải qua một tình yêu đau đớn lắm phải không?”

Anh ấy đã trả lời câu hỏi này chưa nhỉ? Chưa, anh ấy chỉ vội vàng đánh trống lảng. Không hiểu sao Jin Sol lại sầu não đến vậy. Đừng để ý đến chuyện đó. Từ bao giờ cô lại quan tâm đến người ấy như thế... Cô cố hướng ánh mắt sang biển hiệu của quán bia treo bên ngoài tòa nhà. Trong bể cá dập dềnh thủy tạ xanh ngắt, gương mặt cô chập chờn phản chiếu trên bề mặt kính bám đầy những con ốc thủy sinh.

“Có tin đồn về cậu đấy. Cậu và PD Geon thân thiết đến thế à?”

4 giờ chiều. Sau khi kết thúc chương trình *Studio hạnh phúc*, Jin Sol và Ga Ram cùng nhau đi xuống lối cầu thang bộ.

“Không đâu. Người ta nói quá lên đấy.”

“Quá cái gì cơ chứ. Cánh phóng viên bảo hôm đi dã ngoại hai người đẹp đôi lắm. Cứ dính lấy nhau công khai hết sức. Đến cả quần áo cũng mặc y chang nhau luôn.”

“Cho tôi đi nhờ một chút.”

Ahn Hee Yeon từ phía dưới đi lướt qua, va vào vai Jin Sol làm cô đứng khựng lại giây lát. Nhìn theo cô nàng biến mất vào hành lang phòng thu như một làn gió lạnh, Ga Ram nhú mày.

“Cái con nhỏ đó đường quang thì không đi sao cứ phải đâm

quàng vào bọn mình thế nhỉ?”

Jin Sol tiếp tục bước xuống cầu thang, nói lảng sang chuyện khác.

“PD Lee Seon Young kể dạo này khó gặp cậu nói chuyện lắm. Chị ấy hỏi có phải cậu đang yêu đương gì không đó.”

“Cái bà này, tinh thật đấy.”

Ga Ram bật cười, đoạn nhanh mắt kiểm tra xem dưới cầu thang có ai không và kéo Jin Sol lại một góc lối thoát hiểm.

“Tớ định kết hôn.”

Jin Sol há hốc miệng trước tuyên bố được quăng ra chẳng khác nào quả bom của bạn mình.

“Sao cơ?”

“Tớ say anh ấy như điên đấy. Lần này không phải người làm trong lĩnh vực đầu tư mạo hiểm hay nghệ thuật đâu. Người này rất chững chạc, lại có thực lực, đang làm trưởng nhóm của phòng Kế hoạch dự án thuộc một doanh nghiệp lớn. Anh ấy vừa mới chuyển tới sống một mình trong căn hộ rộng hơn 119m² ở Khu đô thị mới. Căn hộ mới tinh đến mức còn chưa xé cả băng bảo vệ màu xanh ở khung cửa ngoài hành lang cơ. Dạo này bọn tớ phải đi xem đồ nội thất nên hơi bận.”

Ga Ram nhún vai, liến thoắng tóm tắt sự tình trong khi Jin Sol hoang mang nhìn cô.

“Nhưng cậu nói hai người mới quen nhau chưa bao lâu mà.”

“Tròn hai tháng rồi còn gì. Đây, cậu tưởng yêu nhau lâu hay ho lắm à? Càng quen nhau lâu càng dễ chia tay đấy. Cậu hiểu chưa?”

“Yêu nhau tận mười năm trời tuyệt lắm sao?”

Trong đầu cô lại vang lên giọng nói của Geon. Jin Sol vội lắc đầu để rũ sạch nó đi. Làm ơn, đừng có lúc nào cũng chen ngang như thế.

Chập tối là khoảng thời gian phòng biên kịch đông người nhất. Sau khi kết thúc chương trình phát sóng ban ngày, các biên kịch đều tụ hợp lại đây nói chuyện phiếm, hoặc viết bản thảo cho khung giờ buổi tối, hoặc trao đổi tài liệu. Ở một góc phòng, Jin Sol mở túi xách lấy ra gói thuốc mang theo từ sáng. Cô đang lấy thêm giấy ăn vì cảm thấy mình bị sổ mũi thì có tiếng “cốc, cốc” vang lên. Cửa phòng bật mở.

“Cô Jin Sol đã xuống chưa vậy mọi người?”

Ánh mắt các biên kịch đồng loạt hướng về phía cánh cửa. Geon tươi cười nhìn quanh như để thay cho màn chào hỏi.

“Biên kịch Gong, có anh nào đến tìm cô này.”

Ai đó réo to khiến cả phòng rộ lên tiếng cười khúc khích. Jin Sol nhìn về phía anh cười méo xẹo, cầm theo gói thuốc và khăn giấy đi ra cửa. Hai người cùng đi qua dãy văn phòng về phía hành lang. Geon lên tiếng, vẻ lấy làm lạ.

“Trong đài phát thanh này rõ ràng có rất nhiều biên kịch nam nhưng sao lúc nào tới phòng biên kịch tôi cũng chỉ gặp phái nữ nhỉ?”

Nghe giọng anh khàn hơn thường ngày, Jin Sol rút lấy vại tờ khăn giấy rồi ngược lên nhìn anh.

“Các biên kịch nam có căn cứ địa riêng rồi. Anh bị khàn giọng à?”

“Tôi bị cúm. Hôm qua dính mưa lại còn hăng máu. Mà căn cứ địa

đó ở đâu vậy?”

“Thì nhà hàng Trung Hoa Hyeonlaejang ở ngõ sau đài phát thanh ấy.”

Geon bật cười khe khẽ.

“Trời ạ, đáng thương quá.”

“Vì phái nữ đông hơn hẳn nên dĩ nhiên họ phải như vậy rồi.”

Geon trề môi đùa cợt.

“Không có đâu. Dù phái nam có đông gấp đôi chẳng nữa thì các chị em vẫn sẽ chiếm dụng phòng biên kịch thôi? Tôi cá đấy.”

Tuy nhiên lúc này Jin Sol lại không có tâm trạng để đùa cùng anh. Ngay khi đến cuối hành lang chỗ đặt cây nước khoáng, cô liền rút khăn giấy ra xì mũi. Chóp mũi đỏ ửng lên, cô vò tờ giấy ăn bỏ vào thùng rác đặt cạnh bình nước. Geon đứng bên cạnh chăm chú quan sát.

“Cô cũng bị cảm à?”

Jin Sol không đáp lời mà chỉ gật đầu. Geon ngồi ghé lên bậu cửa sổ, vuốt ngược mái tóc ngắn ra sau với vẻ mệt mỏi. Quả thực, trông anh cũng không khỏe chút nào.

“Anh tìm tôi có việc gì?”

Trước câu hỏi lãnh đạm của cô, anh nở nụ cười nhàn nhạt.

“Tôi định nhờ cô viết hộ một bản thảo thôi, cỡ khoảng hai trang A4.”

“Bản thảo gì vậy?”

“Bản tường trình của tôi.”

Jin Sol thoáng cau mày.

“Còn lâu.”

“Viết hộ tôi đi mà. Tôi chưa bao giờ phải viết cái gì như bản tường trình cả.”

“Thì có ai từng viết đâu? Anh nhờ biên kịch khác đi.”

Jin Sol lơ đãng mấy lời của anh, xé góc gói thuốc mang theo định uống. Đầu cô đau như búa bổ.

“Thì cô là người biết tường tận từ đầu đến cuối sự việc mà, cô bảo tôi nhờ được ai nữa đây?”

Cô lấy cốc giấy hứng nước từ bình. Geon đang ngồi dựa khung cửa liền đứng dậy tiến lại gần, nhẹ nhàng cầm lấy cốc nước trong tay cô đặt lên nóc bình.

“Cô định uống thuốc này một mình à?”

Jin Sol có chút bối rối, cô im lặng ngược nhìn về mặt tinh quái của Geon. Anh đang đứng gần hơn cô nghĩ. Dù nụ cười trêu chọc đặc trưng vẫn nở trên môi nhưng rõ ràng gương mặt Geon trông mệt mỏi hơn hẳn mọi ngày.

“Cô đến bệnh viện lấy thuốc uống cho mỗi mình, trong khi tôi cũng bị ốm mà còn không có thời gian đến bệnh viện nữa đây.”

“... Vậy ai là người nửa đêm nửa hôm đi dầm mưa cơ chứ?”

Cô sẽ sàng vặn lại, Geon ho húng hắng. Có vẻ anh đang cố tình làm vậy, nhưng nghe giọng khàn đặc thế kia thì cũng có thể anh ốm thật.

“Tôi còn bị sốt nữa cơ. Phải chia nhau thuốc uống chứ nhỉ.”

Jin Sol chỉ nhìn anh chăm chăm bằng ánh mắt ái ngại. Xấu xa. Có nghĩ thế nào thì anh ta vẫn là gã xấu tính... Cuối cùng, cô đành

nén tiếng thở dài chìa gói thuốc trong tay cho anh.

“Vây mời PD Geon. Tôi lấy thêm thuốc là được.”

“Ai bảo là sẽ uống hết số thuốc này một mình? Tôi nói chúng ta cùng uống cơ mà.”

Geon nhận gói thuốc rồi dốc hết thuốc ra lòng bàn tay. Sáu viên thuốc khác màu lẫn ra, anh chia đều mỗi phần ba viên rồi nhón lấy một phần đưa cho Jin Sol.

“Xòe tay ra nào.”

Cô lặng người, chần chừ.

“... Thế này là sao. Vây thì một người chỉ đỡ sổ mũi, còn một người chỉ đỡ ho thôi à?”

“Tính toán làm gì cơ chứ. Chuyện đó có gì quan trọng đâu, cái chính là chúng ta cùng chia nhau uống ấy.”

Jin Sol bối rối xòe tay nhận lấy chỗ thuốc bị Geon tự ý giảm liều. Anh bỏ phần thuốc của mình vào miệng, uống cùng cốc nước lấy trên nóc bình, sau đó đưa trả cốc cho Jin Sol và quay người đi về phía văn phòng như thể đã hoàn thành xong phần việc của mình.

Nhìn theo bóng lưng Geon rồi nhìn xuống ba viên thuốc trong lòng bàn tay, Jin Sol mang một cảm giác thật khó tả. Rốt cuộc... cô biết làm sao với chỗ thuốc chỉ còn lại nửa tác dụng này bây giờ. Jin Sol đứng đờ người, rồi với tâm trạng ít nhiều bi tráng, cô rót nước lại vào cốc và nuốt phần thuốc của mình. Mặc kệ, đến đâu thì đến vậy. Bên ngoài khung cửa sổ tòa nhà cao tầng, bầu trời thu cao xanh vời vợi. Một màu xanh lạnh lẽo. Jin Sol nhắm rồi lại mở mắt dõi nhìn trời.

Đêm hôm ấy. Trong phòng khách, chú chim cu gáy nhỏ kêu cú cú cu

cúc cu mười một lần. Đó là chiếc đồng hồ treo tường Ga Ram tặng hời Jin Sol mới chuyển đến khu chung cư này. Bóng tối bao trùm dãy hành lang bên ngoài ô cửa sổ. Jin Sol thỉnh thoảng lại lấy khăn giấy xì mũi, cô đang ngồi trước máy tính gõ bàn phím. Khi thùng rác đặt dưới chân đã chất đầy những cục khăn giấy nhăn nhúm, chuông điện thoại đột nhiên réo ầm ỹ, phá tan bầu không khí tĩnh mịch trong phòng.

“Ra ngoài đi dạo một lát không? Giờ tôi tan làm đây.”

Nghe thấy giọng nói khàn đặc của Geon, Jin Sol thót tim như nửa đêm gặp quân mai phục, nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình thản trả lời.

“Giờ tôi đang viết bản thảo... Anh ở lại đến tận giờ này sao?”

“Thì tôi phải viết bản tường trình mà. Ra ngoài làm cốc cà phê đi, cứ thế này mà về thì chán lắm.”

Tiếng cười ầm ập dù có vẻ thờ ơ của anh xộc vào tai Jin Sol. Phải rồi, anh hẳn là chán ngán lắm. Trong khi tôi thì tim đập loạn xạ thế này... Nụ cười cay đắng thấp thoáng trên khóe môi cô.

“Giờ tôi mà ra ngoài rồi quay về sẽ không còn hứng làm việc mất. Anh không muốn lại xảy ra sự cố nữa đâu nhỉ?”

Geon khịt khịt mũi ra chiều hậm hực.

“Được thôi. Thế này gọi là uy hiếp phải không? Tôi hiểu rồi.”

Cúp máy, Jin Sol gạt bỏ những cảm xúc tiếc nuối vô cớ đang trào lên trong lòng, rồi lại đặt ngón tay lên bàn phím. Có sáu đoạn lời bình bao gồm cả phần mở đầu và hai chuyên mục. Đã bao lâu rồi nhỉ. Con chim cu gáy lại cất tiếng kêu. Ngay sau mười hai tiếng cúc cu cúc cu là tiếng chuông điện thoại reo vang như chỉ chờ đến lượt.

“Cô vẫn chưa viết xong à?”

“Lại sao nữa?”

“Chà, cô viết chậm thật đấy.”

Tút tut.

Jin Sol nhăn mày nhìn chiếc điện thoại vừa bị ngắt máy và chầm chậm đặt nó xuống bàn. Sau đó không hiểu sao cô chẳng tài nào tập trung được, cứ liên tục phải nhấn phím xóa. Khi đồng hồ treo tường báo 1 giờ sáng, ánh mắt cô vô thức nhìn về phía điện thoại nhưng không biết là may hay gở mà nó vẫn nín thinh. Đêm muộn ở khu chung cư thật tĩnh mịch, thi thoảng mới nghe bên tai tiếng động cơ của những chiếc ô tô về muộn vắng lại từ bãi đỗ xe.

Rốt cuộc Jin Sol cũng đặt được dấu chấm câu cuối cùng, cô gửi kịch bản hoàn chỉnh qua email, tắt máy tính rồi đứng dậy. Cô vươn vai, đi vào phòng ngủ, lấy đồ ngủ rồi trèo lên giường, bắt đầu cời cúc bộ quần áo mặc ở nhà. Đêm nay mình sẽ cứ để đèn bàn cho sáng...

Trước đây, khi Ga Ram rủ sống chung lẽ ra cô không nên từ chối. Kể cả bây giờ thi thoảng cô cũng định bụng rủ Ga Ram về ở chung. Sống một mình đúng là thoải mái thật đấy nhưng nếu có người ở cùng có lẽ cô sẽ thấy đỡ hơn khi gặp ác mộng hay những lúc cảm giác cô đơn, buồn bã bỗng dưng tìm đến. Dẫu sao đó chỉ là suy nghĩ muộn màng của cô sau khi Ga Ram tuyên bố sẽ kết hôn mà thôi.

Đúng lúc ấy chuông điện thoại lại reo lên. Jin Sol giật thót mình, cô khẽ khàng mở máy.

“Cô viết xong rồi chứ? Ra ngoài đi.”

“... Sao anh biết?”

“Cứ mười phút tôi lại kiểm tra email một lần mà, từ một tiếng trước lận. Bốn phút trước cô đã gửi bản thảo còn gì.”

Bối rối không nói nên lời, Jin Sol mãi mới cất giọng khô khốc.

“Khuya quá rồi. Hẹn gặp anh ngày mai ở công ty nhé.”

Sự im lặng bao trùm lấy đầu dây bên kia. Mình nói năng lạnh lùng quá sao? Jin Sol đang lấy làm áy náy thì quả nhiên giọng nói như hờn dỗi của Geon vang lên.

“Trời ạ... Sao cô có thể lạnh lùng với người đã chờ mình suốt hai tiếng rưỡi như thế? Tôi tổn thương rồi đấy.”

Jin Sol không nhịn được phì cười. Tôi tổn thương rồi đấy? Anh ấy nói linh tinh gì vậy không biết... A, đáng yêu mà cũng ầm ập quá. Chết tiệt.

“Cô định ra ngoài, hay định cho tôi leo cây đây? Cô nói rõ đi nào.”

Jin Sol mân mê cúc áo bộ đồ mặc ở nhà với vẻ mặt vô tội. Cô nhìn bộ dạng phân vân của chính mình phản chiếu trong gương treo trên tường phòng ngủ. Đi dạo cùng anh vào giờ này, đối với tôi không phải là chuyện đơn giản. Dù rằng anh chẳng có ý gì chẳng nữa... Tuy nhiên, Jin Sol quyết định tặng lời thì thầm ấy.

“... Tôi đi ra đây.”

Rốt cuộc, Jin Sol nhận ra rằng chính cô cũng muốn được gặp anh.

Để không bị cảm nặng hơn, Jin Sol mặc thêm áo khoác dày cùng quần jeans, đầu đội sùm sụp mũ vải. Gió lạnh thổi từng cơn trên con đường đêm mùa thu, những chiếc lá rụng từ hàng cây bên đường buồn thiu xoay tròn trong bóng tối. Ra khỏi khu chung cư Wooseong

không một bóng người, Jin Sol trông thấy Geon đang đứng đợi cô trước một cửa hàng tiện lợi đằng xa. Bên lề đường tốiมืด, nơi anh đứng là chỗ duy nhất có ánh đèn chiếu sáng, nhờ vậy hình dáng anh càng hiện lên rõ mồn một.

“Cô vũ trang kỹ quá đấy.”

Geon nở nụ cười dịu dàng khi thấy Jin Sol đến gần. Vâng. Tôi còn vũ trang cả trái tim luôn rồi. Jin Sol nghĩ thầm và gật đầu với anh. Geon đưa cho cô lon cà phê ấm nóng anh vừa ủ trong lòng bàn tay, rồi chìa tay phải ra như thể muốn chơi oẳn tù tì.

“Chúng ta quyết định xem đi đâu nào. Nếu tôi thắng thì đi về phía Đông, còn nếu cô thắng thì đi về hướng Tây.”

Jin Sol bối rối giơ tay ra chơi oẳn tù tì với anh. Cô ra đá, còn anh ra kéo.

Lát sau, hai người đã cùng sánh bước trên cây cầu Mapo ở phía Tây. Một cơn gió mạnh thỉnh thoảng thổi tới khi cả hai đang đi trên làn đường dành cho người đi bộ. Nhưng có lẽ nhờ hương cà phê ấm nóng mà Jin Sol chẳng buồn bận tâm.

Đi đến giữa cầu, cô đập đập lòng bàn tay vào lan can, lên tiếng như thể vừa sức nhớ ra.

“Mùa hè năm ngoái khi lên đây tôi từng chứng kiến một người kêu la ầm ĩ rằng sẽ tự sát. 119 và cảnh sát ùn ùn kéo đến nên cũng không đến nỗi hỗn loạn.”

“Thế anh ta có nhảy xuống không?”

“Không. Anh ta chỉ liên tục la hét thôi. Nhờ được trấn an tinh thần nên cuối cùng anh ta đã chịu trèo trở vào. Nếu người ta muốn tìm

đến cái chết thật thì sẽ chẳng ngồi ở lan can lâu như thế đâu.”

Geon bật cười.

“Anh ta leo lên lan can chỉ vì muốn hét lên với cả thế giới sao?”

“Phải. Anh ta bảo muốn người khác lắng nghe câu chuyện của mình. Có lẽ anh ta có nhiều điều chất chứa trong lòng lắm.”

“Đương nhiên rồi. Vì sống ở đời khó khăn như đàn cừu vậy.”

Jin Sol ngược lên nhìn anh.

“Như đàn cừu sao?”

Geon cười toét miệng.

“Đó là một từ lóng phổ biến giữa đám bạn học của tôi.”

“... Từ lóng ạ?”

“Chuyện xảy ra năm tôi 20 tuổi. Hôm đó diễn ra lễ chào đón tân sinh viên sau khi khóa mới nhập học. Trong buổi lễ tập trung toàn bộ sinh viên của khoa, tên Seon Woo đã lấp bắp đùa rằng, úi chà... người đâu đông vãi...”

Jin Sol bật cười khi tưởng tượng hình ảnh hai chàng trai mới lớn vừa rời khỏi ghế phổ thông.

“Một đàn anh khóa trên ngồi bên cạnh liền quay sang mắng cậu ta vẻ không hài lòng. Cậu đến đây học cái chữ mà ăn nói như vậy hả? Người đâu đông như đàn cừu, ít ra phải nói thế chứ.”

Giọng Geon khàn khàn rất hay, Jin Sol say sưa nghe anh kể chuyện. Lòng thầm nghĩ giá như cầu Mapo có thể dài hơn gấp năm lần thì tốt biết mấy.

“Sau khi buổi lễ kết thúc, anh khóa trên kia mời chúng tôi ăn mì tôm. Ăn tẹt ga đi các cậu, anh ấy bảo. Lúc đó, tên Seon Woo bèn thốt

lên, úi chà, mì ngon như đàn cừu anh ơi... Ngay lập tức một nắm đấm bay thẳng đến cằm cậu ta, dấm trêu đùa cả tiền bối cơ à?”

Dưới chiếc mũ vải, Jin Sol phá lên cười. Ánh đèn pha của những chiếc xe đi từ hướng Youido rọi qua hai người bọn họ, rồi lần lượt vụt mất. Hai người vẫn chỉ thong dong dạo bước. Jin Sol lơ đãng mừng rỡ tưởng những năm tháng đại học của Geon và bạn bè, khuôn mặt trong sáng của một cô gái tự động hiện lên trong đầu khiến cô lặng thinh giây lát. Chẳng cần phải nghe kể cũng có cảm giác ba người họ đã cùng nhau trải qua mọi chuyện.

Sau khi đi hết cầu Mapo, hai người đi xuống đường hầm ga Yeouinaru và di chuyển về phía bờ sông Hàn. Ánh sáng từ cây cầu họ vừa đi qua chập chờn hắt xuống làn nước tối đen. Tít đằng xa, các quán cà phê du thuyền thả neo bên bến nước đều đã đóng cửa và đang chìm vào giấc ngủ. Hai người ngồi xuống bậc giữa của một cầu thang đá ven sông, lặng im nhìn xuống dòng nước tối đen đang chảy lững lờ.

Jin Sol lén nhìn sang Geon đang ngồi trầm tư, sắc mặt mệt mỏi. Ốm mệt như thế mà sao anh ấy không muốn về nhà nghỉ ngơi luôn nhỉ... Ngay cả lúc đi bộ trên cầu, dù Geon vẫn đùa cợt như ngày thường song Jin Sol nhận ra có chuyện gì đó đã xảy đến với anh kể từ sau đêm qua.

“... Anh khó chịu vì phải viết bản tường trình à?”

Geon bật cười.

“Đương nhiên là không thích rồi. Nhưng, tôi cũng chẳng bận tâm lắm.”

“... Trông anh ủ dột lắm.”

“À, thì đúng thế. Nhưng vì lý do khác cơ.”

“Vì Ae Ri đúng không?”

Anh cứng đờ người, rồi chậm chậm quay sang nhìn cô. Anh mắt hai người chạm nhau nhưng Jin Sol không hề tránh né mà bình tĩnh nhìn thẳng lại Geon. Ánh mắt anh hiện lên vẻ rối bời và khó xử. Lúc sau, anh thoáng cười như trách.

“Cô phạm quy rồi đấy.”

Lời nói của anh biến thành ngàn mảnh vỡ găm vào trái tim cô. Cô đặt lon cà phê đã uống cạn xuống cạnh giày thể thao rồi cụp mắt.

“Xin lỗi. Tôi đã làm như mình hiểu chuyện lắm...”

“Không, chẳng có gì phải xin lỗi cả. Thật ra là.” Geon lắc đầu, nhẹ nhàng cất tiếng.

“... Có lẽ tôi còn thằm trông đợi cô nhận ra nữa kia. Đạo gần đây, biết nói sao nhỉ... dẫu sao tôi cảm thấy mình đã tiêu tốn khá nhiều dung lượng. Thỉnh thoảng tôi lại nghĩ nếu con người có thể định dạng ổ cứng như máy tính, thì tôi cũng muốn làm vậy một lần. Vừa giữ sạch lòng mình, vừa có thể lấy lại hơi.”

Giọng anh nghe thê lương làm sao, Jin Sol cảm thấy lòng mình nhức nhối nhưng cô chỉ lẳng lặng ngồi ôm gối bên cạnh nghe anh tâm sự. Bên tai cô vang lên tiếng cười trầm thấp và dịu dàng của anh.

“Tôi những muốn giải bày hết những điều cất giấu rồi từ giờ giữ lòng mình thanh thản, nhưng chẳng ai chịu lắng nghe cả. Tôi cũng không định đến rừng tre rồi la hét đâu.”

“Chẳng nhẽ anh chưa bao giờ thử bộc bạch lòng mình hay sao?”

Với Ae Ri hay anh Seon Woo ấy.”

“Chưa bao giờ. Dù sao đó cũng là việc không nên. Không chỉ với hai người họ mà với ai cũng thế. Cô là người đầu tiên, mà có lẽ sẽ là người cuối cùng.”

Mùi nước sông hòa vào cơn gió đêm thổi tới. Jin Sol kéo sụp chiếc mũ vải xuống che nửa khuôn mặt. Làm vậy dường như có thể che giấu được cảm xúc của bản thân. Không biết có nhận ra tâm tư cô hay không, Geon chậm rãi nói tiếp, gương mặt như đang chìm sâu vào dòng suy nghĩ miên man.

“Hai người họ yêu nhau. Tôi cũng biết điều đó. Nhưng Seon Woo cứ như sống trên mây trên gió, còn Ae Ri thì kiên nhẫn chờ đợi cậu ấy. Có lần cô ấy từng nói với tôi. Anh có biết cảm giác mười năm mà như một trăm năm là như thế nào không? Mười năm yêu Seon Woo với em chính là như thế đấy.”

Jin Sol điều chỉnh lại nhịp thở, cố bình thản hỏi anh. “Chuyện này, sao Ae Ri không nói với người yêu?”

“Dù có nói, cậu ấy cũng chỉ cười thôi. Nên một lần nọ, Ae Ri đã òa khóc tức tưởi, nhưng tên đó chỉ rầu rĩ bảo. Em đừng khóc. Đừng khóc mà... Nếu em khóc anh cũng chẳng biết phải làm sao nữa... Sau lần đó, Ae Ri không khóc trước mặt Seon Woo nữa. Cô ấy đến tìm tôi và khóc.”

Phải rồi. Thì ra tâm trạng muốn khóc là thế này sao? Từng lời của anh đều khiến trái tim cô đau đớn, khó lòng chịu đựng.

“Dẫu sao anh cũng đã xoa dịu cô ấy phần nào... Như thế là may rồi.”

“Đâu có. Trông tôi có vẻ biết cách an ủi người khác à? Tôi cũng

đâu biết phải làm sao khi phụ nữ khóc. Tôi chỉ ở bên cạnh và cùng cô ấy chịu đựng thôi. Tên Seon Woo kia đã bảo cô ấy đừng khóc, đến cả tôi cũng thế nữa thì cô ấy biết bầu vú vào ai.”

Geon nở nụ cười cay đắng phần nhiều như tự giễu. Jin Sol nhìn anh qua vành mũ rồi lặng lẽ ngoảnh mặt đi, hỏi.

“Vậy nếu là anh, anh sẽ không khiến Ae Ri khóc sao?”

“Tôi không thể đưa ra câu trả lời chính xác, vì chẳng ai có thể dám chắc bản thân sẽ trở thành một người tình hoàn hảo cả. Tuy nhiên, chắc chắn tôi sẽ không sống như một cơn gió và khiến cô ấy cô đơn. Tôi sẽ nắm chặt tay người phụ nữ của mình. Tôi sẽ ôm cô ấy cùng đi.”

Một lúc lâu sau không ai nói thêm lời nào. Những tòa nhà cao tầng nơi trung tâm thành phố dựng thành một đường chân trời trên bầu trời đêm, xa xa những toa tàu hỏa sáng đèn lặng lẽ chạy qua cầu đường sắt Hangang in hình trong bóng tối. Đột nhiên Jin Sol khịt mũi rồi sột soạt lục tìm trong túi áo khoác. Cô lấy ra một tờ khăn giấy rồi xì mũi. Geon bỗng thấy áy náy.

“Trời đất, biết cô bị cúm mà tôi vẫn khăng khăng gọi cô ra ngoài.”

“... Không sao đâu. Cũng chẳng phải cảm nặng.”

Jin Sol vò tờ giấy ăn rồi bỏ lại vào túi áo. Geon dịu dàng nhìn cô, ngập ngừng cất lời.

“Thật ra... Vừa nãy trong lúc đợi cô tôi đã tự hỏi, nửa đêm nửa hôm rồi mình còn gọi người này ra làm gì nhỉ? Tôi nghĩ mãi mà vẫn chưa đưa ra được đáp án.”

Vẻ ngạc nhiên lướt qua mặt Jin Sol. Nói mình sao?

“Cô có nhớ cuộc họp đầu tiên sau đợt cải tổ không? Khi đó tôi đã xem trộm cuốn sổ của cô ấy.”

Jin Sol im lặng gật đầu.

“Dòng đầu tiên đập vào mắt tôi chính là ‘Đừng để lòng vương bận’. Cả bên dưới cũng ghi kín đặc chữ nữa. Khi đó tôi cảm thấy cô liệt kê bao nhiêu mục tiêu rồi nhủ đừng để lòng vương bận như thế thật buồn cười... và có chút tò mò về cô. Tôi đã nghĩ nếu mình kết thân với người này thì hẳn sẽ không sợ bị buồn chán.”

Jin Sol lẩm bẩm bằng giọng hờ hững.

“Vậy thì hẳn là anh thất vọng rồi nhỉ. Vì tôi là người chẳng thú vị chút nào...”

“Cô nghĩ như vậy thật đấy à? Lần đầu tiên trong đời tôi gặp một người thú vị như cô đấy.”

“Tôi... thú vị sao? Chẳng có lẽ.”

Geon khẽ nhú mày nhìn Jin Sol đang ngờ vực ra mặt.

“Chẳng có lẽ á. Thế không nhẽ đêm nay tôi chỉ vì muốn nói chuyện cùng một người nhạt nhẽo mà đợi người ta những hơn hai tiếng đồng hồ rồi nài nỉ gọi ra cho bằng được à? Dẫu vạn sự ở đời đều vô nghĩa đi chăng nữa thì tôi cũng không phải người rảnh rỗi đến mức ấy đâu.”

Anh nói thật lòng sao? Jin Sol tự ti nhìn Geon. Geon cũng nhìn thẳng vào cô rồi bật cười.

“Gì thế này, sao tôi chỉ nhìn thấy mỗi cằm cô thế.”

Anh nhẹ nhàng nhắc vành chiếc mũ vải đang che nửa khuôn mặt cô lên.

“Hừm. Giờ thì có thể thấy đến môi.”

Hoảng hốt vì những ngón tay vô tâm của anh, Jin Sol kéo lại mũ về vị trí cũ như để tránh né rồi đứng dậy.

“Chúng ta về thôi. Nếu về muộn quá ngày mai đi làm PD Geon sẽ mệt lắm đó. Tôi thì có thể ngủ muộn cũng được.”

“Đúng là viện có mà. Cô muốn đi về thì có.”

Geon cũng đứng dậy.

Hai người băng qua cầu Mapo quay lại con đường lúc đầu. Jin Sol chỉnh lại cổ áo khoác và đút tay vào túi áo. Bước bên cạnh cô, Geon nhẹ nhàng vươn vai, anh duỗi hai cánh tay lên cao rồi hạ xuống vung vẩy. Đoạn anh bông đùa.

“Thế nên mới nói. Đạo này đối với tôi, cô Jin Sol giống như cuốn sổ nhật ký vậy.”

“... Sổ nhật ký sao?”

“Ví von thế được không nhỉ? Tóm lại là, hôm qua cô cũng bị cưỡng chế đến tận nhà tôi ở phường Ihwa còn gì, cả hôm nay nữa, nếu không khép lại một ngày với cô chắc tôi sẽ thấy trống trải lắm, giống như phải viết vài dòng vào sổ tay ấy, một ngày của tôi nhất định phải có cô Jin Sol mới được. Đạo gần đây là vậy đó.”

Tâm trạng Jin Sol có phần khó tả, cô sánh bước đi bên Geon. Nên hiểu những lời này theo nghĩa tốt chăng? Không hiểu sao nghe cứ không giống Lee Geon... Nghĩ rồi cô thận trọng lên tiếng.

“Thế nên... Ý anh là coi tôi như một người bạn. Đúng không?”

Geon phì cười chua chát.

“Lạ thật! Điều đó là đương nhiên rồi. Không coi là bạn thì tôi có

dốc hết ruột gan với cô thế không? Dẫu sao cô cũng chẳng hiểu thành ý của người khác đâu mà.”

Lòng Jin Sol cay đắng khi cảm nhận được sự gần gũi ấm áp trong giọng nói của anh. Con đường trước mặt chắc cô còn phải nghe thêm nhiều câu chuyện buồn hơn nữa. Trên nóc tòa nhà đài phát thanh xa xa đầu kia cầu Mapo, cụm tần số nhấp nháy đèn neon đỏ dỗi theo bước chân hai người bọn họ.

Geon đưa cô về đến tận khu chung cư Wooseong. Jin Sol về nhà thay đồ, rửa qua mặt rồi vào phòng ngủ. Đang bị cảm mà nửa đêm còn ra ngoài đi dạo nên đáng ra phải khá mệt, nhưng thành thật mà nói cô cũng không chắc mình có ngủ nổi không nữa.

Ngồi trước tủ ngăn kéo, Jin Sol vừa nghĩ về cuộc đi dạo ban nãy vừa bôi kem dưỡng. Chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường kêu bíp một tiếng trong trẻo. Là chuông báo có tin nhắn đến. Ai lại nhắn tin vào nửa đêm như thế này nhỉ? Cô mở màn hình, rồi lặng lẽ nở nụ cười.

Dear Diary

Ngủ ngon. Và mơ những giấc mơ đẹp nhé.

Tin nhắn của Geon. Jin Sol đặt điện thoại về chỗ cũ rồi bật đèn bàn. Sau khi tắt đèn huỳnh quang, cô quay lại giường, nhắm mắt cố chìm vào giấc ngủ. Một phút, hai phút, ba phút... Ánh đèn rọi trên mí mắt đã nhắm nghiền khiến cô phải trở mình.

Cứ nằm thế mãi một lúc nhưng như còn chuyện gì đó vướng bận trong lòng, đột nhiên cô ngồi bật dậy, tắt đèn bàn. Trong giây lát,

bóng tối bao trùm cả căn phòng. Trong bóng tối ấy, cô vươn tay lấy chiếc điện thoại đặt trên mặt bàn. Jin Sol mở điện thoại, ánh sáng màu xanh từ màn hình hắt mờ mờ quanh giường. Cô đọc lại tin nhắn vừa nhận được.

Dear Diary

Ngủ ngon. Và mơ những giấc mơ đẹp nhé.

Jin Sol bắt giấc nở nụ cười trong khi nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại. Nhưng thoắt chốc cô đã lấy lại tỉnh táo và gấp cốp nắp điện thoại lại. Jin Sol úp mặt xuống giường, bắt chước đà điều che đầu bằng chiếc gối to. Bàn tay phải đang nắm điện thoại đập “pang pang” xuống đệm hai lần. Đồ ngốc, đúng là đồ ngốc! Gong Jin Sol, chỉ là lời chúc ngủ ngon thôi mà. Âm thanh khe khẽ của lò xo đệm lọt vào vành tai cô đang áp xuống giường.

Một lát sau... Jin Sol cứ vậy chìm dần vào giấc ngủ. Tay cô vẫn nắm chặt điện thoại. Rất lâu rồi Jin Sol mới có một giấc ngủ sâu và ngọt ngào đến thế. Tựa như một giấc mơ an lành.

Bầu trời trong xanh. Đó là một ngày mùa thu điển hình với vài đám mây trôi lơ lửng bên trên những tòa nhà cao tầng ở trung tâm thành phố. Có lẽ nhờ được ngủ sâu giấc mà cả thể chất lẫn tinh thần Jin Sol đều vô cùng dễ chịu. Cô rảo bước hối hả. Theo thói quen, Jin Sol lấy vài tờ thông tin khu vực trên đường để đọc. Cơn gió se lạnh thổi ngang qua khiến đầu óc cô thoáng dễ chịu hơn hẳn.

Jin Sol mở nắp hòm thư dành cho chương trình *Chiếc xe ngựa hoa* ở tủ thư đặt ngay cửa văn phòng. Bên trong chập chững những

bưu phẩm được gửi đến hòm thư số 110 bưu điện Mapo. Cách đây không lâu, đài phát thanh thông báo tuyển dụng vị trí giám sát viên nên rất nhiều đơn ứng tuyển bị gửi lẫn với thư của thánh giả. Cô phải phân loại riêng phong bì chứa hồ sơ của các ứng viên và thư yêu cầu ca khúc thông thường. Bỗng nhiên ánh mắt cô dừng lại ở một chiếc phong bì. Ở vị trí thông tin người gửi, tên và địa chỉ được viết rõ ràng.

Lee Pil Gwan. Số nhà 1-1, phường Ihwa, quận Jongno, thành phố Seoul (Đơn ứng tuyển vị trí Giám sát viên).

Jin Sol mỉm cười. Cô lắc đầu, bỏ xấp bưu phẩm gồm cả đơn ứng tuyển của ông cụ Lee Pil Gwan vào túi rồi đi qua văn phòng để đến phòng biên kịch. Ga Ram, người đến sớm nhất, đang ngồi trước hai cuộn băng và tập trung biên tập phần nội dung lấy tin.

“Hôm nay tí nữa thì tớ quên mất phải thu thanh đấy. Cậu đã in kịch bản chưa? Cho tớ xem với.”

Ga Ram chìa tay ra giục, Jin Sol đưa cho cô kịch bản thu thanh chương trình *Studio hạnh phúc* đã chuẩn bị sẵn. Ngậm chiếc bút bi trong miệng, Ga Ram lướt qua bản thảo một lượt, tìm phần mình phụ trách rồi khoanh tròn đánh dấu. Jin Sol ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh đồng máy móc, chống tay lên cằm nhàn tản quan sát bạn làm việc. Do nhân vật tham gia phỏng vấn rất hay đệm mấy từ “ờm... ừm...” không cần thiết nên Ga Ram phải liên tục nhấn nút cắt gọt để không làm lộ điểm này. Thấy Jin Sol không nói năng gì một hồi, Ga Ram quay lại nhìn bạn.

“Sao cậu như mất hồn thế?”

Jin Sol đang chìm đắm trong những suy nghĩ riêng, chậm rãi lên

tiếng.

“Đâu mà... Nếu có người nói câu giống như cuốn nhật ký thì cậu cảm thấy thế nào?”

“Cuốn nhật ký á? Xem nào. Còn tùy xem người nói câu ấy là ai. Đàn ông à?”

Jin Sol gật đầu. Ga Ram nhú mày về ngỡ ngàng.

“Đàn ông lại ví phụ nữ giống như cuốn nhật ký sao? Gì thế. Tớ chẳng thấy ổn tí nào.”

“Tớ thấy hay đấy chứ.”

Trước lời nói có vẻ bền lển của bạn, Ga Ram lập tức thấy nghi ngờ. Đoạn cô bật cười với vẻ mặt như đã biết tởng.

“PD Geon phải không? Quả nhiên hai người đang hẹn hò mà.”

“Không phải đâu. Chúng tớ chỉ là bạn thôi.”

Jin Sol cương quyết xua tay phủ nhận. Ga Ram khựng tay quay băng, phá lên cười ha hả.

“Bạn á? Này, mặt trời mọc đằng Tây tớ cũng chẳng tin có chuyện đó? Giữa nam với nữ làm gì có thứ tình bạn trong sáng ấy cơ chứ.”

“Sao lại không làm bạn được? Có thể mà. Tớ đã quyết tâm coi anh ấy là bạn rồi.”

Thật ra Jin Sol đã tốn cả buổi sáng cân nhắc để đưa ra quyết định này. Hiện tại... trước khi tình cảm này thêm sâu đậm, cô cho rằng mình có thể coi Geon như một người bạn tốt. Một mối quan hệ mà đôi bên đều tâm đầu ý hợp và thấu hiểu cảm xúc của nhau. Như vậy sẽ an toàn cho cả hai và không ai phải mang vết thương lòng. Ga Ram nghiêng người nhỏ giọng thì thào.

“Vậy thì nếu cậu, và anh chàng Lee Geon kia, ở cùng một căn phòng, trên cùng một chiếc giường... lúc nửa đêm. Cậu có tự tin rằng cho đến khi trời sáng cũng không có chuyện gì xảy ra không? Đặt tay lên ngực rồi nói tớ nghe xem nào.”

“Cậu lấy ví dụ kiểu gì vậy?”

“Sao nào, câu hỏi này quan trọng đấy.”

Jin Sol lườm bạn với vẻ không hài lòng.

“... Sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.”

“A ha, vậy sao? Được. Tớ cứ tin cậu và chịu bị lừa vậy. Nhưng người kia cũng sẽ như vậy sao?”

Không nghĩ ra câu trả lời nào cho hợp lý, Jin Sol ngập ngừng trả lời không mấy tự tin.

“Đương nhiên rồi. Nhưng chẳng lý nào chúng tớ lại lên cùng một giường cả nên ngay từ đầu phép giả định của cậu đã vô nghĩa.”

Ga Ram phì mũi lấy làm nực cười.

“Bạn bè là như tớ với cậu ấy, chứ không phải quan hệ kiểu của cậu và PD Geon. Nhớ kỹ nhé.”

Jin Sol không thể nào thắng Ga Ram trong những cuộc đấu khẩu. Cô thờ dài nhún vai, thay đổi chủ đề câu chuyện.

“Cậu chuẩn bị cho chương trình phát sóng đặc biệt mừng ngày thành lập đài chưa?”

“Gì, đã chuẩn bị rồi á? Để đến gần ngày rồi vất chân lên cổ chạy chứ. A, thời gian trôi nhanh thật đấy. Làm xong chương trình đặc biệt chắc chỉ còn duy nhất một việc là già thêm một tuổi thôi.”

Ga Ram tỏ vẻ uể oải, trong khi tay thoăn thoắt cuộn lại cuộn bằng

hoàn thiện. Ngày kỷ niệm thành lập đài là vào trung tuần tháng Mười một hằng năm, từ giờ đến lúc đó chỉ còn khoảng nửa tháng. Cứ từ từ lên kế hoạch và chuẩn bị, hoàn thành chương trình đặc biệt rồi gửi đi là cũng hết năm. Sau khi đã cuộn xong băng, tháo khỏi giá rồi bỏ vào hộp, Ga Ram vỗ bộp vào vai Jin Sol.

“Đi nào!”

Hai tiếng sau. Jin Sol đang cất hộp băng thu âm buổi phát sóng Chủ nhật của chương trình *Studio hạnh phúc* lên giá để đồ trong phòng điều khiển trung tâm. Cô đánh dấu thứ ngày tháng lên mỗi ngăn để kỹ thuật viên trực cuối tuần có thể dễ dàng tìm thấy. Chương trình *World Music* đang phát sóng trực tiếp, Lee Geon và Ahn Hee Yeon chụm đầu bàn bạc gì đó trước dàn máy còn Hong Heon Pyo ngồi đung đưa trên ghế xoay nghe nhạc với vẻ nhàm chán. Bỗng anh chàng nhìn thấy Jin Sol, gương mặt liền tươi tỉnh hẳn lên.

“Ô, Jin Sol! Tối nay cô có thời gian chứ? Tôi lái xe đưa cô đi một vòng nhé.”

Cô phì cười tỏ ý mình không mắc bẫy đâu và lắc đầu.

“Hôm qua tôi đã thấy anh Hong đề nghị hẹn hò với một nhân viên nữ khác rồi đấy nhé.”

“Ây, tôi á? Bao giờ? Đó chỉ là trêu đùa thôi. Tôi thật sự muốn hẹn hò với biên kịch Gong cơ. Cô đúng chuẩn mẫu người lý tưởng của tôi. Cô không biết tôi là fan của cô sao?”

Đúng lúc ấy điện thoại đặt trên bàn đồ chuông. Jin Sol nhắc máy nghe để tránh phải trả lời câu hỏi.

“Vâng, đài phát thanh xin nghe.”

“Chương trình *World Music* phải không? Tôi muốn yêu cầu một ca khúc...”

Một giọng nói trầm ấm nghe có vẻ quen tai vang lên. Jin Sol quay sang hỏi nhỏ Geon đang đứng trước dàn máy.

“Chương trình này cũng nhận phát ca khúc theo yêu cầu à?”

Geon quay lại gật nhẹ đầu.

“Thỉnh thoảng. Cô cứ nghe thử tên bài hát là gì.”

“Anh muốn đề cử ca khúc gì ạ?”

Đầu dây bên kia thoáng im lặng, rồi một giọng mừng vui truyền tới.

“A a, giọng nói này là cô Jin Sol đây mà... Tôi ở Insadong đây.”

“A... Anh Seon Woo, chào anh.”

Đến lúc này cô cũng nhận ra giọng anh chủ quán trà. Có lẽ anh đang mở đài ở quán nên cô nghe thấy cả giọng của phát thanh viên qua điện thoại. Hee Yeon đứng bên cạnh Geon, nhìn cô chăm chăm với ánh mắt khó hiểu. Jin Sol áp ống nghe vào tai.

“Bài ‘The circle is not around’. Của?... Yugoslavia Anastasia.”

“Anastasia. Bài đó bao nhiêu phút?”

Geon đang nghe liền chen vào hỏi.

“Ca khúc này dài khoảng bao lâu ạ?... Mười sáu phút!”

Anh bật cười, vẻ như biết ngay mà.

“Cô cứ nói rất xin lỗi nhưng anh hãy tự nghe ở quán đi. Bài này dài quá, hôm nay không phát được.”

Jin Sol cũng bật cười rồi chuyển lời đến Seon Woo.

“PD nói rằng thật sự rất xin lỗi nhưng anh hãy nghe ở quán đi ạ.”

“Ôi trời. Thế đấy. À, ngày kia là sinh nhật Ae Ri nên tôi định tổ chức một bữa tiệc đơn giản, cô và Geon cùng đến nhé.”

Trước lời mời bất ngờ ấy, cô ngập ngừng không thể đưa ra ngay câu trả lời.

“Nhất định đấy. Jin Sol mà không đến, chúng tôi sẽ buồn lắm.”

Seon Woo nói với giọng thân thiện, cảm giác chân thành ngấm thớ khiến Jin Sol lấy làm cảm động. Dẫu sao ấn tượng ban đầu của cô về anh và Ae Ri đều rất tốt.

“... Vâng, nếu tôi có thể.”

“Mà cô có thể chuyển lời cho Geon giúp tôi được không?”

Seon Woo bật cười tinh nghịch, đoạn hồn nhiên thì thầm.

“Bảo tên đó im cái mồm đi...”

Jin Sol cúp máy, quay sang cau mày nhìn Geon với vẻ đầy khác thường. Đoạn nghiêm túc chuyển lời đến anh, người cũng đang nghi hoặc nhìn cô.

“... Anh im mồm đi.”

Geon nhướng mày như muốn nói “Gì Cơ?” Mặc cho Hong Heon Pyo ngồi bên cạnh tròn xoe mắt nhìn mình chăm chăm, cô nhếch khóe môi đầy xã giao rồi ra khỏi phòng điều khiển. Phải rồi, cứ thoải mái như vậy là được. Mình làm tốt lắm... Jin Sol cười tủm tỉm thích thú vì trêu chọc được Geon. Dù ở một góc trái tim, nỗi đau đang âm ỉ hiện hữu, nhưng cô tảng lờ. Sau này hẳn hai người còn có thể cư xử tự nhiên hơn nữa.

“Tự dừng mạnh miệng gớm nhỉ, Gong Jin Sol?”

Cạnh cửa sổ sảnh tầng mười bảy, Jin Sol đang ngồi soạn bản kế hoạch cho buổi phát sóng đặc biệt của *Chiếc xe ngựa hoa*. Sau khi kết thúc chương trình, Geon đi tới ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện cô. Trên bàn bày la liệt nào tập tài liệu, ghi chú dùng làm tài liệu tham khảo cùng tờ thông tin khu vực đang đọc dở gấp để đấy.

“Anh không biết chứ, tôi cũng có mặt cứng rắn lắm đấy.”

Jin Sol hào sảng đáp lại, trong khi Geon bĩu môi.

“Cứng rắn? Ra về ta đây gì thế. Cô giống một tên thuộc hạ vùng về thì có.”

Rồi họ cùng bật cười. Anh hất hàm về phía tờ thông tin.

“Hôm nay không có quảng cáo gì hay ho à?”

“Tôi có một thứ còn thú vị hơn mấy mẫu quảng cáo đây.”

Jin Sol mở cặp lấy ra xấp đơn ứng tuyển vị trí giám sát viên, đoạn tìm chiếc phong bì của ông cụ Lee Pil Gwan, rút hồ sơ bên trong ra, chỉ đưa anh xem vỏ phong bì. Sau khi xác nhận dòng địa chỉ cùng nét chữ quen thuộc, Geon kêu lên một tiếng thảng thốt.

“Đây đúng là nhân vật chính rồi.”

Cô trải bản sơ yếu lý lịch hay bán ở cửa hàng văn phòng phẩm được viết kín đặc chữ ra trước mặt anh. Đồng tử Geon giãn ra khi nhìn thấy bức hình ông nội mình dán trên bản lý lịch. Đó là bức hình đen trắng đã phai màu chụp một người đàn ông đang độ thanh xuân phơi phới, đầu đội mũ thủy thủ. Anh thủy thủ trẻ Lee Pil Gwan nở nụ cười rạng rỡ để lộ hàm răng trắng sáng, xoay vai một góc 30 độ.

“Trời đất. Ảnh này chụp từ bao giờ đây?”

Geon ghen lời lảm bầm. Ở phía đối diện, Jin Sol cười khúc khích.

“Ông quả là mỹ nam đấy.”

“Bao nhiêu các bà các cô phải hét lên vì ông tôi ấy chứ.”

Anh nhận lấy tờ sơ yếu lý lịch, đọc lướt qua với vẻ mặt khó xử.

“Sinh năm 1923 tại Heungnam thuộc tỉnh Hamgyeong Nam. Là cháu đích tôn của dòng họ. Tốt nghiệp loại xuất sắc trường cấp ba Heungnam. Trong sự kiện mừng 4 tháng Một*, đã giải cứu vợ con xuống phía Nam. Giải cứu? Đã tham gia buổi tuyển chọn ca sĩ mới lần thứ nhất của công ty Seorabul Record, do nghệ sĩ Baek Nyeon Seol chủ trì.”*

“Ông là ứng viên lớn tuổi nhất trong lịch sử tuyển dụng giám sát viên ấy nhỉ.”

Trước câu đùa của Jin Sol, Geon gập tờ sơ yếu lý lịch lại vẻ ngán ngẫm.

“Đừng nói mấy lời đáng sợ như thế. Tôi thà viết đơn xin nghỉ việc còn hơn ấy.”

“Sao nào. Ông là thánh giả chăm chỉ lắng nghe chương trình nhất mà.”

“A ha! Biên kịch Gong có vẻ định quản lý cả ứng viên vị trí giám sát cơ đấy. Vậy thì cô chịu trách nhiệm luôn đi.”

Cả hai đang vờ hùng hổ trêu đùa lẫn nhau thì Hee Yeon ra khỏi hành lang phòng thu và tiến về phía họ.

“Anh ơi, họ nói phòng thu số 5 còn trống.”

Geon nghe vậy có vẻ tiếc nuối ra mặt, từ từ đứng dậy khỏi ghế.

“Chút nữa tôi đi thu âm chương trình *Làng thơ*, cô có đến xem không?”

Jin Sol ngược nhìn anh cười ấm áp.

“Tôi còn phải soạn bản kế hoạch nữa. Tuần sau là đến hạn nộp rồi.”

“Ok. Vậy gặp cô sau.”

Nụ cười dịu dàng anh bỏ lại khiến Jin Sol trong giây lát tưởng như nghẹt thở, nhưng rồi cô ngay lập tức cố xua đi cảm giác ấy. Cô bỏ đơn xin việc của ông cụ vào phong bì như cũ và cất vào túi. Hee Yeon ngồi ghé hông lên bàn bắt chuyện.

“Hình như cô từng đến chỗ Insadong rồi thì phải. Nơi mở cửa vào ngày mưa ấy.”

“... Ừm. Cô Hee Yeon cũng đến đó rồi nhỉ.”

“Không chỉ từng đến mà tôi gần như còn sống ở đó một thời gian cơ. Vậy chắc hẳn cô cũng gặp chị Ae Ri rồi đúng không?”

Giọng Hee Yeon nghe như ám chỉ gì đó khiến Jin Sol thấy khó chịu. Cô cầm bút viết tiếp bản kế hoạch nháp và chỉ gật đầu tỏ vẻ không quan tâm.

“Cô thấy không khí giữa ba người họ thế nào? Có phải kiểu như người khác không thể xen vào giữa họ không?”

Jin Sol chột khựng bút, ngược lên nhìn. Trên môi Hee Yeon nở một nụ cười đắc thắng pha chút mỉa mai. Mặt Jin Sol đanh lại.

“Cô nói vậy là có ý gì?”

“Cô thật sự không biết sao? Biên kịch Gong trông vậy mà có chút chậm hiểu nhỉ. Nếu từng ở cạnh ba người họ thì chắc cô phải cảm

nhận được ngay rồi chứ.”

Jin Sol cực kỳ khó chịu. Cô thờ hất một hơi rồi nhìn thẳng vào Hee Yeon.

“Cô Hee Yeon này. Đừng vòng vo mập mờ như thế nữa. Có gì muốn nói cô cứ nói thẳng ra đi.”

“Ý tôi là cảm xúc của anh Geon ấy. Cô không nhận thấy anh ấy không thể quên được người con gái kia sao?”

Jin Sol hơi tái mặt. Hee Yeon nhìn thẳng vào cô với biểu cảm phức tạp.

“Tôi lo biên kịch Gong cứ lạc lõng ở bên họ như vậy rồi sẽ chịu tổn thương mất. Đạo gần đây cô có vẻ rất thân thiết với anh Geon.”

Jin Sol đáp lại bằng giọng cứng đờ.

“Làm sao cô Hee Yeon hiểu được tâm sự của PD Geon mà nói như thế? Tùy tiện kết luận về nỗi lòng của người khác như vậy cũng được ư?”

“Sao tôi lại không hiểu cơ chứ, giữa tôi và anh Geon chẳng có bí mật nào hết. Chúng tôi hiểu rõ về nhau. Tôi biết toàn bộ câu chuyện kể từ lần đầu tiên các anh ấy gặp chị Ae Ri cơ.”

Hee Yeon nở nụ cười chua chát. Lời bộc bạch của cô nàng nhanh chóng sượt qua sau khi để lại những vết xước trong trái tim Jin Sol. Cô ra sức trấn an cõi lòng đang tổn thương của mình.

“... Vậy sao? Tôi hiểu ý cô rồi... Nhưng có lẽ cô không nhất thiết phải nói những điều đó với tôi đâu. Tôi không hề thích bị cô Hee Yeon thăm dò như thế chút nào.”

“Nếu cô coi đó là thăm dò thì tôi xin lỗi nhé. Tôi chỉ muốn nhắc cô

anh Geon không phải tip người dễ mở lòng mình với những cô gái khác thôi. Hơn ai hết tôi là người hiểu rõ nhất. Và chắc biên kịch Gong cũng hiểu rằng tôi không có ý thương hại cô đâu nhỉ? Vậy thôi, cô tiếp tục làm việc đi nhé.”

Về mặt quả nhiên đã bớt kênh kiệu hơn, Hee Yeon đeo túi xách lên vai, dùng đưa mái tóc dài sóng sánh đi xuống cầu thang bộ. Cảm giác bị đánh úp chính là như thế này sao? Jin Sol lặng người, kiệt sức đặt bút xuống.

Mới ngày hôm qua. Anh ấy nhìn xuống mặt nước tối đen của dòng sông Hàn u sầu thổ lộ. Hôm qua cũng là lần đầu tiên Jin Sol nhận ra giọng nói của anh ngọt ngào đến thế.

“Chưa bao giờ. Dù sao đó cũng là việc không nên. Không chỉ với hai người họ mà với ai cũng thế. Cô là người đầu tiên, mà có lẽ sẽ là người cuối cùng.”

Cô đóng tập tài liệu lại. Trong đầu cô giờ là một mớ hỗn độn, những con chữ chẳng thể lọt nổi vào mắt. So với việc để lộ suy nghĩ sâu kín của mình cho Ahn Hee Yeon, cô cảm thấy đau lòng hơn vì những lời Geon từng nói chẳng khác nào đối trá. Cô nhặt túi xách rồi đứng dậy, đi vào hành lang phòng thu. Trong đài phát thanh có một nơi cô có thể trốn và giấu đi mọi cảm xúc của mình mà không bị ai làm phiền. Phòng tài liệu băng đĩa.

Vừa đi qua hành lang, Jin Sol vừa tự động viên mình. Chuyện đó có gì hệ trọng đâu mà tâm trí mình lại thế này. Chẳng phải bí mật thế kỷ, càng không phải thề thốt lãng mạn hay hứa hẹn thắm kín gì cho cam. Khi nói những lời ấy với mình, có lẽ anh ấy đã thật lòng nghĩ vậy. Giống như lần đầu giải bày, tâm trạng anh ấy khi đó là thế

chăng. Nhưng cảm giác tiếc nuối này là sao chứ...? Dù lý trí tự nhủ vậy nhưng con tim cô lại chẳng chịu ngoan ngoãn nghe theo.

Phòng tài liệu băng đĩa là một không gian mà bất cứ khi nào đến ta cũng thấy thông thả, cảm giác thời gian ở đây trôi thật chậm. Người quản lý nơi này là bà cô chưa chồng Kim Mi Young. Chỉ cần đóng cánh cửa ra vào cách âm dày cộp, căn phòng sẽ giống như bóng tối dưới chân đèn, trở thành nơi duy nhất trong tòa nhà không nghe thấy chương trình đang phát sóng. Lý do là bởi Kim Mi Young, người đã quá mệt mỏi vì mớ âm thanh hiện trường suốt ngày văng ra từ phòng điều khiển trung tâm ngay đối diện hành lang đã yêu cầu “Quyền được nghe” và chỉ bật nhạc cổ điển hoặc nhạc Pop cũ từ dàn loa của mình.

Bước vào không gian bốn bề là những đĩa nhạc chất cao đến tận trần nhà, Jin Sol lập tức đóng cửa lại sau lưng và thở hắt ra một hơi thật dài. Vẫn như lệ thường, trong phòng đang vang lên một bản nhạc Pop cũ. Kim Mi Young ngồi ở vị trí làm việc của mình, nhập thông tin cho mượn đĩa nhạc vào máy tính hoặc dùng vải mềm lau mặt sau những chiếc đĩa CD.

“Vào đi, Jin Sol.”

“Em chào chị.”

Jin Sol nở nụ cười nhàn nhạt. Cô đi đến góc có dính nhãn POP. Giữa dãy kệ dài kê san sát, cô đứng thẩn người một lúc trước giá đề chữ S. Cảm giác ở một nơi giống như thiên đường âm nhạc thế này thật tuyệt, thế nên cô muốn nhận từ đó đôi chút an ủi. Song tâm trạng bình yên chật vật gom góp ấy thoát chốc vỡ tan.

“Ô kìa. Nhớ tôi nên tìm đến đây à?”

Jin Sol giật mình quay đầu lại thì thấy Geon đang đứng trước góc nhạc BGM phía đối diện, toét miệng cười. Có lẽ trong lúc lựa chọn nhạc nền cho phần ngâm thơ của nhà thơ Go, anh đã nghe được đoạn chào hỏi giữa cô và chị Mi Yeong.

“... Làm gì có chuyện.”

Dù cô tỏ ra bình thản như không có chuyện gì xảy ra nhưng... Sao vào lúc này tim cô lại đập điên cuồng cơ chứ. Jin Sol muốn khóc. Geon tiến lại gần và đứng dựa trước cái kệ cách Jin Sol một khoảng.

“Nếu cô thấy soạn bản kế hoạch nhọc quá thì đừng đau đầu một mình, cứ nói với tôi. Chúng ta cùng viết là được.”

“Không đâu. Tôi có thể tự hoàn thành được. Làm xong tôi sẽ chuyển cho anh, nhanh là ngày mai.”

Jin Sol đáp, vẫn chăm chú lướt tay trên kệ làm bộ đang chọn đĩa nhạc. Geon gật đầu định xoay bước đi thì đột nhiên kêu “A” một tiếng.

“Ngày kia là sinh nhật Ae Ri nên chúng tôi định tổ chức một buổi tụ tập, cô đi cùng nhé.”

Trái tim cô bỗng rất như thể bị những tia lửa nho nhỏ bắn trúng.

“Vừa nãy anh Seon Woo cũng nói với tôi rồi... Nhưng chắc hơi khó. Để tôi xem đã.”

“Còn xem cái gì nữa. Tôi đi một mình thì chán lắm, đi cùng đi mà.”

Jin Sol đành mặt lại. Giờ cô thấy chán ghét kiểu nói chuyện này của anh. Cô vô thức buông giọng lạnh nhạt.

“Hề chán là anh nhất định phải gọi ai đấy rồi đưa người ta đi đâu đó sao? Thói quen này chẳng hay ho gì đâu.”

Geon tỏ vẻ khó hiểu. Cảm thấy có gì đó khác thường, anh nghiêng đầu để đọc biểu cảm của Jin Sol.

“Tự nhiên lại sao thế? Cô đang không vui à?”

Jin Sol không nói năng gì, chỉ chăm chăm lục tìm từng đĩa nhạc. Sau một hồi yên lặng, Geon lên tiếng châm chọc, vẻ vô cùng bức bối.

“Rốt cuộc cô đang tìm cái gì vậy? Từ nãy đến giờ cô chỉ khua tay qua khua tay lại thôi.”

Jin Sol kích động lấy ra một chiếc CD từ giá ghi chữ S rồi hỏi với sang Kim Mi Young đang ngồi trước bàn làm việc.

“Chị ơi, em muốn nghe một bài, chị bật giúp em với được không ạ?”

Mi Yeong hờ hững đẩy lại gọng kính và nhìn cô chăm chú.

“Đương nhiên rồi. Bài gì thế?”

“Album của Skeeter Davis ạ. Chị bật giúp em bài số 4 với? ‘He says the same things to me’ ấy ạ.”

Jin Sol nói rành rọt như để cho Geon nghe rồi tỉnh bơ đi lướt qua trước mặt anh, đưa đĩa nhạc cho Mi Yeong. Nghe thấy tên bài hát, Geon thoáng nhướng mày.

“Nhạc của Skeeter hay nhỉ. Đợi bài này hết rồi chị bật cho.”

“Em cảm ơn ạ.”

Jin Sol tránh ánh mắt của Geon, kéo ghế ngồi xuống một góc. Cô lấy sổ và bút trong túi xách, bắt đầu tỏ vẻ bận rộn viết lách, dù thật ra

chỉ bơi toàn những ký hiệu vô nghĩa giống như vẽ bậy. Geon khoanh tay đứng dựa kệ tài liệu, yên lặng quan sát Jin Sol. Trước ánh mắt sắc lạnh của anh, cô vẫn cố chấp dán mắt vào cuốn sổ.

“Sao cô lại như thế?”

Geon hỏi thẳng. Jin Sol không buồn ngẩng lên mà đáp cộc lốc.

“Như thế nào?”

“Cô đang giận đấy thôi.”

“Chẳng có chuyện gì đáng để tôi giận cả.”

“Nói dối.”

“Muốn nghĩ thế nào tùy anh.”

Geon đánh mặt lại. Jin Sol tiếp tục nguệch ngoạc lên tờ giấy trắng. Cô sẽ không để bị cuốn theo người đàn ông này nữa.

Giọng Geon đầy lạnh lùng.

“Tôi sẽ cho cô một phút. Nói tôi nghe lý do vì sao cô lại nổi giận. Tôi bắt đầu đếm ngược đây.”

Nói anh nghe sao? Sao anh có thể tra hỏi cặn kẽ cảm giác giận dữ nhỏ nhặt mà khó tả như thế chứ? Có gì quan trọng đâu. Nói ra cũng chẳng ích gì... Jin Sol cố gắng cất giọng bình thản.

“Anh hiểu nhầm rồi. Tôi chẳng có gì để nói cả. Anh đừng bận tâm mà cứ làm việc của mình đi.”

“Hết 10 giây.”

Cô im lìm ngoảnh mặt đi, lòng ảm ách.

“30 giây. Hết một phút là cô có nói tôi cũng không nghe đâu.”

“Tôi đã bảo là không có chuyện gì rồi mà.”

Geon tảng lờ lờ cô, một lúc sau anh cộc cằn thốt lên.

“Một phút. Cô, thật ngớ ngẩn.”

Geon có vẻ cũng nổi giận, anh cầm lấy đĩa nhạc rồi lạnh lùng đi về phía cửa ra vào. Theo sau tiếng bước chân lộp cộp là tiếng cửa bị đóng đánh rầm, đến lúc này cô mới nhận ra tiếng hát trong trẻo lẫn với giọng mũi đặc trưng của Skeeter đang vang lên.

Jin Sol thở ra một hơi khe khẽ rồi thẫn thờ nhìn bầu trời xanh cùng mây trôi lững lờ ngoài khung cửa kính. Lúc cô ra khỏi nhà buổi sáng, những đám mây kia trông xinh đẹp và yên bình là thế... Kim Mi Young chăm chú quan sát bộ dạng ấy của cô.

“Sao cứ có cảm giác như cặp đôi đang cãi vã ấy nhỉ? Em đang hẹn hò với Lee Geon à?”

“... Lại cả chị nữa. Sao ai cũng hỏi em như vậy chứ?”

“Thì thấy vậy nên chị hỏi thôi.”

Jin Sol buồn bã lắc đầu.

“Tuyệt đối không phải đâu ạ. Đó là chuyện không thể nào.”

Mi Yeong thôi không bận tâm, tay bê chồng đĩa đã sắp xếp và lau chùi đi đến kệ tài liệu. Chị vui vẻ ư ử hát theo bản nhạc Pop cũ đang phát và bắt đầu lần theo bảng chữ cái xếp đĩa lên giá một cách thành thục. Bài hát của một ca sĩ thuở xưa lâu lắm rồi mới lại nghe len sâu vào trái tim Jin Sol.

Có muốn tôi nói cô nghe

Anh ấy đã nói gì khi hôn cô đêm qua?

Anh ấy cũng nói những lời hệt như nói với tôi.

*Tôi biết trái tim cô sẽ vỡ tan khi nhận ra,
Cô chẳng phải tình yêu chân thành của anh ấy.
Nhưng dù trái tim cô có tổn thương chẳng nữa,
Hãy thử nghĩ xem tôi cảm thấy thế nào.
Anh ấy cũng nói với tôi những lời y chang...*

Thật ngớ ngẩn. Đột nhiên cô bật cười cay đắng. Người đàn ông kia đã nói yêu mình bao giờ cơ chứ? Anh ta đã hôn mình... hay làm mình trông đợi khi nào? Anh ta chẳng gây ra lỗi gì cả. Rõ ràng là thế nhưng... Vì sao mình lại có cảm giác như thể anh ta đã lén đến hôn mình trong giấc ngủ vậy chứ? Jin Sol ngược nhìn bầu trời xanh đến chói mắt, lẩm bẩm một mình.

“... Nực cười ghê.”

Đó là một buổi chiều cuối thu u buồn.

CHƯƠNG 5

“Ồi, thế thì sẽ bị quân xe của tôi ăn mất thôi. Cô đi lại nước khác đi.”

Hong Heon Pyo chỉ tay vào quân cờ tướng Jin Sol vừa đặt xuống bàn cờ, nói oang oang tới độ người đi ngang qua sảnh cũng nghe thấy.

Một buổi chiều ánh nắng chan hòa, bên bộ bàn ghế tiếp khách kê một góc tầng mười bảy, Jin Sol đang ngồi đối diện Hong Heon Pyo với bàn cờ tướng đặt chính giữa. Anh kỹ thuật viên còn lâu mới tới giờ thay ca vừa hay bắt gặp Jin Sol ở sảnh rồi cứ bám nhằng nhẵng lấy cô đề nghị chơi “đúng một ván cờ” thôi.

“Đâu có. Nước này làm sao ăn được?”

“Không phải nước này mà nước sau sẽ ăn được. Đây này. Nếu Jin Sol đi quân tượng đến đây tôi sẽ đưa pháo vượt lên. Jin Sol đi tiếp thế này là ăn được quân xe của tôi rồi còn đâu.”

Nhìn theo bàn tay to bè đầy nam tính của Hong Heon Pyo khua khoảng phía trên bàn cờ, Jin Sol phá lên cười. Nước cờ ấy thì cô cũng tính được, nhưng trái với suy nghĩ của kỹ thuật viên Hong, Jin Sol định đi nước khác nên vừa rồi mới di chuyển quân tượng như vậy.

“Không sao đâu. Tôi biết phải đi thế nào mà. Anh Hong cứ việc đặt quân đi.”

Hừm, Hong thở dài đầy bức bối.

“Lúc tôi còn nhân nhượng thì cô đi lại nước khác đi. Chơi như thế không ổn đâu. Không lại bảo tôi không nhường phụ nữ.”

Biết ngay mà. Jin Sol thở dài. Đáng ra khi anh ta rủ chơi cờ mình nên chối là đang bận rồi chuồn luôn mới đúng. Vì thấy áy náy chuyện lần nào Hong Heon Pyo mời đi chơi cũng từ chối nên cô mới nhận lời chơi cờ với anh ta, nhưng đúng như dự đoán, việc này chẳng có gì vui vẻ mà chỉ tổ khiến cô khó xử. Cô biết theo Hong Heon Pyo thì anh ta làm vậy là vì nghĩ cho đối phương. Bản chất anh ta là một người đàn ông tử tế, sống có tình nghĩa. Nhưng trong chuyện với phái nữ thì anh ta đúng là không có khả năng nắm bắt tâm lý gì hết.

“Tôi không thích đi lại. Thua cũng không sao.”

Trước nụ cười mơ hồ của Jin Sol, Hong Heon Pyo lắc đầu lấy làm kỳ cục, đoạn miễn cưỡng đi nước cờ tiếp theo. Chợt một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cô.

“Tiền bối Hong. Vừa này ủy viên kỹ thuật tìm anh đấy.”

Là Lee Geon. Anh ném sổ tay lên chiếc bàn họp rồi thản nhiên ngồi xuống ghế. Về mặt Jin Sol thoáng cứng đờ.

“Ủy viên kỹ thuật sao? A, chắc biết hôm nay tôi không phải trực nên lại định sai tôi việc gì đây mà.”

Dù cần nhằn về khó chịu nhưng hơn ai hết, Hong Heon Pyo là người luôn cung kính nghe lời ủy viên Park, người có thâm niên nhất trong tổ kỹ thuật và là nhân chứng lịch sử từ những ngày đầu thành lập đài phát thanh. Geon tỏ vẻ thờ ơ, mở tập tài liệu mang theo rồi bắt đầu xem xét một lượt.

Trực giác của Jin Sol như ăng ten nhạy bén đang dồn hết chú ý

vào Geon. Cô tự hỏi hà cớ gì anh lại lên tận đây làm việc trong khi ở văn phòng tầng dưới có bàn làm việc đằng hoàng, cứ tưởng anh thường tìm đến những chỗ yên tĩnh chứ. Mấy ngày qua thần kinh của Jin Sol mệt mỏi rã rời. Nhất cử nhất động của Geon đều khiến cô khó chịu một cách kỳ lạ, nhưng cô lại không thể không bận tâm trước thái độ lãnh đạm của anh. Dù đã quyết tâm sẽ không để mình chịu tổn thương nhưng trái tim cô lại chẳng thể làm như những gì lý trí mách bảo.

“Ô? Đến lượt cô đi rồi kìa. Cô đang sao nhãng đấy à? Đáng ra phải cứu quân từ đây chứ.”

Hong Heon Pyo lại bắt đầu lên lớp, Jin Sol cầm theo ví, mỉm cười đứng dậy khỏi ghế.

“Vừa chơi vừa uống cà phê hay gì đó đi. Anh uống gì tôi lấy cho?”

Hong Heon Pyo cười rạng rỡ thay lời cảm ơn.

“Ừầy, tiểu thư đây lại mời tôi đồ uống cơ đấy. Cho tôi một lon lạnh nhé! Nước ép hoa quả ấy.”

“... Tôi cũng lấy nước ép cho PD Geon luôn nhé?”

Dù thực sự không muốn bắt chuyện với anh nhưng đang ở cùng trong sảnh thế này lơ đi cũng không được, cô đành miễn cưỡng hỏi.

“Tôi không thích đồ ngọt.”

Nhả một làn khói thuốc, Geon trả lời cộc lốc trong khi vẫn chăm chú vào tập tài liệu. Jin Sol lẩm bẩm đủ để anh nghe thấy.

“Smoothie cũng là đồ ngọt đấy.”

Nói rồi cô nhanh chóng đi về hướng đặt máy bán đồ uống tự động phía trước cầu thang máy. Khi không còn thấy bóng dáng anh,

cô mới dám thở phào. Bên cạnh chiếc máy vừa xoay vừa kêu “lạch cạch”, Jin Sol ngồi dựa người vào khung cửa sổ, buồn bã nhìn xuống con phố Mapo. Mình có thể làm được không đây? Liệu mình có thể giống như người đàn ông ấy, lạnh lùng, thờ ơ, chỉ chăm chăm nghĩ cho bản thân hay không? Không hiểu sao chuyện này có vẻ chẳng hề dễ dàng và chỉ khiến cô bức bối.

Tối hôm ấy, Jin Sol vẫn đang ngập ngụa trong công việc ở phòng biên kịch. Khi đã chắc chắn hoàn thành bản kế hoạch thì có đến mấy lỗi sai không ngờ tới đập vào mắt cô. Cô định chuẩn bị số đặc biệt “Tuyển tập 20 nghệ sĩ lưu danh mọi thời đại” cho chương trình *Chiếc xe ngựa hoa* nhân dịp kỷ niệm thành lập đài nhưng lại phát sinh vấn đề liên quan đến nghệ danh của các nghệ sĩ. Trong số những ngôi sao sáng của dòng nhạc truyền thống đến giờ vẫn nhận được sự yêu mến, có khá nhiều người sử dụng trên hai nghệ danh.

Ví dụ khi tìm hiểu các ca khúc có “lời: Moo Jeok In và nhạc: Lee Jae Ho”, Jin Sol phát hiện ra hai người đó thực chất là một. Hay như trường hợp nghệ sĩ Jin Bang Nam hát ca khúc nổi tiếng “Đứa con bất hiếu rơi lệ” lại chính là người viết lời nức tiếng thời bấy giờ - Ban Ya Wol. Chính vì điều này, cho dù mỗi nghệ sĩ đều có vị trí nhất định trong lòng khán giả với những hoạt động nghệ thuật để lại dấu ấn, song như vậy sẽ có những phần trùng lặp. Bởi vậy Jin Sol cần điều chỉnh lại danh sách các nghệ sĩ.

Dù đã ở lại tìm tài liệu đến khuya nhưng việc tập hợp đầy đủ giai thoại lúc sinh tiền của các nghệ sĩ đúng là quá sức Jin Sol. Vốn dĩ đây đều là những người thuộc thời quá vãng, lại thêm trong thời kỳ Nhật trị và chiến tranh Triều Tiên, rất nhiều tài liệu đã bị thất lạc nên

ngoài những nội dung được ghi chép chính thức, rất khó để tìm được những câu chuyện thú vị về họ.

Jin Sol gấp tập tài liệu đã được sắp xếp lại rồi nằm rạp lên bàn. Đồng hồ treo tường phòng biên kịch chỉ 10 giờ đêm. Phải nhanh chóng hoàn thành số đặc biệt này mới có thể thoải mái làm những việc cho cuối năm, nhưng cái thực tế sẽ phải lập tức trao đổi công việc với Lee Geon lại khiến Jin Sol căng thẳng. Vào lúc mệt mỏi như bây giờ mà cô lại buộc phải đối diện với người đàn ông tỏa ra đầy hàn khí ấy, người đàn ông mà mỗi lời thốt ra đều khắc sâu vào trái tim cô. Giờ Geon chắc đang biên tập ở phòng thu. Chỉ cần đi lên cầu thang là có thể mặt đối mặt bàn bạc về các vấn đề trong số đặc biệt này với anh, nhưng sao chân cô cứ không chịu cất bước.

Bên trong Jin Sol đang diễn ra một cuộc đấu tranh giữa lý trí và trái tim. Rốt cuộc lý trí đã giương cao ngọn cờ chiến thắng. Cô cầm theo tập tài liệu bước ra khỏi phòng biên kịch, mạnh mẽ đi lên cầu thang.

Trong phòng điều khiển, ngoại trừ kỹ thuật viên ca đêm đang một mình cho phát bản thu âm của *Phòng nhạc phim*, hành lang tầng mười bảy vắng tanh không một bóng người. Jin Sol đi qua những phòng thu tối om, tiến về phía phòng thu số ba còn sáng đèn nằm lơ lửng trong góc. Tiếng nhạc mơ hồ mỗi lúc một gần, lát sau cô đã trông thấy Geon đang tựa người vào lưng chiếc ghế xoay, đầu ngả ra sau về vô cùng mệt mỏi. Nghe thấy tiếng bước chân, anh mở mắt, vẻ mặt như bị làm phiền.

“Tôi có việc cần thảo luận với anh.”

“... Tôi vẫn chưa biên tập xong.”

Anh uể oải đáp lại cô bằng giọng khô khốc. Jin Sol lờ đi giả bộ như không nghe thấy và nói tiếp.

“Có lẽ cần sửa lại bản dự thảo kế hoạch. Ban đầu có hai mươi nghệ sĩ được lựa chọn vào danh sách nhưng trong số đó lại có tới sáu trường hợp bị trùng lặp. Phần giai thoại cũng thiếu nữa. Vì ở đài hầu như chỉ lưu giữ các tài liệu thuộc dòng chính thống.”

“Sao lại không có tài liệu, do cô không biết nó nằm ở đâu thôi. Chỉ cần tìm trong tư liệu báo chí trước đây là được.”

Geon trả lời điềm tĩnh như thể vấn đề này chẳng nhằm nhò gì, khiến Jin Sol trào dâng cảm giác muốn chống đối. Ý anh ta là mấy bài báo cứ thế mà tự chui ra chắc?

“Nhưng làm sao tìm lại được hết các bài báo cách đây mấy chục năm? Đâu phải tìm một lần là thấy ngay đâu.”

“Đương nhiên là không được ngay rồi.”

Jin Sol cứng họng. Rốt cuộc Geon cũng chịu quay ghế lại nhìn thẳng vào cô, song thật khó đoán biết biểu cảm của anh lúc này. Anh đang gây chuyện hay chỉ định trêu đùa thôi? Miệng Geon không động đậy nhưng trong đôi đồng tử lại ánh lên nụ cười mơ hồ. Không, là nụ cười châm chọc thì đúng hơn. Jin Sol khẽ cắn môi dưới.

Geon lấy đĩa ra khỏi khay rồi đổi sang bản nhạc tiếp theo, anh nói với giọng băng quơ.

“Tôi có tất cả những tài liệu ấy. Cô không phải lo.”

“... Thật sao?”

Geon thong thả gật đầu. Anh ta làm sao có tất cả những tài liệu ấy được nhỉ? Trong lúc lòng dạ rối bời, Jin Sol vẫn thấy thật may

mắn.

“Vậy thì... tôi sẽ đợi nhận tài liệu rồi đi.”

Im lìm. Có lẽ Geon lại quyết định tâng lờ cô và tập trung vào việc biên tập. Phần lời dẫn đã được thu âm sẵn của ông Hwang Hae Jo vang lên. Nghe nội dung thì là số Chủ nhật sắp tới.

Jin Sol khẽ thở dài rồi kéo lấy một chiếc ghế đẩu ngồi xuống góc phòng thu. Có lẽ Geon sẽ xong việc trong vòng một tiếng nữa, sau đó cô sẽ nhận tài liệu rồi về nhà xem qua. Cuộn băng mắc trên track quay chậm chậm, từ loa vang lên tiếng nhạc u buồn của một bản nhạc Changga* thời kỳ Khai sáng*. Đây là phiên bản đĩa than xen lẫn tạp âm rin rít như tiếng mưa rơi, không hề có chút cảm giác âm thanh lập thể.

Bên ngoài khung cửa sổ phòng thu, bầu trời Mapo trải rộng chìm ngấm trong bóng tối đen thẫm. Hình ảnh của hai người phản chiếu lên tấm kính cửa, Jin Sol dán mắt nhìn bóng Geon mờ mờ trên cửa sổ. Ở vị trí này cô có thể thoải mái quan sát anh, nhưng đột nhiên tâm trạng cô trở nên rối bời, Jin Sol vội hướng ánh nhìn sang chỗ khác.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, Geon cuối cùng cũng hoàn thành phần biên tập, anh đứng dậy khỏi ghế bắt đầu sắp xếp đóng đĩa nhạc và băng cối đã được cuộn lại. Đoạn buồn một câu hững hờ.

“Cô không về à?”

“... Tôi phải lấy tài liệu rồi mới về được chứ.”

“Tài liệu gì? À, cái đó hả. Giờ tôi đâu mang theo. Ở nhà tôi bên phòng lhwa cơ.”

Jin Sol lặng người nhìn Geon.

“Đó là tài liệu của ông tôi. Ông sưu tầm chúng từ thời còn hoạt động trong ban nhạc. Tổng cộng có đến năm cuốn dày cộp ố màu. Mấy chuyện hài hước nọ kia trong đó có hết, cả các vụ bê bối nữa.”

Geon nhếch mép, Jin Sol nóng máu.

“Nghe giọng anh vui quá nhỉ. Đáng ra anh phải nói sớm hơn chứ. Tôi đã đợi anh từ nãy đến giờ đấy.”

“Cô đợi tôi sao? Tôi có biết đâu.”

“Thế anh nghĩ vì sao tôi lại ngồi sau anh từ nãy đến giờ?”

“Tôi tưởng cô đang xem bản thảo chứ. Kiểm tra xem còn thiếu chỗ nào hay phải sửa ở đâu. Đại loại vậy.”

Geon thản nhiên chế nhạo làm Jin Sol cuối cùng cũng bùng bùng lửa giận. Mấy ngày qua cô đã cố gắng nhẫn nhịn nhưng anh ta quá đáng lắm rồi. Cô nghiến răng lẩm bầm.

“Thật sự chỉ muốn đấm cho một cái.”

“Cô nói gì cơ?”

“Tôi nói là muốn đánh anh đấy! Rốt cuộc, đàn ông các anh sao cứ thế cơ chứ?”

“Đàn ông cái gì. Là đàn ông thì phải thế nào cơ?”

Ánh mắt hai người chạm nhau tóe lửa. Jin Sol thình lình đứng phắt dậy đi thẳng đến trước mặt Geon. Cô ôm chặt tập tài liệu trước ngực như thể nó là một bức tường phòng ngự. Không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Dù có ấn người ta ngồi xuống nệm gai chăng nữa thì cũng chỉ một hai ngày thôi chứ. Dù giọng nghe run run nhưng Jin Sol vẫn cố gắng nói rành rọt.

“Anh không thấy tôi đã cố gắng giảng hòa mấy lần rồi sao? Tôi đã cố gắng chủ động bắt chuyện để xoa dịu bầu không khí nhưng đã lần nào anh đáp lại cho tử tế hay chưa? Anh nhất định phải hành xử như thế mỗi phút mỗi giây đều đang nổi giận với tôi thế à? “

“Cô còn tệ hơn. Sao cô cứ làm như chẳng có chuyện gì xảy ra thế hả? Rõ là cô giận tôi nhưng ngay lý do giận dữ là gì cũng không chịu nói, sao cô cứ thích che giấu thế?”

Tự bao giờ vẻ đùa cợt như châm chọc của Geon đã biến mất. Lúc này, anh nghiêm mặt nổi giận. Suốt mấy ngày qua cảm xúc trong anh cũng đã dồn nén y hệt Jin Sol vậy.

“Anh phải gạt bỏ từng chuyện như vậy à? Chỉ cần vờ như không biết rồi bỏ qua là được mà. Nếu những lời tôi nói làm anh khó xử! Chỉ một lần thôi... Anh không thể bỏ qua được hay sao?”

“Nếu nghĩ vậy thì ngay từ đầu sao cô còn nổi giận. Rồi làm người ta rối tung cả lên. Có mỗi cô là khổ sở thôi chắc?”

Jin Sol rưng rưng nước mắt, nhưng do không muốn khóc trước mặt Geon nên cô phải cắn môi kìm nén. Thật sự... xót xa và đau đớn làm sao. Cô hiểu cảm xúc của Geon khi phải chịu đựng chuyện này mà chẳng biết nguyên do, nhưng nếu đối phương không phải là Jin Sol... Đúng thế, cô nghĩ nếu người ấy... là Ae Ri, hẳn anh sẽ không lạnh lùng như thế.

Jin Sol tránh ánh mắt Geon, kéo chiếc ghế vừa ngồi về vị trí ban đầu. Cô cố gắng điều hòa nhịp thở rồi nói.

“... Muộn quá rồi. Tôi về đây.”

“Nhìn tôi đi.”

Geon gọi cô bằng chất giọng trầm đầy nguy hiểm, nhưng Jin Sol đã vội vàng rời khỏi phòng thu. Giờ cô chỉ muốn tránh khỏi nơi ấy bởi những giọt nước mắt đang sắp sửa trào ra.

“Gong Jin Sol!”

Jin Sol không muốn nghe. Cô rào bước băng qua hành lang, định chui vào nhà vệ sinh nữ nhưng lại nhìn thấy một phát thanh viên trực đêm đang rửa tay ở bồn rửa nên liền quay bước. Nơi chỉ có mình cô. Nơi cô có thể giấu mình không để ai nhìn thấy. Jin Sol mở cánh cửa thoát hiểm rồi đi lên lối cầu thang tối om. Hệ thống đèn cảm ứng bật sáng.

Jin Sol ngồi giữa cầu thang dẫn lên sân thượng, vùi mặt xuống đầu gối. Không được khóc. Nếu khóc ở đây mình sẽ trở thành một đứa ngớ ngẩn, giống như lời anh ta. Vai run rẩy, cô hít vào một hơi thật sâu. Cánh cửa thoát hiểm lâu ngày không ai động đến lại mở ra.

“Anh đi ra đi.”

Jin Sol mệt mỏi đưa ra lời cảnh cáo. Geon tảng lờ lờ cô, khẽ thở dài rồi chậm chậm bước lên cầu thang.

“Tôi bảo anh đi ra cơ mà. Anh mà lại gần là tôi đánh thật đấy.”

“Thế cũng được. Nếu cô đủ bản lĩnh.”

Jin Sol vẫn cúi gục đầu, giọng nói buồn bã của Geon vang lên bên tai cô. Anh ngồi phịch xuống ngay cạnh chân cô ở bậc thang bên dưới rồi dựa lưng vào tường. Dưới bóng đèn cảm ứng có độ chiếu sáng không cao, hình ảnh Jin Sol đang ngồi quay mặt thu gọn vào tầm mắt Geon.

Suốt một lúc lâu, hai người không ai nói lấy một lời, cũng chẳng

ai chịu động đậy. Dù đôi bên đều đang cân nhắc gì đó và ôm trong lòng những nỗi bất mãn nhưng họ chỉ một mực giữ im lặng như thể đã hẹn trước. Trong bầu không khí tĩnh mịch kéo dài, đến đèn cảm ứng cũng vụt tắt. Lối cầu thang thoát hiểm chìm vào bóng tối, nguồn sáng duy nhất chỉ có ánh đèn từ trung tâm thành phố hắt vào qua ô cửa thông gió bên dưới.

“Mấy ngày vừa qua tôi đã suy nghĩ rất lung.”

Geon rừ rì lên tiếng.

“Với tính cách của cô mà lại nổi giận thì chắc chắn tôi đã gây ra tội lỗi gì ghê gớm lắm. Nhưng dù có xâu chuỗi lại mọi chuyện tôi vẫn không biết mình đã sai ở đâu. Chắc tôi đã vô ý mắc lỗi với cô.”

Jin Sol chống cằm lên đầu gối, im lặng nhìn xuống mũi giày của mình. Giọng Geon nghe ử rử khiến một góc trái tim cô nhói lên như bị kim châm.

“Thế nhưng cô lại không muốn cho tôi biết lỗi sai ấy là gì. Thế nên tôi đã quyết định sẽ nghĩ như thế này. Dù có thể tôi đã làm sai chuyện gì đó, nhưng cô phải bỏ qua cho tôi. Nếu không tôi sẽ đi hỏi cho rõ lý do đến cùng.”

“... Không phải là lỗi của anh đâu.”

Jin Sol ngẩng đầu, trong bóng tối tù mù ánh mắt cô chạm ánh mắt Geon. Cô thở dài đồng thời đưa tay vuốt lại tóc, gượng cười mệt mỏi.

“Chuyện là như thế đấy. Giờ anh đừng bận tâm nữa. Chỉ là... tự tôi hiểu nhầm thôi.”

Geon nhìn chằm chằm Jin Sol, cái nhìn đầy phức tạp. Ánh mắt u

buồn vẫn chưa xóa bỏ hết giận dữ.

“Cô biết điểm xấu của mình là gì không?”

“... Là gì.”

“Chính là cô không chịu tin tưởng người khác. Cô luôn dựng rào chắn vững chắc và không cho ai thấy lòng mình.”

Lời anh nói găm vào trái tim Jin Sol đầy đau đớn. Không chịu tin tưởng sao? Những giọt nước mắt khó khăn lắm mới kìm nén được lại dâng lên ằng àng. Lòng cô tê tái.

“Anh không hiểu... thì đừng nói kiểu ấy.”

Geon nhồm dậy nghiêng người đến trước mặt cô.

“Nếu cô không thích điều gì ở tôi thì từ lần sau hãy nói ra. Duy chỉ lần này thôi, chúng ta hãy bỏ qua cho nhau. Cô có thể hứa với tôi không?”

Không hiểu sao cổ họng cô nghẹn lại, Jin Sol chỉ biết gật đầu. A... mình không muốn khóc đâu, thật tình. Thế nhưng dòng nước mắt đã phản bội ý chí của cô, Geon cứng đờ người như thể choáng váng.

“... Cô khóc đấy à?”

“Đâu có.”

Nhưng đột nhiên nổi muộn phiền cứ như dòng nước trào dâng. Bao căng thẳng chùng chất mấy ngày qua ào ạt tuôn trào, trái tim bị đóng băng bởi thái độ của Geon cùng lúc tan chảy. Jin Sol cứ thế vùi mặt vào đầu gối và khóc òa lên.

Geon hoang mang ngồi bên chân cô. Anh bối rối, ngập ngừng không biết làm thế nào, rồi đành đặt tay lên vai Jin Sol.

“Nhìn tôi này, đã giải quyết xong rồi sao cô còn khóc. Làm tôi chẳng khác nào thằng tòi.”

“... Anh tòi thật chứ còn gì nữa.”

Cổ thôi không thút thít, Jin Sol lăm bằm đai lại. Ngồi sát bên, Geon thờ dài làm tóc mái của cô khẽ bay bay. Có vẻ anh cũng đang bức bối y như Jin Sol.

“Điên mất thôi, thật tình... Rốt cuộc tôi đã làm gì sai nào?”

Geon có vẻ dờ khóc dờ cười, ghé trán cụng đánh cốp vào mái đầu Jin Sol đang gục xuống. Rồi anh tinh nghịch bật cười như có ý an ủi, làm Jin Sol cũng vừa khóc vừa cười theo.

“Giờ cô lại cười đấy à?”

“Tôi cũng không biết đâu.”

Cái người kỳ cục. Trong một ngày mà có lúc đáng ghét lại có lúc đáng yêu. Jin Sol cứ giữ nguyên tư thế cụng đầu với Geon, vừa khóc vừa cười ngồi ở cầu thang tối om một lúc lâu. Ánh đèn từ trung tâm thành phố hắt qua ô cửa bé bằng lòng bàn tay soi bóng hai người.

Sau ngày hôm ấy, quan hệ giữa hai người dường như đã trở lại như trước. Chí ít nhìn bên ngoài mọi chuyện đều ổn, cả hai thường xuyên đi ăn tối muộn với nhau sau buổi phát sóng *Chiếc xe ngựa hoa* một cách hết sức tự nhiên. Nhờ vậy Jin Sol ngày càng cảm thấy mình và Geon đã trở thành bạn tốt. Như thế là đủ, không nên tham vọng gì hơn nữa... Dẫu vậy, một phần nào đó trong trái tim cô vẫn có chút buồn rầu.

Vào thứ Năm, ông Hwang Hae Jo phải đi tỉnh giảng bài ở một

trường đại học nên ekip *Chiếc xe ngựa hoa* đã thu sẵn buổi phát sóng từ hôm trước đó và có một ngày hết sức rảnh rỗi. Jin Sol rời khỏi phòng biên kịch, chuẩn bị tan làm sớm hơn thường lệ. Ngang qua văn phòng, cô liếc về phía bàn làm việc của Geon như một thói quen. Anh đang mở máy tính xách tay và có vẻ tập trung làm việc cao độ nên cô định cứ thế đi qua mà không chào hỏi, nhưng ngay lập tức đã nghe giọng anh nói với theo.

“Ô kìa, biên kịch Gong cứ lảng lạng mà đi thế sao?”

“... Tôi tưởng anh đang bận chứ.”

Jin Sol dừng bước, Geon kéo chiếc ghế bên cạnh ra rồi vỗ bộp bộp.

“Cô ngồi đây xem thử cái này hộ tôi cái.”

Cô ngồi xuống bên cạnh và chăm chú nhìn vào màn hình máy tính xách tay Geon vừa xoay sang cho xem. Nhìn qua có vẻ là một bản thảo thơ thuộc thể loại tự do.

“Đây là bản thảo cho chương trình *Làng thơ à?*”

“Cô thấy sao?”

Cô nhúu mày đọc qua một lượt.

“Ừm... Thì, cũng tạm được.”

Geon khẽ nhướng lông mày.

“Tạm được?”

Nghe giọng anh có vẻ không hài lòng, Jin Sol mới quay sang bật cười trước vẻ mặt nhăn nhó của Geon.

“Ôi, đây là thơ anh sáng tác à? Để tôi đọc lại lần nữa.”

“Thôi khỏi. Cơ hội chỉ đến một lần thôi.”

Geon gạt tay Jin Sol rồi gấp luôn màn hình máy tính xách tay lại. Cô tiếc nuối phản bác.

“Vừa nãy tôi mới đọc lướt qua mà. Anh phải nói là thơ anh viết thì tôi mới đọc cẩn thận chứ.”

“Đọc một lần mà không thấy gì thì thôi bỏ đi. Cô đọc đến lần thứ hai, thứ ba mới bắt được cảm xúc thì tôi cũng chẳng thấy vui vẻ gì.”

Dẫu vậy Geon vẫn nở nụ cười tinh nghịch. Đoạn, anh kiểm tra lịch trình trong tuần được ghim trên giá sách và hỏi.

“Tối nay cô có hẹn gì không?”

“Tôi không.”

“Buổi họp của tổ sản xuất sẽ kết thúc vào khoảng 7 giờ, ra ngoài không? Cùng đi ăn tối rồi làm một ly.”

“Được đấy.”

“Ok. Tôi sẽ gọi điện, cô cứ về nhà đợi đi.”

Geon mỉm cười rạng rỡ làm trái tim Jin Sol lại đập thành thịch. Suốt quãng đường ra thang máy, bao cảm xúc đan xen lẫn lộn trong lòng cô. Không biết tự bao giờ, với cô dường như cảm thấy hạnh phúc trong khoảnh khắc hiện tại cũng đã đủ lắm rồi. Ít nhất là vậy cho đến khi cô gặp người con gái ấy ở sảnh tầng một.

Nhận ra bóng dáng quen thuộc của một cô gái đang loanh quanh trước quầy tiếp tân, Jin Sol dừng chân. Cô gái mặc váy yếm dài đến mắt cá chân, mái tóc dài bồng bênh buông xõa trên nền áo len màu mù tạt trông vô cùng hút mắt.

“Ae Ri?”

Ae Ri hơi giật mình quay lại phía có tiếng gọi. Rồi ngay lập tức tỏ

ra mừng rỡ vì nhận ra người quen, hai tay cô đan vào nhau che chóp mũi có vẻ ngượng ngùng. Jin Sol tiến lại gần cô.

“Lâu quá rồi không gặp. Cô đến có việc gì vậy?”

“A... Nhân tiện có việc đi ngang qua nên tôi định ghé vào thăm Geon. Nhưng anh ấy lại không nghe máy. Tôi thì không mang theo chứng minh thư mà cũng không nhớ ra số điện thoại văn phòng của anh ấy.”

Có vẻ Ae Ri vừa khóc. Dù cô đã cố che đi chóp mũi nhưng vẫn không thể xóa được vệt ửng đỏ lưu lại trên đó. Ngay cả đuôi mắt xinh đẹp giờ cũng bị tụ máu đỏ ửng lên. E cô gái xấu hổ nên Jin Sol vờ như không hay biết. Hóa ra cô ấy đến đây để gặp Geon. Nếu nói Jin Sol không đau lòng thì hẳn đó là lời nói dối nhưng cô vẫn mỉm cười để Ae Ri thấy thoải mái.

“Số đường dây nội bộ là 573. Cô cứ nhờ quay số ở quầy tiếp tân là được. Rồi anh ấy sẽ xuống gặp cô.”

“Cảm ơn cô nhiều... Jin Sol dạo này vẫn khỏe chứ?”

Ae Ri mỉm cười, hai lúm đồng tiền hiện lên hai bên má.

“Vâng. Thật xin lỗi vì mấy ngày trước sinh nhật cô mà tôi không đến được.”

“Không sao đâu. Cô bận rộn thế mà cứ nài cô đến, chúng tôi mới phải xin lỗi chứ. Cô đừng để bụng nhé.”

Ae Ri xua xua tay, làm cô trái lại còn cảm thấy có lỗi hơn. Người đâu bản tính hiền lành thế chứ. Không hiểu sao từ trước đến nay Jin Sol luôn tươi cười mỗi khi ở cùng Ae Ri. Cô biết, cô gái ấy là một người vô cùng xinh đẹp...

Jin Sol để Ae Ri lại một mình trong sảnh rồi rời khỏi tòa nhà. Trong lúc băng qua đường hầm và đi bộ về chung cư Wooseong, tâm trạng Jin Sol hoàn toàn chạm đáy. Dường như không còn ở trước mặt Ae Ri nữa cô mới có thể mặc lòng rầu rĩ. Vì có gì mà cô ấy lại khóc thế nhỉ? Vì Seon Woo sao? Dù cho có chuyện gì đi chăng nữa, cô ấy cũng luôn tìm đến Geon để giải bày.

Lần đầu tiên Jin Sol cảm thấy giận Ae Ri. Không phải vì đó là người phụ nữ trong lòng Geon mà do cô ấy luôn khiến trái tim anh đau đớn. Dù biết mình không nên ghen tuông với tình bạn lâu năm của hai người họ nhưng lần nào cũng vậy, cứ hễ Jin Sol vừa kịp quên đi thì cảm xúc ấy lại như vết thương cũ chọc vào là đau nhói. Bởi cô không muốn thấy anh phải chịu đau khổ.

“Được rồi. Gong Jin Sol, mày vô lý đến đây là đủ rồi.”

Cô vừa lảo đảo bước đi vừa lẩm bẩm một mình. Từ bao giờ nhỉ, cái lần đầu tiên cô gặp Ae Ri xinh đẹp như tranh vẽ thả bước trên con phố Insadong. Cô gái với nụ cười khiến Jin Sol nghĩ đây hẳn là một người giàu tình cảm. Thực sự cô không muốn phải ghét người con gái ấy.

Bên ngoài cửa ban công, hoàng hôn dần buông và mặt trời đã lặn, nhưng Jin Sol không chờ đợi cuộc điện thoại của Geon. Chẳng có lý gì anh lại gọi. Ngồi trước máy tính, cô cố xốc lại tinh thần đang rối bời để chỉ tập trung viết bản thảo. Tự bao giờ chiếc đồng hồ hình chim cu gáy treo trên tường đã kêu mười tiếng và đúng như cô dự đoán, chẳng có cuộc điện thoại nào gọi đến.

Mình... không thất vọng một chút nào hết. Jin Sol vươn vai rồi tắt máy tính, đi vào phòng tắm rửa tay. Cô đang tính đi ngủ sớm thì đột

nhiên có tiếng chuông điện thoại.

“Xin lỗi cô. Tôi gọi muộn quá.”

Giọng Geon vang lên từ đầu dây bên kia, Jin Sol chỉ im lặng lắng nghe.

“Giờ cô ra ngoài... được chứ?”

Đau lòng đến mức khó mà cất tiếng. Giá cô có thể nói “Muộn quá rồi” rồi cúp máy thì tốt biết bao. Mình có thể làm vậy mà.

“Muộn quá...”

“Đợi một chút.”

Geon cắt ngang lời Jin Sol và bật cười khe khẽ.

“Dù gì tôi cũng nài tiếp thôi nên cô nghĩ hai lần đi rồi hãy trả lời.”

Môi Jin Sol nở nụ cười cay đắng. Dẫu sao anh đã nói muốn gặp cô. Cô muốn nghĩ rằng không phải anh quên lời hẹn, rằng anh thực tình chẳng còn cách nào khác.

“... Ở đâu vậy?”

Hai người ngồi với nhau trong một quán nhậu vỉa hè trước chung cư Wooseong. Tấm bạt bằng nhựa dẻo giúp chắn những cơn gió lạnh, còn bóng đèn sợi đốt treo lơ lửng trên nóc lều tỏa ánh sáng ấm áp bên trong quán. Bác chủ quán đã nhiều tuổi khuấy đồ nhắm trên một chiếc khay sắt, Jin Sol và Geon lần lượt uống cạn từng chén soju.

Sắc mặt Geon không được tươi tỉnh cho lắm khiến Jin Sol lấy làm lo lắng. Chính cô cũng không thể dễ dàng quên đi gương mặt người con gái gặp ở sảnh ban tối.

“Ae Ri... khóc phải không?”

Geon đặt chén rượu xuống, nụ cười chua chát thoáng qua trên môi.

“Cô ấy đang khổ sở vì bố mẹ thì phải. Suốt thời gian qua cô ấy đã luôn cố gắng chịu đựng, nhưng chuyện gia đình cứ rối tung cả lên.”

Jin Sol chỉ lẳng lặng gật đầu. Có vẻ Ae Ri gặp phải vấn đề gì đó về chuyện gia đình.

“Phải nghe những chuyện như vậy... Anh không mệt mỏi sao?”

Geon quay sang nhìn cô rồi bật cười.

“Thế còn cô thì sao? Cô không thấy phiền khi phải nghe chuyện của tôi sao?”

Jin Sol chẳng biết nên đáp như thế nào, cô cô giấu đi cảm xúc vừa dâng lên trong mắt. Bác chủ quán với qua vỉ nướng đặt giữa hai người một đĩa đồ nhắm còn bốc hơi nghi ngút. Băng ghế gỗ họ đang ngồi rất cứng nhưng Jin Sol không thấy quá khó chịu.

“Thật ra giờ tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi không rõ cảm xúc của mình dạo này liệu có giống dư âm từ thuở còn thích Ae Ri hay không...”

“Anh đừng cố tỏ ra không phải là được mà.”

“Không, không phải thế đâu. Cứ nhất định phải kết luận rạch ròi là yêu hay không sao?”

Geon bình thản đáp rồi rót thêm rượu vào hai chiếc chén rỗng.

“Tôi không thích đào sâu suy nghĩ nên từ mấy năm trước tôi đã không nghĩ về chuyện này nữa rồi. Cũng chẳng có gì phức tạp, có lẽ tôi đã quen dần. Cứ sống mà chẳng nghĩ ngợi gì thì ngày vẫn cứ trôi thôi.”

Thật kỳ lạ. Jin Sol luôn nghĩ soju chỉ đắng chứ chẳng ngon ngọt gì. Tuy nhiên chén soju uống cùng Geon đêm nay dường như lại có vị ngọt ngào. Ánh sáng từ ngọn đèn sợi đốt chiếu sáng gương mặt Geon, Jin Sol nhìn vào phần bóng hắt dưới cằm anh với tâm trạng xót xa.

“Tôi hỏi câu này được không? Anh đã che giấu tâm tư của mình và giữ bí mật chuyện ấy từ bao giờ vậy?”

Rốt cuộc anh đã một mình chịu đựng đau khổ trong bao lâu rồi? Sau một thoáng im lặng, Geon trả lời với vẻ thờ ơ.

“Từ hồi đi nghĩa vụ. Đơn vị tôi đóng quân ở Uijeongbu, còn Seon Woo thì ở tiền tuyến. Thịnh thoảng Ae Ri đến thăm chúng tôi, nhưng phải đến khi giải ngũ tôi mới biết chắc chắn. Rằng cô ấy chỉ ghé qua thăm tôi như một người bạn, còn với tên kia thì... Hai người họ đã trở thành người yêu mất rồi. Thế nên chắc từ khoảng tám năm trước?”

Giọng anh nhẹ tênh nhưng Jin Sol vẫn thấy đau lòng. Dù vậy cô vờ bình thản gật đầu rồi đổi chủ đề câu chuyện.

“Anh đóng quân ở Uijeongbu à. Tôi cũng từng đến đó khoảng hai lần rồi đấy.”

“A ha. Cái mối tình đầu đầy tiếc nuối của cô ấy hả?”

Thấy Geon thích thú trêu đùa, Jin Sol bật cười chua chát.

“Quả nhiên Gong Jin Sol cũng từng đi giày cao su* nhỉ. Trong số những gã tôi biết duy có Seon Woo là thằng được người yêu chờ đến cùng thôi đấy. Tên đó đúng là có phúc.”

Jin Sol bĩu môi.

“Gì chứ, vẫn còn người khác đó thôi. Cậu bình nhất phải viết bản kiểm điểm bằng những chiếc bút khác màu ấy.”

“Tên nhóc ấy cuối cùng cũng bị đá. Câu chuyện ấy đúng là không thể kể mà không rơi nước mắt.”

“Thật sao? Anh chẳng bảo cậu ấy yêu cô bạn gái lắm mà?”

Geon nhớ lại chuyện từ xưa xưa và bật cười. Jin Sol rất thích nhìn môi anh mở hé hé mỗi khi cười. Tiếng bác chủ quán thái hành bỏ vào nồi nước dùng udon xen lẫn tiếng xe cộ lướt qua bên ngoài đều đặn vang lên.

“Đương nhiên là vậy. Nhưng tình yêu ấy, cô có biết nó chớp nhoáng và nực cười thế nào không? Lý do mà tên nhóc ấy bị bỏ đá chỉ vì thế này thôi. Viết thư gửi cho bạn gái mà ngay từ câu đầu tiên cậu ta đã viết sai chính tả rồi.”

“Lỗi chính tả?”

“Đúng. Cái lỗi chính tả dễ đến bất ngờ. Cô gái kia chuyển lời rằng, cảm thấy vô cùng thất vọng nên không thể yêu cậu ta được.”

Jin Sol nhăn trán, nghiêng đầu.

“Chẳng nhẽ lại do lỗi chính tả thật.”

Geon láu lỉnh ra câu đố.

“Chà, để tôi đọc cô nghe nhé. Câu mào đầu bức thư thế này. *Màn đêm đen nhánh như mực*. Câu này có thể sai ở đâu nào?”

Jin Sol xoay ngược đầu đĩa thử viết lên tấm gỗ ép xe kéo của quán nhậu.

“Đen nhánh! Có lẽ cậu ta viết thành ‘đen lánh’ hả.”

“Sai! Hai từ ấy vẫn nhiều người dùng lẫn lộn, cậu ấy có sai cũng

chẳng mấy khác biệt.”

Jin Sol vẫn cầm đũa, vắt óc nghĩ ngợi một hồi. “Màn đêm đen nhánh như mực”, nếu không phải sai chỗ đó thì sai ở đâu được nhỉ? Chẳng nhẽ anh chàng kia viết là “như ngực” hay sao? Không có lẽ. Thấy Jin Sol thần người ra nghĩ, Geon bật cười.

“Cô không đoán ra đúng không? Để tôi viết ra cho nhé.”

Geon vội lấy cuộn giấy ăn để đằng xa rồi xé một mẩu. Đoạn rút cây bút bi trong túi áo khoác viết lên đó câu văn gây phiền phức kia và giơ ra trước mặt Jin Sol. Dưới ánh sáng của ngọn đèn sợi đốt, Jin Sol nhìn những con chữ được viết tháu nhưng rất đẹp ấy.

“Màn đêm đen nhánh như mực.”

Jin Sol phì cười, rồi ra chiều ái ngại.

“Ra thế. Đây là câu chuyện buồn. Tôi không nên cười mới phải.”

“Giờ cậu bạn ấy là cầu thủ bóng đá chơi trong một đội bóng doanh nghiệp. Cậu ấy chơi ở vị trí tiền vệ tấn công, mùa giải năm ngoái còn được nhận giải thưởng đấy. Cậu ấy yêu rồi cưới một cô gái hiền thực, có với nhau hai người con, một trai một gái và hiện vẫn đang sống hạnh phúc.”

“Vậy sao? Tốt quá rồi.”

Geon cũng cười rồi cố tình thờ dài.

“Chỉ vì một lỗi chính tả nhỏ nhoi mà không nhận ra trái tim cuồng nhiệt và tài năng của người con trai. Rõ là thứ tình yêu thiên cặn.”

Trước lời bông đùa của anh, Jin Sol mỉm cười chậm chậm lắc đầu.

“Cũng không hẳn. Là con gái, lại vừa bước qua tuổi 20. Ở cái tuổi

còn nhiều mộng mơ ấy, cũng có thể không thích con trai viết sai chính tả những từ đơn giản như vậy chứ. Người ta vẫn bị thu hút bởi những gã viết thư bay bướm dù chẳng có tài cán gì đấy thôi? Nên không thể đổ lỗi cho cô gái ấy được.”

Geon chống cằm nhìn Jin Sol nói một thôi một hồi. Ánh mắt sắp bóng dưới ánh đèn dịu dàng làm sao. Anh cười hiền hòa.

“Cô đang bênh vực cô gái kia thôi.”

Trái tim Jin Sol bỗng thắt lại. Cô rất thích buổi tối được ngồi cùng Geon, thích cả cái không gian chật hẹp này nữa. Bác chủ quán mở nắp nồi, hơi nóng và hơi nước tỏa ra nghi ngút. Dải bạt che gió được lật lên, hai người đàn ông bước vào trong quán cùng tiếng bước chân lạo xạo. Cô im lặng uống cạn chén rượu trong khi nghe tiếng chiếc ghế gỗ bị kéo trầy trên nền đường nhựa, tiếng họ gọi canh trai biển cùng soju.

Đột nhiên Jin Sol cảm thấy tò mò... Nếu giờ, ngay tại đây mà mình nói thích anh ấy thì anh ấy sẽ phản ứng thế nào nhỉ. Vào một đêm muộn giữa một bữa nhậu thoải mái, nếu nương theo cảm giác đã gần gũi nhau thêm đôi chút mà thành tình thì sao. Nhưng cô biết sự thật rằng bản thân sẽ không đời nào làm vậy. Cô không có đủ dũng khí nhường ấy.

“Cô đang nghĩ gì vậy?”

Geon hờ hững hỏi. Jin Sol mân mê góc tờ giấy ăn vẫn còn lưu nét chữ anh.

“Không... Tôi chẳng nghĩ gì cả.”

“Cuối tuần này đến nhà tôi chơi đi. Đến chơi nhân thể tìm tài liệu. Ông tôi hay nhắc Jin Sol lắm đấy.”

Cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Geon.

“Nhà ở phường Ihvva á? Tôi sao?”

“Sao nào. Cô thấy phiền à? Đến nhà người khác ấy?”

“Không phải thế.”

Jin Sol lắc đầu phủ nhận.

“Vậy thì đến nhé.”

Anh ấy đang mời mình sao. Dù với lý do là để tìm tài liệu nhưng việc anh thân mật mời cô đến nhà chơi như vậy không hiểu sao làm Jin Sol thấy vừa lạ lẫm mà cũng vừa biết ơn. Cô chẳng thể nhớ nổi lần gần đây nhất mình được mời đến nhà ai đó là từ bao giờ nữa. Thời gian qua cô đã sống cô độc như một hòn đảo ngoài xa.

Thời gian thấm thoát trôi, lúc hai người bước ra khỏi quán nhậu, biển quảng cáo của các tòa nhà đều đã tắt đèn, chỉ có đèn đường là còn đang chiếu sáng. Jin Sol khẽ phả hơi rượu vào bầu không khí lạnh giá của ban đêm. Hai má cô nóng bừng, mỗi khi có cơn gió thổi ngang qua tóc cô lại bay lất phất.

Họ đi qua một cửa hàng tối thui, thả bộ về phía chung cư Wooseong. Đang bước đi trên con đường với hàng cây lá rụng, đột nhiên Jin Sol tỉnh ngịch nói.

“Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, quả thực bị đá vì một lỗi chính tả có chút kỳ kỳ sao đó.”

“Thật ra không phải chỉ một lỗi mà những hai. Cả trong câu cuối thư cậu ta cũng viết sai nữa.”

Geon toét miệng cười.

“Cả câu cuối? Sai thế nào cơ?”

“Hình như trong ná thư đầu gửi em anh chỉ nói chuyện về anh thôi nhỉ.”

Cả hai cùng lúc phá lên cười. Tự bao giờ họ đã đến trước chung cư, đứng ở bậc cầu thang phía trước phòng bảo vệ mà chào tạm biệt nhau.

“Cảm ơn cô đã ra ngoài với tôi. Chắc cô mệt lắm rồi.”

“Không có gì đâu, tôi cũng thấy thú vị mà.”

“Chỉ thú vị thôi sao?”

Trong bóng tối, Jin Sol ngược lên nhìn chằm chằm gương mặt Geon. Ý anh ấy là sao nhỉ? Jin Sol không thể nào hiểu được những lời thỉnh thoảng Geon đột nhiên thốt ra. Đó có thể chỉ là câu bông đùa vô nghĩa nhưng cũng lại là lời khiến cô trần trọc đến tận khuya.

“Tôi vào nhà đây. Anh ngủ ngon nhé.”

Không rõ có hiểu lòng cô hay không, Geon chỉ cười rồi chạy vụt xuống cầu thang. Dõi theo bóng anh đi xa dần, cuối cùng Jin Sol cũng có thể hít sâu một hơi khí lạnh vào lồng ngực. Ánh trăng lạnh lẽo không kém cơn gió đêm trải xuống cả khu Mapo.

Đó là chiếc váy lâu lắm rồi Jin Sol mới lôi ra mặc. Tối thứ Bảy, ngồi bên bàn ăn nhà Geon ở phường Ihwa, Jin Sol cứ mãi bận tâm về cảm giác ngứa ngáy nơi bắp chân phía dưới chân váy. Ban đầu, cô định mặc quần jeans nhưng lại nghĩ đây là lần đầu tới chơi nhà Geon nên mới thay sang chân váy. Thoạt đầu khi nhìn thấy cô, Geon đã ngỡ ngàng ra mặt khiến Jin Sol lấy làm xấu hổ. Trông kỳ cục lắm sao? Chẳng có lý nào lại thế. Trên đường đi, cô đã liếc qua bộ dạng mình phản chiếu trong cửa kính trưng bày của cửa hiệu nọ nhưng từ

chiếc áo len màu xanh rêu cho đến áo khoác nhẹ trông đều rất hài hòa.

“Quý hóa quá, lâu lắm rồi nhà bác mới có khách đấy. Chỉ toàn mấy người lớn tuổi sống với nhau nên quanh quẽ lắm.”

Mẹ Geon đặt một đĩa thức ăn trông rất ngon miệng xuống trước mặt Jin Sol, vui vẻ bắt chuyện. Bà đã ngoài 50 tuổi, vóc người nhỏ bé, gương mặt rạng rỡ. Hẳn thời trẻ bà từng là mỹ nhân chứ chẳng đùa. Khi đứng cạnh nhau, bà cao đến ngực con trai, còn bố Geon, người mới chào hỏi qua loa ban nãy lại có vóc dáng cao lớn. Ông đã ngoài 60, có vẻ thuộc típ đàn ông kiệm lời và đạo mạo. Nghe Jin Sol chào, ông có chút ngượng ngùng rồi lảng lạng đi vào phòng riêng.

Khắp nơi trong nhà Geon đều thấm đẫm hơi thở của các thành viên đã cùng chung sống suốt ba mươi năm trời. Dù nữ chủ nhân có chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa cũng không thể che lấp được dấu vết thời gian vương lại đâu đây. Các loại đồ điện gia dụng xưa cũ giờ không dùng nữa được đặt trong hộp có in nhãn hiệu quen thuộc một thời, xếp chồng gọn gàng ở khoảng không trên bồn rửa và ở một góc bếp.

“Cháu mời cả nhà dùng bữa ạ.”

Jin Sol uống một ngụm trà lúa mạch ấm nóng rồi cầm thìa đưa lên. Có rất nhiều loại rau ăn kèm với món canh hầm xương chân bò. Có cả món cà tím hấp trộn cay mà cô yêu thích, và trên hết là cảm giác được uống trà lúa mạch và ăn một bữa cơm đúng nghĩa. Do đã quá quen với nước lọc ở chung cư và các nhà hàng hay sao mà cô quên mất rằng trà lúa mạch lại có hương vị nồng đậm đến thế.

“Sao lại có nhiều món ăn kèm thế này? Hôm nay chắc mẹ quá

sức rồi đây.”

Geon ngồi ở phía đối diện bàn ăn, cười tủm tỉm, bác gái lườm yêu con trai. Nhìn cảnh hai mẹ con tình cảm như thế Jin Soi không khỏi có chút ghen tị. Bên cạnh khay để riêng lọ muối và cốc nước ở một phía bàn ăn có một khung ảnh nho nhỏ. Trong ảnh là mấy đứa trẻ đang lăn lộn chơi trên một bãi cỏ xanh, có lẽ mới được chụp gần đây.

“Cháu nội bác đấy. Cả nhà sống cùng nhau cho đến năm ngoái thì gia đình chúng nó đi di dân...”

Qua giọng bác gái, Jin Sol có thể cảm nhận được niềm hãnh diện xen lẫn nỗi tiếc nuối vì phải rời xa những đứa cháu.

“Đây là hai bé sinh đôi ạ?”

“Không phải đâu, hai đứa sinh liền nhau đấy. Trông giống nhau như đúc nhỉ? Chẳng em thì cứng cáp hơn thằng anh. Mùa xuân năm sau nhất định bác phải sang thăm chúng nó mới được. Bảo con trai với con dâu bác về đây thì phiền phức lắm.”

Nói đoạn bà có vẻ tủi thân quay sang con trai giục giã.

“Mà sao con lại không có kỳ nghỉ nào thế hả? Lần này nhất định con phải xin nghỉ phép để đi cùng cả nhà đấy.”

“Công việc của con là vậy mà. Dồn hết vào một lần thu hay nhờ các PD khác đều khó lắm mẹ ơ.”

“Kể cả vậy đã hơn ba năm rồi mẹ không thấy con nghỉ phép lấy một lần. Chỉ là hai ba ngày nghỉ thôi mà.”

Trước vẻ mặt ỉu xiu của mẹ, anh vui vẻ gật đầu.

“Để con cố gắng sắp xếp.”

Hừm. Từ phía cửa bếp vang lên tiếng hắng giọng. Đó chính là ông Lee Pil Gwan, người này giờ cứ đi qua đi lại giữa phòng khách và phòng bếp ngó nghiêng.

“Cả nhà vẫn chưa ăn cơm xong à? Ờ ờ, cứ ăn từ từ thôi cũng được.”

Nói thì nói vậy nhưng ông cụ lại thấp thỏm chấp tay sau lưng rồi cứ đi qua đi lại trong nhà. Jin Sol bèn nhân cơ hội đặt thìa đĩa xuống rồi đi theo ông loanh quanh khắp nhà, chăm chú ngắm nhìn những chiến lợi phẩm từ thời xưa. Bắt đầu từ chiếc tủ trưng bày có màu sắc nặng nề án ngữ một góc phòng khách. Trong chiếc tủ được lắp cửa kính, mỗi ngăn lại bày đủ các món đồ của nước ngoài lạ lẫm và kỳ dị đã bạc màu.

“Đời là chiếc mặt nạ tui mang về từ Indonesia những năm 1950. Do bộ lạc Kalimantan thời ấy đói khát, nhưng không phải dùng tiền để mua đầu, mà đổi bằng hai bao thuốc lá hiệu Con chim xanh kia.”

“Ồ, vậy ạ...”

Đó là một chiếc mặt nạ gỗ chạm khắc rất tinh xảo, khó lòng đoán nổi biểu cảm trên mặt nạ là gì. Song họa tiết được thổ dân vẽ trên phần trán mặt nạ có lẽ vốn không phải là màu đỏ. Ông cụ tự tay mở cửa kính cho Jin Sol chạm vào món đồ trưng bày.

“Thứ này xuất hiện từ trước năm 1958 ấy. Vào thời đó người ta hút thuốc lá cuộn. Một bao có giá những 50 đồng. A, cô xem cả cái này nữa này.”

Ông cụ tự hào chỉ vào một mô hình thuyền buồm nằm ở ngăn dưới tủ trưng bày. Chiếc thuyền được làm tinh tế đến từng chi tiết,

trên cột buồm dựng giữa thuyền còn giăng cánh buồm rất công phu.

“Kỳ công quá ông ơi. Ông kiếm được món này ở đâu thế ạ?”

“Hô hô, không phải kiếm đâu đâu mà tui tự tay làm đấy. Trước kia một khi Lee Pil Gwan tôi đã ra tay thì không gì là không thể.”

Những món đồ kỷ niệm một thời đi biển của ông cụ tuy không hào nhoáng hút ngay ánh nhìn người xem nhưng lưu giữ dấu ấn của thời gian và được bảo quản cẩn thận khắp nơi trong nhà. Nhà của Geon là một căn nhà kiểu cổ với trần nhà cao và cửa sổ lớn, tường phòng khách ốp gỗ màu nâu đỏ được đánh vecni trông giống gỗ Meranti tối màu. Nền nhà bị mài nhẵn bóng mang lại cảm giác trơn trượt, đến độ có thể tưởng tượng khung cảnh hai anh em lớn lên trong căn nhà này thuở bé có lẽ từng giả vờ chơi trượt băng trên đó.

Tự bao giờ bóng tối đã bao trùm bốn cánh cửa lớn hướng ra ngoài vườn. Đã khoảng một tiếng trôi qua kể từ khi Jin Sol bắt đầu nghe ông Pil Gwang thuyết minh về các món đồ. Cuối cùng, ông mang đến một hộp nhạc cụ cũ được cất trong tủ quần áo và lấy ra một chiếc kèn trumpet. Ngồi cùng ông cụ trên ghế xô pha êm ái, Jin Sol nghiêm túc ngắm nhìn thứ nhạc cụ “nổi tiếng” trong dàn nhạc một thời.

Trong lúc đó, Geon nằm trên ghế xô pha dài ở phía đối diện, chân vắt lên thành ghế và đọc sách. Có lần, khi ánh mắt hai người tình cờ chạm nhau, nụ cười “ngọt ngào” lấp lánh trong đồng tử Geon khiến Jin Sol phải nhìn anh chăm chú một hồi. Những câu chuyện hồi tưởng về một thời quá khứ của ông cụ Lee Pil Gwang cứ nối tiếp nhau như những con sóng xô vào cảng biển. Cuối cùng, mẹ Geon phải từ phòng ngủ bước ra can ngăn bố chồng.

“Bố ơ, đã muộn quá rồi. Không phải biên kịch Gong đến vì tập tài liệu gì đó hay sao ạ?”

“Đúng rồi, đúng rồi. Những bài báo được cắt ra! Tui nói dài quá rồi. Cô đợi tôi một lát nhé. Tôi đi lấy cho cô ngay đợi.”

Ông cụ đứng bật dậy xăng xái đi vào phòng lấy tài liệu, trong khi bà mẹ quay sang mắng cậu con trai.

“Sao con lại tiếp đãi khách như thế hả. Biết là nếu không ngăn ông lại thì ông sẽ còn nói chuyện đến nửa đêm mà con cứ bỏ mặc biên kịch Gong như thế?”

Geon đặt cuốn sách đang đọc dở xuống phì cười.

“Phải có cơ hội thì con mới xen vào được chứ. Ông là fan của cái cô này, cứ nói không ngớt như thế con biết chen vào lúc nào?”

“Hừ, chỉ giỏi khua môi múa mép. Con giống y hệt ông con đấy!”

Bà đánh bốp vào đầu gối của Geon rồi quay sang nhẹ nhàng nói với Jin Sol.

“Giờ chính là cơ hội tốt đó. Cháu nhanh đi tắm rửa thay quần áo đi. Muộn rồi còn phải nghỉ ngơi chứ, công việc thì cứ để ngày mai cùng làm với thằng nhóc này.”

Jin Sol lấy làm lạ. Bác ấy nói mình đi thay quần áo sao?

“Cháu về nhà ngay đây thôi nên không sao đâu bác. Cháu mặc thế này là thoải mái rồi ạ.”

“Hả? Bác nghe nói tối nay cháu ngủ lại đây cơ mà.”

Geon đặt cuốn sách xuống bàn ngáp một cái, thản nhiên chêm vào.

“Đúng đấy, ngủ lại đêm nay đi. Ông tôi có đến hơn năm cuốn sổ

sưu tầm các bài báo như thế cơ. Không thể phân loại chúng chỉ trong một hai tiếng đồng hồ, mà mang cả thùng đi thì nặng lắm. Đợi sáng mai rồi tôi và cô cùng nhau lọc.”

Thấy Jin Sol bối rối ngập ngừng, mẹ Geon quan sát hai người với ánh mắt tò mò như trẻ nhỏ. Dưới ánh đèn không quá sáng của phòng khách đang diễn ra cuộc đấu trí giữa hai người. Jin Sol đưa mắt nhìn về phía mẹ Geon, nở nụ cười ngượng ngùng.

“Cháu làm phiền cả nhà mất ạ...”

“Ôi trời, phiền gì mà phiền. Con trai lớn nhà bác đi rồi nên trong nhà có tận hai phòng trống. Cháu cứ thoải mái coi đây như ở nhà nhé.”

Những nếp nhăn nhỏ hiện lên quanh mắt khi mẹ Geon mỉm cười tạo ấn tượng bà là người vô cùng ấm áp. Trong vô thức, tâm trạng căng thẳng của Jin Sol cũng dịu xuống. Giọng bác gái nghe triu mến đầy quan tâm. Thật sự làm vậy cũng được sao? Đây là lần đầu tiên cô đến thăm nhà người khác rồi ngủ lại luôn. Thấy ông cụ Lee ôm một cuốn sổ tập hợp các bài báo và tranh ảnh dày cộp phủ đầy bụi trở ra, mẹ Geon bèn thúc vào mạng sườn Jin Sol, cố tình nói lớn.

“Thứ Bảy mà cháu phải làm việc đến muộn rồi ghé chơi nên chắc mệt lắm rồi. Đi theo bác, bác chỉ phòng nghỉ cho.”

Trong lúc bối rối, bác gái đã túm luôn lấy cánh tay Jin Sol kéo cô đứng dậy, đôi mắt dưới cặp lông mày bạc trắng của ông cụ tròn xoe.

“Không, sao lại thế được, chúng ta phải cùng xem chứ?”

“Bố ơ, các cháu nó đã quyết định ngày mai sẽ xem rồi ạ.”

Mẹ Geon bật cười vui vẻ, nắm tay dẫn Jin Sol ra khỏi phòng

khách, đưa cô đến một căn phòng nhỏ mở ra sân sau. Trên lối đi ngắn gọi là hành lang dẫn đến phòng chứa đồ có hai căn phòng nằm đối diện.

“Vì nhà bác xây từ lâu rồi nên hình thức không bắt mắt nhỉ? Chỉ được cái rộng rãi thôi, với gió lùa khá mạnh đấy.”

Bác gái vừa nói vừa đóng chặt cánh cửa sổ lớn ở phòng dành cho Jin Sol. Trái với sàn nhà nóng rực nhờ hệ thống sàn sưởi, không khí trong phòng hơi lạnh lạnh nhưng Jin Sol cảm thấy rất ấm lòng. Trong phòng kê chiếc giường hai tầng hắt trước đây dành cho trẻ nhỏ, trên đệm tầng dưới đặt một bộ áo phông và quần thể thao để Jin Sol thay. Có lẽ là quần áo của mẹ Geon.

“Nhỡ ông thất vọng thì sao ạ?”

Jin Sol cầm lấy bộ quần áo, cười nói.

“Không sao đâu. Mà bố chồng bác cũng phải đi ngủ sớm nữa. Trước đây thì không sao nhưng mấy tháng trước ông vừa trải qua một ca đại phẫu. Nhờ thể chất khỏe mạnh nên ông mới đi lại bình thường được thế đấy... Nhưng cả nhà vẫn nơm nớp lắm, dù sao ông cụ cũng đã ngoài 80 rồi.”

“Ra là thế ạ...”

Mẹ Geon lấy một bộ chăn và ga trải giường từ trong tủ ra, rồi bắt đầu trải lên trên đệm. Jin Sol cũng phụ giúp một tay.

“Cháu cảm ơn bác ạ.”

“Cảm ơn gì cơ chứ. Cháu cứ nghỉ ngơi thoải mái nhé, mai lại gặp.”

Sau khi bác gái rời đi, Jin Sol hiếu kỳ mở hé cánh cửa kính đã

được màn đêm nhuộm thẫm màu mực. Sau khi mắt dần quen với bóng tối mịt mờ, cô trông thấy những cây hoa thắp in mình trong bóng tối ở sân sau. Quang cảnh thật tĩnh mịch, trong đêm mùa thu chỉ nghe tiếng đám côn trùng đang trốn đâu đó trong lùm cỏ.

Cô đóng cửa sổ lại rồi nhìn quanh phòng một lượt. Đối diện cô là hai chiếc bàn học từng dành cho hai cậu cháu nhỏ của Geon. Ở một góc tủ trưng bày có đặt vài món đồ kỷ niệm cổ tương tự những thứ Jin Sol đã thấy trong phòng khách. Lư hương và giá nến đậm nét Đông Nam Á, hay cung và mũi tên cùn trông như một món đồ chơi, cả chiếc mũ thủy thủ đã sờn cũ v.v... Cô yên lặng ngồi trên ghế đợi bản thân thích nghi với cảm giác trong căn phòng này. Dù khung cảnh còn lạ lẫm nhưng cô không thấy phiền lòng chút nào.

Đột nhiên, cô phát hiện ra tập thơ của Geon giữa những cuốn sách được xếp trên giá. Đó là tập thơ cô đã đọc đi đọc lại những mấy lần, vậy mà vẫn thấy mới lạ khi bắt gặp nó ở đây. Cô có cảm giác như hương vị của anh càng nồng đậm hơn ở khoảng cách này. Cô mở tập thơ ra. Đập vào mắt Jin Sol là nét chữ của Geon ở trang ba. Trông vừa giống thơ mà cũng vừa giống một lời ghi chú.

Em, trái tim như nàng Xuân Hương*

Mong rằng tình yêu của em sẽ luôn bình an,

Vì chỉ vậy thì tình yêu của tôi mới được bình an.

Lặng nhìn những dòng chữ Geon đã viết... Cõi lòng Jin Sol cảm thấy khác lạ. Trái tim cô đau rát như bị kim đâm. Một bức thư ngắn không đề tên người nhận. Mà có lẽ là không thể trao tới tay người ấy.

Dù sao thì đây cũng là những dòng chữ riêng tư đáng lẽ không nên đọc, cô cố xua đi cảm giác chua xót rồi lẳng lặng đặt tập thơ trở lại vị trí ban đầu. Cốc cốc. Tiếng gõ cửa vang lên.

“... Vâng.”

Geon đã thay sang bộ đồ thoải mái, anh đứng dựa cửa tinh nghịch vung vẩy một chiếc bàn chải chưa bóc vỏ.

“Giao bàn chải đánh răng đây. Cô thấy có gì bất tiện không?”

“Không đâu. Cảm ơn anh.”

Sau khi đã đưa bàn chải, Geon vẫn không rời phòng và tiếp tục đứng dựa cửa. Thấy Jin Sol chăm chú nhìn mình như đang đặt câu hỏi, anh xoa xoa trán về ngượng ngùng.

“Tôi đang định xem phim.”

Jin Sol cũng bật cười khế.

Phòng của Geon nằm ngay phía đối diện lối đi. Trong lúc anh bỏ cuộn băng video vào máy VTR và chờ nó khởi động, Jin Sol một mình chiếm cứ chiếc xô pha đôi kê dựa tường. Geon chậm chân phải ngồi dưới sàn nhà, anh duỗi chân dựa lưng vào ghế bắt đầu xem phim. Trên sàn đặt một đĩa lạc và quả hồ trăn lấy trong bếp để ăn cho vui miệng.

Sau phần chạy tiêu đề phim, đang lúc chuẩn bị bước vào câu chuyện chính thức, Jin Sol vươn tay về phía đĩa lạc thì sượt phải mu bàn tay Geon.

“Chúng ta chơi oẳn tù tì đi.”

“... Tại sao?”

“Thì cứ chơi đi.”

Jin Sol đành làm theo anh. Geon ra lá, còn Jin Sol ra búa. Anh tinh quái cười khùng khục rồi đặt đĩa lạc lên đầu gối cô.

“Cô Jin Sol bóc hết vỏ chỗ này đi. Người thua phải bóc vỏ, còn người thắng chỉ việc ăn thôi.”

Jin Sol lừ mắt nhìn anh, vẻ như cạ lời.

“Đồ đáng ghét.”

“Sao cơ? Cũng có phải mưu mẹo thủ đoạn gì đâu.”

Geon vui vẻ xoay đầu về phía màn hình tivi. Không còn cách nào khác, Jin Sol đành để đĩa lạc và hồ trăn lên đầu gối, vừa tách vỏ vừa xem phim. Thỉnh thoảng Geon lại đưa tay lên lấy nhân hạt đã được bóc sẵn. Một lát sau, Jin Sol đặt đĩa lạc và hồ trăn đã được bóc sạch vỏ xuống sàn rồi ôm chiếc gối dựa êm ái vào lòng, thoải mái ngả người vào ghế xô pha.

A, mình chăm chỉ bóc vỏ quá thì phải? Tự dưng thấy hơi buồn ngủ. Ở bên anh dù hồi hộp thấy rõ, nhưng cô đồng thời cũng thấy rất ấm áp và hơi hơi hạnh phúc nữa. Và... buồn. Tại sao nhỉ? Cô không muốn nghĩ về điều đó. Cô không muốn tìm hiểu cụ thể lý do mình muộn phiền. Chỉ là, cảm giác hiện giờ thật tuyệt, cô muốn cứ mãi bình yên như thế này. Dù đã buồn ngủ nhưng Jin Sol chỉ âm thầm dụi mắt mà không đi về căn phòng đối diện. Cô muốn được ở bên anh lâu hơn.

Geon nhận ra phía sau im ắng khác thường nên quay lại nhìn. Jin Sol đang ôm gối dựa, ngả đầu vào tay vịn ghế chìm vào giấc ngủ. Vẻ dè chừng và giấu mình ngày thường đột nhiên biến mất, trước mắt anh giờ chỉ hiện hữu một cô gái đang thiếp đi hết sức thư thái. Có lẽ đây là lần đầu tiên Geon được thấy dáng vẻ cô khi đã hạ hoàn

toàn hàng rào phòng vệ nên anh cảm thấy ít nhiều kỳ diệu, cứ ngắm mãi gương mặt đang say ngủ của Jin Sol.

Geon phân vân không biết có nên đánh thức cô dậy rồi đưa cô về căn phòng đối diện hay không, nhưng rồi anh đem một chiếc chăn ra đắp cho cô. Trong cơn mơ màng, Jin Sol lăm bằm gì đó rồi hơi cựa người. Để cô không bị chói mắt, Geon tắt công tắc đèn huỳnh quang rồi ngồi dựa vào ghế xô pha như cũ. Bộ phim đen trắng đang chiếu là một tác phẩm Geon rất thích nên trước đây có ghi băng lại. Dù có xem đi xem lại bao nhiêu lần chẳng nữa anh vẫn thấy nó vô cùng thú vị, nhưng khi Jin Sol ngủ mất và phải xem một mình, anh lại chẳng còn chút hứng thú nào nữa. Kỳ lạ làm sao.

Thế rồi... đã bao lâu rồi nhỉ. Jin Sol mở mắt và cảm giác như mình vừa bước ra từ một giấc mơ. Đèn huỳnh quang đã tắt, chỉ còn ánh sáng xanh từ màn hình tivi lan khắp căn phòng như một làn sóng. Geon dựa đầu vào ghế xô pha, khoanh tay ngủ gật. Có lẽ anh đã xem hết bộ phim một mình.

Jin Sol lẳng lẳng ngắm nhìn Geon đang say giấc nồng. Đoạn, cô đưa tay gật nhẹ sợi tóc che trước trán anh. Đây là mơ hay thực nhỉ. Mình nên tỉnh dậy hay nên chìm vào giấc mơ này thêm chút nữa đây... Đáng vẻ anh khi say ngủ không chút phòng bị mới đẹp làm sao, vậy mà trước giờ cô không hề biết. Chỉ năm phút, à không, mười phút thôi, mình sẽ ngắm anh ấy ngủ rồi về phòng bên kia. Người đàn ông khiến cô hết yêu lại ghét đến mười hai lần trong một ngày này. Jin Sol thỏa thích ngắm nhìn Geon đã cởi bỏ lớp vũ trang trên mình.

Xen lẫn âm thanh lạo xạo phát ra từ tivi là tiếng côn trùng, hình

như là đế, rúc lên không ngừng nghỉ trong bụi cỏ ngoài cửa sổ. Lại thêm cả cơn gió đêm thổi từ núi xuống đập lách cách vào kính cửa. Đó là một đêm mà đầu đó trong lòng Jin Sol như có một chú sâu nhỏ bò đến thì thào mãi không thôi.

“Dậy đi nào. Còn phải đi nhật ngân hạnh nữa.”

Giọng nói vang rền khiến Jin Sol giật thót mình, cô tung chăn bật dậy, ông cụ Lee đứng ở cửa, trông mặt còn ngạc nhiên hơn cả cô.

“Ơ, biên kịch Gong ngủ ở phòng này sao?”

“A, cháu...”

Cánh cửa đối diện bật mở, Geon đưa tay vò mái đầu rối như tổ quạ bước ra.

“Cháu ngủ ở đây này ông ơ.”

Ông cụ cứ nhìn qua nhìn lại hai người trẻ tuổi rồi chấp tay ra sau, hắng giọng.

“Hừm, dù có đổi phòng thì nam nữ cũng thụ thụ bất thân. Hai đứa nhanh nhanh đi rửa mặt rồi còn ra nhật ngân hạnh nào!”

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, Geon đang ngáp nhưng vẫn nở nụ cười mệt mỏi. Jin Sol cảm thấy có chút tuyệt vọng. Đây không phải là ảo giác trong mơ nữa rồi. Người đàn ông đầu tổ quạ kia lại có thể trông đẹp trai đến vậy. Thật là nẫu ruột.

Trước bữa sáng ngày cuối tuần có lẽ là thời gian cả gia đình tập thể dục. Khi cô ra sân, bố của Geon đã mặc một bộ đồ thể thao và đang tưới vườn hoa. Bộ quần áo trông rất quen mắt, Jin Sol đã từng thấy nó ở buổi dã ngoại lần trước. Trông vậy mới nhận ra bộ đồ thể thao mà Geon đang mặc cũng chính là bộ đồ anh cho cô mượn khi

ấy.

“A, tôi biết rồi.”

“Biết gì cơ?”

“Lần trước đi dã ngoại, anh mang theo hai bộ đồ thể thao. Hóa ra đây là thời trang của cả gia đình anh. Ở nhà anh có nhiều đồ thể thao lắm à?”

“Ha ha, đúng thế đấy.”

Ra khỏi cổng nhà, trái trước mắt họ là dãy núi mùa thu nằm ở đầu kia con hẻm nhỏ. Vài đám mây bay lơ lửng trên bầu trời, cơn gió thổi tới mang theo cả hơi ẩm. Trong mùi bùn đất ẩm ướt từ trên núi ulla xuống, hai cây ngân hạnh mọc ở góc hàng rào nhà Geon trổ đầy trái chín vàng. Geon ngẩng đầu lên ước lượng đám quả lủng lẳng trên cành rồi lau bầu đùa.

“Mới sáng Chủ nhật mà đã phải đi cướp ngân hàng thế này rồi, nên là mạnh ai nấy làm thôi.”

Jin Sol vừa cười vừa bắt đầu nhặt những trái ngân hạnh rơi dưới đất cho vào bao. Thứ mùi khó chịu tỏa ra từ vỏ ngân hạnh giống như mùi phân xanh ở những cánh đồng vùng nông thôn xộc thẳng lên mũi cô. Geon giơ cây chổi dài dùng để quét sân ulla qua đám cành cây làm các trái ngân hạnh rào rào rụng xuống, đập cả vào đầu và vai Jin Sol. Này! Cô la lên bất mãn, còn Geon chỉ cười.

Ông cụ Lee đứng bên lề con dốc dẫn lên núi nghiêm túc tập bài thể dục tay không, hết nâng chân nhấc tay rồi lại hạ xuống. Đang mãi mê nhặt trái ngân hạnh bỏ bao, Jin Sol chợt dừng lại duỗi lưng. Đúng lúc đó, đập vào mắt cô là dãy hàng rào cao lớn trải dài cách nhà Geon chừng vài chục mét. Nhìn qua cũng thấy tuổi đời của nó

đã rất lâu rồi, nhà ai mà bề thế vậy nhỉ?

“Kia là công trình nào thế?”

Geon dừng tay, quay đầu nhìn theo hướng Jin Sol chỉ.

“Ihwajang đấy. Cô chưa đến đó bao giờ sao?”

“Đây là lần đầu tiên tôi đến khu này mà.”

Ihwajang mà mình mới chỉ nghe nói hóa ra nằm ở đây sao, Jin Sol nheo mắt cố nhìn qua dãy hàng rào dài. Đình mái nhà lợp ngói kiểu Hanok lấp ló nhô lên. Ra vậy nên khu này mới được gọi là phường Ihvva.

“Nơi đó với nhà tôi chỉ khác nhau chữ số cuối cùng trong số nhà thôi. Ihwajang là số 1-2 phường Ihwa. Vậy ăn sáng xong rồi cùng đi tham quan một chuyến nhé.”

“Phải nhật được một bao ngân hạnh rồi mới được đi chơi đấy nhé. Đừng chỉ nghĩ đến rủ rê con gái nhà người ta như thế chứ!”

Ngay lập tức giọng ông cụ vang lên, Geon nhú mày.

“Giờ thì tôi hiểu được nỗi lòng Kongjwi* rồi.”

Vừa nhật ngân hạnh Jin Sol vừa bụm miệng cười. Buổi sáng những ngày nghỉ, Jin Sol có thói quen ngủ nướng. Cô thường thức dậy khi mặt trời đã đứng bóng để bù cho những ngày phải ngủ muộn, nhưng dậy sớm và vận động như thế này có vẻ đem lại cảm giác sảng khoái hơn nhiều. Một buổi sáng nhưng nhức mũi bởi mùi đất trộn lẫn mùi cây và mùi trái ngân hạnh thoảng trong gió.

Ihwajang là dinh thự riêng của tổng thống Lee Seung Man* và phu nhân Francesca. Trong khu nhà Hanok cổ bình dị được xây dựng cách đây hơn 80 năm này, gian Jogakdang chính là nơi nội các đầu

tiên của Đại Hàn Dân Quốc được thành lập, bởi vậy mà Ihwajang còn là nơi lưu giữ rất nhiều những di vật thuộc thời kỳ đó. Geon và Jin Sol mặc đồ thể thao, cùng nhau đi bộ trên mảnh đất rộng lớn ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Dọc lối đi dạo giữa những tán cây cổ thụ đặt vô số ghế băng để du khách ngồi nghỉ chân.

Jin Sol thông thả đứng ngắm căn phòng nơi phu nhân Francesca đã sống cho đến lúc từ trần. Bà là con gái út của một thương gia ngoại quốc giàu có nhưng đã lựa chọn đi theo tình yêu định mệnh và kết thúc cuộc đời với tư cách một đệ nhất phu nhân nơi đất khách quê người. Trong phòng vẫn còn giữ nguyên từ chiếc bàn, hộp đựng nữ trang cho đến máy nướng bánh mì và chiếc cốc bà đã sử dụng từ khi rời quê hương Hawaii tới Hàn Quốc. Ở một góc phòng bà còn treo dòng chữ “Đồ lót có thể vá lại rồi mặc nhưng bên ngoài phải ăn mặc chỉnh tề” rất hợp với những giai thoại về lối sống giản dị của bà.

Khách đến tham quan nhân thể tản bộ sáng cuối tuần đang vừa tùm nập vừa ba chuyện trò vui vẻ vừa đi vòng quanh Ihwajang. Gió cuối thu thổi se se lạnh. Geon và Jin Sol ngồi cạnh nhau trên một băng ghế dưới gốc cây, lơ đãng quan sát mái hiên của những gian nhà Hanok cổ xưa và rừng phong Naksan đang dần thưa lá. Geon hào hứng mở lời.

“Hồi nhỏ ấy, tôi còn tưởng tổng thống Lee Seung Man là họ hàng còn tướng quân Lee Sun Shin* là tổ tiên nhà mình cơ đấy.”

“Thật á?”

“Ừ. Đã vậy ông tôi còn vờ kể như thân thiết lắm nên tôi cứ tưởng thật chứ. Đều là người họ Lee mà.”

Jin Sol nhoen cười.

“Chắc là khi biết đó không phải sự thật anh thất vọng lắm nhỉ.”

“Ờ thì, không đến mức thất vọng, chưa bằng lần đầu biết tới những chuyện kiểu như, tiến sĩ Lee Seung Man bị chỉ trích vì thuộc phe thân Nhật, tiết lộ bí mật về việc phân chia hai miền Nam Bắc, hay tướng quân Lee Sun Shin được thần tượng hóa trong thời kỳ độc tài quân sự.”

Nói rồi Geon bật cười ha hả. Jin Sol gật đầu tùm tùm cười.

“Cả nhà thơ Seo Jeong Ju* nữa chứ.”

“Đúng thế. Thơ của ông ấy đã làm lay động trái tim tôi... Nhưng quá khứ của một nhà thơ đích thực sao lại... Lần nào nói về mấy chuyện kiểu này tôi lại buồn ghê gớm.”

Hai người hướng mắt ngắm ánh nắng thu đang rải khắp khoảng sân Ihwajang. Có cảnh lê trữu xuống cạnh mái ngói đã ngả màu của chiếc đình nhỏ xinh trong khuôn viên khu nhà. Thoáng cái, nơi đây đã vắng bóng người, Jin Sol có cảm giác thời gian cũng như ngừng trôi.

“Năm tôi học lớp mười hai. Vào mùa hè nóng nực ấy... suốt hai tháng trời, anh trai tôi khi đó đang học trường Luật đã không về nhà.”

Geon lên tiếng, giọng anh đều đều.

“Một hôm, cảnh sát hình sự tìm đến nhà, hỏi vài chuyện về anh tôi rồi đi. Mấy ngày sau, vào một đêm tối đen như mực, anh tôi về nhà, mặt mũi đen nhẻm, có lẽ không được ăn uống tử tế nên trông gầy rộc hẳn. Anh tôi cởi áo khoác ngoài ra, thay vì áo dệt kim thì anh ấy mặc một chiếc áo phông, cô có biết trên áo ghi dòng chữ gì không?”

“Tôi chịu.”

“Tổ quốc là một.”

Hai người nhìn nhau, lặng lẽ mỉm cười.

“Khi ấy người vốn không uống được rượu như bố tôi đã uống rượu rồi gọi anh tôi ngồi xuống trước mặt và nói thế này. Bố biết con đang suy nghĩ điều gì nhưng... đừng ghi lên áo rằng Tổ quốc là một mà hãy sống và khắc sâu sự thật ấy vào trái tim con thôi được không? Đó là lần đầu tiên tôi thấy bố tôi rơi nước mắt.”

Bóng lưng một người kiếm lời chừng 60 tuổi đang tươi hoa khi cô bước ra ngoài sân ban sáng chợt hiện lên trước mắt. Nghe nói ông đang làm hiệu trưởng và còn vài năm nữa sẽ nghỉ hưu. Jin Sol tưởng tượng bộ dạng Geon dõi theo bố và anh trai vào đêm hôm đó. Chàng trai khi ấy 19 tuổi vẫn đang sống tại nơi này. Cảm giác cả gia đình chung sống ở một nơi suốt mấy chục năm trời sẽ như thế nào nhỉ... Chẳng hiểu sao tâm trạng Jin Sol trở nên mơ hồ, cô thần người chìm vào dòng suy nghĩ.

“Sao vậy, cô không định kể chuyện về mình à?”

Nghe Geon hỏi, Jin Sol quay sang nhìn anh. Ánh mắt hai người chạm nhau.

“Quê hương, cha mẹ, anh chị em. Cô chưa bao giờ kể về mấy chuyện đó còn gì.”

“... Vì anh có hỏi tôi đâu.”

“Thì giờ tôi đang hỏi đây.”

Jin Sol cay đắng dõi theo ánh nắng thu ấm áp đậu trên vai Geon, cùng nụ cười dịu dàng lướt qua khóe môi anh. Ánh nắng ấy, dường

như chỉ cần đưa tay ra là cô có thể với đến.

“Tôi sinh ra ở Chungju. Bố tôi mất sớm, còn mẹ tôi... Năm tôi 20 tuổi, bà đi bước nữa. Họ hàng khuyên mẹ đã một thân một mình nuôi con vào đại học rồi thì nhân lúc còn trẻ tái giá sớm ngày nào hay ngày ấy... Tôi cũng nghĩ đó là chuyện tốt.”

Geon im lặng, chăm chú nhìn cô.

“Tôi đã cùng mẹ đi chọn của hồi môn. Từ Chăn ga đến Hanbok. Giờ bà sống ở Daejeon, chắc đang bận rộn lo cho cậu con riêng của chồng năm nay thi đại học. Lần tôi gặp ở hôn lễ, thằng bé mới lên 8 thôi.”

Nói ra rồi, tâm trạng Jin Sol có chút kỳ lạ. Chuyện quá khứ không phải gặp ai cô cũng tông tốc thổ lộ, kể cả có ai hỏi cô cũng chỉ đáp ngắn gọn cho qua. Mà đến giờ cũng chỉ có phóng viên Han Ga Ram và biên kịch Choi từng hỏi vì sao cô không về quê vào những dịp lễ tết. Geon toét miệng cười đặt tay lên đầu Jin Sol nghịch ngợm khều rối tóc cô.

“Ái chà, Gong Jin Sol ngẫu ghê. Thế là cô đã tiễn mẹ về nhà chồng cơ đấy?”

“Vâng.”

Jin Sol cũng bật cười khúc khích. Geon nắm lấy khuỷu tay Jin Sol và đứng dậy khỏi ghế.

“Đi dạo công viên Naksan thôi. Rồi ghé cả quán mì lạnh siêu ngon nữa. Nhiều người còn phải bắt xe buýt từ ngoại thành để đến đó ăn đấy nên cô đừng có xem thường. Phải xếp hàng chờ tới lượt luôn đấy.”

Jin Sol bất ngờ bị kéo dậy theo, nói.

“Nhưng vừa ăn sáng mà.”

“Ày, mì lạnh là món tráng miệng thôi.”

Hai người rời khỏi Ihwajang và thông thả đi dọc theo đường thành dẫn tới công viên Naksan. Từ trên đỉnh đồi, trung tâm Seoul nằm ngay dưới bức tường thành chẳng khác nào hàng rào thu gọn vào tầm mắt họ. Dây thường xuân đã trút lá trông như đám mạng nhện màu nâu đang bám chằng chịt trên bức tường thành kéo dài đến tận Dongdaemun, ghế băng và đình nghỉ được đặt rải rác trên con đường đi dạo lát gạch đỏ trong công viên. Bước đi một lúc lâu trên con đường vương đầy lá rụng, Jin Sol lên tiếng.

“Anh có biết vì sao Naksan lại được gọi là Naksan không? Bởi trông nó giống lưng lạc đà đấy*.”

Geon bật cười như để khen ngợi Jin Sol.

“Cô bảo lần đầu đến khu này mà sao lại biết chuyện đó thế?”

“Vốn dĩ người chưa đến Hanyang* sẽ tỏ chuyện Hanyang hơn rồi. Tôi đã bảo mình đọc nhiều sách thể loại đó lắm mà. Như là cuốn *Seoul 600 năm* chẳng hạn.”

“Vậy sao Mapo lại được gọi là Mapo?”

“Bởi khu đó tuy là bến phà nhưng lại mọc rất nhiều cây bông. Chữ ‘Ma’ có nghĩa là ‘bông’ ấy.”

“A ha.”

Geon bật cười gật gù, đoạn dừng bước, chống khuỷu tay vào tường thành nhìn xuống khu trung tâm thành phố. Jin Sol cũng đứng cạnh anh ngắm nhìn nhịp sống hối hả bên dưới. Dưới chân họ, qua

khu đồi núi thấp là quang cảnh khu Daehakro càng xuống dưới càng dần biến đổi. Những tòa nhà trông nhỏ xíu và đám xe cộ chạy qua chạy lại đến chóng mặt. Những dãy nhà cao tầng cao dần về phía quận Jongno. Buổi sáng ngày nghỉ ở thành phố này vẫn giữ nguyên nhịp sống tất bật chẳng khác gì ngày thường. Trái lại, khoảnh khắc Jin Sol đứng tựa người vào tường thành hít thở không khí tràn ngập mùi hương rừng núi này mới thật khác thường và phi hiện thực làm sao.

Một cơn gió lạnh thổi qua hất tung mái tóc Jin Sol. Bầu trời thu cao vợi vợi phản chiếu trong mắt cô xanh ngời. Không một tí vết, cảm giác như thể có vòng kết giới giăng trên bầu trời Seoul. Đã mười hai năm trôi qua mà cô vẫn chỉ coi nơi đây như đất khách, nhưng hôm nay lần đầu tiên trong cuộc đời, Jin Sol cảm giác mình có một mái nhà dưới bầu trời Seoul này. Nơi đây dường như đã trở thành quê hương thứ hai của cô. Và Jin Sol nhận ra điều đó là bởi tình yêu đã tìm đến với cô.

Đôi lúc... những lời nói nằm ngoài dự đoán sẽ chiến thắng ý chí con người và buột ra ngoài miệng? Nỗi buồn dâng trào trong lồng ngực Jin Sol, cô nhìn Geon chăm chăm. Dường như cũng cảm nhận được ánh nhìn của Jin Sol, anh hờ hững quay lại. Geon nhướn mày vẻ thắc mắc. Jin Sol vẫn nhìn thẳng vào mắt anh và nói trong vô thức.

“Tôi... có chuyện này muốn nói với anh.”

Geon im lặng nhìn Jin Sol.

“Tôi... yêu anh.”

Ngay cả trong giây phút không thể tin nổi này, Jin Sol vẫn có thể

cảm nhận được bầu không khí trên núi trong lành đến mức nào. Tim cô đập thình thịch, hai tay đan vào nhau nhưng Jin Sol vẫn đứng đó không hề run rẩy. Thôi được. Cô tự nhủ. Thế là tỏ tình rồi. Tự túm cổ chân mình rồi. Dù phải nghe câu trả lời thế nào mình cũng chẳng có gì hối tiếc cả.

Geon bối rối ra mặt. Jin Sol nhận ra vô số cung bậc cảm xúc thoáng hiện lên rồi vụt biến mất trong ánh mắt anh. Có khi anh ấy đã biết về tình cảm của mình rồi cũng nên.

Geon im lặng nhìn Jin Sol, điềm điềm lên tiếng.

“Không biết chừng chỉ là cơn gió thoảng qua thôi.”

Một góc trái tim Jin Sol đau như cắt nhưng cô không đánh mất dũng khí mà nhỏ giọng nói.

“Có lẽ là vậy. Nhưng... tôi nghĩ tôi là người hiểu rõ trái tim mình nhất. Giờ tôi... mỗi khi đối diện với anh, tôi lại có cảm giác như vậy, rằng đó chính là yêu.”

Geon khẽ thở dài.

“Nói thật là. Giờ tôi còn không hiểu yêu là gì nữa. Giờ đây tôi vẫn chưa thể nhìn thấu lòng mình.”

Không khí im lặng bao trùm lên hai người. Làm sao bây giờ nhỉ? Nếu đúng như lời anh ấy nói, chỉ là cơn gió thoảng qua thôi thì tốt biết mấy. Giả như đó chỉ là cơn gió ngẩn ngủ chạm vào một cánh quạt chiếc cối xay gió bên trong mình rồi lướt qua mà thôi. Jin Sol cố điều chỉnh lại giọng nói.

“Tôi sẽ đợi, đến khi anh xác định được tình cảm của mình. Không lâu đâu... Nhanh thì chỉ vài tháng, còn lâu cũng không thể kéo dài lê

thê. Trường hợp anh đã suy nghĩ kỹ càng mà vẫn cho rằng đó không phải tình yêu... Tôi có thể điều tiết cảm xúc của mình. Sẽ không tốn nhiều thời gian đâu.”

“Cô sẽ mệt mỏi đấy...”

“Đó là việc của tôi, không sao hết. Đây là phần tôi phải cáng đáng mà.”

Geon dựa người vào tường thành, lẳng lặng nhìn xuống thành phố bên dưới. Suốt một hồi lâu anh không nói gì mà chỉ quay mặt đi, nên Jin Sol đứng cạnh cũng không thể cảm nhận được anh đang nghĩ gì. Cô yên lặng đứng chờ. Đoạn anh khó khăn mở lời.

“Cô cho tôi chút thời gian được không? Để tôi sắp xếp lại mọi chuyện. Tôi sẽ... thử lắng nghe trái tim mình.”

“... Được thôi.”

Jin Sol lặng lẽ gật đầu rồi cũng hướng ánh nhìn xuống khu trung tâm bên dưới. Biết bao suy tư âm thầm gào thét trong cô. May thay cơn gió thổi dọc theo sườn núi đã giúp xoa dịu những cảm xúc đang sôi sục trong lòng mà không thể bộc lộ ra ngoài ấy.

Jin Sol không thể đoán trước được tương lai. Nhưng cô tự nhủ, dù có chuyện gì cô cũng không bao giờ có suy nghĩ chán ghét Seoul nữa. Cô sẽ không coi những ký ức và kỷ niệm gắn với thành phố này là tồi tệ. Dù đó là quãng thời gian cô đơn và vất vả nhưng vì đây là thành phố cô gặp được người đàn ông ấy, cô sẽ không bao giờ ghét bỏ nó. Một sáng Chủ nhật khi trời đang độ thu chín. Ánh mặt trời phản chiếu lấp lóa trước thành Naksan.

CHƯƠNG 6

Thời gian dường như ngưng đọng mỗi khi đặt chân đến quán trà “Mở cửa vào ngày mưa”. Ngồi trong quán lắng nghe nhạc thiền như rót vào tai, người ta dễ có cảm giác mơ hồ không phân định được đang giữa ban ngày hay ban đêm.

Buổi chiều ngày nghỉ thứ hai của tháng Mười một. Jin Sol cùng Geon ghé qua Insadong từ ban ngày. Càng về cuối thu, hai người càng xích lại gần nhau từng chút một, đây không chỉ là cảm nhận của riêng Jin Sol. Hôm nay cũng vậy, sau khi ăn trưa ở gần công ty, hai người quyết định ghé qua đây vì cảm thấy cứ vậy chia tay sẽ thật tiếc nuối.

“Không biết trà táo tàu có hợp khẩu vị cô không?”

Ae Ri mang một tách trà bốc hơi nghi ngút đặt trước mặt Jin Sol và ngồi xuống phía đối diện. Jin Sol dùng thìa khuấy qua rồi nhấp một ngụm, trà ngon ngọt nhưng lại tỏa ra mùi vị giống như thuốc bắc.

“Rất ngon. Anh Seon Woo... đi du lịch ở đâu vậy?”

“Anh ấy nói sẽ đi đến nơi bàn chân dẫn lối. Nhưng tôi vẫn biết lộ trình đại khái. Hẳn giờ anh ấy đang ở nhà nghỉ của chú ruột ở núi Sobaek.”

Ae Ri nhún vai cười. Cô nói mỗi lần Seon Woo nổi hứng phiêu bạt, anh sẽ đi du lịch, ngắn thì nửa tháng, dài thì hai tháng không về.

Jin Sol cười bảo.

“Hắn cô nhớ anh ấy lắm.”

“Tôi cũng đang định tuần tới đi gặp anh ấy đây. Theo lời Seon Woo thì tầm đó sẽ có mưa sao băng. Seon Woo bảo đó sẽ là buổi diễn tráng lệ của vũ trụ, lần này không xem được sẽ phải đợi 33 năm nữa. Từ hồi trẻ anh ấy đã hẹn tôi cùng xem rồi.”

Ae Ri cười vui vẻ, vô tư để thêm.

“Cô cũng đòi Geon dẫn đi xem đi.”

Có tiếng lạch cạch vang lên từ phía kho cạnh bếp, Geon đeo găng tay, kéo ra một lò sưởi điện to đùng. Giờ là lúc quán trà cần bật hệ thống sưởi rồi.

“Phải lau bụi đi mới được. Lấy cho anh cái giẻ, Ae Ri.”

Jin Sol bình thản dõi theo Ae Ri chạy đi giặt hai tấm giẻ rồi ngồi xổm xuống cạnh Geon cùng lau bụi trên máy sưởi. Đoạn Ae Ri nói gì đó khiến Geon cười ha ha. Sau khi mở nắp lò và kiểm tra xem có dị vật mắc bên trong không, Geon cắm điện. Trong chốc lát, lò xo sáng rực lên và luồng nhiệt nóng đỏ tỏa ra từ chiếc lò hình trụ.

Rời mắt khỏi hai người họ, Jin Sol ngửi hương tách trà táo tàu và chậm rãi khuấy thìa. Cô có cảm giác việc tỏ tình bên thành Naksan hôm ấy như một lời nói dối vậy. Giống như quần áo bị phơi bạc phếch dưới ánh mặt trời, khoảnh khắc ấy Jin Sol đã hoàn toàn trải lòng không hề giấu giếm. Sau khi trở về, cô cũng lo lắng không biết sau này phải đối mặt với anh như thế nào, nhưng ngày qua ngày, quan hệ giữa hai người hóa ra không có vẻ gì là khó xử. Geon vẫn đối xử với Jin Sol thoải mái, khi gặp gỡ cô cũng vẫn ân cần như trước.

Thình thoảng, khi bóng đen bủa vây cõi lòng Jin Sol, cô lại nhớ tới lời hứa của Geon rằng sẽ thử lắng nghe trái tim mình. Anh ấy có đang suy nghĩ về điều đó không nhỉ? Chưa biết chừng anh ấy vẫn còn lưu luyến, liệu có phải anh đang giải quyết những tình cảm cũ hay không? Jin Sol muốn hỏi anh cho rõ nhưng cô quyết định không thúc ép Geon. Cô không muốn làm vậy, mà muốn cho Geon và cũng cho bản thân mình thêm khoảng trống để trái tim có thể dao động.

Quyết định chờ đợi câu trả lời theo hướng tích cực, Jin Sol khẽ thở hắt một hơi. Trên tường quán trà kín mít những dòng chữ viết tay. Trong số đó, cô chú ý tới một đoạn chữ viết loằng ngoằng như say nằm chính giữa.

Dường như chúng ta không dành cho nhau

Đừng để đến lần thứ tư

- Ba lần bắt đầu, ba lần kết thúc

Ae Ri rửa tay, lau qua bằng khăn khô rồi vẫn cầm theo chiếc khăn màu trắng quay lại chỗ ngồi. Đầu móng tay cô vẫn còn vương màu đỏ nhuộm hoa bóng nước.

“Hoa bóng nước cô nhuộm giữ được lâu nhỉ.”

Ae Ri xòe những ngón tay thon dài của mình ra, gật gù nhìn xuống.

“Vì tôi tiếc không cắt móng tay nên thế chẳng? Giờ đã chẳng còn lại bao nhiêu nữa rồi.”

Nụ cười trên môi chợt biến mất, Ae Ri như sực nhớ ra chuyện gì, lên tiếng xin lỗi Jin Sol.

“À đúng rồi. Lần trước, nghe nói cô có hẹn với Geon à? Hôm đó tôi không biết nên cứ thế đến mà không liên lạc gì trước.”

“Không phải cuộc hẹn quan trọng gì đâu. Tan làm chúng tôi định đi uống một chén thôi.”

“Thế thì cũng may... Thật sự là ngày hôm đó tôi rất mệt mỏi nên cũng chẳng nghĩ đến chuyện hỏi xem Geon có bận gì không.”

Ae Ri vô thức lau mặt bàn gỗ còn sạch với vẻ buồn bã. Cô khẽ thở dài.

“Vì lâu rồi tôi mới ghé về thăm nhà mà mẹ tôi lại nói mấy lời khó nghe. Mẹ kỳ vọng đứa con gái độc nhất có thể tài giỏi hơn nhưng tôi lại không được thế nên chắc bà thất vọng và buồn phiền lắm.”

Cô gái đang cầm củi lau chùi một cách vô nghĩa trước mặt Jin Sol mới mong manh làm sao.

“Cứ sống như bây giờ tôi thấy hạnh phúc rồi. Thực sự là vậy mà. Sao mẹ tôi lại không tin điều đó cơ chứ...”

“... Vì đó là nỗi lòng của những bậc làm cha làm mẹ.”

Jin Sol lẩm bẩm như nói một mình. Ae Ri cũng gật đầu nhưng nét mặt cô cho thấy đó là điều khó có thể chấp nhận.

“Tôi chẳng thể nói với Seon Woo được. Tôi không muốn cả anh ấy cũng đau lòng.”

Vì thế nên cô đem chuyện đau lòng tâm sự với người kia ư? Jin Sol thầm nhủ. Người kia cũng thế thôi, anh ấy cũng sẽ đau lòng. Cố nén xuống lời đã dâng tới tận cổ, Jin Sol nở nụ cười cay đắng. Geon giờ đang tháo lắp chỉnh lại quạt sưởi treo tường. Thái độ của Geon khi giúp đỡ Ae Ri vô cùng thân thuộc như thể đã ngấm vào máu, còn

với Ae Ri những việc làm này hẳn cũng hết sức tự nhiên.

“Giờ là mấy giờ rồi? vẫn chưa đến giờ sao?”

Xong xuôi mọi việc, Geon rửa tay và quay lại chỗ ngồi. Ae Ri nhìn lên đồng hồ treo ở quầy thu ngân, kêu lên “Thôi xong” rồi gõ tay lên trán.

“Xem đầu óc em này. Suýt thì quên chương trình phát lại.”

Ae Ri bước vội về phía bếp, mang ra một chiếc tivi di động cỡ nhỏ mà các hàng bán rong thường dùng. Cô đặt nó lên bàn, bật nút nguồn, đang là chương trình quảng cáo. Vì trong quán vẫn đang bật nhạc nên chắc phải chỉnh âm thanh hết cỡ mới nghe được, nhưng Ae Ri không mở to tiếng. Ở góc trên bên phải màn hình là tiêu đề chương trình sắp phát sóng. Jin Sol ngờ ngợ.

“*Jazz Concert?* Là chương trình của Ahn Hee Yeon đây mà?”

“Đúng rồi. Lúc nào con bé cũng cần nhắc bảo tôi phải chăm chỉ theo dõi chương trình, nhưng phải có thời gian thì mới xem được chứ.”

Ae Ri nhăn mũi cười. Geon ngồi cạnh Jin Sol, đổi tư thế quay sang phía tivi, tay phải vắt lên lưng ghế hết sức tự nhiên. Cánh tay anh chạm vào vai Jin Sol như thể đang bao bọc cô.

Màn hình chuyển cảnh, khi MC bắt đầu phần mở màn, âm thanh được bật lớn hơn. Nghệ sĩ nhạc Jazz khá nổi tiếng đang đảm nhận vai trò dẫn chương trình. Sau màn chào hỏi, nhóm nhạc công New Age bước ra sân khấu có đặt sẵn một chiếc piano, cúi đầu chào khán giả. Ae Ri hờ hững lắm bầm.

“Lời dẫn cũng tự nhiên đấy chứ.”

“Con bé đó, viết hay thế còn suốt ngày lải nhải bắt người khác theo dõi. Lúc nào cũng hỏi đã xem hay chưa phát phiền ra.”

Thấy Geon lạnh nhạt nhận xét, Ae Ri liền bảo vệ Hee Yeon, nhẹ nhàng trách anh.

“Đừng thế chứ, anh quan tâm đến nó một chút đi nào. Không thể coi thường ảnh hưởng của anh tới việc con bé vào đài phát thanh được. Từ hồi cấp ba nó đã leo đẹo theo anh còn gì.”

Geon nhìn chằm chằm Ae Ri, bật cười tỏ vẻ chán nản. Jin Sol có cảm giác kỳ cục, cô muốn lãng câu chuyện này đi.

“Ae Ri có vẻ thân với Hee Yeon nhỉ.”

“Ồ cô chưa biết à. Hee Yeon là em họ tôi đó. Nó là con gái của dì tôi.”

Câu trả lời ngoài dự đoán khiến Jin Sol hơi bất ngờ. Những việc đã xảy ra thoáng lướt qua tâm trí cô. Ra là vậy. Tự nhiên cô quay sang nhìn Geon nhưng anh trông thờ ơ không có biểu cảm gì. Cùng với tiếng chuông gió treo ở cửa ra vào, một nhóm khách bước vào quán trà, Ae Ri vội đứng dậy.

“Xin mời vào ạ.”

Trong khi Ae Ri cầm thực đơn ra tiếp khách, Geon đứng dậy mặc lại áo khoác.

“Chúng ta cũng đi thôi.”

“... Sớm vậy sao?”

Thấy phải đứng lên sớm hơn dự kiến nên Jin Sol hỏi lại. Geon ra hiệu với Ae Ri rằng mình phải đi. Ae Ri rào bước về phía cửa.

“Em đã bảo ở lại ăn tối rồi hãy đi mà. Anh hì hục giúp em cả buổi

rồi về luôn như thế, em ngại lắm.”

“Không sao đâu. Anh còn chút việc phải đi. Lần sau gặp nhé.”

Geon dịu dàng nói nhưng Ae Ri vẫn tỏ vẻ tiếc nuối.

“Lần sau gặp nhé, Jin Sol. Rảnh lại qua chơi với tôi nhé?”

“Chắc chắn rồi. Cảm ơn cô đã mời trà.”

Không hiểu sao nhìn vẻ man mác buồn của Ae Ri, Jin Sol có chút bận lòng. Hay vì thiếu mất Seon Woo vốn luôn bên cạnh nên cô ấy vậy nhỉ? Ngồi lại đây không có gì bất tiện, ăn tối cùng nhau cũng không phải không thể, nhưng chẳng hiểu sao cô cứ có cảm giác lạc lõng giữa hai người họ. Đi xuống cầu thang gỗ, ra khỏi con ngõ nhỏ, ánh nắng chiều cuối ngày đang buông trên phố Insadong.

“Đi đâu bây giờ?”

“Đi hoàn thành dự án ấp ủ của cô.”

Geon cười rạng rỡ, thản nhiên nắm lấy tay Jin Sol. Sánh bước cùng anh, trái tim Jin Sol không khỏi xao xuyến. Chiều ngày nghỉ, đường phố Insadong chật kín người. Trên các sạp hàng trải dọc con phố, những đôi giày rơm và đồ gốm, đồ lưu niệm được bày tùm tùm đang đón những tia nắng cuối cùng của buổi chiều tàn. Từ khi nào bầu trời đã nhuộm màu hoàng hôn.

“Tự nhiên sao anh lại nghĩ đến việc tới cung Changgyeong?”

Bước qua chân cầu Okcheon giữa dòng khách tham quan, Jin Sol lên tiếng hỏi. Dưới cây cột đá lâu đời, dòng nước nông hòa cùng ánh chiều vàng lấp lánh. Hai người tới đúng lúc cung chuẩn bị đóng cửa nên có lẽ cũng không có nhiều thời gian để tham quan. Hầu hết mọi người đã đi được một vòng, giờ đang quay trở lại cửa ra vào

Hwanghwamun.

“Thì là vì Jin Sol mà. Chúng ta phải ở đây đến khi trời tối.”

Geon nói như đùa làm Jin Sol khế bật cười.

“Vì cái tôi viết trong sổ ấy à?”

“Mục tiêu to lớn thế tôi làm sao quên được.”

Geon vui vẻ bước đi trên nền sân cung điện thanh vắng. Giữa lòng thành phố Seoul tấp nập vẫn tồn tại một không gian rộng và yên tĩnh thế này quả thật là một điều kỳ diệu. Trải qua bao năm tháng tựa cát bụi, cung Changgyeong vẫn tồn tại cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài qua một bức tường bao.

Họ đi qua điện Myeongjeong, nơi ngày xưa các văn võ bá quan xếp hàng hành lễ ngoài sân theo chức vụ, khi tới gần Sungmundang, những chiếc loa lắp trên thân cây khắp cung bắt đầu phát thông báo.

- Ban quản lý di tích xin thông báo. sắp tới giờ đóng cửa tham quan. Mong quý khách đang tham quan trong cung nhanh chóng di chuyển về phía cửa ra vào.

Thông báo liên tục được phát thêm khoảng ba bốn lần. Vài khách tới muộn như họ bắt đầu rào những bước chân lưu luyến, quay lại con đường vừa đi qua. Jin Sol lòng đầy tiếc nuối, vốn định bỏ lại phong cảnh đẹp tới mức không nỡ quay gót, nhưng Geon đã nắm lấy cánh tay cô.

“Tôi đã nói là không vội về mà? Đi theo tôi.”

Jin Sol tròn xoe mắt.

“Thật sao? Anh không đùa chứ?”

“Không hề.”

Geon dắt theo Jin Sol, bắt đầu chạy về phía tòa nhà mang phong cách Dancheong* ở hướng đối diện. Bất ngờ bị kéo đi, Jin Sol nửa cười nửa nhăn mặt hét lên.

“Đến bị phát hiện mất thôi!”

“Nếu chỉ có mình Gong Jin Sol thì mới bị!”

Geon tinh nghịch đùa cợt, khoảnh khắc ấy anh y chang một thiếu niên tràn đầy tự tin. Đi qua Binyangmun với những cây cột màu đỏ thẫm xếp thành hai hàng, tiến vào trong nội điện, một không gian tĩnh mịch và rộng lớn không dấu tích con người mở ra trước mắt họ. Mái hiên lợp ngói bát giác vẽ những đường cong hướng lên bầu trời chênh chếch ráng chiều, hàng phong đang mùa trút lá và cả hàng cây thường xanh đang rủ rỉ tâm sự rằng chúng đã đứng bảo vệ khu nội điện này từ rất lâu rồi. Những viên đá trắng lát sân cung nổi bật kỳ lạ giữa không gian thanh vắng trong buổi trời chiều nhá nhem.

“Không có... nơi nào để trốn cả. Bốn phương rộng lớn thế này mà chẳng có nơi nào.”

Cảm nhận quang cảnh vô cùng tĩnh mịch trước mắt, Jin Sol chậm chậm đi vòng quanh, miệng lẩm bẩm. Geon khẽ cười.

“Không có nơi nào để trốn sao? Sau lưng tôi có đấy.”

Giọng nói ấm áp của Geon khiến cõi lòng Jin Sol vốn đã lắng xuống lại dậy sóng. Geon quan sát xung quanh rồi kéo cô về phía cung điện hướng Bắc. Đây là điện Gyeongchun, dải cây thường xanh sau điện mọc san sát tới tận tường rào tạo nên một khu rừng nhỏ.

“Chúng ta cứ ở đây đợi tới khi trời tối. Cho đến khi họ đi tuần

xong.”

Hai người đi sâu vào giữa rừng cây và ngồi xuống cạnh nhau. Hình bóng hai con người rất đối tự nhiên hòa vào bóng tối lờ mờ, mùi đất và hương thơm đặc biệt tỏa ra từ cây cối xung quanh phảng phất khắp nơi họ ngồi.

Một lát sau, nhân viên quản lý đeo băng tay xuất hiện, đi một vòng kiểm tra kỹ càng khoảng sân điện Gyeongchun rồi rời đi. Cả sau khi nhân viên quản lý đi khỏi, họ vẫn ngồi trong khu rừng nhỏ kiên nhẫn đợi cho đến khi bóng tối buông xuống hẳn. Cuối cùng, lúc hai người thận trọng rời khỏi khu rừng, trong cung đã không còn lấy một bóng người và nghiêm nhiên trở thành thế giới của riêng họ.

“Lẩn trốn thành công?”

“Yes.”

Geon cười và dang rộng hai tay, Jin Sol vô cùng mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy anh. Như thể có phép thuật. Cô có thể ôm anh thế này mà không chút ngại ngùng. Phía trên trán Jin Sol, Geon cười rạng rỡ.

“Ôm nhau thế này. Chà, thích thật.”

Jin Sol cũng cười theo. Cung điện đã tối om nhưng phía ngoài tường rào, những tòa nhà chọc trời khu trung tâm thành phố vẫn đang sừng sững chiếu sáng tới tận chân trời. Không gian trong cung thấm đẫm một thứ ánh sáng mờ ảo không biết là ánh trăng hay ánh đèn báo hiệu treo trên các vòm cây.

Hai người nắm tay nhau, thong thả tản bộ trên con đường ban tối. Gió khá mạnh, nhưng Jin Sol không thấy lạnh chút nào. Cô chỉ cảm giác tòa cố cung về đêm dường như đã vô tình lãng quên dòng

chảy thời gian, và xây nên một bức màn trong hư không dành riêng cho hai người họ. Giữa tiếng bước chân lạo xạo, Jin Sol mở lời.

“Hồi bé, ở quê em có một trường Nho giáo. Bọn trẻ trong xóm hay lèn vào sân trường nô đùa, dù nếu để phát hiện sẽ bị đuổi... Nhưng một ngày nọ, có đứa nói thế này. Thực ra, những người đang sống trong ngôi trường đó đều nhìn thấy chúng ta. Duy có điều, ban đêm họ mới ra ngoài đi loanh quanh.”

Geon yên lặng lắng nghe.

“Với tâm hồn trẻ nhỏ thì đó là câu chuyện rất dễ gây tò mò. Ai sống ở đó? Liệu có phải ma không? Từ lúc đó, em nảy sinh ý muốn nhất định phải thử vào những nơi như cung điện hay trường Nho giáo vào ban đêm.”

Geon phì cười. Anh buông tay Jin Sol và vòng tay ôm vai cô.

“Gió lớn đấy. Cảm cúm dễ xâm nhập qua vai. Để anh chặn gió cho em.”

“Lần đầu tiên em nghe chuyện cúm xâm nhập qua vai đó.”

“Bà anh thường xuyên nói thế. Bà nói cảm cúm khi tìm đến sẽ gõ vào vai mình một cái. Như kiểu thông báo ‘Đến lượt ngươi rồi!’ vậy đó.”

Nghe tiếng cười thấp trầm của Geon, Jin Sol lấy làm hạnh phúc. Nơi bờ vai cô tiếp xúc với cánh tay anh ấm áp biết bao. Cảm giác hơi ấm từ người đi sát kế bên truyền sang thật dễ tan chảy. Có lẽ do thuở nhỏ không có dịp tiếp xúc với những bậc cao niên trong nhà mà Jin Sol rất thích nghe anh kể chuyện về ông bà.

“... Bà anh mất bao lâu rồi?”

“Khoảng mười năm? Bà lúc nào cũng bảo, nếu cháu được tái sinh trên cõi đời, hãy vẫn cứ là một đấng nam nhi. Là một người đàn ông, cháu có thể đi khắp chân trời góc bể như ông cháu.”

Jin Sol nở nụ cười.

“Có lẽ em hiểu phần nào ý bà muốn nói.”

Một cái đình nhỏ xinh hiện ra trong bóng tối. Ngay khi họ đặt chân lên những bậc thang gỗ cũ kỹ bước vào đình, làn gió đêm lạnh lẽo liền luồn qua khoảng không giữa những cột trụ to lớn dưới mái hiên được tô vẽ rực rỡ. Cảm thấy dường như không đâu thanh vắng hơn nơi đây, Jin Sol yên lặng đứng đón gió.

Nghe thấy bên cạnh đánh tách một tiếng, Jin Sol quay lại thấy Geon đang bật bật lửa soi mấy tấm biển treo bên trong đình. Bốn tấm biển treo theo hướng Đông Tây Nam Bắc hiện lên dưới ánh sáng của bật lửa. Anh lẩm bẩm đọc những chữ Hán được khắc năm chữ một trên bốn tấm biển.

Xuân thủy mãn tứ trạch

Hạ vân đa kỳ phong

Thu nguyệt dương minh huy

*Đông lĩnh tú cô tùng**

“... Tuyệt thật.”

“Đúng vậy. Có hết cả bốn mùa.”

Họ ngồi nghỉ trên sàn đình. Từ chỗ hai người ngồi có thể thu trọn lầu các của đại điện phía đối diện vào tầm mắt. Không hiểu sao, giây phút đó, Jin Sol bỗng có cảm giác như bản thân đã từng trong hoàn

cảnh thế này ở đâu đó rồi. Là ảo giác sao? Dù khó tin vào cái gọi là thuyết luân hồi nhưng cô vẫn hơi sờn da gà trước cảm giác kỳ lạ mà quen thuộc như đã từng trải qua này.

“Có lẽ vì đến đây, tâm hồn lắng dịu nên thế chẳng. Nghĩ đến những việc ganh đua mệt mỏi, những thứ không thể với đến trong đời... em lại thường tự an ủi mình, biết đâu sẽ có kiếp sau. Kiếp sau mình có thể làm tốt hơn. Có thể thực hiện những điều mình muốn.”

Geon trầm ngâm một lúc rồi thủng thẳng nói.

“Anh tiết lộ thiên cơ cho em nhé?”

Jin Sol tì má vào đầu gối, yên lặng nhìn Geon.

“Thật ra thuyết duy vật là đúng đấy. Cuộc đời chỉ có một thôi. Chết là sẽ quay về với cát bụi. Ngay trong cuộc đời này mà không đạt được điều mình muốn thì coi như chấm hết. Hẹn ước kiếp sau chỉ là chuyện nực cười thôi.”

“Anh chưa chết bao giờ làm sao biết được. Cũng có thể không phải mà...”

“Cứ cho rằng có luân hồi đi. Thế em có nhớ kiếp trước của mình không? Không nhớ gì hết đấy thôi. Tại sao phải nghĩ tới kiếp trước hay kiếp sau mà mình không thể biết, trong khi phải sống cho kiếp này.”

Tiếng cười nhạt của Geon nghe sao chua xót.

“Thật đấy, những điều mong muốn, em nhất định phải thực hiện hết trong kiếp này.”

Bất ngờ Jin Sol đưa tay lên gạt tóc anh. Geon quay đầu lại, hai người nhìn vào mắt nhau. Thoáng run rẩy nhỏ nhoi sượt qua trong

mắt cô.

“... Vậy em hôn anh được chứ?”

Một lời thủ thỉ bất ngờ. Geon nhìn cô đắm đắm, anh khẽ cười, ánh mắt phức tạp.

“Em hỏi anh đấy à? Không được.”

Trong lúc Jin Sol lặng người không nói thêm được lời nào, Geon từ từ ngả người về phía cô.

“... Đây là việc của anh.”

Nhìn bờ môi Geon đang dần tiến gần, Jin Sol nhắm mắt lại. Trong bóng tối, đôi môi ấm áp của anh chạm vào môi cô như lướt qua. Không hiểu sao lòng cô đau nhói... Cái chạm môi nhẹ đến không đủ để cảm nhận chứ đừng nói khiến trống ngực đập thình thịch. Cái chạm môi chỉ vương lại hơi ấm trong giây lát rồi biến mất như lời nói dối. Nỗi buồn như những gợn sóng lăn tăn lan rộng trong lòng khiến Jin Sol muốn khóc.

Geon cúi đầu cụng trán mình vào trán Jin Sol. Giá như cô có thể biết rõ tình cảm của anh. Giá như cô biết được ý nghĩa của nụ hôn vừa nãy, một nụ hôn chỉ đủ ấm áp và hữu hảo, một nụ hôn cần trọng, hết lòng nghĩ cho đối phương. Nhưng Jin Sol cảm nhận được tâm trạng bối rối ở người đàn ông này. Jin Sol muốn chìa tay ra kéo lấy anh nhưng không thể. Nếu như anh không tiến lại thì cô níu giữ có ích gì chứ.

Geon vẫn tựa vào trán Jin Sol và đắm chìm trong dòng suy nghĩ nào đó. Cuối cùng, không biết làm thế nào, anh lần lượt hôn lên trán, lên tóc người con gái đang không cả dấm thờ mạnh. Rồi đôi môi ấm áp ấy lại một lần nữa tìm đến môi Jin Sol. Và lần này, dừng hẳn lại.

Nụ hôn mềm mại, chậm rãi truyền đến sự ẩm ướt bên trong đôi môi. Cuối cùng ngay khi đôi môi Jin Sol hé ra, anh liền ôm lấy hai má cô và tiến sâu hơn vào khoang miệng. Tim cô bắt đầu đập như loạn nhịp, bàn tay bầu lầy bậc thang chặt hơn. Cô cảm nhận bàn tay anh đang giữ lấy cảm mình nóng bừng.

Đây là yêu sao?

Jin Sol tự vấn. Nụ hôn thứ hai này, là tình yêu của anh sao? Hay... đây chỉ là khoảnh khắc vụt sáng trong đêm tối nơi cung điện như được giăng kết giới này.

Nụ hôn chậm rãi kết thúc, Geon ngẩng đầu lên. Trong bóng tối không hề có lấy một ánh trăng le lói, Jin Sol ngược nhìn anh đầy thắc mắc. Dù có lẽ giờ vẫn chưa phải lúc hỏi rõ lòng anh nhưng cô không thể buông bỏ những câu hỏi buồn bã đang giăng kín trong lòng. Geon nhìn xuống cô.

“Em có nhớ anh từng nói, nếu tìm thấy người mình yêu, anh sẽ nắm chặt bàn tay người ấy rồi cùng đi bên nhau không?”

Jin Sol gật nhẹ đầu.

“Anh không phải kẻ ranh ma... Cả ngày nay anh đã chạm vào em suốt. Anh vòng tay qua vai em ở quán trà, rồi ôm em ở đây, bàn tay anh cứ vô thức tìm đến em.”

Geon thở dài, dịch người khỏi Jin Sol, đưa tay vuốt ngược tóc.

“Dạo gần đây bọn mình lúc nào cũng ở bên nhau. Buổi sáng gặp ở văn phòng, tan làm cũng dành thời gian cho nhau. Anh còn chiếm dụng cả thời gian viết bản thảo của em. Sáng nay cũng vậy, ngay từ lúc rời khỏi nhà... anh đã có ý nghĩ sẽ cùng Jin Sol thực hiện một việc em muốn làm. Một trong những điều mà em viết trong sổ tay,

thật tình.”

Geon cười ảo não, không hề quay lại nhìn cô.

“Anh không biết tình yêu là gì... nhưng nếu đây không phải là yêu thì là gì.”

Nước mắt đọng trên khóe mi Jin Sol như hạt sương. Dù không biết tình yêu là gì... nếu không phải tình yêu thì đây là gì. Nếu không phải tình yêu.

Jin Sol tựa cằm vào đầu gối, nhìn xuống những tảng đá trắng phía dưới bậc thang dẫn lên đình. Anh ấy đã bắt đầu yêu mình. Dù lo sợ nhưng cô vẫn rất hạnh phúc. Không hiểu sao tim cô lại đau thế này, nhưng dù là ảo tưởng hảo huyền, dù chỉ là ngọn gió thoảng qua chạm vào cánh cối xay gió đi chẳng nữa, cô muốn thử tin một lần. Nụ hôn của anh, cái ôm của anh. Tình yêu chớm nở của anh.

“Cậu bảo nhảy xuống từ bờ tường á? Cậu không bị thương chứ?”

“Ừ, tớ không sao cả.”

Nhà vệ sinh tầng mười sáu phảng phất mùi crezola khử trùng. Bên cạnh khung cửa kính có nắng rọi qua tấm ngăn là chỗ cô lao công thỉnh thoảng nghỉ ngơi. Nơi này cao hơn nền nhà một khoảng, trải cả thảm và nệm ngồi, là không gian tuyệt vời cho hai người trốn vào rì rào to nhỏ. Với tính cách tươm tất của cô lao công, dù ở cái góc chỉ bằng lòng bàn tay này cũng có vài bông hoa thừa từ quây tiếp tân được cắm vào một chai nước giải khát rỗng.

Nhớ lại cuộc đào thoát khỏi cung Changgyeong đêm hôm đó, Jin Sol không khép nổi miệng.

“Bờ tường nổi phía cung Changdeok thấp lắm, chỉ cao hơn đầu

người lớn một chút. Trèo lên cây rồi leo qua tường cũng khá chật vật nhưng lúc nhảy xuống, anh ấy ở dưới đỡ mình.”

“Ôi trời, lại còn khoe khoang này.”

Ga Ram khịt mũi, thích thú nhìn cô bạn thân đang rơi vào lưới tình. Dù không khỏi khâm phục Gong Jin Sol ngày thường nhút nhát là vậy mà dám thổ lộ tình cảm với người đàn ông kia, nhưng mặt khác cô cũng hơi lo lắng.

“Đến mức cậu nói yêu trước thì chắc một góc nào đó trong tim cậu cũng tin rằng chuyện tình này có thể sẽ đi đến đâu phải không? Cậu tin PD Geon cũng có cảm tình với mình chứ gì?”

Dựa lưng vào máy tạo hơi nước màu bạc lắp dưới cửa sổ, Jin Sol yên lặng gật đầu.

“Ừ. Nói thật thì... tớ nghĩ rằng anh ấy thích tớ.”

“Phải rồi. Dù cùng gặp gỡ nhưng thời điểm nảy sinh tình cảm của hai người sẽ khác nhau đấy. Người có cảm tình trước sẽ chịu thiệt một chút, nhưng mà dù sao cậu cũng đã lựa thời cơ xúc tiến rất ổn nên chắc không đến nỗi nào đâu. Cứ thử xem.”

Ga Ram nhếch môi cười, nói như cảnh cáo.

“Nhưng mà nhớ này. Tình yêu mà bất bình đẳng là không được. Phải công bằng giữa hai bên. Cậu không được là người chịu tổn thương đâu. Khoảng thời gian yêu đơn phương kéo dài không có gì là tốt cả. Tình yêu tuy là động lực nhưng yêu đơn phương lại là cuộc chiến hao tổn sức lực lắm. Cậu hiểu chứ?”

Jin Sol cười phì. Cô biết Ga Ram nói vậy xuất phát từ tấm lòng lo lắng cho mình nhưng làm gì đến mức ấy. Quan điểm mỗi người mỗi

khác mà. Jin Sol chỉ nghĩ như vậy.

Cùng với tiếng bước chân vội vã, biên kịch Choi bước vào nhà vệ sinh. Chị cau mày đứng trước bồn rửa mặt, lấy giấy ăn bịt miệng cố chịu đựng cơn buồn nôn và đợi nó qua đi. Sau đó chị mở vòi nước súc miệng.

“Tiền bối, chị khó chịu ở đâu à?”

Jin Sol thấy vậy liền hỏi thăm, biên kịch Choi đang trong tình trạng như vậy vẫn cười hèn hếch vẻ nham hiểm.

“Hắn là vậy rồi. Máy cô nàng chưa chồng chỉ nghĩ được đến thế thôi thì phải.”

“Chị nói gì thế?”

Ánh mắt Jin Sol và Ga Ram chạm nhau trong gương, cả hai cùng thốt lên.

“Chị có thai rồi sao?”

“Chính xác.”

Ga Ram nửa cười nửa đùa.

“Àu cũng là lẽ tự nhiên.”

“Con bé này, chúc mừng như thế đấy à?”

“Đúng là chuyện đáng chúc mừng, nhưng chị sắp bước sang tuổi bốn mươi còn gì. Đến tuổi này mà vẫn có con chứng tỏ tình cảm anh chị còn mặn nồng lắm.”

“Cứ tình cảm vợ chồng mặn nồng thì sẽ có thai à? Tại chị tránh thai thất bại đó. Dù chuyện thành ra thế này cũng tốt.”

Biên kịch Choi ghé hông ngồi lên bồn rửa mặt, tươi cười nhìn hai đồng nghiệp trẻ tuổi. Con trai đầu của chị đang học tiểu học nên

đưa thứ hai này sinh ra chắc kém anh nó khoảng chục tuổi.

“Nhưng cơ thể chị rõ ràng rất khác so với lần đầu. Đúng thật tuổi tác thì không ăn gian được. Bố bọn trẻ cứ giục chị nghỉ việc.”

“Vậy thì tốt rồi. Lấy có đó rồi mình nghỉ dài luôn.”

Ga Ram nhe nhớn xúi giục, nhưng biên kịch Choi gạt đi.

“Tốt nổi gì? Chị thừa biết lão ấy nhân dịp này rắp tâm bắt chị ở nhà. Nhưng mà hai đứa đang thì thầm bí mật gì ở trong này thế? Lại về Lee Geon đúng không?”

Jin Sol ngạc nhiên. Sao chị ấy lại biết được nhỉ? Biên kịch Choi nở nụ cười hiền hậu trêu chọc.

“Mọi người đều có tai có mắt cả. Nhìn mà không biết chắc, đang có tin đồn hai người hẹn hò đấy. Chúc mừng nhé. Bọn em đẹp đôi lắm.”

“... Chưa đến mức chính thức đâu chị.”

“Nội tình là vấn đề của hai người. Còn nhìn bên ngoài dẫu sao cũng đẹp đôi mà. Chị quý cả Jin Sol lẫn Lee Geon nên nghe chuyện hai người chị thấy rất ổn.”

Jin Sol lấy làm biết ơn vì cảm nhận được sự khích lệ từ tấm lòng ấm áp của biên kịch Choi. Ra là vậy... Cô miên man suy nghĩ trong lúc đi vào phòng biên kịch để in tài liệu buổi họp chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*. Chắc do mình và anh ấy dính với nhau suốt để chuẩn bị chương trình phát thanh đặc biệt nhân ngày kỷ niệm thành lập đài vào tuần trước, nên mới thành ra tin đồn cho mọi người như vậy. Ở cái đài này, vốn dĩ tin đồn về các cặp đôi sẽ lan nhanh như bản tin thời sự.

Nhưng vẫn có nơi tin đồn chưa kịp lan tới.

“Jin Sol! Chúng ta lái xe một vòng đi, tôi đổi xe mới rồi. Cô chưa nhìn thấy đúng không?”

Jin Sol đang leo cầu thang bộ tới phòng họp thì gặp ngay Hong Heon Pyo đứng trước thang máy tầng mười sáu giữa một đám nhân viên bộ phận kỹ thuật. Cô đã sớm biết gần đây anh ta vừa mua một chiếc ô tô đời mới. Một người phát cuồng về máy móc và ô tô như anh ta gặp ai cũng khoe khoang nên dù có đứng trước máy photo trong góc khuất cũng có thể nghe thấy hết.

“Làm sao bây giờ? Chắc tôi không đi được rồi.”

“Trời, sao vậy? Nếu không đi hai mình được, cô có bạn bè không? Bạn nào chưa lập gia đình ấy. Cùng đi cũng được mà.”

Jin Sol quá hiểu ý anh ta nên chỉ cười trừ. ủy viên Park đang chấp tay sau lưng đứng bên cạnh đạo mạo chỉ trích Hong Heon Pyo.

“Cái cậu này sao chẳng có ý tứ gì vậy? Ai lại nói với hoa đã có chủ như thế.”

Jin Sol đỏ bừng mặt. Cô không ngờ đến cả ủy viên kỹ thuật ngoài 60 tuổi cũng nghe được tin đồn. Chuyện từ bộ phận biên kịch lan truyền tới cả bộ phận kỹ thuật thì có nghĩa tất cả mọi người trong cơ quan đều biết hết rồi.

“Có chủ rồi ấy ạ?”

“Ờ, ý tôi là PD Lee Geon ấy.”

Hong Heon Pyo bàng hoàng quay ngoắt lại phía Jin Sol.

“Sao có thể! Không phải chứ, Jin Sol? Không thể nào.”

“Ai nói là không thể chứ?”

Một giọng thản nhiên cất lên như thể cứu viện. Geon cầm quyển sổ tay đi đến bên cạnh Jin Sol.

“Cái tên này, nói rõ ràng xem nào. Cậu với Jin Sol là một cặp thật hả?”

Geon cười phì, cùng lúc đó cửa thang máy kêu “Tinh!” rồi mở ra, anh chỉ tay.

“Tiền bối, thang máy kìa.”

“Giờ thang máy quan trọng sao?”

Ủy viên kỹ thuật bước vào thang máy trước, tắc lưỡi gọi nhân viên của mình.

“Này, Hong. Vào nhanh lên.”

“À, vâng!”

Hong Heon Pyo nhanh nhẹn bước vào thang máy nhưng vẫn không quên ném về phía Geon cái cau mày. Ngay trước khi cửa đóng lại, anh ta còn mấp máy khẩu hình: “Đồ phản bội!”

“... Tin đồn lan ra cả cơ quan rồi.”

Trong lúc đi lên cầu thang cùng Geon, Jin Sol hắng giọng. Cô lo anh sẽ phải bận tâm tới sự nhòm ngó của người khác.

“Anh cũng nghe nói rồi.”

Geon thoải mái đáp lại, khuôn mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Có vẻ anh chẳng hề bận tâm. Jin Sol che miệng bằng tập tài liệu, đi sau anh cười tủm tỉm. Thẳng thắn mà nói, giây phút này, cô rất hạnh phúc. Các đồng nghiệp trong phòng biên kịch chỉ chọc ghẹo một thời gian thôi, dài thì vài ngày. Hơi xấu hổ một chút cũng có sao chứ? Jin Sol muốn nói to rằng bản thân đang rất

vui và hạnh phúc.

Đặt tài liệu hộp lên mặt bàn ngoài sảnh, Jin Sol như thể sức nhớ ra điều gì, lấy ra một bức ảnh kẹp giữa cuốn sổ tay.

“Bức ảnh này bị lẫn trong mấy bài báo sưu tầm mình lọc ở phòng Ihwa. Nhưng nhìn thế nào cũng thấy hình như không phải ca sĩ. Có phải là ảnh bà nội anh không? Ảnh bà hồi còn trẻ hay sao ấy.”

Geon nhận tấm ảnh đen trắng to cỡ lòng bàn tay từ Jin Sol. Đó là hình một người phụ nữ mặc bộ Hanbok bằng vải nhung, gương mặt tròn trịa, phúc hậu. Geon nghiêng đầu nhìn chăm chú, đoạn lắc đầu.

“Ừm... Chắc chắn không phải bà anh. Mũi hay môi đều khác hoàn toàn. Hình như đây là người ông từng yêu năm xưa thì phải.”

“Chẳng có lẽ.”

“Không, đáng nghi lắm. Vì không thể đường hoàng cất vào album gia đình nên ông mới giấu ảnh trong đồng tài liệu sưu tầm. Anh hiểu ông mà.”

Jin Sol bật cười, Geon cũng cười rồi lật úp tấm ảnh lại. Như để giấu người phụ nữ nọ đi.

“Kỳ lạ thật. Người này chẳng hề đẹp hơn bà anh, không hiểu sao ông lại bỏ mặc người vợ đồng cam cộng khổ mà tơ tưởng bướm ong như thế nữa.”

“Thế đấy. Mà theo lời mẹ anh thì cháu trai thứ hai giống hệt ông.”

Lông mày Geon nhướng lên trước câu nói hờ hững của Jin Sol.

“Ý em là sao?”

“Chẳng sao cả. Chỉ là, mẹ anh đã nói như vậy thôi.” Jin Sol vờ

thần nhiên như không, lật lại tấm ảnh và đưa tập tài liệu đã in cho anh. Cô thầm cười khùng khục. Kiểm chuyện kiểu này thú vị thật. Geon không nói thêm gì, đá cốp vào chân Jin Sol ở dưới bàn.

“Đều quá đấy, Gong Jin Sol. Anh sẽ không dẫn em lên núi nữa.”

“Núi? Núi nào cơ?”

“Anh không định đưa em đi nữa thì em hỏi làm gì.”

“Nói em nghe đi mà.”

“Đến giờ họp rồi, biên kịch Gong. Trong khi tôi đọc cái này phiền cô yên lặng cho.”

Geon giận lấy mở tập tài liệu, tay chống mái đầu cắt ngắn chăm chú đọc xấp giấy tờ Jin Sol vừa in. Cô mỉm cười ngắm gương mặt nghiêng nghiêng đang mài tập trung của anh. Lúc chín chắn khi lại như thiếu niên, khi dịu dàng lúc lại tinh nghịch. Cô yêu tất cả những dáng vẻ này của Geon. Đến độ thấy như... mình bệnh nặng lắm rồi. Tình yêu của cô cứ thế lớn dần lên trong khi mùa thu đang dần trôi qua.

Sườn núi Sobaek giữa tháng Mười một hiện ra như một đường lằn đen khúc khuỷu trên bầu trời đêm. Nhanh hơn khu vực đồng bằng, không khí và nhiệt độ nơi đây làm con người ta có cảm giác mùa đông đang đến thật gần. Sau khi chuyển bằng thu âm chương trình, chiều muộn bọn họ mới xuất phát từ Seoul, lên tới trạm nghỉ núi Sobaek trời đã tối đen.

Geon đỗ xe vào bãi rồi cùng Jin Sol đi vào khu trạm nghỉ sáng đèn, mỗi người ăn một chiếc xúc xích tấm bột chiên. Vội đi nên bỏ bữa, giờ bụng họ đều đói. Trong khi Geon đi lấy cà phê, Jin Sol mở

điện thoại ra xem thời gian. 9 giờ 45 phút tối. Dù thế họ vẫn đến nơi sớm hơn dự kiến.

“Cho tôi xin một miếng xúc xích với.”

Một người đàn ông tiến lại gần thỉnh thoảng cất tiếng khiến Jin Sol giật bắn mình. Cô quay phắt đầu lại thì thấy một người râu mọc lún phún, tóc dài thướt đang tùm tùm đứng đó, bên cạnh là Ae Ri mặc đồ leo núi, đang lấy tay che miệng cười. Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Anh Seon Woo làm tôi giật cả mình. Hai người đã đến rồi cơ ạ?”

“Sợ hai người đến sớm nên bọn tôi đợi ở đây từ một tiếng trước rồi.”

Ae Ri đã đến nhà nghỉ Seon Woo đang ở từ vài ngày trước. Nghe nói đêm nay mưa sao băng sẽ rơi nhiều hơn hẳn mọi năm nên không chỉ những người trong ngành thiên văn học mà cả người thường đều đổ xô tới đây quan trắc. Ở thành phố nhiều ánh đèn không thể nào quan sát được hiện tượng này, vì vậy Geon và Jin Sol được Seon Woo rủ rê chạy tới tận núi Sobaek nhân thể làm chuyến leo núi.

“Này...”

Geon mang cà phê lại và chào bạn cọc lốc. Họ chia nhau uống hai cốc cà phê rồi lên xe của Geon, xuất phát từ trạm nghỉ. Theo chỉ dẫn của Seon Woo, chiếc xe rời khỏi trạm nghỉ khoảng 100 mét thì rẽ vào một con đường nhựa hẹp. Bóng đêm bao trùm không gian bên ngoài cửa kính. Trong ánh đèn pha, cây cối rậm rạp như đang tiến lại gần rồi lần lượt lùi về phía sau.

“Chú cậu khỏe chứ?”

“Vẫn vậy thôi... Nhà nghỉ khá cũ rồi nên chú ấy định một thời gian nữa xây mới lại. Lâu lắm rồi cậu mới đến nên chú ấy ngóng lắm đó.”

Nghe cuộc nói chuyện của hai người đàn ông ở hàng ghế trước, có vẻ Geon đã từng đến đây vài lần. Quang cảnh phía trước heo hút như thể ô tô không cách nào đi vào được nữa nhưng Seon Woo vẫn rất thông thạo dẫn đường. Gió núi lướt qua thân xe nghe ù ù.

Không lâu sau, họ dừng lại ở một mảnh sân nhà nghỉ nhỏ nhắn được chiếu sáng bởi ánh đèn ô tô. Đây có vẻ là điểm cuối xe có thể đi vào. Qua mái nhà nghỉ, các đỉnh núi thuộc dãy Sobaek mà chính Jin Sol cũng không biết tên đứng sừng sững trong bóng tối đầy hăm dọa. Cô lấy làm phục Seon Woo và Ae Ri vì đã đi bộ từ đây ra tận trạm nghỉ.

Cửa được mở ra, một chú chó lông vàng lững thững xuất hiện, theo sau là một người đàn ông luống tuổi tiến đến chào đón họ. Ông là chú của Seon Woo.

“Lee Geon! Thế này có phải quá đáng không hả? Bạn rộn đến thế à? Mấy năm rồi đấy, thật là.”

“Cháu xin lỗi. Chú vẫn khỏe chứ ạ?”

Geon cười bắt tay vị chủ nhà đã ngoại ngũ tuần. Ngoài ánh sáng từ chiếc đèn báo hiệu treo trên hiên nhà và cửa sổ hai căn phòng trong khu nhà ra, không gian xung quanh tối như hũ nút. Nếu như không có con người, hẳn nơi đây sẽ hoàn toàn chìm trong tịch mịch thăm thẳm.

Trong căn nhà gỗ một tầng, Jin Sol mở hành lý rồi vào nhà tắm rửa qua mặt mũi chân tay. Phòng đối diện có lẽ là nơi Seon Woo và

Ae Ri ở thời gian qua nhưng vì hai người đến nên chắc Ae Ri và Jin Sol sẽ ở cùng một phòng.

Không gian gần tấm biển nhà hàng đã nhuộm màu thời gian trông cũ kỹ nhưng lại đem tới cảm giác ấm áp. Sau khi họ dùng xong bữa tối muộn với món cơm trộn rau rừng do đích thân chủ nhà nghỉ và Seon Woo chuẩn bị đã là 11 giờ. Trang bị đầy đủ quần áo dày dặn, mũ lông, khăn quàng cổ, bốn người vội vàng ra sân nhà nghỉ.

“Nhìn bằng mắt thường cũng thấy được à? Em nghe người ta nói hình như núi Sobaek có đài thiên văn.” Seon Woo phì cười trước câu hỏi của Jin Sol.

“Ở đỉnh Yeonhwa có đó nhưng buổi tối không được phép sử dụng. Và lại ở vị trí này cũng có thể nhìn thấy sao băng bằng mắt thường rồi.”

Hai cô gái trèo lên ngòi trên tấm phản gỗ giữa sân. Không khí vùng núi đầu đông lạnh tới mức khiến ai nấy tỉnh cả người, nhưng nhờ mặc đủ đồ chống rét, lại khoác cả chăn lên vai nên cũng đủ ấm. Cánh đàn ông bỏ cành cây và gỗ vụn vào trong một chiếc thùng thiếc thấp rồi đốt lửa. Đợi ngọn lửa bùng lên, họ đặt cái thùng gần chân các cô gái làm lò sưởi.

“Trà ngọc trúc nóng đây.”

Ông chủ nhà nghỉ mang chiếc bình giữ nhiệt đựng trà cùng cốc giấy đặt lên phản cho họ. Cả nhóm vừa uống trà vừa đợi khoảng ba mươi phút. Các chòm sao trên bầu trời đêm thăm thẳm lấp lánh như thể sẽ rơi ngay xuống nhưng mãi mà chẳng thấy đuôi sao nào quét qua cả. Cuối cùng, Geon nằm ngửa ra phản.

“Gì vậy, khi nào mới rơi đây. Chẳng có chút dấu hiệu nào cả.”

“Đợi chút đi. Ngần này tuổi đầu rồi mà cậu vẫn hấp tấp thế...”

Seon Woo ngồi co ro dưới nền đất, tay mân mê cái ô, tình bơ chạch lười. Anh kiếm được chiếc ô lẫn lóc trong kho nhà nghỉ, giờ đang loay hoay tháo phần núm trên cùng. Tháo xong, anh lại lắp đế chân máy ảnh vào vị trí ấy. Dù trông hơi ngộ nghĩnh nhưng kích cỡ rất vừa vặn, chỉ cần mở ô ra, cắm phần cán xuống đất là đủ thành một giá đỡ cho máy ảnh. Trên phản, Geon nằm thưỡn người ngắm bầu trời đêm bình yên, trong khi Ae Ri và Jin Sol thì thảo trò chuyện.

“Sao băng rơi đêm nay không biết là từ ngôi sao chổi nào nữa?”

“Là sao chổi Tempel-Tuttle. Tàn tích của nó từ năm 1866 sẽ rơi xuống Trái Đất đêm nay.”

“Đúng rồi, Tempel-Tuttle!”

Ae Ri gật gù, cô đang giải thích cho Jin Sol nhưng nhất thời không nhớ ra. Năm 1866... Một cảm giác thần kỳ mới lạ trào dâng trong Jin Sol.

“Lát nữa chúng ta sẽ được ngắm những ngôi sao băng rơi từ 150 năm trước sao?”

Từ sau lưng cô, Geon đáp lời.

“Những ngôi sao ấy bay hàng vạn năm ánh sáng tới đây mà. Chúng xuất phát từ ba mươi nghìn năm trước tới giờ mới rơi xuống. Đúng là sự tình cờ mất rất nhiều thời gian nhỉ.”

“Là vận mệnh đấy.”

Ae Ri cười nói. Seon Woo ngẩng đầu lên, thân thiện hỏi Jin Sol.

“Ngày mai Jin Sol muốn làm gì? Đi leo núi hay đi câu cá... cô chọn đi.”

“Ở đây cũng có chỗ câu cá sao?”

“Đi về phía Danyang có một cái hồ chứa nước. Hay chúng ta đến đó rồi làm món gà hầm nhé?”

Ae Ri chen ngang.

“Đi câu cá sao lại nấu gà hầm? Phải nấu món canh cá cay chứ.”

“Thì chúng ta câu gà... Chúng ta chỉ cần ngồi uống rượu đợi đến khi gà mắc phải cần câu là được.”

Seon Woo chậm rãi nói làm tất cả đều phá lên cười. Gió núi thổi lạnh buốt, Jin Sol vội kéo chăn lên che lấy hai má. Seon Woo chợt “À” một tiếng.

“Nhưng mọi người có biết lời đồn về cái hồ đó không?”

“Đồn thế nào cơ?”

“Chỗ đó vốn là nơi luôn bị ngập úng. Ngày xưa từng có một ngôi làng ở đó nhưng nước nhấn chìm tất cả nên dân làng đều rời đi. Chỉ duy có một bà lão vẫn kiên quyết bám trụ tại đây. Bà bảo nhớ con trai quay trở về sau chiến tranh mà không có nhà thì làm thế nào.”

Jin Sol che hai má, yên lặng ngồi nghe.

“Thuyết phục thế nào cũng không được, chẳng còn cách nào khác người ta đành mở cửa đập. Bà lão lúc đó đang ngồi ngoài hiên dùng chày đập phẳng quần áo cứ thế bị nhấn chìm trong dòng nước. Kể từ đó, những người câu cá ở hồ thỉnh thoảng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ. Đó là tiếng chày đập áo. còm cộp còm cộp...”

Nụ cười lấp lánh trong đôi mắt Seon Woo nhưng Jin Sol không cười nổi.

“Đây đâu phải chuyện đáng sợ... mà là một câu chuyện buồn.

Nếu vậy thà đi leo núi còn hơn.”

“Ôi, sao băng rơi rồi!”

Geon đột nhiên hét lên làm cả nhóm ngược mắt nhìn bầu trời đêm. Mưa sao băng thực sự bắt đầu rồi. Ở vị trí chòm Sư tử gần chòm Bắc Đẩu, ba bốn ngôi sao băng quét vệt đuôi qua rơi xuống trong chớp mắt.

Thật khó tin, sau nửa đêm, những ngôi sao vốn dính chặt trên bầu trời giờ bắt đầu rào rào rời khỏi quỹ đạo. Geon và Seon Woo thay phiên nhau chụp ảnh, cười đùa nói chuyện qua lại.

Quả là một bầu trời đêm khó quên. Họ lấy bia từ trong bếp của nhà nghỉ rồi cùng uống, cùng cười, cùng nói chuyện và ngắm nhìn hơn 200 ngôi sao băng rơi xuống trong suốt hai tiếng đồng hồ. Thi thoảng Jin Sol lại có cảm giác hiện tượng mình chứng kiến tận mắt này cứ như ảo ảnh.

Lửa trong thùng thiếc vừa tắt, họ liền nhìn thấy bầy chim di cư đang di chuyển theo đàn, vẽ lên bầu trời đêm những cái bóng màu đen. Theo sau con chim đầu đàn, bầy chim tránh rét xếp thành hai hàng rẽ màn đêm bay đi. Mặt trăng đã lên cao, những cánh chim lướt qua làn mưa sao băng trông thật sinh động.

Nền căn phòng chạy hệ thống sưởi sàn bằng củi đốt như thời xưa nóng rần rần. Jin Sol và Ae Ri thay đồ ngủ, trải đệm và chui vào trong chăn. Trong khi Jin Sol mở sổ tay bên gối sắp xếp lại công việc diễn ra trong ngày, Ae Ri ôm cái gối nhồi vỏ trấu hình chữ nhật nhìn cô chăm chăm.

“Jin Sol này, trán cô đẹp thật ấy.”

Jin Sol nhìn sang phía Ae Ri qua lớp chắn đệm, phì cười.

“Trước đây, tôi từng bắt gặp Ae Ri trên phố Insadong nhiều lần đấy. Cô hay đi cùng anh Seon Woo. Từ lần đầu trông thấy cô, tôi đã suýt chút nữa bị hút hồn rồi.”

“Thật sao?”

Ae Ri lăn người nửa vòng, kê gối xuống dưới khuỷu tay và nằm sấp xuống. Ánh mắt toát lên vẻ hiếu kỳ.

“Cô từng trông thấy chúng tôi thật hả? Ấn tượng đầu tiên thế nào vậy?”

“Ừm... Ae Ri có vẻ mảnh mai và tình cảm. Còn anh Seon Woo thì... hơi khó gần?”

Không biết phải diễn tả thế nào, Jin Sol gượng gạo cọ bút bi vào vành tai. Ae Ri lẩm bẩm nhắc lại từ “khó gần”. Cô chìm vào suy nghĩ một lúc lâu, còn Jin Sol tiếp tục ghi chép.

“Tôi ấy... thỉnh thoảng tôi cảm thấy anh Seon Woo như người đến nhằm hành tinh vậy.”

Jin Sol dừng bút. Ae Ri đang tựa cằm lên gối và nằm sấp một cách thoải mái. Mái tóc dài buông mềm theo bờ vai. Cô nói thêm như độc thoại.

“Thế nên không thể ép buộc anh ấy làm gì. Những thứ mà anh Seon Woo không thích... những thứ không hợp với bản chất của anh ấy. Không thể bắt ép được. Tôi cũng không thích như thế...”

Hai cô gái im lặng một lúc lâu. Có lẽ Jin Sol không thể hiểu hết lòng Ae Ri nhưng cô bỗng có suy nghĩ muốn che chở cho người con gái này. Vì vậy, cô đổi chủ đề.

“Sao cô lại phải lòng anh Seon Woo thế?”

Gương mặt Ae Ri sáng bừng nụ cười.

“Hồi ấy tôi 22 tuổi. Đang ngồi tắm nắng ở thảm cỏ trong khuôn viên trường thì Seon Woo đi qua nhìn thấy, anh ấy lại gần tôi và đứng sững lại. Rồi anh ấy nói. Em... kiếp sau chúng ta lại gặp nhau đi. Anh ấy ngẫu biết bao, trái tim tôi như bị cướp mất luôn vậy.”

Jin Sol mỉm cười. Có lẽ do ngại ngùng, Ae Ri hắng giọng, nhăn sống mũi.

“Thế nhưng, Geon lại rất hồ hững mỗi khi chúng tôi nói đến chuyện đầu thai. Anh ấy nghĩ quan tâm đến mấy thứ đó chỉ tổ vô nghĩa. Thỉnh thoảng có lúc anh ấy cực kỳ lạnh lùng.”

“Tôi biết. Dù vậy nhưng... sâu bên trong anh ấy có vẻ là một người yếu mềm.”

Jin Sol nói khẽ.

“Cô yêu Geon chứ?”

“... Vâng.”

Jin Sol gật đầu dứt khoát. Ae Ri thở hắt ra một hơi, như thể lấy làm mừng vì tìm thấy sự đồng cảm.

“Thế nên... tôi nghĩ cô sẽ hiểu được lòng tôi. Hee Yeon từng hỏi, tại sao lúc nào mắt chị cũng chỉ thấy một người đàn ông vậy? Nhưng thật ra tôi... Tôi không thể quên được một cảnh trong bộ phim từng xem trước đây. *Đại dương xanh** ấy, cô xem chưa?”

“Tôi xem rồi.”

“Trong cảnh cuối, người đàn ông đã bỏ lại người phụ nữ đang mang đứa con của mình để đi xuống lòng đại dương. Người phụ nữ

không muốn chia ly và cứ khóc suốt... Người đàn ông nói với đôi mắt ngấn lệ, rằng xin em hay để anh đi. Kết quả, người phụ nữ đã buông tay.”

Khung cảnh lòng đại dương xanh thẫm dưới bầu trời tối đen cuối phim lờ mờ ùa về trong trí nhớ cô. Ae Ri cười ảm đạm nói tiếp.

“Gương mặt người đàn ông vấy vùng dưới nước, gập gờ cá heo trông hạnh phúc biết bao... Người phụ nữ đã nói. Trái tim của người đàn ông ấy giống như cá heo, đập rất chậm. Tôi không thể quên được câu nói ấy. Tôi vẫn thường nghĩ đến tâm trạng người phụ nữ, dù yêu... nhưng vẫn phải để người đàn ông trở về với lòng đại dương lạnh lẽo.”

Đêm đã khuya. Ae Ri dụi mắt và ngáp, Jin Sol đóng quyển sổ lại. Ae Ri kéo chăn chuẩn bị ngủ.

“Ngủ ngon nhé Jin Sol.”

“Cô cũng ngủ ngon.”

Jin Sol tắt công tắc điện, nằm gối đầu trong bóng tối nhưng không chợp mắt được. Cô nghe thấy tiếng thở khe khẽ của Ae Ri bên cạnh. Trong phòng thoang thoang mùi hương mỏng nhẹ như mùi xà phòng, không biết là hương nước hoa hay mùi da thịt Ae Ri. Khi mắt đã quen với bóng tối, cô nhìn thấy hình ảnh Ae Ri nằm nghiêng dưới ánh trăng chiếu vào từ ngoài cửa sổ. Vì thế nên... đêm nào cô cũng muốn bảo vệ anh ấy như vậy sao? Jin Sol thầm hỏi. Màu hoa bóng nước trên móng tay đã phai hết nhưng đến mùa hè năm sau cô sẽ vẫn nhuộm lại ư?

Có vẻ khó mà buồn ngủ nổi, Jin Sol ngồi dậy, khoác áo mũ lông dày dặn rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng. Cô muốn uống thứ gì đó như

trà nóng chẳng hạn. Cô xỏ dép, bước ra hành lang bị không khí lạnh bao trùm, trong chốc lát người đã run lên bần bật. Khu nhà hàng vẫn sáng đèn, Geon đang một mình pha cà phê trong bếp.

“Em không ngủ được à?”

Thấy Jin Sol mở cửa bước vào, Geon hỏi.

“Vâng, có lẽ do lạ nhà.”

“May quá. Anh đang định uống cà phê, uống một mình thì hơi buồn.”

Anh cầm hai cốc cà phê đi đến trước chiếc bàn sắt sơn bong lố chỗ Jin Sol đang ngồi. Sàn bếp đổ xi măng màu xám. Trên bức tường thô không dán giấy có treo một chùm quả khô không rõ tên, hai bức tranh bám đầy bụi cùng những dụng cụ đơn giản. Giữa những bàn ghế đã cũ chỉ có mấy chiếc ghế đầu bằng nhựa là nổi bật nhờ màu sắc bắt mắt dưới ánh đèn tù mù.

“Anh không sao chứ?”

Cô nhẹ nhàng hỏi.

“Sao cơ?”

“Em hỏi vậy thôi.”

Geon nhìn xoáy vào Jin Sol, rồi chột nghiêm mặt.

“Đồ ngốc.”

Giọng nói trầm ấm của anh chạm vào trái tim cô như một lời an ủi.

“Nếu thứ tình cảm mệt mỏi ấy vẫn còn thì anh sẽ chịu đựng một mình chứ làm sao dám đưa em theo. Anh đã nói sẽ không để em có cảm giác tương tự mà. Anh đâu phải tên ngớ ngẩn hay mất trí như

thế.”

“Em xin lỗi.”

“Nếu em thấy có lỗi thì lần sau đừng nghĩ như thế nữa.”

Jin Sol ử tay quanh cốc cà phê đang bốc hơi nóng hổi, im lặng gật đầu. Geon phì cười dịu giọng.

“Nói thật nhé? Đạo này anh vui lắm, vì có cô gái tên Gong Jin Sol luôn hiện hữu trước mắt. Ở bên em thật sự rất thú vị.”

Thật sự rất thú vị. Cô âm thầm lặp đi lặp lại lời anh. Dù biết ơn anh đã nói như vậy nhưng... Jin Sol nén tiếng thở dài vào trong. Chỉ đơn thuần là vậy sao? Chỉ vui vẻ và thú vị. Không biết có quá tham lam không nhưng cô muốn nghe một lần câu anh yêu em. Lời anh nói trong cốc cung đêm trước, “nếu đây không phải là tình yêu thì là gì” nghe thật ấm áp nhưng đâu đó vẫn có chút tự trào. Bởi lời nói ấy là toàn bộ những gì có thể xác nhận từ Geon.

Quê quá đấy Gong Jin Sol. Cô cụp mắt nhấp một ngụm cà phê và lẩm bẩm trong miệng. Nghĩ lại thì, đó đâu phải điều nhất định phải nói ra. Đó đâu phải điều quan trọng. Tình yêu có muôn hình vạn trạng, tình yêu của tất cả mọi người sao có thể có cùng hình dáng, màu sắc được. Cô muốn tin rằng Geon có sỏi chân và tốc độ của riêng anh.

Con chó vàng nằm trong góc bếp đứng đỉnh bước trên nền xi măng tiến lại như muốn xem những người này đang ăn gì. Nó dừng dưới bàn, chẳng hề vẫy đuôi, chỉ khịt khịt mũi. Geon nắm lấy cằm nó kéo lại gần.

“Đến đây nào. Xem nào.”

Anh hết nhìn vào trong tai đến bắt nó mở miệng, mượn ánh đèn quan sát hàm răng nó từ trên xuống dưới.

“Mày cũng già quá rồi. Làm thế nào bây giờ, không có gì cho mày ăn cả.”

Geon gãi gãi rồi xoa giữa hai tai con chó. Nó như hiểu tiếng người, liếc lên phía bàn ăn rồi lẳng lặng nằm phục xuống dưới chân Geon.

“Em đang nghĩ gì thế?”

Geon quay sang hỏi Jin Sol đang im lặng nãy giờ.

“... Tự nhiên em nhớ đến câu chuyện về hồ chứa nước ban nãy.”

“À, cái làng ngập trong nước đó hả? Anh cũng từng nghe thấy tiếng chày đập quần áo ấy đấy.”

Jin Sol ngạc nhiên nhìn Geon.

“Thật ạ?”

Anh gật đầu cái rụp.

“Hồi còn đi học, anh từng đi du lịch với Seon Woo và về quê cậu ta. Cả ngôi làng đều bị ngập trong nước nên căn nhà nơi Seon Woo chào đời cũng chìm ngấm. Bọn anh ngồi câu cá ở hồ chứa nước đó và rõ ràng nghe tiếng chày đập cồm cộp thật.”

“Kỳ lạ nhỉ.”

Geon nhún vai vẻ không hiểu nổi.

“Trên đời còn có những chuyện kỳ lạ hơn ấy chứ. Dù bọn anh đã tìm kiếm khắp xung quanh cũng không thấy nơi nào có thể phát ra tiếng chày. Rõ ràng âm thanh ấy phát ra từ dưới mặt nước.”

“Các anh không sợ ạ?”

“Lúc đó thì cũng hơi rùng mình.”

Geon cười ha hả ra chiều thú vị. Như lời anh nói, đúng là trên đời có rất nhiều điều khó tin, nhưng Jin Sol vẫn thấy tâm trạng mình lạ lùng sao đó. Nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời miền sơn cước vẫn chìm trong bóng tối, cơn mưa sao băng đã kết thúc từ lâu. Không gian tĩnh mịch làm tai cô như ù đi. Tiếng nước đầy tràn nhấn chìm một ngôi làng nào đó, tiếng chày đập quần áo vọng lại như ảo giác.

Những con sóng màu bạc trên cánh đồng lau trải rộng nơi sườn núi tạo nên quang cảnh tuyệt đẹp cuối thu. Con đường lên núi phải rẽ ngang cánh đồng lau cao bằng đầu người, men theo một đường mòn dốc và gồ ghề. Dưới nắng mặt trời, những bông lau tỏa ra ánh sáng màu bạc, lướt nhẹ qua má và vai làm người ta ngứa ngáy nhưng cũng rất phấn chấn. Cánh đàn ông đeo ba lô đi phăng phăng phía trước, còn hai cô gái đuổi sức hơn nên theo sau.

Không biết họ đã đi bộ trong cánh đồng lau bao lâu rồi nữa? Seon Woo rẽ vào con đường rừng dốc xuống, một lát sau trước mặt họ đã xuất hiện một ngôi nhà gỗ nhỏ cũ kỹ nằm co ro phía sau rừng thông. Tường nhà được dựng bởi những khúc gỗ to xù xì xếp chồng lên nhau, cánh cửa lung lảng như sắp rời ra. Chỉ nhìn qua cũng thấy ngôi nhà này đã dầu dãi nắng mưa từ rất lâu rồi.

Định dừng nghỉ chân luôn nên họ tháo ba lô để xuống gần ngôi nhà. Jin Sol lâu rồi mới vận động nhiều như thế, cô thở hắt ra ngồi nghỉ trên phiến đá lớn bên cạnh căn nhà nhỏ. Cả nhóm chia nhau uống nước mang theo, Seon Woo quay lại nhìn mọi người và cười phì.

“Thật ra... tớ tìm thấy căn nhà này mấy ngày trước khi đi leo núi một mình. Sau đó ký ức đột nhiên ùa về.”

“Ký ức gì cơ?”

Geon ngồi phía dưới chân Jin Sol, hỏi nhẹ tênh.

“Sự thật là kiếp trước tớ từng sống ở căn nhà này. Cùng với bà xã xinh đẹp của mình.”

Ae Ri nhìn người yêu diễn trò, cười khúc khích vẻ như cạn lời.

“Ồ, thế à? Bà xã xinh đẹp như thế nào vậy?”

“Đương nhiên không thể miêu tả bằng lời rồi... Cô ấy đang nấu cơm bằng cái lò trong bếp, không biết là tiên nữ hay vợ mình nữa...”

Dù biết anh đang nói đùa nhưng Ae Ri quả tình thấy hơi ghen tức. Cô đang ngồi bấu môi vu vơ thì Seon Woo nắm tay cô kéo dậy.

“Đi vào bếp xem đi.”

“Không thích. Sao em phải xem.”

“Đi nào. Vẫn còn đồ vợ anh từng dùng đó.”

Dù cầu nhàu Ae Ri vẫn bị Seon Woo kéo tay đi vào căn bếp tối om của ngôi nhà gỗ. Một lúc sau... Có tiếng Ae Ri “A!” lên. Geon và Jin Sol tò mò chui vào theo họ. Căn bếp không có lấy một chút ánh sáng, vì bị bỏ hoang quá lâu nên khắp nơi vương vãi bụi đất và cành khô. Phía trên bếp lò đã tắt lửa từ lâu treo một cái nồi bám đầy bụi, vung nồi ban nãy Ae Ri mở ra giờ được để nghiêng sang bên cạnh. Ae Ri hần định mở nồi xem bên trong có gì. Thứ bên trong khoảng không tối om ấy đang phát ra ánh sáng lấp lánh màu vàng.

“... Nhấn đôi đó.”

Seon Woo lấy nhẫn và trịnh trọng đeo vào ngón giữa bàn tay trái

cô.

“Vừa in này... Nó từng là của em sao?”

Ae Ri mãi không nói được thành lời, nước mắt rơi lã chã. Seon Woo ngượng ngùng cười tủm tỉm. Có thể cảm nhận sâu sắc Ae Ri đang cảm động nhường nào, chính Jin Sol cũng thấy lòng ngập tràn vui mừng. Ý thức được có lẽ không nên phá bình bầu không khí lúc này giữa hai người, Jin Sol và Geon đi ra ngoài nhường lại không gian cho họ. Geon đứng dưới một gốc cây to, giả bộ nổi da gà.

“Mấy năm trước anh và Tae Pyeong đã tò mò tên già này sẽ cầu hôn thế nào, nhưng thực sự bọn anh không tưởng tượng ra cái cảnh vừa rồi.”

“Tại sao? Lãng mạn và chân thành thế mà. Anh ấy đã đến đây từ trước để giấu nhẫn cơ đấy.”

“Thật nổi da gà! Lẽ nào, em cũng muốn được cầu hôn như thế hả?”

Jin Sol cố nhin cười, hếch cằm tỏ vẻ lãnh đạm.

“Dù không nhất định phải như vậy, nhưng tình yêu là một sự kiện mà.”

“Còn kết hôn là chương trình đặc biệt?”

Dù có vẻ châm chọc nhưng thực sự trông Geon rất vui. Anh thấy nhẹ lòng khi chứng kiến tình yêu giữa hai người bạn đã ở bên nhau bao lâu nay đang dần dần kết trái chẳng.

Phía sau ngôi nhà là một dòng suối chảy theo sườn núi cây cối rậm rạp. Nước chảy từ trên núi xuống rất lạnh, ai nấy đều đã nhể nhại mồ hôi nên họ xuống suối rửa mặt cho sáng khoái. Geon quạt

nước bắn tung tóe về phía Seon Woo đang ngồi rửa tay phía xa. Ôi, lạnh... Seon Woo bị dính nước lạnh lập tức té nước tấn công Geon bằng cả hai tay. Trong khi cánh đàn ông cười khùng khục đùa giỡn với nhau, hai cô gái lên bờ ngồi để tránh bị ướt.

Có lẽ mọi thứ cứ thế này cũng thật thích. Trong buổi leo núi có cả nước suối mát lạnh lẫn ánh mặt trời ấm áp chạm gáy, bọn họ đã rất vui vẻ. Và có lẽ, cả hạnh phúc nữa. Tất cả cứ ở nguyên vị trí hiện giờ thì tốt biết bao, Jin Sol thầm nghĩ. Cô mong rằng không chỉ tình yêu của mình, mà tình yêu của Ae Ri và Seon Woo đều hạnh phúc.

“Ôi, lạnh!”

Nước lạnh đột nhiên hắt vào sau gáy khiến Jin Sol giật mình nhảy dựng lên. Geon vừa vẩy nước vào cô, giờ đang cười ha hả. Gì vậy, Jin Sol vừa cười vừa lườm anh nhưng trong lòng lại rung động. Ở bên cạnh những con người đang cười đùa huyên náo ấy, cô đã nghĩ thế này. Những người đang yêu, bao gồm cả anh người vẫn chưa hết mộng lung, lẫn chính cô người đang yêu một chàng Geon như thế, tất cả đều không hoàn hảo nhưng sẽ dần hoàn thiện hơn. Cô dường như ngày càng yêu Geon hơn, và tình yêu cô dành cho bản thân lúc nào cũng cảm thấy mình còn nhiều thiết sót có vẻ cũng đang lớn dần. Tháng Mười một, một ngày tuyệt đẹp nào đó.

CHƯƠNG 7

Tháng Mười hai.

Trên đường phố Mapo hay trong những bóng râm ở con ngõ phía sau các tòa nhà, băng đã đóng khắp nơi. Càng gần về cuối năm, thời gian càng trôi trong chớp mắt, thời điểm đánh giá nhân sự tổng kết năm bắt đầu, cũng là lúc bầu không khí trong đài phát thanh âm thầm chộn rộn.

Vấn đề bổ nhiệm và thăng chức vẫn nóng hổi nhưng điều thu hút sự quan tâm lớn nhất hiện giờ là tin đồn giám đốc Kim đang bị người khác hất cẳng. Cứ thế này trong cuộc chiến khốc liệt cạnh tranh quyền lực đang ở thế cân bằng, liệu phe Wooseong sẽ thua còn phe Daeho sẽ giành phần thắng chăng? Trong nội bộ các nhân viên chính thức xuất hiện dự đoán rằng trưởng phòng Baek, người rất có quyền lực thuộc tổ sản xuất sẽ giành lấy chiếc ghế của giám đốc Kim. Phòng biên kịch, phòng phóng viên và những người làm việc tự do dù muốn hay không vẫn bị cuốn theo chuyện này. Dầu công việc vẫn là công việc nhưng rõ ràng có đi đâu chẳng nữa, người ta cũng chẳng thể ngó lơ mối quan hệ giữa người với người.

Thứ Năm phát sóng chương trình đã thu âm sẵn cũng là ngày Jin Sol bắt tay tổng vệ sinh nhà cửa. Đã lâu rồi cô mới mở tung cửa sổ của căn hộ, đang nai lưng dọn dẹp thì có tiếng chuông điện thoại vang lên. Jin Sol tạm dừng việc giữ chân ngoài ban công và nghe

máy. Giọng biên kịch Choi nghe ỉu xìu khác hẳn mọi hôm.

“Jin Sol ơi, chị có việc này muốn nhờ em. Em có thể gánh hộ chị bản thảo trong ba ngày được không?”

“Bản thảo của chị ấy ạ? *Phòng nhạc phim* à?”

“Ừ. Giờ chị đang nằm viện. Sáng sớm nay chị thấy trong người không khỏe nên cùng bố bạn trẻ vào viện kiểm tra, bác sĩ nói chị có nguy cơ sảy thai cao. Bác sĩ bảo chị phải nhập viện khoảng ba ngày tập trung dưỡng thai.”

“Ôi trời, làm thế nào...”

Biên kịch Choi sinh đứa đầu lòng đã cách đây hơn mười năm nên có lẽ việc mang thai em bé thứ hai này có hơi quá sức với cơ thể chị. Jin Sol nhanh chóng nắm tính lịch trình làm việc trong đầu. Vừa viết bản thảo *Studio hạnh phúc*, *Chiếc xe ngựa hoa* vừa đảm nhiệm thêm *Phòng nhạc phim* trong ba ngày... Quả là quá vất vả nhưng vì tình hình cấp bách thế này từ chối cũng khó, hơn nữa biên kịch Choi lại là tiền bối ngày thường Jin Sol vô cùng yêu quý. Cô nói chị gửi bản kế hoạch sản xuất qua email và hỏi thêm một vài thứ liên quan đến chuyên mục rồi cúp máy. Đoạn cô lại nhấn phím điện thoại.

“... Em đây. Có lẽ tối nay em không ra ngoài được rồi.”

“Sao thế?”

Cứ hai ngày một lần, sau khi tan làm, Jin Sol và Geon lại đi hẹn hò nhẹ nhàng ở gần đài phát thanh hoặc chung cư Wooseong. Hai người cùng ăn tối rồi đi uống trà hoặc làm một cốc bia, đại loại thế. Nhưng có lẽ trong vòng ba ngày tới họ phải tạm dừng việc này lại. Sau khi nghe Jin Sol giải thích tình hình, Geon chỉ nói đơn giản anh hiểu rồi và cúp máy.

Khi Jin Sol kết thúc công việc dọn dẹp đã là sắp tối. Cô nhanh chóng ngồi xuống trước máy vi tính và bắt đầu viết. Cô hoàn thành bản thảo *Studio hạnh phúc* vào khoảng 9 giờ. Vì chưa ăn tối nên bụng Jin Sol réo lên ùng ục, cô đi tới mở tủ lạnh. Sữa cũng hết, trong nhà chẳng còn gì ăn được nên cô đành choàng tạm chiếc áo khoác bên ngoài đồ mặc ở nhà, xỏ thêm đôi dép lê rồi đi ra ngoài.

Khu thương mại dưới chung cư Wooseong và hàng quán bên kia đường đang thấp đèn sáng trưng chờ khách. Jin Sol bước vào một hàng bánh mì, tối đến bánh mì hạ giá chỉ còn 500 won một chiếc, cô chọn lấy hai chiếc mình thích, mua thêm cả sữa, trả tiền rồi bước ra ngoài. Bất chợt đập vào mắt cô là dáng Geon đang ngồi trong quán cà phê tầng một phía bên kia đường. Anh và Ahn Hee Yeon đang ngồi đối diện nhau ở một chiếc bàn cạnh khung cửa kính, chuyện trò gì đó rất vui vẻ. Trong quán đèn bật sáng trưng, phía sau chiếc bàn họ ngồi còn được trang trí những viên bi thủy tinh nhiều màu sắc và dây ruy băng như thể Giáng sinh đến sớm vậy.

“Hai người này...”

Jin Sol vô thức lẩm bẩm, nhưng rồi cô chỉ nhún vai đi về. Dù biết Ahn Hee Yeon hằng hằng bám lấy Geon không phải chuyện ngày một ngày hai và anh cũng đơn thuần đối xử với cô nàng như một người em gái, nên chẳng có lý gì để ghen tuông cả, nhưng dẫu vậy cô vẫn muốn cười khẩy một cái.

Đã một tiếng trôi qua kể từ lúc Jin Sol tiếp tục viết kịch bản. Đang viết được một nửa kịch bản *Chiếc xe ngựa hoa* thì điện thoại đổ chuông.

“Thế, em viết kịch bản thay cho người khác tốt đẹp cả chứ?”

Là giọng trêu đùa của Geon. Cô đáp lại có chút cộc cằn.

“Không biết nữa.”

“Không biết cái gì cơ?”

“Nói chung là em không biết đâu. Giờ em đang bận lắm nên anh cứ tiếp tục hẹn hò đi.”

Ở đầu dây bên kia, Geon im lặng một thoáng rồi bật cười lớn như thể đã đoán ra sự tình.

“Làm sao em biết được thế?”

Thấy Jin Sol không trả lời, Geon lại trêu.

“Ờ kìa, ai là người cho anh leo cây trước nhỉ? Em hủy hẹn nên lúc Hee Yeon rủ đi ăn tối anh mới đi cùng cô ấy đấy chứ.”

“Hai người còn đi uống trà nữa mà?”

“Trời đất ơi. Gong Jin Sol giờ cũng cứng đầu quá nhỉ? Em ra mở cửa cho anh đi.”

“Sao cơ?”

Cùng lúc ấy Jin Sol nghe thấy tiếng gõ cửa ngoài hành lang. Mở cửa ra đã thấy Geon tay cầm điện thoại tay xách túi lớn đồ ăn vặt đứng ngay trước mắt.

“Smoothie, bánh mì kẹp, salad gà!”

Nỗi buồn bực trong lòng biến mất như tuyết tan, cô bật cười.

Trong lúc Jin Sol vừa ăn salad gà vừa gõ bàn phím máy tính, Geon ngồi dưới sàn nhà ngả người dựa lưng vào tường đọc sách. Cứ tưởng rằng anh chỉ đến đưa đồ ăn rồi về, nhưng dù không thể trò chuyện hay chơi đùa gì cùng nhau, anh vẫn ở lại cạnh cô như vậy. Trong căn phòng tĩnh lặng suốt một lúc lâu chỉ nghe thấy tiếng

gõ bàn phím và tiếng Geon lật sách.

Đồng hồ chỉ nửa đêm, Jin Sol dần dần không thể kham nổi nữa. Cô thấy bế tắc trong lúc tìm tài liệu viết bản thảo không quen. Có một chuyên mục là “Bắt kịp các tác phẩm đang công chiếu”, giới thiệu chi tiết về một bộ phim mới ra mắt kết hợp phát vài ca khúc nhạc phim. Nhưng dạo gần đây Jin Sol thậm chí còn chẳng lai vãng tới gần rạp chiếu phim. Cứ thế này chắc cô đành chật vật nhớ lại những chuyện phiếm liên quan đến bộ phim ấy mà biên kịch Choi từng bàn tán trong phòng biên kịch mấy hôm trước mất thôi.

“Không xong rồi...”

Nghe tiếng Jin Sol lẩm bẩm, Geon ngẩng đầu lên.

“Sao vậy?”

Jin Sol chỉ tay vào màn hình máy tính. Anh đứng sau lưng ghế, chống tay vào hai bên tay vịn chăm chú nhìn màn hình. Bởi vậy mà trông Jin Sol như đang lọt thỏm trong vòng tay anh.

“Em chưa xem bộ phim này mà giờ phải viết lời bình chi tiết chứ không được tóm tắt qua loa. Còn phải nói rõ từng bài nhạc phim được phát ở cảnh nào nữa.”

Geon vươn tay qua vai cô cầm lấy con chuột máy tính, anh truy cập vào mục *Phòng nhạc phim* trên trang chủ của đài phát thanh. Vì đã có thông báo từ trước nên các thính giả đang thi nhau để lại bình luận. Trong số đó có những bình luận yêu cầu chương trình hãy phát bản OST của cảnh nào đấy trong bộ phim được lựa chọn cho chuyên mục “Bắt kịp các tác phẩm đang công chiếu” tuần này. Jin Sol thờ dãi về mặt mỗi.

“Làm sao bây giờ? Nếu viết theo kiểu cưới ngựa xem hoa thì sẽ

bị đám người biết tuốt bắt bẻ cho xem.”

“Đương nhiên rồi, dạo gần đây thánh giả đều như vậy cả. Đi xem phim đi. Chắc phải vậy thôi.”

“Bây giờ sao?”

“Ừ.”

Geon lại mở một trang tìm kiếm rồi gõ tên phim vào. Anh tìm phòng chiếu phim rồi lăn chuột xuống dưới.

“Tìm thấy rồi! Có suất chiếu lúc 1 giờ đêm ở Gwanghwamun. Giờ mình đi chắc vẫn kịp chứ nhỉ?”

Jin Sol chần chừ.

“Nhưng... đi xem xong về thì bao giờ em mới hoàn thành được kịch bản đây?”

“Chuyện đó để đến lúc ấy rồi tính. Nhanh lên nào.”

Geon cười và vỗ vào vai cô. Jin Sol nhờ vậy cũng nhẹ nhõm hơn hẳn. Đúng thế, mình chịu thôi. Cứ đi xem trước rồi về tính sau vậy.

Tháng Mười hai, đường phố ban đêm ù ù gió lạnh thổi. Dù đã quá nửa đêm, trong trung tâm thành phố vẫn sáng rực ánh đèn pha xe cộ ùn ùn nối đuôi nhau. Hai người trùm cả khăn ra ngoài mũ lông, cùng đi bộ trên vỉa hè, mỗi khi thở họ lại phả vào không khí những luồng hơi trắng.

Hai người bắt taxi đến Gwanghwamun trước giờ chiếu khoảng hai mươi phút. Họ mua vé rồi mua thêm một túi bỏng ngô và hai cốc coca ở quầy đồ ăn vặt trong sảnh rạp chiếu. Trên cái cây khổng lồ đặt ở giữa sảnh treo đầy những bóng đèn sắc sỡ và đồ trang trí hình gói quà, tỏa sáng lấp lánh. Quang cảnh các cặp tình nhân đến xem

suất chiếu đêm ngồi trong phòng chờ thủ thi chuyện trò khiến bầu không khí rộn ràng chờ đón cuối năm càng thêm lan tỏa.

Bộ phim họ xem thuộc thể loại kỳ ảo, ấm áp và hạnh phúc. Cánh đồng hoa thủy tiên vàng rực trải khắp màn hình, những ảo tưởng trong mơ của nhân vật chính đã trở thành sự thật và anh ta bị đặt vào một tình huống vô cùng khác thường. Dù đó là câu chuyện chỉ có thể xảy ra trên phim ảnh nhưng bản thân nó cũng khá thực tế nên cả bộ phim trái lại vô cùng mềm mại và không hề phi hiện thực.

Khán giả đến xem suất chiếu đêm khá thừa thớt. Jin Sol đặt ngay ngắn cốc coca vào vị trí để cốc ở đầu tay vịn và cầm túi bỏng ngô trên tay. Thịnh thoảng Geon lại kéo tay Jin Sol để lấy bỏng ăn. Đột nhiên cô ngả người ghé tai anh nói thầm.

“Thật ra em rất ghét những người vừa ăn vừa xem phim trong rạp đấy.”

Geon cũng ngả người thầm thì vào tai cô.

“Nói thật là anh cũng ghét chuyện đó lắm.”

“Thế sao anh còn mua những thứ này?”

“Tại anh tưởng em thích.”

Hai người vừa cười khúc khích vừa ăn hết túi bỏng ngô, thịnh thoảng Jin Sol lại ghi chép những đoạn phim và bản nhạc quan trọng vào trong cuốn sổ tay nhỏ cô mang theo. Dù không thể xác định những bản nhạc được viết riêng cho phim nhưng Geon biết hầu hết các bản nhạc Pop được phối lại và lồng ghép trong phim.

Sau khi bộ phim kết thúc, hai người lại bắt taxi trở về căn hộ. Đã 4 giờ sáng. Jin Sol vào nhà tắm rửa tay rồi đi ra, đặt tập giới thiệu

phim lấy ở rạp cùng cuốn sổ ghi chép lên bàn. Trong khi cô còn đang cân nhắc nên trình bày về bộ phim như thế nào thì Geon đến ngồi ở ghế đối diện.

“Hay anh viết cùng em nhé?”

“... Thật sao?”

“Để em viết một mình trông tội nghiệp lắm.”

Nhìn anh cười, Jin Sol có cảm giác anh chính là Chúa cứu thế của mình. Hai người bắt tay vào làm, từ lúc đó tiến độ hoàn thành kịch bản được đẩy nhanh hẳn lên. Quả nhiên hai vẫn tốt hơn một, nếu có người bị bế tắc thì người bên cạnh sẽ đưa ra cách viết khác để tham khảo. Đột nhiên Geon đặt bút xuống phàn nàn.

“PD Kim Hyung Sik chắc giờ này đang ngủ khò khò mà không hề hay biết anh phải thức trắng đêm ngồi viết kịch bản cho chương trình của anh ta đâu. Càng nghĩ càng thấy hận cái đồng kịch bản này mà.”

“Mình đang giúp biên kịch Choi mà. Có liên quan gì đến PD đâu.”

“Ô hô, nói thẳng nhé. Giờ anh đang viết kịch bản vì Gong Jin Sol đấy.”

“Em biết rồi. Đồ kẻ công.”

Jin Sol bĩu môi. Geon nhìn lướt qua phần kịch bản vừa viết xong, ra vẻ tự đắc.

“Lời dẫn hoàn hảo thế này! Chỉ đọc một lần rồi vứt đi thật đáng tiếc.”

“Để em xem nào.”

Jin Sol giành lấy tờ giấy A4 rồi đọc thử.

“Hừm... Chẳng có chỗ nào thể hiện được tố chất tài năng xuất chúng cả. Là một nhà thơ, anh không thấy như thế này vẫn chưa đủ sắc bén sao?”

“A ha! Thế đưa anh xem phần em viết nào.”

Geon giật lấy bản thảo của Jin Sol, cô nhanh như chớp lấy lại rồi vội vàng đứng dậy.

“Giờ em sẽ đi đánh máy.”

Jin Sol bước vào căn phòng nhỏ đặt máy tính, bắt đầu nhập nội dung kịch bản. Không biết đã bao lâu trôi qua. Cô tò mò vì bên bàn ăn quá im ắng nên đi ra xem nhưng không thấy Geon đâu. Đèn phòng lớn đã tắt, cửa đang được khép hờ, cô ngó vào thì thấy Geon đang nằm sắp trên giường ngủ. Phải thức đến giờ này cô cũng buồn ngủ rũ ra rồi.

Jin Sol ngồi thu lu bên giường, lẳng lặng ngắm nhìn anh chìm vào giấc ngủ. Hàng lông mi trên mí mắt nhắm nghiền của anh rất dài và đẹp. Thấy Geon ngủ trên giường mình cô có cảm giác là lạ sao đó. Cô kéo chăn đắp cho anh, nhẹ nhàng kê gối xuống dưới đầu anh. Geon đột nhiên mở mắt.

“... Em viết xong hết rồi à?”

“... Mới xong phần của em thôi.”

“Bản thảo của anh để trên bàn ăn ấy.”

“Em biết rồi. Anh cứ ngủ đi.”

“Em không khen và thưởng anh một nụ hôn sao?”

Nụ cười ngái ngủ thoáng hiện trên môi Geon. Jin Sol cúi đầu, khẽ đặt một nụ hôn lên môi anh. Geon vươn tay ôm lấy eo cô. Hai người

trao nhau một nụ hôn ngọt ngào, trong căn phòng tối chỉ còn nghe thấy âm thanh hai bờ môi quyện vào nhau. Geon siết cánh tay, thăm thì trêu đùa.

“Cứ ôm nhau thế này ngủ với anh nhé?”

Trong bóng tối, hai má Jin Sol đỏ ửng nhưng cô vẫn làm bộ thản nhiên.

“Nghe cũng có vẻ hấp dẫn đấy... nhưng *Phòng nhạc phim* sẽ tiến hành thu âm vào 9 giờ sáng mai. Người ta nói muộn nhất 8 giờ sáng em phải gửi kịch bản rồi.”

“Em viện cớ chứ gì.”

Geon bật cười, quyến luyến ôm cô thêm lúc nữa rồi mới buông cô ra. Anh khẽ ngáp và nhắm mắt, chẳng lâu sau đã lại chìm vào giấc ngủ. Jin Sol ngồi dưới sàn nhà, chống tay lên giường, cứ thế ngắm nhìn người mình yêu chìm vào giấc mộng. Cô cố thật khẽ khàng để không làm anh thức giấc, lùa ngón tay vào mái tóc anh vuốt nhẹ. Thoắt cái trời đã rạng sáng như chính nụ cười vừa thoáng hiện trên đôi môi Jin Sol.

Cột thủy ngân trên nhiệt kế mỗi ngày một hạ xuống thấp và cuối cùng những bông tuyết đầu mùa cũng rơi xuống Seoul. Thời gian cứ bình lặng trôi, chớp mắt đã cận kề những ngày cuối năm. Đó là buổi chiều một ngày trước lễ Giáng sinh. Mọi người đã thu âm xong hầu hết các chương trình cho dịp nghỉ lễ và rục rịch tan làm sớm. Jin Sol cầm túi, đi đến chỗ Geon. Anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó,

nét mặt trông rất khó xử. Anh đưa tay ra hiệu ý bảo cô đợi mình rồi thở dài.

“Biết rồi. Anh đến ngay đây.”

Geon cúp máy, ánh mắt đầy vẻ ưu tư.

“Sao vậy anh?”

“... Anh có việc phải đến chỗ này một lát.”

Geon lãnh đạm đáp, đoạn sắp xếp lại bàn làm việc rồi đứng dậy.

Vừa ra khỏi tòa nhà ấm áp, cơn gió lạnh đã thổi đến làm hai má Jin Sol rất buốt. Dù không còn ở độ tuổi dậy thì mơn mớn dễ hưng phấn vì mọi chuyện xung quanh và cũng không có kế hoạch cho lễ Giáng sinh, nhưng trong thâm tâm cô vẫn mặc định rằng hai người sẽ ở bên nhau vào mùa lễ này.

“Em đợi anh khoảng ba mươi phút được không? Anh có việc phải đi gặp một người, hoặc nếu em không ngại thì mình cùng đi cũng được.”

“Em chờ cũng không sao đâu... Nhưng ai vậy anh?”

“Là mẹ của Ae Ri.”

Câu trả lời quả thực nằm ngoài dự đoán của Jin Sol nên cô ít nhiều có chút hoang mang. Sao lại gặp mẹ của cô ấy chứ...? Họ đi bộ về phía một khách sạn ở góc ngã tư cách đài phát thanh vài trăm mét.

“Hình như lâu rồi không có tin tức gì của Ae Ri thì phải. Đạo này cô ấy thường xuyên không ở Insadong. Mấy ngày trước hình như cô ấy lại lên nhà nghỉ trên núi.”

Geon nói với giọng khô khốc. Seon Woo có vẻ muốn sống một

cuộc sống ẩn dật nên đã đến ở tại nhà nghỉ trên núi Sobaek, còn Ae Ri từ cuối thu gần như cũng liên tục đến đó. Suốt thời gian qua hai người họ đã giao quán trà cho một hậu bối quản lý và cũng chẳng mấy khi đoái hoài. Có thể gia đình Ae Ri đang gặp phải vấn đề gì đó. Không biết có phải do bầu không khí tỏa ra từ Geon hay không mà Jin Sol bỗng có dự cảm chẳng lành về chuyện lần này.

Họ bước vào một quán cà phê được bài trí nội thất hết sức nhã nhặn, có hai người đang ngồi ngay gần cạnh cửa sổ. Người ngồi gần lối đi là Hee Yeon, bên cạnh cô nàng là một phụ nữ trung niên trông rất xinh đẹp, nhìn qua khó có thể đoán tuổi của bà. Vừa thấy hai người bước lại, Hee Yeon đã tròn xoe mắt.

“Cháu chào bác ạ.”

“Mau lại ngồi đi cháu. Lâu lắm rồi nhỉ.”

Họ ngồi xuống ghế, người phụ nữ nhìn Jin Sol với vẻ tò mò. Cô chỉ đơn giản khẽ gật đầu chào.

“Đây là...?”

“Đây là người hôm nay có hẹn với cháu. Bác đến đột xuất quá nên hai chúng cháu cùng ghé qua luôn.”

Geon vui vẻ cười đáp. Dù bị Hee Yeon nhìn chòng chọc với ánh mắt không chút thiện ý nhưng Jin Sol thản nhiên phớt lờ cô nàng. Người phụ nữ gật đầu tỏ vẻ đã thất lễ, rồi thở dài đầy sầu não. Từ kiểu tóc cho đến cách ăn mặc không quá cầu kỳ và những món trang sức quý phái trên người bà trông đều vô cùng hoàn hảo, nhưng gương mặt bà lại đượm nét u buồn.

“Vì Geon đã quen Ae Ri từ hồi đại học nên bác sẽ không vòng vo làm gì. Bác đã gặp và nói chuyện với cậu Seon Woo ấy mấy lần rồi

nhưng thật ra... Bác không thể hiểu nổi. Bác, ừm... không biết gì về cậu thanh niên ấy cả.”

Một nhân viên của quán cà phê mang menu tới khiến câu chuyện của họ bị gián đoạn trong giây lát. Giờ chẳng ai còn tâm trí để quan tâm đến menu nữa nên họ đều chỉ gọi cà phê, mẹ Ae Ri lại nhăn nhó nói tiếp.

“Là cha mẹ thì ai cũng giống nhau cả thôi. Nhưng bác cũng đã dốc hết tâm sức để nuôi dạy Ae Ri khôn lớn. Đứa con gái độc nhất của bác từ nhỏ đã rất sáng dạ... Cháu biết đấy, nó rất có năng khiếu về âm nhạc truyền thống nên bác cũng mong con bé có thể đi theo con đường ấy. Nếu không trở thành nghệ nhân thì chí ít cũng có thể gặp một thanh niên ưu tú nào đó rồi sống hạnh phúc với nhau.”

Geon thoáng nở nụ cười và nói.

“Ae Ri... Giờ đang rất hạnh phúc mà bác.”

Mẹ Ae Ri xua tay về bức bối.

“Không phải vậy đâu, Geon à. Cháu nói vậy là không đúng. Việc con bé đang học ở một trường cấp ba chuyên về nhạc truyền thống dùng một cái lại chuyển chuyên ngành sang viết lách chính là mầm mống của mọi tai họa. Bác giận chính mình vì đã không ngăn chuyện ấy lại. Không phải bởi vậy mà con bé mới gặp rồi yêu cái cậu Seon Woo kia sao?”

Nghe những lời này, Geon cảm thấy không thoải mái, nét mặt anh đành lại. Tuy nhiên, mẹ Ae Ri có quá nhiều tâm sự rối bời về con gái nên không để ý đến chuyện ấy.

“Hôm nay bác đến quán trà ở Insadong thì phát hiện cả hai đứa đã giao quán lại cho một cậu thanh niên làm thêm và không thường

xuyên có mặt ở đó nữa. Cậu ta nói Seon Woo chuyển đến một nơi khác, chỉ có Ae Ri thỉnh thoảng ghé thăm quán một lát.”

“Cậu thanh niên ấy là hậu bối ở trường bọn cháu, là một người có thể tin tưởng giao phó việc được bác ạ.”

“Hừm, không biết thế nào nữa. Thật ra bác cũng chẳng quan tâm đến chuyện ấy đâu. Bác muốn nói ở đây là chuyện khác kìa, cháu cũng biết mà đúng không?”

Bà cười mệt mỏi. Bầu không khí căng thẳng bao trùm khiến cả Jin Sol cũng cảm thấy lồng ngực mình đang phập phồng lo lắng. Như để sắp xếp lại cảm xúc dồn nén bên trong, bác gái quay mặt nhìn ra ngoài khung cửa sổ của quán cà phê, bên ngoài bóng tối đã giăng khắp nơi. Anh mắt bà nhìn Geon ngân ngấn lệ.

“Bác cũng không muốn bị mang tiếng là gây cản trở cho lớp trẻ các cháu. Thế nhưng cái cậu Seon Woo ấy... thật tình bác mệt mỏi với cậu con rể tương lai này lắm. Cháu có biết lý do vì sao bác mãi không thể chấp nhận Seon Woo không? Mấy năm trước cậu ta nói sẽ sang Ấn Độ du lịch một tháng nhưng rồi hơn nửa năm trời chẳng thềm quay lại. Ae Ri nhà bác đã nóng lòng nóng dạ biết bao nhiêu... Chắc nó sợ bác lo nên cứ làm ra vẻ chẳng sốt ruột gì, trong khi cơm không nuốt được lấy một miếng, người trông xanh xao tiều tụy, chẳng nói năng câu nào.”

Geon im lặng. Anh cũng nhớ quãng thời gian ấy. Hee Yeon và Jin Sol cũng chỉ ngồi yên tại chỗ. Bà hắng giọng lấy lại tinh thần rồi lạnh lùng chốt hạ.

“Cháu nói cho bác biết, cái nhà nghỉ trên núi ấy là ở đâu. Bác sẽ đến đấy thử xem.”

“... Cháu sẽ liên lạc đến nhà nghỉ xem sao ạ.”

“Không. Bác sẽ tự đến đó, trực tiếp nói chuyện. Đi về chắc cũng mất khoảng một hai ngày, mà bác lại không biết địa chỉ liên lạc. Cháu cứ cho bác biết đi, nơi đó ở đâu.”

Cà phê lần lượt được đặt trước mặt họ. Dù đang ở trong một tình huống vô cùng khó xử, Geon vẫn bình tĩnh mỉm cười. Nhưng ngồi cạnh anh, Jin Sol có thể cảm thấy giờ anh đang vô cùng khó chịu và tức giận. Anh hạ tay xuống dưới bàn và lảng lảng nắm lấy tay Jin Sol để người ở phía đối diện không nhìn thấy. Cô cũng nắm chặt lấy tay anh. Ý anh như muốn cô kìm mình lại.

“Cháu hứa với bác. Cháu sẽ liên lạc với bên đó rồi nội trong ngày mai sẽ báo tin lại cho bác.”

Geon nhẹ nhàng thuyết phục mẹ Ae Ri đến cùng. Bà dẫn đo một lúc rồi đành miễn cưỡng gật đầu, không quên một lần nữa thể hiện thái độ hết sức cứng rắn.

“... Được thôi. Bác tin lời cháu nên sẽ đợi tiếp. Bác... xin lỗi vì đã làm phiền thời gian của đám trẻ các cháu. Hiểu cho bác nhé.”

Bà bỏ lại cốc nước còn chưa chạm tay rồi đứng dậy, ba người họ cũng đứng dậy theo. Hee Yeon bối rối cầm lấy áo khoác định đi theo bà.

“Bác ơi, bác đến bằng xe cháu mà. Để cháu đưa bác về.”

“Bác đau đầu quá. Bác đi về một mình được rồi.”

“Trời đang lạnh lắm, cháu sẽ bị bác trai mắng mất thôi.”

Mẹ Ae Ri hất tay đưa cháu, liếc cô nàng với ánh mắt rất không hài lòng.

“Bác cũng giận cháu về chuyện này lắm đấy! Cháu lại dám bao che rồi còn nói dối chúng ta nữa. Nhìn thôi đã thấy cái rồi. Tạm thời cháu đừng có đến nhà bác.”

Ngay khi bà bước ra khỏi quán cà phê, Hee Yeon ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt đầy khổ sở. Rồi cô nàng bắt đầu xả bực tức vào Geon.

“Biện minh giúp thì cũng chỉ một hai lần thôi chứ, em cũng mệt mỏi lắm rồi.”

“Làm sao mà phải biện minh cái gì?”

Geon khó chịu đáp.

“Bác trai em là một người bảo thủ cứng nhắc. Bác hay hỏi tại sao cậu con rể tương lai lại lông bông như mây như gió thế liệu có khi nào biến mất luôn không... Đã đến tuổi kết hôn rồi mà chẳng thấy động tĩnh gì, gặp mặt thôi cũng khó, đương nhiên bác ấy bực rồi. Chẳng nhẽ mong muốn con rể ở bên cả gia đình là việc vô lý hay sao? Ý của em và bác gái là anh Seon Woo không thể giả vờ một chút được à? Giả vờ thôi cũng được!”

“Giả vờ thôi?”

“Vâng, giả vờ! Dù không thích nhưng chẳng nhẽ anh ấy không thể làm vui lòng người lớn trong nhà được hay sao? Anh ấy yêu chị Ae Ri cơ mà. Chẳng nhẽ ngay cả việc ấy cũng không thể làm vì người con gái mình yêu được à?”

Nét mặt Geon càng sầm sì.

“Kiểu cậu ấy thế thì làm sao được?”

“Kiểu? Phải rồi, kiểu độc lạ ấy thì ngẫu nhiên. Nhưng nếu cứ giữ cái

kiểu như vậy mãi, anh ấy có biết những người xung quanh phải chịu hy sinh biết bao nhiêu không?”

Geon quá mệt mỏi không muốn nghe thêm, anh ngắt lời Hee Yeon bằng giọng biết rồi.

“Rồi rồi, ngày mai anh sẽ liên lạc rồi giải thích cho họ. Jin Sol, đứng dậy thôi nào.”

Hee Yeon đổi hướng công kích.

“Nhưng sao biên kịch Gong lại đến đây thế này ạ?”

Vì đã lường trước được chuyện này nên Jin Sol chỉ thản nhiên cười đáp.

“Vừa nãy cô không nghe thấy sao? PD Geon đã nói là hai chúng tôi có hẹn từ trước mà.”

“A, vậy sao? Sao dạo này hai người hay hẹn nhau thế?”

Geon ngồi bên cạnh, nhíu mày trước giọng điệu mỉa mai của Hee Yeon.

“Sao thái độ của em lại như thế?”

“Em làm sao cơ? Em chỉ hỏi vì thấy hai người cứ dính lấy nhau suốt thôi.”

“Bọn anh thích đi cùng nhau, có sao không?”

Dù nghe giọng Geon mắng Hee Yeon có vẻ nửa đùa nửa thật nhưng mặt Hee Yeon cũng có chút biến sắc. Cô nàng khế cắn môi, đoạn đá mạnh ghế đứng dậy, bỏ đi trước. Tự dưng Jin Sol thở dài.

“Anh cũng được đấy.”

“Sao cơ?”

Jin Sol yên lặng nhìn Geon, còn anh chỉ bình thản ngồi đó. Có lẽ

nào... Trong đầu cô xuất hiện ý nghĩ rằng có phải anh đã sớm đoán biết được tình cảm của Hee Yeon hay không. Jin Sol nói trong vô thức.

“Giống như gã tồi ấy.”

Geon cười chua chát vẻ không quan tâm.

“Hôm nay là ngày gì mà mình bị tứ phương công kích thế này. Đừng có gán tiếng xấu cho anh nhé. Những chuyện chưa nghe thì làm sao anh biết được cơ chứ.”

Trong quán vẫn phát những bản nhạc Giáng sinh với giai điệu chậm rãi, cà phê trên bàn cũng dần nguội lạnh.

Ở một góc đường, tiếng chuông leng keng vang lên trước chiếc nôi Cứu thế quân*. Hai người lẳng lặng đi bộ từ Mapo đến Sinchon dọc theo con đường đèn đóm sáng rực. Jin Sol lấy làm bận lòng bởi từ khi bước ra khỏi quán cà phê trông Geon có vẻ rất rầu rĩ.

“Lạnh không em? Mình bắt taxi nhé?”

“Em không sao đâu... Cứ đi bộ thế này đi anh.”

Dẫu sao giờ cũng đang là dịp lễ Giáng sinh. Bầu không khí lễ hội đã bao trùm khắp cả thành phố và Jin Sol muốn được cùng anh thả bộ trong không gian ấy. Giống như bong bóng xà phòng hay thứ ánh sáng tỏa ra từ que diêm của cô bé bán diêm chẳng mấy chốc sẽ sớm tan biến, dù đường phố có sáng rực thế nào thì sự thật là suốt mấy năm sau cuộc khủng hoảng Quỹ Tiền tệ Quốc tế IMF, giai đoạn này thật khó để cảm nhận được không khí mùa lễ trên nét mặt những người khách bộ hành. Dẫu vậy, được cùng anh sánh bước trên con phố đêm như thế này, dù chỉ là ngắn ngủi cũng khiến Jin Sol vô cùng hạnh phúc.

Hai người bỏ lại con phố lớn ồn ào, rẽ vào con đường nhỏ nơi có xe buýt tuyến ngắn chạy qua. Ánh đèn tỏa ra từ khung cửa sổ của những căn nhà một tầng núp mình dưới những cột đèn đường và từ siêu thị nằm trong ngõ. Đêm đã về khuya. Tự bao giờ hai người đã đi đến trước ga tàu hỏa Sinchon là trạm cuối của tuyến xe buýt ngắn. Bên kia đường có một nhà ga cũ kỹ, tồi tàn đến mức khó tin so với cảnh vật xung quanh. Jin Sol băng quơ lên tiếng.

“Anh đã nghe chuyện sang năm mới ga Sinchon sẽ bị phá chưa? Nghe bảo từ mùa xuân sẽ bắt đầu xây ga mới hoành tráng hơn đây.”

“Anh nghe rồi.”

“Người ta còn nói sẽ bỏ luôn cả chuyến tàu Thống Nhất nữa.”

Lần đầu tiên nghe được tin tức này, Jin Sol cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

“Sống trên đời chưa được bao lâu... thế mà những thứ thân quen cứ lần lượt biến mất, kỳ lạ thật anh nhỉ. Thật ra thì, hai đứa mình có vẻ cũng chẳng còn trẻ nữa.”

Geon bật cười, nắm lấy cánh tay Jin Sol.

“Hay mình đi tàu hỏa nhé? Dù sao cũng có việc gì nhất định phải làm đâu.”

Tàu hỏa ư? Geon cười nom hết một cậu bé tinh nghịch khiến lòng Jin Sol như bừng sáng. Miễn anh ấy không ủ dột nữa thì làm gì cũng được. Jin Sol vui vẻ gật đầu.

“Được ạ.”

Theo tấm bảng giờ tàu chạy ở phòng chờ nhà ga, có lẽ họ sẽ kịp bắt chuyến tàu ngoại tỉnh cuối cùng lúc 11 giờ đêm. Sau khi mua vé

và bước ra khỏi nhà ga tồi tàn sẽ thấy ngay đường ray dưới sân ga trải dài ẩn mình trong đêm tối.

Đã một tiếng trôi qua kể từ khi con tàu Thống Nhất ba khoang chạy băng băng trong đêm đông mịt mờ... Hai người không thể đi đến điểm cuối của chuyến tàu ngoại tỉnh nên xuống ở ga Jangheung. Dù những bông tuyết đầu mùa rơi từ mấy hôm trước ở trung tâm thành phố đã tan hết nhưng ở đây vẫn lấp lánh sắc trắng bạc còn sót lại. Làng cà phê ở ngoại ô lúc nửa đêm quả là khung cảnh tuyệt vời dành cho các đôi tình nhân khoác tay nhau đến đây chơi. Geon tinh nghịch nói.

“Giáng sinh vui vẻ.”

“Giáng sinh vui vẻ.”

Jin Sol cũng cười tươi đáp lại. Một lúc sau họ đã đứng trước một quán cà phê nhạc sống đang tỏa khói trắng nghi ngút từ cái ống khói thô kệch. Ánh đèn trong quán khá tù mù, tường bao phía ngoài và mái nhà được dựng trên nền nhà chưa được thi công, bên trong chỉ là nền đất. Một bó củi lớn cháy lách tách đỏ rực trong cái lò sưởi chình ình một góc phòng, vết bồ hóng đen nhánh bám dính trên tường đất. Trên sân khấu trong nhà đang diễn ra màn biểu diễn của một ca sĩ nhạc dân gian vừa hát vừa đệm guitar thùng.

Geon và Jin Sol ngồi nghe nhạc và thong thả uống cạn cốc bia. Khói thuốc lá dày đặc, tiếng người cười nói khe khẽ hòa lẫn với tiếng nhạc. Những cặp đôi trẻ tuổi ngồi sát bên nhau trong góc quán chật hẹp, khoác vai thầm thì vào tai nhau những lời đường mật. Geon nhìn thấy cảnh ấy, bật cười ra chiều thích thú.

“Nếu chịu được thêm một tiếng đồng hồ nữa, mấy bạn kia nhất

định sẽ thành công.”

“Sao cơ?”

“Vì lúc ấy đã hết xe đem về Seoul mất rồi. Phải cắt đứt giao thông thì mới làm nên lịch sử được chứ.”

Jin Sol cũng cười.

“À... Vờ như không còn cách nào nữa ấy hả?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy lúc đó chúng mình làm thế nào?”

“Thì anh sẽ rủ rê em ngủ chung này, rồi em tuy nói không thích nhưng cuối cùng chắc vẫn đành chịu thôi.”

Hai người cùng bật cười khúc khích. Họ chẳng hề ngại ngùng chút nào, mà trái lại còn thấy rất tuyệt khi có thể nói chuyện thoải mái như vậy. Jin Sol mân mê cốc bia trên tay, ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng.

“Hồi 23, 24 tuổi gì đấy, em đã mấy lần tưởng tượng như thế này. Em cùng người mình thích đi đến đâu đó, nhưng rồi gặp phải bão tuyết hoặc mưa lớn, chỉ có thể chôn chân một chỗ. Dù kỳ quặc nhưng lãng mạn mà nhỉ.”

Geon gật đầu cái rụp như hiểu ý cô.

“Và quán trọ gần đấy chỉ còn lại duy nhất một phòng, đúng không nào?”

“Đương nhiên rồi. Khi đó mà có những hai phòng thì đúng là vô duyên.”

Jin Sol tỉnh bơ nói rồi cầm lấy cốc bia ra hiệu nâng cốc. Geon chạm cốc với cô. Liệu có phải do bầu không khí không nhỉ? Cô đã

uống khá nhiều so với thường ngày nhưng lại không đau đầu chóng mặt chút nào. Chỉ có tâm trạng là như đang lơ lửng mà thôi...

Tự bao giờ buổi biểu diễn nhạc sống đã kết thúc, trên sân khấu không còn một ai. Đã quá 12 giờ đêm, quán cà phê cũng đến lúc đóng cửa. Mỗi khi có khách thanh toán xong, cánh cửa ra vào bị mở ra đóng vào, làn gió lạnh buốt lại lùa một vòng vào trong quán. Jin Sol vô tình nhìn ra bên ngoài khung cửa sổ của quán cà phê, đập vào mắt cô không phải đường ray tàu hỏa mà là một toa tàu đang bật đèn phía bên kia đường. Nhìn một lúc, cô nhận ra đó là toa tàu không còn dùng để chở khách mà đã được sửa sang lại thành một quán cà phê tàu hỏa. Trên ô cửa sổ phía bên đó cũng đang nhấp chờn những bóng người.

“Ừm... em biết rồi.”

Cô đưa tay chống cằm, lẩm bẩm với ánh mắt mơ màng.

“Gì cơ?”

“Con hổ chết để lại bộ da, con người chết để lại tên... Thế anh có biết đoàn tàu Thống Nhất sẽ để lại gì không?”

“Để lại gì nào?”

“... Để lại quán cà phê đấy.”

Jin Sol chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Geon nhìn theo hướng ấy, bật cười không thành tiếng. Qua khung cửa sổ chìm trong bóng tối, họ chăm chú nhìn ánh đèn hắt ra từ lòng cà phê. Jin Sol thờ thẩn nghĩ. Chẳng hiểu sao mùa đông này lại có nhiều thứ cuối cùng như vậy. Phải quan sát kỹ hơn mới được. Cả nhà ga cũ, cả đoàn tàu rồi sẽ biến mất. Và giá mùa đông này cô có thể cùng Geon ngắm nhìn những cảnh vật “cuối cùng” ấy thì tốt biết mấy. Bởi điều còn sót lại

không phải chỉ là bản thân kỷ niệm hay phong cảnh sắp biến mất mà còn là cảm giác được cùng một người trải qua giây phút ấy nữa.

“Này. Em muốn có thứ gì đó không? Anh sẽ mua tặng em.”

Jin Sol quay lại nhìn Geon chăm chăm, đoạn buồn bã bật cười.

“Anh định hỏi vậy rồi tặng quà sao? Chỉ cần là thứ anh muốn tặng thì em sẽ nhận thôi.”

“À... Vậy ư? Là vì anh muốn tặng thứ mà em cần.”

Geon trông bối rối như thể không nghĩ ra được gì. Chính lúc ấy, do men say chẳng mà Jin Sol cảm thấy lòng mình bỗng chùng xuống. Món quà mà cô thật sự muốn nhận... chính là câu “Anh yêu em” của Geon. Dù tha thiết muốn được nghe lời ấy nhưng cô chỉ nhún vai nói trái với lòng mình.

“Vậy thì, anh hát cho em nghe một bài đi?”

“... Hát á? Ở đây sao?”

“Vâng.”

Geon chần chừ giây lát rồi quay sang hỏi chủ quán đang dọn chiếc bàn trống bên cạnh.

“Giờ tôi có thể lên kia hát một bài được không?”

Người chủ quán tầm trung niên nhìn lướt qua Geon để chắc chắn anh không say xỉn, nghĩ dẫu sao cũng tàn cuộc rồi nên vui vẻ đồng ý.

“Được chứ.”

Chủ quán đi về phía sân khấu, bật đèn âm li rồi quay sang ái ngại nói thêm.

“Anh chỉ hát một bài thôi nhé.”

“Nếu có yêu cầu hát tiếp thì sao?”

Chủ quán cười ha hả trước câu đùa của Geon.

“Vậy thì anh phải hát hai bài chứ sao.”

Thấy một người không phải ca sĩ bước lên sân khấu và cầm cây guitar, khách khứa bên dưới đều đổ dồn sự chú ý. Một vị khách say rượu lớn tiếng hỏi.

“Ô ô, ai đây nhỉ?”

Geon quay sang phía bàn anh ta, nở nụ cười.

“Tôi là nhân viên bán thời gian ngang qua đây.”

Nói đoạn, Geon chỉnh lại dây đàn, thoáng suy nghĩ xem nên hát bài gì. Lát sau anh đệm khúc dạo đầu và cất giọng hát trầm ấm.

Anh đã yêu em từ rất lâu, rất lâu... Nhưng anh cứ tự hỏi, liệu cảm xúc rung động ấy có phải là tình yêu không. Dường như đó chẳng phải là yêu. Mà dù cứ khẳng khẳng đó là yêu chẳng nữa, rồi tình yêu ấy cũng rời xa...

Không biết là bởi giọng hát trầm lắng ấy của anh, hay do tiếng đệm đàn guitar, một dòng cảm xúc khó diễn tả bỗng trào lên từ sâu thẳm trái tim Jin Sol trong khi cô đang yên lặng nghe anh hát. Lẽ nào là đau buồn sao? Geon chẳng thể nào hiểu được lòng cô nên nét mặt anh vẫn vô cùng bình thản.

Anh đã yêu em từ rất lâu, rất lâu... Nhưng anh lặng lẽ chôn giấu vì sợ tình yêu ấy cũng sẽ rời xa. Yêu là chết trong lòng một ít. Tình yêu là thế, chỉ cất giấu trong trái tim này.

“Ô hô... Encore*!”

Dưới sân khấu, các vị khách còn lưu lại trong quán cà phê vắng người vỗ tay reo hò, nhưng không hiểu sao Jin Sol chẳng thể mỉm cười. Bắt đầu ca khúc thứ hai, Geon chăm chú nhìn Jin Sol với vẻ mặt tinh nghịch. Có vẻ anh đang vô cùng tận hưởng màn đàn hát của mình.

Trong màn đêm thăm thẳm bến cuối Mapo - Có một thiên thần đang đứng khóc...

Jin Sol bật cười khúc khích. Dẫu vậy nỗi u sầu đang ngự trị trái tim cô vẫn còn đó.

Khi Geon hát xong và xuống khỏi sân khấu, Jin Sol đã uống một lèo hết cốc bia vẫn để đấy từ ban nãy và đang rót đầy cốc mới. Geon ngồi phịch xuống ghế, hỏi Jin Sol với giọng mong chờ một lời khen.

“Anh hát hay không?”

“... Hay thật.”

“Có chuyện gì mà anh không làm được cơ chứ.”

“Ra về ta đây quá đi.”

Jin Sol khịt mũi cười khẩy, Geon lặng người chặc lưỡi.

“Gì chứ. Vì em bảo hát nên anh mới cun cút lên hát đấy nhé. Ý em là gì hả?”

“Em thích thế đấy. Em gây chuyện với anh đấy.”

Geon dịu dàng cười rồi giằng lấy cốc bia từ tay cô.

“Thôi đừng uống nữa. Em say rồi.”

“Còn lâu. Em vẫn tỉnh.”

Cô giành lại cốc bia tiếp tục uống, rốt cuộc đến khi quán cà phê đóng cửa thì cô đã say hẳn. “Ôi trời,” Geon nửa cười nửa thờ dài, dựng cô dậy rồi cõng cô lên lưng.

Hai người bước ra khỏi quán cà phê, đi trên con đường gió thổi lạnh buốt, Jin Sol ở sau lưng Geon lè nhè.

“Anh đừng lo. Em không nôn đâu, chỗ bia ấy đáng quý biết bao...”

“Muốn nôn thì em cứ nôn đi. Xả ra chỗ bãi cỏ rồi đi tiếp là được mà.”

Ngay lúc ấy, Jin Sol gục đầu đập đánh cốp vào sau gáy anh. Á! Geon nhăn mày kêu lên. Thế rồi... Jin Sol hoàn toàn mất ý thức. Hình như Geon cõng cô vào một khách sạn gần đó, lúc ấy Jin Sol láng máng nghĩ rằng việc này có chút không bình thường, nhưng thực ra cô chẳng hề sợ hãi. Đã có hơi men trong người, có cùng anh đi tới đâu cũng quan trọng gì chứ.

Một lúc sau, Geon đặt Jin Sol nằm xuống giường rồi đắp chăn cho cô. Anh đi vào nhà vệ sinh, tiếp đó tiếng nước chảy vang lên. Geon nhúng khăn mặt vào nước nóng rồi soàn soạt lau mặt và tay cho Jin Sol.

“A... Em đau.”

“Trật tự nào. Say nên em giỏi quá nhỉ. Định không rửa mặt mà ngủ sao?”

“Không rửa một ngày có làm sao đâu... Á, anh đừng lau chân em. Đừng...”

“Tại sao?”

“Trông xấu xí lắm.”

Geon bật cười ha ha.

“Anh biết rồi. Vì bản chứ gì!”

Trong lúc anh quay trở lại nhà tắm, Jin Sol nằm nguyên như vậy ngủ thiếp đi. Một lúc lâu sau khi cô tỉnh dậy, màn đêm muộn đã bao trùm lấy căn phòng tối om. Không gian xung quanh mới đầu có vẻ không thật, nhưng rồi cô dần tỉnh táo trở lại. Ngay bên cạnh cô, Geon đang chìm sâu vào giấc ngủ.

Jin Sol khẽ khàng bước xuống giường đi vào nhà tắm. Cô khóa cửa lại cẩn thận để không làm anh thức giấc, đoạn nhìn mình trong gương, lấy xà phòng rửa mặt, rửa chân rồi đánh răng bằng chiếc bàn chải dùng một lần có sẵn. Khi Jin Sol quay trở lại phòng, Geon vẫn đang ngủ. Ánh đèn từ bên ngoài hắt qua rèm cửa khép hờ soi rõ gương mặt và đường nét cơ thể anh.

Jin Sol lặng lẽ leo lên cạnh anh, dựa người vào đầu giường. Trên chiếc bàn con có một chai nước khoáng Geon để từ ban nãy. Jin Sol uống nước rồi cứ ngồi thế ngắm nhìn anh trong bóng tối như một người gác đêm. Giờ này chắc khó mà ngủ lại được, cô khe khẽ thở dài. Hay là đi hóng gió nhỉ. Đang định xuống giường lần nữa thì Geon đã túm lấy cánh tay cô.

“Em đi đâu vậy?”

“Em... định ra ngoài hóng gió một lát ấy mà.”

Trời đất, Geon lăm bắm rồi ngồi dậy. Anh cầm cổ tay Jin Sol kéo cô ngồi lại xuống giường.

“Em định một thân một mình đi đâu cơ chứ? Đêm khuya khoắt lại còn ở một nơi thế này.”

Jin Sol để yên cho anh nắm tay, chỉ im lặng nghe. Trong bóng tối, Geon khẽ nói.

“Nằm ngủ cạnh anh thì ngượng nên em mới vậy hả?”

Jin Sol cảm thấy lồng ngực bồng rập nhưng vẫn lặng thinh. Geon thủ thủ như đang độc thoại với chính mình.

“Gong Jin Sol ngốc quá. Nếu căng thẳng như vậy thì sao em còn tỏ tình làm gì cơ chứ.”

Mặt ửng đỏ, Jin Sol cố tình dấm dẩn.

“Thật là... Anh nói nghe ghét thật đấy.”

Geon chỉ bật cười.

“Không phải em muốn anh xuống đất ngủ đấy chứ?”

“... Làm gì có chuyện ấy.”

“Vậy thì mình nhanh ngủ thôi.”

Geon đột nhiên kéo cô nằm xuống giường.

“Á!”

Trong vô thức Jin Sol khẽ kêu lên, Geon tức tốc đắp chăn lên người cô rồi cười.

“Á cái gì! Em định ngồi dựa vào tường cả đêm chắc. Nằm xuống đi. Phải nằm ngủ chứ!”

Jin Sol bối rối, định gạt chăn ra xoay người ngồi dậy, nhưng ngay sau đó cơ thể cô khựng lại không tài nào nhúc nhích nổi. Bởi Geon đã luồn cánh tay xuống dưới đầu Jin Sol và ôm lấy cô từ phía sau. Cô tưởng như ngạt thở, cả người đông cứng. Geon thì thào qua vai.

“Gối đầu lên tay anh rồi ngủ đi nào. Anh muốn ôm em ngủ như thế này... Nếu em không thích thì anh bỏ tay ra nhé?”

Jin Sol yên lặng, vẫn xoay lưng gối đầu lên cánh tay anh. Đoạn cô thành thật nói.

“Không đâu. Mình cứ nằm ngủ thế này đi anh.”

Cô có cảm giác Geon vừa nở một nụ cười ấm áp.

“Ok.”

Geon kéo chăn lên đắp cho cả hai rồi lại quàng tay ôm lấy Jin Sol. Nhiệt độ cơ thể anh truyền sang lưng cô thật ấm áp, cô cảm nhận được từng mạch đập của cánh tay đang kê dưới đầu mình. Nằm cùng anh thế này khiến trái tim cô rung động và hạnh phúc, nhưng chính Jin Sol cũng chẳng thể hiểu vì sao lòng mình vẫn buồn man mác. Hai người đang cùng đắp chung một tấm chăn và giữa họ chẳng xảy ra chuyện gì cả. Dù biết rằng anh đang che chở cho mình nhưng... Vì sao? Cô rất muốn hỏi anh câu ấy.

Geon đang ôm cô ngủ nhưng chẳng làm điều gì sai trái. Ở sau lưng cô, anh chỉ nằm yên, thở đều và yên lặng ngủ. Trái với sự yên tĩnh trong căn phòng, nội tâm Jin Sol đang cuộn sóng. Có thật anh ấy yêu mình không? Mình vẫn phải chờ thêm nữa sao?

Thời gian cứ thế trôi qua. Đoán chừng Geon đã chìm sâu vào giấc ngủ, Jin Sol nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh đang đặt trên vai mình. Biết đâu nắm tay anh ấy mình lại ngủ được... Và cô cũng muốn làm vậy nữa. Nhưng bàn tay Geon vẫn còn sức. Anh vẫn chưa ngủ. Anh nắm lại tay cô rồi khẽ nói.

“... Ngủ ngon.”

Jin Sol không đáp lời anh. Dù anh đã biết tổng nhưng cô vẫn giả bộ như đang ngủ. Jin Sol nhắm mắt lại. Trong lòng cô vẫn còn vương câu hát như trong giấc mộng. Cùng cả tiếng guitar vang lên chậm rãi. Anh đã yêu em từ rất lâu, rất lâu... Nhưng đó có thật là tình yêu không.

Chẳng còn mấy ngày nữa là hết năm, phòng biên kịch có vẻ tất bật hơn hẳn mọi ngày vì phải chuẩn bị kịch bản cho buổi phát sóng đặc biệt mừng năm mới. Cả những người trước đây do lịch giờ phát sóng nên rất khó gặp mặt, dạo gần đây cũng thường xuyên thấy ở đài. Ngoài ra sắp có đợt điều chỉnh nhân sự nên cũng nhiều gương mặt lộ diện để xem tình hình xoay chuyển ra sao.

Hôm nay, ngay cả người hiếm bao giờ thấy mặt như Ahn Hee Yeon cũng đến phòng biên kịch. Có vẻ muốn cố tình khiêu khích Jin Sol nên cô nàng đi thẳng vào góc trong rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh cô. Vừa từ Yeouido quay về nên trông Hee Yeon có vẻ bơ phờ nhưng ở cô nàng vẫn toát lên phong thái nhanh nhẹn thường ngày. Sau khi đọc lướt qua niên giám lịch sử âm nhạc, Jin Sol quay sang bắt chuyện.

“Hee Yeon này, tôi hỏi cô một chuyện được không?”

Hee Yeon nhướn đôi lông mày xinh đẹp nhìn Jin Sol với vẻ khó chịu, như tự hỏi sao không đứng cô lại mở lời trước.

“Sao nào? Chị cứ hỏi đi.”

“Seon Woo và Ae Ri... quay về rồi sao?”

“Về lâu rồi ấy chứ.”

“Làm sao thế?”

Hee Yeon phân vân không biết có nên nói cho Jin Sol nghe hay không, đoạn cô nàng thở hắt ra một hơi tưởng làm bay được cả tờ giấy A4 trên bàn làm việc rồi dấm dẩn nói.

“Chuyện ầm ĩ lắm. Bên nhà chị Ae Ri tuyên bố nếu đến cuối năm nay hai người không chịu chia tay, bố mẹ chị Ae Ri, tức hai bác tôi ấy, sẽ từ mặt. Nhưng làm vậy cũng có tác dụng gì cơ chứ. Hai người họ đã quấn lấy nhau bao năm nay rồi. Chẳng có lý nào lại chia tay được cả. Giờ ruột gan bác gái tôi đang nóng rùng rục kia kìa.”

Ra là vậy. Lòng Jin Sol cũng chẳng dễ chịu chút nào. Hee Yeon mở chiếc túi xách to đùng vừa thời trang lại tiện dụng của mình lấy tài liệu. Đoạn hừ mũi cười khẩy.

“Tôi biết biên kịch Gong đang nghĩ gì rồi.”

“... Ý cô là sao?”

“Cô đang quan tâm xem hai người họ sẽ ra sao còn gì. Nếu họ không chia tay và vượt qua sóng gió thì chuyện của cô với anh Geon cũng sẽ êm ả. Nên cô đang nghe ngóng tình hình đấy thôi. Phải không nào?”

Hee Yeon nhếch khóe miệng tỏ vẻ thách thức nhưng Jin Sol chỉ thản nhiên cười đáp.

“Cô có biết về mặt cô lúc này trông cực kỳ xấu xí không?”

“Cái gì cơ?”

“Mascara còn lem bên dưới mắt trái nên càng xấu. Trông như là bóng trắng chiếu xuống ấy. Là mascara màu nhỉ?”

Hee Yeon vội lấy hộp phấn từ ngăn ngoài túi xách, mở ra soi gương. Thế rồi cô nàng quay phắt sang nhìn Jin Sol với vẻ tức tối.

Jin Sol chỉ nhún vai.

“Tôi giống chơi chút ấy mà.”

Biên kịch Kim ngồi ở bàn máy tính bên cạnh có lẽ đã nghe được cuộc đấu trí giữa hai người, khoái chí bật cười rúc rích. Ai đó đẩy mạnh cửa xông xáo bước vào.

“Chào cả nhà. Lâu lắm rồi không gặp.”

Là biên kịch Choi hoạt bát năng nổ, người có thâm niên trong dài. Chị vẫy tay đáp lại lời chào của tất cả mọi người rồi sai bước đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ của Jin Sol và biên kịch Kim. Chị vuốt vai Hee Yeon, nói như dỗ trẻ con.

“Em út xinh đẹp nhà ta, em ra kia ngồi được không? Lòng bàn chân chị đang đau quá, nên chắc phải duỗi chân một chút.”

Hee Yeon không hề nhăn nhó, dẫu vậy cô nàng đã quay trở lại với biểu cảm chẳng thèm để ý đến binh đoàn biên kịch ngày thường vẫn rất thân thiết với nhau, đẩy mạnh ghế rồi đi ra chỗ khác. Biên kịch Choi kéo ghế lại đúng vị trí rồi ngồi xuống, chị cởi đôi giày đế bệt rồi duỗi chân gác lên máy tạo hơi nước phía dưới cửa sổ.

“Ôi, không hiểu sao cả người chị cứ nặng trĩu thế này nữa.”

“Bụng chưa nhô nhưng chị giống sản phụ lắm rồi đấy.”

Biên kịch Kim mắng đùa. Suốt thời gian qua biên kịch Choi chỉ gửi email bản thảo và cố tránh đi làm hết mức có thể. Bình thường ai cũng công nhận chị là người cuồng công việc nên nếu không phải sức khỏe có vấn đề gì nghiêm trọng không đời nào có chuyện chị chịu nghỉ ở nhà. Nhưng xem ra việc có con muộn đã khiến chị thay đổi bản thân khá nhiều.

“Tiền bối hạnh phúc lắm đúng không?”

Nghe Jin Sol hỏi, biên kịch Choi cười khoan khoái.

“Thật ra hôn nhân của chị đang trong giai đoạn nguội lạnh. Từ lúc đưa đầu vào cấp một ấy. Nhưng mang thai đứa thứ hai này hình như bầu không khí trong nhà cũng có chút thay đổi.”

Ngồi ở phía đối diện, biên kịch Kim ầm ức.

“Ý chị là mấy bà cô như chúng em thôi đừng có lấy chồng đấy à?”

“Dĩ nhiên rồi. Chị đã lỡ rồi nên mới phải cố mà sống cho tốt. Con đường phía trước của mấy cưng còn thênh thang rộng mở thì tội gì phải lấy chồng?”

“Con đường phía trước thênh thang rộng mở á. Không phải đường núi trùng điệp là em đã thấy may lắm rồi. Chưa biết chừng ngay kỳ sau còn bị cho về vườn ấy.”

Biên kịch Kim cắn nhần, mặt mày ỉu xiu. Không khí trong đài không mấy bình lặng nên mọi người thường xuyên nói những lời như vậy. Nghe nói chi phí sản xuất sẽ bị cắt giảm nên cánh phóng viên lẫn các PD phụ trách liên hệ khách mời để bị vạ đầu tiên đạo gần đây thường xuyên nhăn nhó mặt mày.

Tuy nhiên trước những tin đồn thất thiệt ấy, Jin Sol chỉ nghe tai này rồi bỏ tai kia. Gần đây xung quanh có xoay vần thế nào cũng chẳng làm cô bận tâm. Có gì quan trọng đâu chứ, cô chỉ chìm đắm trong cảm giác bình yên và hạnh phúc pha chút phấp phồng. Thế nên thỉnh thoảng không hiểu sao cô lại cảm thấy bất an. Ga Ram từng cầu nài “Đó chính là vấn đề của cậu đấy, hạnh phúc mà sao lại bất an cơ chứ?” Nhưng chính Jin Sol cũng khó giải thích được

chuyện này. Cô chỉ nghĩ có lẽ do tính cách mình bẩm sinh đã vậy...

“Trong sổ hậu bối của Jin Sol ấy, nếu có ai viết kịch bản được thì giới thiệu cho chị nhé.”

Câu nói của biên kịch Choi cắt ngang dòng suy nghĩ của Jin Sol.

“Viết kịch bản ấy ạ? Sao thế hả chị?”

“Chị vừa nói chuyện với PD Kim Hyung Sik xong. Rằng chị chỉ làm đến số đặc biệt dịp Tết âm lịch rồi chuyển cho biên kịch khác. Chắc chị phải nghỉ làm khoảng một năm.”

Ai nấy đều ngớ ngàng trước tuyên bố bất ngờ của biên kịch Choi. Không thể tưởng tượng có ngày những lời này lại được thốt ra từ miệng một tiền bối vẫn luôn truyền năng lượng cho người khác.

“Chị không được khỏe đến mức ấy ạ?”

“A không. Không đến mức ấy nhưng chồng chị cứ nhảy lên cơ. Lão ấy muốn chị nghỉ việc từ lâu rồi nên chỉ lăm le tóm lấy cơ hội này thôi. Lần trước chị phải nhập viện vài ngày, lúc ra viện lão cứ giục già mãi. Bảo tất cả đều vì con chúng mình.”

Biên kịch Choi nhăn mặt khó chịu nhưng trông chị có vẻ không hề chán ghét tình huống này chút nào. Biên kịch Kim vờ ghen tị nói với giọng như khóc.

“Chị sống sung túc ghê. Thích thật đấy. A, em cũng muốn có chồng quá! Một ông chồng sẵn sàng kêu em nghỉ việc, ở nhà anh ấy nuôi.”

“Đừng nói mấy lời nực cười như thế. Chị chỉ nghỉ đúng một năm đến lúc đứa bé con cứng cáp thôi. Chồng chị còn làm cả bản cam kết rồi. Một năm nữa lão đừng hòng thất hứa.”

Biên kịch Choi xua tay, vẻ mặt đầy quả quyết. Dẫu bằng cách này hay cách khác, mọi người đều cố gắng để được hạnh phúc. Dù cãi vã hay thuận hòa, ai cũng muốn hạnh phúc hơn chút nữa trong khả năng có thể... Jin Sol mỉm cười và nghĩ. Đã lâu rồi phòng biên kịch mới nhận nhíp thể này, chuyện ấy cũng khiến cô vui vẻ.

Ngày 31 tháng Mười hai.

Từ chiều tối, khu vực Jongno lấy gác chuông Bosingak làm trung tâm đã cấm xe cộ lưu thông. Càng gần nửa đêm, dòng người tụ lại càng đông, nom như một đám mây dài ngút mắt. Một vài kỹ thuật viên bao gồm cả Hong Heon Pyo từ sáng đã ra ngoài lắp đặt dây cáp thiết bị âm thanh gần khu vực chuông chùa. Lee Geon và một PD trẻ tuổi khác cũng ở ngoài đó chịu trách nhiệm hiện trường. Jin Sol thì đã chuyển phần kịch bản lời bình về tiếng chuông, giờ đang ngồi chờ và tán gẫu với nữ phát thanh viên trong xe của đài phát thanh.

Sức nóng từ dòng người đang đổ về để được tận tai nghe tiếng chuông đầu năm mới còn mạnh hơn cả những cơn gió đông dữ dội đang thổi qua trung tâm thành phố. Các đài truyền hình đã sớm tìm lấy vị trí thuận tiện ở gần gác chuông để đặt góc máy quay, các đài phát thanh phải nhường bộ lắp đặt dây cáp ở vị trí cạnh đó. Jin Sol bước ra khỏi xe và đi đến gần một nhân viên đang kiểm tra tình hình. Hong Heon Pyo đã hoàn thành mọi công đoạn chuẩn bị, anh chàng còn chú ý đến cả tình hình lắp đặt dây cáp của các đài khác. Sau khi luồn lách qua đám đông quan sát cẩn thận các sợi cáp trải trên mặt đất rồi quay lại, Hong Heon Pyo rạng rỡ nhìn Jin Sol, nói với giọng

đầy tự hào.

“Tất cả các dây cáp đều chỉ được bọc lớp thép bảo vệ. Chẳng có tác dụng gì đâu. Đám đông đi qua đi lại dùng chân giẫm đạp, rồi kéo giật thì thể nào cũng sẽ bị tuột ra hết với xây xước vỏ bọc thôi.”

“Vậy phải làm sao?”

“À, chúng ta thì không cần lo! Tôi đã dán băng dính xanh lên lớp thép bảo vệ rồi! Hai, ba lớp liền, cần tắc vô ưu mà!”

Hong Heon Pyo cười rất khoái trá. Thì ra anh ta lấy cái túi đựng mấy cuộn băng dính xanh trên xe là để làm vậy.

Cảm giác bị đám đông xô đẩy, Jin Sol đang định tránh sang tòa nhà bên đường thì nghe có ai đó gọi lớn tên mình.

“Jin Sol ơ! Ở phía này!”

Jin Sol nhón nhác nhìn xung quanh thì bắt gặp Ae Ri và Seon Woo đang đứng ở thềm một tòa nhà cách đấy không xa. Ae Ri kiễng chân, giơ một tay vẫy về phía Jin Sol. Cô cũng mỉm cười vẫy tay đáp lại nhưng không tài nào len qua đám đông đến gần chỗ họ được. Geon đang đứng cạnh xe cũng nhận ra bạn mình và tươi cười giơ tay chào.

Cuối cùng cũng đến 12 giờ đêm. Tiếng chuông đầu tiên vang vọng khắp bầu trời đêm Jongno.

Một năm mới đã đến. Sau thời khắc đánh chuông trang nghiêm như cầu nguyện, đám đông cùng vỗ tay reo hò. Phát thanh viên của các đài phát thanh truyền hình đều bận rộn đưa tin hiện trường, biển quảng cáo điện tử cỡ lớn được lắp đặt trên các tòa nhà cao tầng ở khu trung tâm thành phố cũng đang phát sóng trực tiếp quang cảnh

ngay trước mắt. Tạch tạch tạch... cùng với âm thanh xuyên thủng bầu trời đêm, những bông pháo nổ khắp bầu trời phía Namsan. Pháo hoa rực rỡ cùng lúc nổ tung trên bầu trời đêm và cả trên những biển quảng cáo điện tử. Trên sân khấu đặc biệt được lắp đặt gần đó, buổi biểu diễn chúc mừng năm mới hoành tráng đang được diễn ra.

Thời gian cứ thế trôi, đám đông bắt đầu tản bót về phía ngoại vi thành phố. Ai nấy đều cố chen lên trong dòng người chật như nêm. Đâu đâu cũng thấy các bậc phụ huynh mang theo con nhỏ đang phải cố hết sức để di chuyển.

“Đừng có đẩy mà! Tôi còn con nhỏ, đừng có giẫm vào trẻ con!”

Thình thoảng lại có ai đó hét lên rồi ôm ghì lấy con mình, một số người để con ngồi trên cổ chạt vật tìm cách thoát khỏi con đường. Sau một lúc, mật độ người đã giảm xuống đủ để dễ thở hơn. Bấy giờ Geon mới nhẹ nhàng đi đến nói với các đồng nghiệp.

“Ok, chúng ta thu dọn trang thiết bị thôi.”

Vừa thu dọn thiết bị và dây cáp, Hong Heon Pyo vừa huýt sáo trong cơn gió lạnh run người và vui vẻ nói.

“Xem này, chẳng phải chỉ có cáp của chúng ta là còn lành lặn nguyên vẹn hay sao? Băng dính xanh đúng là số một.”

Đột nhiên một kỹ thuật viên mới hô hoán như phải bỏng.

“Tiền bối Hong! Xe kia, xe!”

Tất cả đều quay đầu nhìn về phía cậu ta chỉ, chiếc ô tô của Hong Heon Pyo đậu ở góc đường phía sau Bosongak đang nằm đó trong tình trạng hoàn toàn bị sập nóc, trông cực kỳ tội nghiệp.

“Chuyện gì thế này!”

Hong Heon Pyo há hốc miệng kinh ngạc và chạy ngay về phía ấy. Cậu nhân viên mới cũng chạy theo sau. Có vẻ những người muốn xem sân khấu biểu diễn và cảnh đánh chuông từ trên cao đã trèo lên xe, nhưng không có lý nào nóc xe lại sụp xuống như vậy chỉ vì bị giẫm lên được. Có lẽ chiếc xe đã bị đám đông giẫm đạp rất lâu nên không chỉ nóc xe mà cả cửa xe phía ghế lái cũng bị móp méo nặng. Do bị xô nghiêng nên một bên bánh xe còn bị xẹt lốp.

“Trời đất ơi, làm sao lại...”

Jin Sol thẳng thốt kêu lên. Đó là chiếc xe sành điệu mới ra mà Hong Heon Pyo vừa mua và hết sức nâng niu. Các PD khác cũng dè dặt an ủi.

“Công ty sẽ cân nhắc hỗ trợ thôi. Đây là tai nạn trong lúc tác nghiệp mà.”

“Nhưng công ty có bảo được dùng xe riêng đâu! Giờ lại đang giai đoạn cắt giảm ngân sách nữa!”

Hong Heon Pyo vừa đi quanh chiếc xe yêu quý vừa vò đầu bứt tai, anh chàng thử chạm vào nóc xe rồi lại búng lửa giận như một chú khủng long. Đứng bên cạnh Jin Sol, Geon ái ngại lắm lắm.

“Tình hình này chắc phải thải luôn xe mất.”

Dẫu trên đời có xảy ra chuyện gì đi nữa, pháo hoa vẫn nổ tung bừng trên bầu trời Namsan và những tấm biển điện tử.

Kể từ lúc bước vào quán trà ở Insadong, Jin Sol đã cảm nhận một

bầu không khí khác thường đang bao trùm nơi đây. Ae Ri thì vui vẻ quá đà rất không tự nhiên, trong khi Seon Woo vốn dĩ dù kiếm lời vẫn luôn tươi cười hài hước lại trước sau không nói năng gì khiến cô không tài nào đọc được biểu cảm trên gương mặt anh. Dù không đông khách nhưng đây là nơi vẫn có khách quen hay lui tới, vào một ngày như hôm nay quán lại khóa trái cửa và chỉ có họ tụ tập uống rượu cũng thật kỳ lạ. Hân Geon cũng có cảm giác giống Jin Sol nên ngay từ đầu anh đã cố gắng hâm nóng bầu không khí, tuy vậy cùng thời gian trôi, câu chuyện giữa họ cứ thế thưa dần. Không thể chịu thêm nữa, Jin Sol gượng cười cố thay đổi chủ đề.

“Chẳng phải hôm nay sẽ đắt khách sao? Những lúc như thế này phải mở cửa chặt chém chút chứ nhỉ.”

Ngồi ở phía đối diện, Seon Woo cười nhạt đáp.

“Vì hôm nay... chúng ta phải uống đến chết. Không có rượu để bán cho khách đâu.”

“Đây là lúc chúc mừng năm mới mà, bọn mình quây quần với nhau là đủ rồi.”

Ae Ri vui vẻ nói chen nhưng thật khó để khôi phục bầu không khí vốn đã chùng xuống. Trong giây lát, sự im lặng bao trùm cả bàn. Ae Ri nhìn lướt quanh quán trà rồi cố nói với vẻ như không có chuyện gì.

“Đã sang năm mới rồi, hay chúng ta cũng sửa sang lại nội thất chút nhỉ? Tốn nhiều tiền quá thì không được, mình sẽ chỉ sơn lại thôi. A, chắc phải xóa hết những dòng chữ nguệch ngoạc kia nữa. Ừm... vậy đi.”

“Không được.”

Seon Woo ngồi bên cạnh cô lẳng lẳng cắt lời.

“Chúng ta sẽ chuyển nhượng nơi này cho Jeong Hun.”

Một sự tĩnh lặng đông cứng thoát chốc bao trùm lấy họ. Ae Ri cười méo xẹo về cự tuyệt.

“Em đã bảo anh đừng nhắc đến chuyện ấy rồi còn gì. Đã mấy lần rồi... Em không muốn nghe đâu.”

Geon nâng chén rượu lên, nhưng không chạm cốc với mọi người mà cứ thế uống cạn rồi dần mạnh chén xuống bàn. Đoạn, anh nở nụ cười cay đắng và cất giọng lạnh tanh.

“Rốt cuộc có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không vậy? Hai người căng thẳng như thế là vì sao hả? Tôi mệt lắm rồi, có gì cứ nói thẳng ra hết đi.”

“Không phải thế đâu anh. Không có chuyện gì mà.”

Ae Ri bối rối đáp, song Seon Woo với khuôn mặt không chút biểu cảm lại nói giọng dõ dằn.

“Đừng trốn tránh mãi như thế nữa, Ae Ri à... Em hãy quay về nhà đi.”

Trái tim Jin Sol đập thành một nhịp rồi chùng hẫng xuống. Ae Ri có lẽ đã nghe những lời này vài lần nên không hề ngạc nhiên chút nào, cô chỉ cúi xuống nhìn mặt bàn. Seon Woo bình thản nói tiếp.

“Bố mẹ em đang rất lo lắng. Trước tiên em cứ về nhà đi. Rồi sau đó ta cùng suy nghĩ lại.”

“Rốt cuộc mẹ em đã nói những gì với anh? Sao anh không chịu cho em biết?”

Ae Ri nhìn Seon Woo với vẻ đau khổ, còn anh chỉ lẳng lẳng đưa

tay vén lọn tóc đang che má cô.

“Đều là những lời đúng dẫn thôi.”

Tĩnh lặng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng cây kim rơi. Jin Sol căng thẳng đến mức chẳng thở nổi, Geon ngồi bên cạnh cũng im lặng và cô có cảm giác con tức giận của anh đang dần kéo đến. Bất an quá. Không hiểu sao Jin Sol lại có cảm giác tất cả mọi chuyện đang diễn ra sai hướng. Một lát sau, Ae Ri nhỏ giọng hỏi Seon Woo.

“Vậy nếu em quay về nhà... còn anh? Anh thì sao đây?”

“... Anh sẽ đi du lịch. Khá lâu đấy.”

Khóe mắt Ae Ri ngân ngấn những giọt nước mắt tủi hờn.

“Rốt cuộc? Lâu là bao lâu cơ chứ? Anh đi một mình mà không có em sao?”

“Anh đã rủ em đi cùng anh mà. Chính em nói chuyện này rất khó còn gì, Park Ae Ri.”

Seon Woo cụp mắt, giọng anh cứng ngắt, không hề thoải mái. Bầu không khí trong quán trà không bật nhạc thật tĩnh lặng. Trên bàn như xuất hiện một bức tường vô hình ngăn cách họ, Seon Woo và Ae Ri không nhìn Geon và Jin Sol nữa. Trong không gian này dường như chỉ còn lại hai người họ, ngoài nhau ra không gì có thể lọt vào mắt họ.

Ae Ri cắn môi khẽ nói.

“Anh... có thể hiểu suy nghĩ của em mà. Em hiểu lòng anh... nhưng, chẳng lẽ anh không thể nói những lời anh không thích, dù là nói dối thôi cũng được để làm vui lòng người lớn một lần hay sao?”

Seon Woo thờ hắt ra một hơi thật khẽ, rồi anh lẩm bầm như đọc

thoại.

“Anh ghét phải nói dối.”

Nước mắt lưng tròng, Ae Ri hồi lâu chỉ hít thở sâu, đoạn nghẹn ngào nói với giọng oán giận.

“Được thôi, em biết rồi. Nếu khổ sở như thế... thì em sẽ để anh thoải mái. Anh cứ đi đến nơi nào anh muốn, làm những việc anh thích, cứ sống như vậy đi. Thế là được chứ gì!”

Ae Ri rơi nước mắt, cô đứng bật dậy định lao ra ngoài. Geon vẫn ngồi trên ghế liền tóm lấy cánh tay cô.

“Em định đi đâu?”

“Bỏ ra! Em sẽ đi.”

“Đi đâu?”

“Liên quan gì đến anh! Em không muốn thấy ai nữa hết.”

Cô giằng mạnh khỏi tay Geon rồi bỏ chạy. Geon đá ghế đứng dậy, đuổi theo cô với vẻ rất đáng sợ và lại tóm lấy tay Ae Ri.

“Một mình em định đi đâu? về nhà sao? Nếu em chịu nói thì anh sẽ để em đi!”

“Em không về nhà! Em đi đâu chẳng nữa cũng không liên quan đến anh!”

Nước mắt chảy dài hai bên má Ae Ri. Nét mặt Geon rúm ró vì đau lòng, Jin Sol đều nhìn thấy rõ.

“Ae Ri à, em...”

Giọng Geon run lên vì kích động. Bàn tay anh nắm chặt lấy cổ tay cô.

“Đã vậy thì hãy đến với anh đi.”

Máu như bị rút cạn khỏi trái tim Jin Sol. Trong mắt Ae Ri đầy vẻ choáng váng, cô ngược lên ngăn người nhìn Geon. Chính Geon cũng cảm thấy sốc trước lời mình vừa thốt ra nên cứng đờ người. Giây phút ấy tưởng như sẽ kéo dài đến vô tận. Đột nhiên Ae Ri giật cổ tay đang bị Geon nắm lấy. Cô chầm chậm bước lùi về sau rồi xoay người chạy về phía cửa ra vào và biến mất. Tĩnh lặng bao trùm. Tuy vậy, nét mặt Seon Woo vô cùng bình tĩnh.

Geon thành linh băng qua lối đi trong quán bước đến. Và rồi vung một cú đấm qua bàn nhằm thẳng mặt Seon Woo.

“Những lời cậu nói với Ae Ri... chỉ có đến thế thôi sao?”

Trong thoáng chốc, máu từ mũi và miệng Seon Woo chảy ra. Lại một nắm đấm không thương tiếc nữa của Geon bay đến, Seon Woo cùng chiếc bàn đổ ụp xuống nền nhà. Rượu đổ lênh láng, chai và chén đồng loạt vỡ tan tành, mảnh thủy tinh văng tung tóe. Mặt Jin Sol trắng bệch, cô thì thào.

“Đừng làm như vậy mà...”

Nhưng giờ Geon không nghe thấy lời nào, cũng không nhìn thấy được gì nữa. Anh túm lấy cổ áo Seon Woo, giọng run lên đầy phẫn nộ, Jin Sol phải nghe những lời ấy với trái tim như tan nát.

“Chỉ đến vậy thôi sao? Ae Ri với cậu trong mười năm qua chỉ đến vậy thôi sao?”

“Đừng làm như vậy mà! Dừng lại đi! Sao anh có thể như thế trước mặt em!”

Jin Sol lấy tay bịt chặt tai rồi lấy hết sức bình sinh hét lớn. Geon lập tức cứng đờ người như hóa đá. Jin Sol run rẩy lặp lại đầy đau

đón.

“Sao... anh lại như thế này.”

Hai tay Geon buông thõng không còn chút sức lực, cả người Seon Woo đổ vật xuống nền nhà. Nét mặt Geon khi đối diện với Jin Sol vô cùng bối rối và xa lạ. Như thể anh đã quên mất sự thật rằng Jin Sol cũng đang có mặt ở nơi này. Sự hỗn loạn qua đi trong phút chốc... Với vẻ mặt phức tạp, Geon tránh ánh nhìn của Jin Sol. Trái tim cô âm thầm vụn vỡ. Geon thẳng người dậy, không nói không rằng rời khỏi quán trà.

Jin Sol thần người mất một lúc, rồi mới từ từ nhìn quanh. Tất cả đều rơi vỡ, Seon Woo vẫn đang chảy máu dựa người ngồi dưới sàn. Jin Sol lại gần anh hỏi.

“... Anh không sao chứ?”

Seon Woo lẳng lặng gật đầu nhưng theo cô thấy, rõ ràng anh không ổn chút nào. Máu vẫn chảy từ mũi và miệng, tay trái anh cũng đang chảy khá nhiều máu, có vẻ bị thương nặng. Hẳn là bởi những mảnh vỡ thủy tinh cửa vào.

Jin Sol vào bếp tìm lấy một chiếc khăn sạch và nhúng nước nóng. Tay cô run run. Cô cố trấn an mình để bình tâm lại, rồi đi tìm hộp cứu thương. Xong xuôi Jin Sol quay trở lại chỗ Seon Woo đưa chiếc khăn cho anh.

“Anh lau qua đi.”

Seon Woo chậm rãi nhận lấy chiếc khăn, lau qua loa vết máu dính trên mặt như chẳng buồn để tâm. Lau xong anh ném khăn xuống sàn. Jin Sol nhặt chiếc khăn lên, kéo tay trái Seon Woo và lau máu cho anh. vết thương trông có vẻ khá sâu nên có lẽ nên đến

bệnh viện để khâu, chứ chỉ sát trùng và băng bó thì thật không ổn.

“Để tôi đưa anh đến bệnh viện nhé?”

Seon Woo phì cười. Như thể đó là một câu đùa cực kỳ hài hước. Có lẽ vậy thật, Jin Sol chỉ biết khẽ thở dài. Cô lau sạch chỗ máu bắn trên cổ tay anh, rồi chọt giật nẩy mình. Cô cứ nghĩ đó là vết máu đông nhưng hóa ra lại là một vết sẹo đâm đã phai mờ theo tháng năm. Cảm nhận được ánh mắt của Jin Sol, Seon Woo hờ hững nhìn xuống cổ tay mình.

“Đó là vết sẹo từ ngày xưa.”

Seon Woo rút tay lại như thể đó chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng Jin Sol đã kịp túm chặt tay anh và bôi thuốc khử trùng lên vết thương không thương tiếc. Dù khá đau và xót, Seon Woo vẫn không để lộ chút cảm xúc nào. Sau khi cầm máu vết thương, cả lúc dán băng gạc và quấn băng vải Jin Sol cũng không hề nường tay. Đợi cô xử lý xong xuôi, Seon Woo lại mỉm cười như lúc đầu buổi.

“Cô Jin Sol ghét tôi lắm nhỉ...”

“Đương nhiên là ghét rồi.”

Jin Sol khẽ đáp, đoạn lại quay vào bếp lấy chổi và hốt rác.

“Tôi sẽ quét chỗ thủy tinh vỡ. Anh tránh ra đi.”

“Cô dọn làm gì... Cứ để đó đi.”

“Nhìn ngứa mắt nên tôi dọn chứ sao.”

Nói rồi Jin Sol bắt đầu quét nhà như thể muốn quét luôn cả Seon Woo. Xong xuôi, cô đổ đồng thủy tinh vỡ vào thùng rác. Dọn dẹp xong, Jin Sol cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần của mình đều mệt mỏi rã rời, cứ thế cô ngồi phịch xuống nền nhà. Một bầu không khí

yên lặng bao trùm lên hai người. Cuối cùng Jin Sol lên tiếng, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi.

“Anh nhất định phải đối xử với Ae Ri như vậy sao?”

Seon Woo không đáp lời cô ngay. Một lúc sau anh mới bình thản nói.

“Bất cứ lúc nào tôi và Ae Ri cũng có thể gặp lại nhau. Dù cô ấy có ở đâu chẳng nữa tôi cũng có thể cảm nhận được hơi thở của cô ấy... Cho dù không dính lấy nhau, tôi vẫn luôn có cảm giác Ae Ri đang ở bên mình.” Jin Sol chăm chú nhìn Seon Woo. Anh nở nụ cười chua chát.

“Ae Ri không thể tuyệt giao với bố mẹ được. Mẹ cô ấy đã khóc khi đến gặp tôi. Bác ấy nói xin tôi hãy trả lại con gái cho bác... Rằng bác buồn lòng lắm, và không thể hiểu nổi...”

“Vậy, anh có thể giải thích cho bác ấy mà. Cố gắng nói cho bác hiểu, anh Seon Woo là người như thế nào, chẳng được hay sao?”

“Sao tôi lại phải nói những lời ấy chứ?”

Seon Woo nhẹ nhàng hỏi lại.

“Tôi cũng không hiểu nữa. Tôi biết là mình nên làm vậy... Phải cố gắng thanh minh, phải giải thích với bác ấy, phải làm như thế chứ. Tuy nhiên, tôi cũng thấy thật gượng gạo khi làm thế... Những lời định nói rồi cuối cùng lại chẳng thể thốt ra.”

Dù không hiểu hết được Seon Woo nhưng nhìn bộ dạng ủ dột ấy của anh, Jin Sol cũng thấy buồn bã. Dưới ánh đèn ảm đạm trong quán trà, Seon Woo trông như đang chìm sâu vào một không gian nào đó. Một mình đắm chìm trong những ký ức xa xưa, Seon Woo

bỗng bật cười rồi nói.

“Chuyện ngôi làng nằm dưới đập chứa nước ấy... Từ đó phải đi bộ qua một ngọn núi mới đến được trường cấp một nơi tôi từng học. Hồi nhỏ tôi sống cùng bà... Bà tôi là người kiệm lời. Có lẽ là do một mình nuôi cháu trong khi không có con trai, con dâu đỡ dần vất vả quá.”

Jin Sol chỉ yên lặng lắng nghe.

“Tôi bắt đầu đi học khi lên 8 tuổi... Ngày nào sau buổi học, giáo viên chủ nhiệm cũng mắng chúng tôi những lời cực kỳ nặng nề. Dù tôi đã quên mất thầy mắng gì... Nhưng thầy cứ nói liên tục, nói dài nói mãi nói mãi. Không hiểu sao lúc ấy tôi lại lấy tay che tai lại.”

Seon Woo vô thức đưa bàn tay không bị băng lên che tai. Như thể những âm thanh thời thơ ấu lại khoan vào màng nhĩ khiến anh khó chịu.

“... Thầy giáo bắt tôi bước lên trước và véo má tôi. Thầy hỏi vì sao tôi lại che tai. Ừm, tôi cũng không thể trả lời được câu hỏi này. Chẳng phải tôi cố tình, tôi chỉ làm hành động ấy trong vô thức thôi mà... Dù bị bắt ở lại lớp đến tận khi mặt trời lặn, tôi vẫn không nói được.”

Hình ảnh một cậu bé không rõ biểu cảm ngồi im như phỗng trong lớp học trường làng hiện lên trong đầu khiến Jin Sol có cảm giác thật lạ. Seon Woo lẩm bẩm như nói một mình.

“Sao lại có thể tuyệt giao với cha mẹ mình được chứ. Kiếp này, có lẽ đã đến lúc tôi nên để Ae Ri đi rồi. Tôi phải để cô ấy trở về với bố mẹ của mình thôi.”

Jin Sol cảm thấy cõi lòng mình mù mịt.

Đã 3 giờ đêm rồi. Jin Sol một mình trở lại Mapo. Xa xa đầu kia cây cầu Mapo, bầu trời đêm sông Hàn chỉ còn bóng tối trải dài, pháo hoa rực rỡ đã biến mất không một vết tích. Vừa mới đây thôi khu Jongno còn huyền ảo như thể bị cả đám đông giẫm bẹp, vậy mà giờ con đường đêm từ đây dẫn đến chung cư Wooseong lại quá đổi yên ắng.

Vừa đến trước chung cư, Jin Sol đã thấy Geon ngồi giữa những bậc cầu thang. Không biết đang nghĩ gì mà anh gục đầu nhìn đăm đăm mảnh sân, trông vô cùng mệt mỏi.

Nhận ra có ai đó đang tiến đến, Geon liền ngẩng đầu lên. Ánh mắt họ cắt ngang màn đêm giá lạnh, chạm vào nhau. Tuy nhiên, Jin Sol lập tức ngoảnh mặt, đi ngang qua anh lên cầu thang. Chợt cô nghe thấy giọng Geon từ sau lưng.

“Anh xin lỗi...”

Và thế là, một cơn giận phùng phùng thành lửa trào lên trong Jin Sol. Cô dừng bước và quay lại nhìn Geon, nói với giọng khô khốc.

“Anh xin lỗi vì cái gì?”

“Dù nghe có vẻ điên rồ... nhưng dạo này anh đã không còn nghĩ về Ae Ri mỗi khi gặp em nữa. Thật sự là vậy.”

Geon vẫn ngồi như một chiếc bóng, nói mà không nhìn cô. Lòng trào dâng một niềm đau đớn, chua xót nhưng Jin Sol cố kìm nén cảm xúc ấy lại.

“Vậy những lời anh nói ban nãy là gì... Những lời anh gào lên với người ấy là gì thế?”

Geon thở dài thật dài rồi dùng tay vò đầu, như thể chính bản thân

cũng đang rối như mớ bòng bong. Lúc sau, anh từ tốn lựa lời.

“Lời anh nói với Ae Ri... chỉ là do cơn bốc đồng nhất thời. Anh vốn không có ý đó...”

“Hắn là tấm chân tình trong phút chốc của anh rồi.” Jin Sol buồn bã cắt lời Geon.

“Thử nghĩ mà xem. Tháng ngày trôi qua tuy không rõ tình cảm của anh có khác trước hay không... nhưng ít nhất trong giây phút đó... khi nói ra lời ấy, anh đã không hề nói dối. Đó là lời nói thật lòng của anh còn gì. Đúng vậy không?”

Geon ảm đạm gật đầu thừa nhận, chấm dứt sự im lặng.

“... Đúng thế.”

Lòng ngực Jin Sol đau đến mức chỉ hít thở thôi cũng khó khăn. Cô không biết nên làm thế nào với người đàn ông đang ngồi ủ rũ kia. Dường như cô chẳng thể làm gì được nữa.

“Em hiểu rồi. Thôi anh về đi.”

Jin Sol vừa quay người đi thì Geon vội vàng đi lên cầu thang túm lấy cánh tay cô.

“Nhìn anh đi.”

“Đừng động vào em!”

Cuối cùng có thứ gì đó đã bùng nổ trong lòng Jin Sol. Cô hất tay Geon ra và hét lên.

“Em bảo anh đi đi cơ mà! Anh không hiểu rằng giờ em không muốn gặp anh hay sao?”

Giọng Geon cũng trở nên kích động.

“Anh xin lỗi! Anh thật sự xin lỗi mà! Xin hãy nghe anh một lần

thôi!”

“Anh xin lỗi vì cái gì? Anh cũng nhận đó là lời thật lòng thì còn ai nói gì được nữa đây.”

“Em mắng anh là đồ điên cũng được, đánh anh cũng được, nhưng những gì anh nói với em suốt thời gian qua đều là thật lòng!”

“Hắn là thế rồi! Anh bảo em tin thì em cũng đâu còn cách nào khác. Nhưng em không muốn đặt hy vọng vào sự chân thành trong giấy lát của ai đó và cũng không muốn chờ đợi thêm nữa.”

Ánh mắt Geon dao động. Trong mắt Jin Sol, những giọt nước mắt trong suốt dâng ằng ặng. Cô ghen ngào nói như thể thăm thì.

“Anh nói rằng sẽ yêu em và em cũng đã bảo anh hãy giữ lời, quân tử nhất ngôn... Rằng anh đừng dao động... Cả những điều ấy cũng quá gượng ép. Sao có thể sai khiến trái tim ai đó được cơ chứ.”

Geon cứng đờ người, nhìn thẳng vào Jin Sol.

“Khi đó... Khi em nói những lời ấy ở dãy núi phía sau nhà anh... Em đã nói rằng sẽ không đợi anh lâu đâu. Nếu phải chờ đợi trong mõi mòn và có quá nhiều trăn trở, nếu đó là thứ cảm xúc phải mất rất nhiều thời gian mới có thể xác định, nếu mỗi lần người ấy đau đớn anh cũng sẽ đau đớn phát điên lên... Thì đó không phải là tình yêu. Không phải là thứ cảm xúc mãnh liệt kiểu anh chỉ cần duy nhất mình em. Anh chỉ quý mến em, như một người bạn mà thôi.”

Geon nghiêng chặt răng, thấp giọng nói.

“Em đừng nói như thể kết luận mọi chuyện vậy.”

“Vậy sao? Để em hỏi anh một chuyện này thôi. Thật ra em đã

muốn hỏi từ nãy rồi.”

Jin Sol cố kìm nén những giọt nước mắt, rành rọt nói.

“Mấy ngày trước khi chúng ta đến Jangheung... À không chỉ khi ấy, cả mấy lần ở chỗ anh hay ở nhà em... dù có rất nhiều cơ hội nhưng anh... không hề ôm em.”

Jin Sol đau khổ nhìn nét mặt thoáng dao động của Geon.

“Là con người... Nếu đã yêu nhau không phải sẽ muốn ôm nhau hay sao? Ai lại không muốn ôm ấp và yêu nhau cơ chứ? Nhưng anh lại không làm như thế. Tại sao...? Sao anh không ôm em?”

“Anh...”

“Anh nói thật đi.”

Geon nhìn Jin Sol, rồi lại nhìn sang khoảng sân tối om phía trước khu chung cư với vẻ mặt cứng đờ. Trong dòng chảy im lặng, từ nửa gương mặt bị hắt bóng của anh toát lên vẻ mâu thuẫn xen lẫn ngập ngừng. Rồi như thể đã bỏ cuộc, anh bình tĩnh lên tiếng.

“Anh không muốn tiến quá nhanh. Anh muốn ôm em khi trái tim mình hoàn toàn không vương bận. Thế nên cho đến khi xác định được chính xác tình cảm của mình, khi lòng anh không còn mập mờ nữa, đó là phép lịch sự anh muốn dành cho em...”

Có cảm giác anh đã dốc hết ruột gan mình. Jin Sol nghe không sót một chữ. Dù trái tim đau đớn không chịu nổi, nhưng cô vẫn cố gắng gặt đầu.

“Em hiểu rồi. Ra là như thế... Dù anh thích em nhưng tình cảm ấy nghiêng về cảm xúc giữa người với người nhiều hơn. Anh đã thích người tên Gong Jin Sol rất nhiều nhỉ. Nhưng chính anh cũng

chẳng hiểu cảm xúc của mình để chắc chắn đó có là tình yêu hay không.”

Nét mặt Geon khi túm lấy tay Ae Ri, ánh mắt ấy vẫn hiện rõ rành rành trong tâm trí Jin Sol. Làm sao phủ nhận được đó là hình bóng của tình yêu? Jin Sol cố kìm nén cảm xúc vừa cắn hận lại vừa muốn khóc lóc cầu xin lạnh lùng nói.

“Nếu người ấy đau đớn thì trong mắt anh sẽ chẳng còn nhìn thấy gì nữa cả. Anh không nhìn thấy em, cũng không để ý đến bạn mình. Đúng vậy không? Hãy đến với anh! Đó chính là lời nói thật tâm của anh. Đó là điều trái tim anh mách bảo... Anh cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.”

“Xin em, đừng nói nữa!”

Geon đau đớn gào lên.

“Được, em sẽ không nói nữa! Cũng chẳng còn gì để nói nữa cả. Chúc mừng năm mới.”

Bỏ mặc Geon đứng dựa tường trong trạng thái hoảng loạn, Jin Sol chạy về nhà.

Không được khóc. Khóc một mình vào ngày như hôm nay thì quá thảm hại. Giờ đang là năm mới cơ mà... Jin Sol vừa lẩm bẩm vừa khóa trái cửa lại rồi đi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Xong xuôi cô mở tủ lạnh, lấy ra chai rượu vang rót vào ly thủy tinh. Đó là chai rượu mà Jin Sol và Geon đã hẹn cùng nhau nâng ly đêm nay. Uống một mình thì đã sao chứ. Tự mình ăn mừng cũng được.

Jin Sol ngồi ở bàn ăn, không khí tĩnh lặng bao trùm căn nhà. Thấy cô quạnh, cô bật đài lên. Bản nhạc của nhóm ABBA đã đồng hành cùng cô trong những năm tháng cũ khế khàng vang lên. Jin Sol

rót thêm cho mình ly rượu thứ hai rồi đi ra ngoài ban công. Cô choàng thêm lên vai một chiếc áo khoác rồi ngồi một mình ngoài ban công lạnh lẽo, nhìn chăm chăm xuống khoảng sân phía sau khu chung cư đang bị màn đêm che phủ. Rượu vang vừa ngọt vừa chát... chạy quanh huyết quản khiến người cô nóng bừng. Jin Sol đưa ly rượu lên ngang tầm mắt, bầu trời đêm vẫn trải ra thăm thẳm. Cô bật cười cay đắng rồi tự nói với chính mình.

“Cuộc sống màu hồng gì cơ chứ... Audrey, cô là kẻ dối trá.”

Những giọt nước mắt khó khăn lắm mới kìm nén được lại trào ra, lăn dài trên má. Jin Sol cứ thế bật khóc trong tiếng hát của Agnetha và Frida đang vô tình vang lên. Mọi chuyện đã thay đổi hoàn toàn so với hôm qua. Happy New Year... Jin Sol thật sự rất thích Agnetha. Giọng hát trong trẻo ấy. Người phụ nữ mà một khi tình đã cạn thì cũng ngừng cất cao giọng hát.

Jin Sol vui mặt xuống đầu gối và khóc.

CHƯƠNG 8

Roạt roạt.

Mặt gỗ bút chì rơi xuống tờ giấy đã dùng một mặt. Jin Sol đang gọt bút chì bằng dao rọc giấy. Trong lúc đó Ga Ram ngồi bên cạnh chốc chốc lại thao tác trên thiết bị biên tập. Đã sang năm mới được hơn mười ngày. Jin Sol tạm lánh khỏi phòng biên kịch và đến ngồi ở một góc phòng biên tập gọt bút chì từ ban nãy.

“Liệu có thể yêu cùng một người những hai lần trong đời không nhỉ?”

Ga Ram đột nhiên lên tiếng. Cô đang phải cắt ghép nội dung bài phỏng vấn, thỉnh thoảng lại thở dài sườn sượt, vẻ như đang vô cùng phiền não.

“Ừm. Sao thế?”

“Thì cái anh đạo diễn mà tớ chia tay trước đây ấy. Hôm kia bọn tớ vô tình gặp nhau ở một quán rượu, cảm giác cứ bồn chồn sao ấy.”

Vẻ mặt Ga Ram rối bời.

“Tớ đâu thích mấy tay đạo diễn kịch nghèo rớt mồng tơi cơ chứ. Cả những gã có tài mà không gặp vận nữa. Đạo gần đây người hơi có tí tài năng chẳng nhan nhản ra còn gì? Một thế giới mà ai cũng có thể làm nghệ thuật và bình phẩm. Chẳng thú vị gì cả.”

Jin Sol bật cười cay đắng. Lại là câu chuyện ngày nào Ga Ram

cũng nói như đóng đinh vào tai Jin Sol: “Phải tránh xa những gã làm nghệ thuật như thầy cúng nửa mùa ra.” Cứ liên tiếp rơi vào lưới tình với đàn ông trong giới văn hóa nghệ thuật khiến cô chán ngấy, nên người gần đây Ga Ram quyết định đính hôn là một trưởng nhóm giàu năng lực của một doanh nghiệp lớn.

“Thế thì sao nào?”

Ga Ram không trả lời. Cô chỉ ngồi cuộn băng, bầu không khí trở nên thật kỳ lạ. Chần chừ nửa muốn nói nửa không, cuối cùng Ga Ram cũng chịu dừng tay. Cô di chiếc ghế xoay lại gần cửa, đóng cánh cửa đang mở hờ để đề phòng có ai đi vào, đoạn quay lại nhìn bạn mình với vẻ khiêu khích và thổ lộ.

“Hôm đó bọn tớ đã ngủ với nhau.”

Đang cầm dao, Jin Sol khựng tay lại. Chết lặng.

“Cậu bỏ mặc chồng sắp cưới rồi đi ngoại tình sao?”

Ga Ram nhào đến bên Jin Sol, ngả người thì thảo với giọng lâng lâng.

“Chuyện là thế này, kỳ lạ lắm. Tớ không có cảm giác bỏ mặc chồng sắp cưới rồi đi ngoại tình mà lại thấy như anh ấy mới là người đàn ông định mệnh của tớ, và quãng thời gian qua chỉ là tớ đang ngoại tình với người khác mà thôi. Cảm giác ấy rốt cuộc là sao cơ chứ?”

“Tớ cũng chịu thôi. Chuyện này phức tạp quá. Giờ cậu lại thấy không hài lòng với anh kia à? Nên mới để ý đến người yêu cũ?”

Ga Ram nhún vai tỏ ý chính mình cũng không rõ nữa.

“Chịu. Chồng sắp cưới của tớ vừa có năng lực, lại đang gặp thời,

tham vọng cũng nhiều nữa... Nhưng không hiểu sao tớ vẫn lẩn cấn lẩn. Là sao nhỉ?”

Ga Ram nhay môi, tạm thời chìm vào dòng suy nghĩ của riêng mình. Hắn đã có nhiều bất mãn tích tụ nhưng lại khó để cô đưa ra ví dụ thích đáng.

“Tuần trước bọn tớ cùng nhau đi ăn tối, đột nhiên anh ấy lấy máy ra kiểm tra, tớ mới hỏi anh đang chơi cổ phiếu à? Anh ấy nói nếu bỏ lỡ cơ hội thì sẽ bất lợi lắm, thế nên phải thường xuyên kiểm tra. ừ thì, anh ấy giỏi đầu tư nên tớ rất hài lòng, nhưng anh ấy cứ khoe khoang tỏ vẻ như thế.”

“Thì vì anh ấy muốn thể hiện với vợ chưa cưới mà?”

“Không phải đâu. Tớ có khoe gì về mình anh ấy cũng chẳng thèm nghe. Dù có là người yêu đi chăng nữa thì cũng chẳng ai thích nghe những lời tự mãn của đối phương cả. Họ chỉ tự tán dương chính mình thôi.”

Jin Sol gật đầu vẻ bối rối.

“Tớ hiểu đại khái rồi, nhưng bây giờ chẳng phải đã quá trễ để cậu bắt cá hai tay sao? Dù có chọn ai đi chăng nữa thì tốt nhất là quyết định nhanh lên, vì cậu cả thôi.”

“À, đương nhiên rồi... Ngày hôm đó tớ uống rượu nên chuyện mới thành như vậy. Thôi cứ quên đi.”

Dù nói với vẻ hào sảng như thế nhưng trông Ga Ram không hề tự tin chút nào. Jin Sol tạm dừng việc gọt bút chì, cắt dao và đóng bút vào túi đựng. Cô gói tờ giấy hứng mặt gỗ lại rồi bỏ vào thùng rác, đoạn cứ thế nằm rạp xuống bàn làm việc. Tì một bên má lên mặt bàn lạnh buốt, Jin Sol ngẩng nhìn bầu trời Mapo bên ngoài cửa sổ tòa

nhà cao tầng. Cả tâm hồn và thể xác cô giờ đều trong trạng thái vô cùng mệt mỏi. Thực ra lúc này cô chẳng còn tâm trí nào mà đưa ra lời khuyên cho vấn đề tình ái của Ga Ram.

Đã sang năm mới và suốt mười ngày qua cô hết sức khó xử. Vùng thượng vị cả ngày cứ khó chịu như thể ăn không tiêu. Chỉ nhìn Geon từ phía sau mỗi khi thu chương trình *Chiếc xe ngựa hoa* thôi cũng khiến cô khổ sở. Đạo gần đây nếu không phải nhận cuộc gọi từ thính giả, cũng có đôi ba bận cô vắng mặt trong buổi phát thanh trực tiếp. Geon cũng hiểu cho Jin Sol nên không nói gì, nhưng ngay cả việc anh công tư không phân minh như thế cũng khiến Jin Sol đau đớn. Mọi chuyện đều rất khó khăn. Ga Ram khởi động lại thiết bị biên tập rồi thở hắt ra một hơi như muốn lún cả đất.

“Dẫu sao nếu tình cảm thoát chốc nguội lạnh thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn. Giờ tớ vẫn còn lưu luyến lắm... Phải thật sự ghét mới có thể mạnh mẽ nói lời tạm biệt được.”

Jin Sol vẫn nằm úp xuống bàn, thần thờ nhìn ra cửa sổ và lẩm bẩm.

“Dù không ghét thì... vẫn có thể chia tay được mà.”

Ga Ram vẫn đang mải mê với máy móc nên không nghe thấy. Jin Sol nghiền ngẫm lại lời mình vừa thốt ra. Thật thế ư? Dù không hận người ấy vẫn có thể đặt dấu chấm hết cho một mối quan hệ được sao? Hình bóng cô phản chiếu mờ mờ trên ô cửa kính đang đón ánh sáng cuối ngày. Vì sao trái tim mình đã đau đớn đến mức này rồi mà vẫn chẳng thể căm hận được người ấy. Miên man nghĩ ngợi một lúc lâu, Jin Sol lại lẩm bẩm.

“Có thể mà...”

Tối hôm ấy.

Sau khi kết thúc buổi phát sóng, Jin Sol đứng dậy thì Geon gọi cô lại, giọng hơi ngập ngừng.

“Chúng ta cùng về đi.”

“Không. Em về trước đây.”

Jin Sol đi thẳng ra khỏi phòng điều khiển trung tâm. Dù Geon không đứng trước mặt nhưng Jin Sol vẫn cảm nhận được nét mặt của anh rất rõ, rất gần. Cô có thể hiểu được nỗi lòng Geon muốn làm lành, à không, làm lành nghe nực cười quá, muốn thân thiết với cô như trước đây. Nhưng làm vậy có ích gì đâu chứ. Jin Sol quá mệt mỗi khi cứ phải đứng giữa đường ranh giới nguy hiểm ấy và cô nghĩ mình không thể chịu đựng thêm được nữa. Trái tim cô đã quá đau khổ rồi.

“Có chuyện gì mà phải kéo chị xuống tận đây thế?”

Vừa ngồi xuống ghế xô pha trong quán cà phê dưới tầng hầm, biên kịch Choi đã tò mò hỏi. Jin Sol thong thả mở lời.

“Tiền bối, lần trước chị nói *Phòng nhạc phim* đang tìm biên kịch mới, đã tìm được chưa ạ?”

“Vẫn chưa. Chị đang cân nhắc giữa hai người. Sao vậy?”

“Vậy để em làm cho. Chị nói chuyện với PD phụ trách giúp em nhé.”

Biên kịch Choi tròn tròn hai mắt trước thỉnh cầu đầy bất ngờ của Jin Sol.

“Em định bỏ không làm chương trình nào thế, *Studio hạnh phúc*

à?”

“Chiếc xe ngựa hoa ạ. Em sẽ nói chuyện để tìm biên kịch khác.”

Biên kịch Choi khoanh tay trước ngực rồi ngả người dựa vào lưng ghế. Chị nhìn Jin Sol với vẻ dò xét.

“Em với Lee Geon đang cơm không lành, canh không ngọt hả? Sao đang giữa kỳ mà em lại muốn bỏ chương trình thế?”

“Chuyện đó... Em không giải thích đâu. Chị đừng hỏi kỹ làm gì... Chị giúp em nhé. Em trông cậy cả vào chị đấy.”

Dù không vắn vẹo thêm nhưng thấy Jin Sol cố chấp như vậy, biên kịch Choi khẽ thở dài.

“Được rồi. Trước mắt cứ biết thế đã. Chị sẽ nói chuyện với PD Kim Hyung Sik xem, mà chuyện này PD Geon đã đồng ý rồi chứ?”

“Anh ấy sẽ đồng ý thôi...”

Jin Sol cụp mắt. Dù sao Geon cũng chẳng còn cách nào khác ngoài chấp thuận cả.

“Dẫu sao em cũng phải cư xử cho cẩn thận đấy. Có biết đạo này không khí trong đài lạ lắm không?”

Jin Sol lẳng lặng gật đầu trước lời nhắc nhở của tiền bối.

Sau khi tạm biệt biên kịch Choi, Jin Sol đi lên văn phòng. Vừa đi cô vừa nghĩ xem mình nên nói chuyện này với Geon như thế nào. Lúc đầu cô đã tính đến chuyện viết email gửi anh nhưng quả thực làm vậy không phải cho lắm. Dù không thoải mái nhưng cũng chẳng còn cách nào khác ngoài đối diện trực tiếp. Jin Sol đi lên tầng mười bảy để tìm anh. Geon đang chọn nhạc trong phòng tài liệu băng đĩa.

“Anh có thể dành cho em chút thời gian được không?”

Geon đang đứng trước kệ để đồ, hơi giật mình quay người lại. Bởi dạo gần đây Jin Sol chưa một lần mở lời trước với anh. Giọng Jin Sol khô khốc.

“Nếu anh bận thì để sau...”

“Không, anh không bận. Chỉ hơi bất ngờ thôi.”

Nhưng khi hai người đi ra góc sảnh, vừa nghe Jin Sol nói, nét mặt Geon đã đông cứng lại. Anh ngay lập tức gạt phăng đề nghị của Jin Sol.

“Không được. Anh không đồng ý.”

“Khoảng hai tuần là đủ để tìm biên kịch mới rồi. Em sẽ viết kịch bản cho đến buổi thu âm Tết năm nay. Mong anh hiểu cho.”

“Anh đã nói là không được rồi. Em đừng nhắc đến chuyện này thêm nữa. Mai gặp lại.”

Về mặt Geon đầy giận dữ, anh cầm đĩa nhạc bỏ đi. Lòng Jin Sol quả nhiên cũng không dễ chịu gì nhưng giờ chuyện đã như tên bắn ra khỏi cung mất rồi.

Đã bước sang hạ tuần tháng Một, chẳng còn mấy ngày nữa là đến Tết Nguyên Đán nhưng Geon vẫn không tìm biên kịch mới. Dù đôi bên đã cố tình tránh nhắc đến chuyện ấy nhưng cả hai đều ngầm ý thức được tình hình căng thẳng giữa họ. Ngoài thời gian thu thanh, Jin Sol không bao giờ chạm mặt Geon và anh cũng chẳng có cách nào xử lý chuyện này. Ban đầu anh nghĩ mình nên cho Jin Sol một khoảng thời gian để suy nghĩ và trấn tĩnh lại nên đã kiên nhẫn chờ đợi, nhưng ngày qua ngày từ sâu thẳm trái tim anh có thứ gì đó dâng trào mạnh mẽ. Cảm giác bế tắc dần dần xâm chiếm lấy anh khi

Jin Sol nhất định không cho anh thời gian cũng như ngăn chặn mọi cơ hội nói chuyện.

“Chúng ta nói chuyện một lát đi.”

Đó là vào một chiều thứ Bảy, cuối cùng Geon cũng bắt kịp được Jin Sol ở trước thang máy khi cô đang chuẩn bị tan làm.

“Chuyện gì cơ.”

“Rốt cuộc thì em không thấy mình như thế này là quá đáng lắm sao? Em phải nhìn thẳng vào mắt người khác chứ.”

Jin Sol cảm thấy trong giọng Geon có pha lẫn sự chỉ trích mơ hồ, cô cắn mạnh môi. Cuối cùng cô ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt Geon. Khoảnh khắc đối diện trực tiếp với người mình đã tìm mọi cách trốn tránh, Jin Sol nhận ra tất cả phán đoán của bản thân là hoàn toàn chính xác. Bất chấp ý chí, máu trong cơ thể cô như đang tuần hoàn nhanh hơn, trái tim dấy lên cơn đau âm ỉ. Còn không nhanh tìm cách tránh xa người đàn ông này thì người bị tổn thương chính là Jin Sol. Sự kiên nhẫn của Geon như đã đạt đến cực hạn, anh thở dài rồi vuốt tóc ngược lên.

“Em hãy thay đổi quyết định đi. Anh muốn tiếp tục làm việc với em. ít nhất là đến hết kỳ này.”

“Xin lỗi anh nhưng... có lẽ hơi khó. Em đã nhận bàn giao từ chương trình bên kia rồi, sau kỳ nghỉ lễ em sẽ không thể viết cho *Chiếc xe ngựa hoa* được nữa.”

Geon đột nhiên túm lấy cánh tay cô định thúc ép, nhưng đúng lúc một nhóm nhân viên vừa tan làm cười cười nói nói bước ra ngoài sảnh khiến anh không thể làm gì khác ngoài buông tay cô. Cửa thang máy mở ra, hai người cùng bước vào đứng chung với các

nhân viên khác như không có chuyện gì xảy ra. Trong không gian nhỏ hẹp, Jin Sol đứng dựa vào vách thang máy, cố gắng né tránh ánh nhìn như xuyên thấu của Geon đang hướng về phía mình.

Ngay khi xuống đến tầng một, Jin Sol là người bước ra đầu tiên, Geon liền sai bước theo bắt lấy tay cô. Lần này chính Geon cũng không nhận được thêm nữa.

“Chúng ta hãy nhìn thẳng vào mắt nhau mà nói chuyện đi!”

Giọng Geon rất thô bạo. Những nhân viên cùng đi xuống nhìn lướt qua họ khiến Jin Sol vô cùng bối rối, cô thấp giọng thì thầm.

“Buông tay em ra. Anh không thấy mọi người đang nhìn chúng ta hay sao?”

“Liên quan gì cơ chứ?”

Geon thật sự nổi giận. Dù anh có nhận lỗi hàng trăm lần đi nữa, Jin Sol cũng không biết phải làm thế nào để nhanh chóng gạt đi tất cả những cảm xúc này. Geon cảm nhận được bản năng tự vệ của Jin Sol, cô không muốn bị tổn thương thêm nữa nên không chịu trao cho anh cơ hội dù là cuối cùng. Gương mặt Jin Sol tái nhợt, cô cắn chặt răng rồi nói.

“Anh cứ mặc kệ em đi. Em không có gì để nói hết.”

“Anh chẳng mặc kệ rồi còn gì! Từ hôm đó cho đến tận giờ, anh đã tôn trọng mong muốn của em khi em tỏ thái độ muốn được ở một mình. Chẳng nhẽ làm vậy anh thấy thoải mái lắm sao?”

Jin Sol cố giật tay ra khỏi Geon nhưng ngược lại anh còn nắm chặt hơn và kéo cô phăm phăm về phía cửa sau của tòa nhà.

“Bỏ tay em ra!”

“Không bỏ được! Đi theo anh!”

Geon siết chặt làm tay Jin Sol rất đau. Thái độ ôn hòa thường ngày ở anh đã biến mất, cơn tức giận có vẻ đã lên đến đỉnh điểm. Điều này khiến Jin Sol lấy làm bất an. Cô căng thẳng không thốt nổi thêm một lời nào. Ngay khi đến bãi đỗ xe, Geon nhanh chóng mở cửa xe rồi mới chịu buông cánh tay Jin Sol ra, cứng rắn nói.

“Lên xe đi.”

Đối diện với ánh mắt oán giận của Jin Sol, nét mặt Geon lạnh lùng xen lẫn buồn rầu.

“Em muốn tự lên hay muốn anh phải kéo em vào đây?”

Geon dang tay chắn trước thân xe như sợ Jin Sol quay đầu bỏ đi, vẻ đau khổ hiển hiện trên nét mặt. Jin Sol tự trấn an những tâm tư vừa cuộn trào trong mình.

Rẽ dòng xe cộ tắc nghẽn, chiếc xe ra khỏi Mapo và Yeouido, trong lúc đó Jin Sol chỉ ngồi im lìm trên ghế phụ lái. Geon cũng chỉ lặng lẽ bật đài như để điều chỉnh lại tâm trạng. Trong xe vang lên giai điệu êm ả mà trong trẻo của dòng nhạc Celtic, Ireland. Jin Sol quay mặt đi, ngả người vào lưng ghế nhìn ra cảnh đường phố bên ngoài cửa xe.

Bản thân Geon cũng không biết điểm đến của họ sẽ là ở đâu. Chẳng biết làm thế nào với cõi lòng đang sôi sục, anh cứ thế cầm lái trong vô định. Đĩa nhạc đã phát đến bài cuối cùng. Trong lúc đó xe đã chạy lên đường cao tốc. Vui trong tiếng gió, ngoài cửa xe, những cánh đồng mùa đông quạnh quẽ và nền đất khô cằn trải dài dưới bầu trời u ám.

“Đây là đâu?”

“Đường cao tốc dọc bờ biển phía Tây.”

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Geon không trả lời, khuôn mặt không chút biểu cảm của anh làm Jin Sol lo âu. Cô biết dạo này anh cũng mệt mỏi. Nhưng thật sự cô không muốn quay lại điểm xuất phát của hai người nữa.

“Giá có thể quay lại thì tốt. Em mệt nên muốn về nhà ngủ.”

“Ở đây thì làm sao quay xe được? Phải ra khỏi nút giao thông đã. Em cứ ngủ đi, một lát nữa anh sẽ gọi dậy.”

Giọng Geon đã dịu xuống. Sao mà ngủ được cơ chứ? Jin Sol không nói gì nữa, chỉ ngả người vào lưng ghế, quan sát xe đi qua nút giao thông Bibong rồi chạy vào đường địa phương. Kể từ ngày Jin Sol quyết tâm đoạn tuyệt tình cảm với Geon còn chưa được một tháng. Dù vẫn thật khó khăn nhưng cô nghĩ không có chuyện gì là không thể làm được. Bởi giờ Jin Sol không còn tin vào thứ tình yêu đánh cược cả tính mạng, thứ tình yêu dâng hiến cả cuộc đời nữa. Cô cũng không dám kỳ vọng đến thế.

Tự bao giờ biển đã hiện ra trước mắt họ. Sau khi xem biển chỉ đường, Geon đánh xe theo hướng con đường giữa biển chạy tới đảo Jebu. Giữa khung cảnh biển cả và bầu trời đang dần chuyển sang màu hoàng hôn, con đường xi măng trắng lờ mờ trải dài giữa bùn lầy. Một người đàn ông mặc áo khoác dày có mũ trùm đầu màu xanh thẫm bước ra từ văn phòng quản lý nhỏ ở lối vào con đường giữa biển, đưa cho họ một tấm thời gian biểu bé bằng lòng bàn tay.

“Đường này sẽ đóng vào lúc 6 giờ 10 phút! Còn chưa đầy một

tiếng đồng hồ nữa nên hai người nhớ để ý thời gian nhé. Nếu không ra kịp thì phải đợi đến sáng sớm mai, khi thủy triều rút mới thông đường đấy. Anh rõ chưa? Hãy tham khảo thời gian biểu này nữa nhé!”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh.”

Geon nâng cửa kính lên rồi chậm chậm khởi động xe đi theo con đường xi măng trắng nhô lên giữa bãi lầy. Hai bên bãi lầy dài hàng trăm mét, biển trải mãi đến tận đường chân trời tím đặng xa. Quả là con đường rẽ biển hoàn hảo. Sau khi đi qua con đường dài hơn hai ki lô mét với thủy triều đang lên, Geon dừng xe ở bãi đỗ xe khu vực cổng vào đảo Jebu.

Anh bước xuống xe rồi một mình đi về phía bãi lầy ở đặng xa. Jin Sol ngồi yên trên xe nhìn theo hình bóng anh. Geon đâu rủ cô cùng đi, giống như việc tự anh muốn lái xe đến đây, tự anh muốn hít thở sâu vào lồng ngực từng làn gió biển lạnh buốt. Geon đứng rất lâu trước một tảng đá lớn trên bãi lầy trộn lẫn cát sỏi.

Rốt cuộc Jin Sol cũng xuống xe. Mặt trời khuất dần giữa những đám mây và con gió lạnh thổi lùa vào cổ áo cô. Vừa bước xuống bãi cát, Jin Sol đã giẫm phải vô số vỏ sò. Một tảng đá cao vút hình thù kỳ dị hiện ra trước mắt, giữa tảng đá có một khoảng trống sâu và tối tăm, đủ để hai người có thể chui vừa. Gió thổi làm tóc Jin Sol rối tung.

“Chúng ta quay về thôi...”

Cô nói. Geon vẫn nhìn ra biển, rù rì cất lời.

“Ở bên em anh cảm thấy rất hạnh phúc. Anh... nhớ em.”

Tim Jin Sol đau buốt. Geon nói anh hạnh phúc khi làm việc cùng

cô... Lời này là sao đây. Jin Sol buồn rầu hỏi lại.

“Sao anh lại nhớ em?”

“Chỉ là anh thấy nhớ em thôi. Lúc ở bên em... là lúc anh thoải mái và vui vẻ nhất.”

Jin Sol bật ra tiếng cười mệt mỏi.

“Em thì lại không dễ chịu chút nào cả. Khi ở bên anh, trái tim em đau đớn và khốn khổ đến nhường nào. Thế nên em không muốn ở cạnh anh nữa.”

“Em đã nói yêu anh cơ mà.”

Geon nhìn thẳng vào mắt Jin Sol. Cô cảm nhận được sự nuối tiếc anh đang cố kìm nén trong giọng nói.

“Em nói yêu anh, mà chỉ đến thế thôi sao? Anh dao động một lần là em dễ dàng trốn chạy như thế à? Em nghĩ chỉ cần tỏ tình rồi thứ gọi là tình yêu sẽ êm đềm tìm đến chắc? Em cho rằng tình yêu luôn bằng phẳng không một gợn sóng hay sao?”

Về mặt Jin Sol cũng trở nên cứng đờ. Cả giọng nói và nét mặt Geon đều gay gắt như thể mọi cảm xúc anh kìm nén bấy lâu nay giờ mới có dịp được bùng nổ.

“Anh cũng biết là mình đã sai. Nhưng chí ít em cũng nên cho anh cơ hội chứ. Anh không muốn chấm dứt mọi chuyện với em như thế này!”

“Anh muốn cơ hội như thế nào và cần bao nhiêu cơ hội? Anh nói vậy ý bảo em tiếp tục chờ, tiếp tục dõi theo anh có đúng không? Tại sao em phải làm vậy?”

“Nếu thế thì ngay từ đầu em đừng nói rằng em yêu anh chứ. Tình

yêu của em chỉ đến chừng đó thôi à?”

Jin Sol tái mặt. Cô cắn chặt môi đến phát đau. Bóng tối chạng vạng buông xuống bãi lầy bờ biển phía Tây, Geon đứng trước tảng đá, nói với giọng lạnh lùng đáng kinh ngạc.

“Anh thật sự đã nghĩ rằng em yêu anh. Bây giờ em nói không muốn phải chịu tổn thương thêm nữa, rằng em muốn lùi bước thì lời em nói yêu anh trước đây chỉ là lời dối trá thôi. Đó là cảm xúc đáng ra trái tim em không nên có.”

Giọng run run, Jin Sol khó khăn thốt nên lời.

“Anh đừng nói năng tùy tiện về tình cảm của người khác như vậy. Người thích anh trước, người thật lòng tỏ tình chính là em, chứ không phải anh. Sao anh có thể...”

“Một người như vậy lại không cho đối phương cơ hội thứ hai? Lạnh lùng phũ phàng tất cả mọi chuyện chỉ trong đúng một lần? Đó là tình yêu của em à? Ra tình yêu của em chỉ đến vậy?”

“Đúng thế, tình cảm của em chỉ có bấy nhiêu đó. Em đã nói em không muốn chịu tổn thương nữa! Sao em phải đánh cược tất cả vì một người chẳng hiểu gì về tình yêu, một người không thể nhìn thấu trái tim mình cơ chứ!”

Mọi cảm xúc trong Jin Sol bộc phát dữ dội. Cô nhìn thẳng vào Geon bằng đôi mắt giận dữ.

“Anh nói đúng. Khi em nói yêu anh... anh đã bảo chưa biết chừng đó chỉ là làn gió thoảng qua. Giờ đây em cũng bắt đầu nghĩ như vậy. Chỉ là cơn gió lướt qua em rồi bay mất. Chỉ vậy thôi. Nó không xuyên vào nỗi trái tim em. Mà em cũng không để chuyện đó xảy ra đâu.”

Hoi thờ của cả hai trở nên nặng nề, họ nhìn nhau đầy kích động. Gió lạnh vẫn thổi trên bãi lầy nhưng không ai cảm thấy gì hết. Một lát sau, Geon chậm rãi gật đầu với vẻ giễu cợt.

“Vậy sao? Hóa ra em có thể dễ dàng quên anh như vậy. Chuyện đến đây là hết.”

“Chẳng có lý nào em lại không thể quên anh cả. Ngay cả anh... anh đã thầm yêu Ae Ri lâu như vậy, nhưng giờ thử nhìn lại xem. Trong lòng anh chỉ còn lại một góc hỗn độn ngổn ngang... Ánh sáng rồi cũng phai màu cơ mà. Trên thế gian này lấy đâu ra thứ gì vĩnh viễn. Tất cả đều như vậy đấy.”

Jin Sol cố gắng kìm nén cảm xúc trong mình dù cổ họng đã nghẹn lại. Geon đứng dựa vào vách đá, dáng vẻ mệt mỏi, âu sầu. Tít đằng xa, phía bãi lầy, nước biển đang tiến về phía họ mỗi lúc một gần.

“Giờ thì đi thôi... Thủy triều sắp lên rồi.”

“Anh không đi.”

Ánh mắt họ chạm nhau. Một nụ cười tự giễu mơ hồ lướt qua môi Geon.

“Giờ em cảm thấy mình như đang mắc cạn đúng không? Nếu không còn đường về, chúng ta sẽ bị cô lập trên hòn đảo này. Đúng như lời em nói.”

“Em không thích. Chúng ta về thôi.”

“Không thích cái gì. Chính em cũng muốn ở bên anh còn gì. Nếu không phải, em thử phủ định lời anh nói đi.”

Giọng Geon trầm khàn như đâm vào trái tim Jin Sol. Cô có thể

phủ nhận lời anh không? Rằng cô không muốn... Jin Sol nở nụ cười cay đắng.

“Em từng muốn được ở bên anh. Khi anh cười, em thấy mình hạnh phúc... Còn khi anh lạnh lùng với em, hay khi anh đau khổ vì người khác, em cũng chẳng dễ chịu gì. Nếu như ở gần anh mà buộc phải ôm trong lòng hai thứ cảm xúc đó... Thì em thà sống đều đều mỗi ngày còn hơn, tóm lại em chỉ muốn sống một cuộc sống yên bình thôi.”

Geon nghẹn lời, cố kìm nén dòng cảm xúc phức tạp đang trào dâng, và nhìn Jin Sol chăm chăm.

“Em sẽ có một tình yêu đẹp. Không phải thứ tình yêu vì yêu mà buồn bã, vì yêu mà đau đớn tưởng chết đi được... Mà là một tình yêu em có thể vui vẻ tận hưởng. Một tình yêu mà ngay từ đầu em đã được đáp lại và trân trọng.”

Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm lấy hai người. Bầu trời đã tắt ánh hoàng hôn đang bắt đầu nhuộm màu nhá nhem, và nước biển cũng đang chuẩn bị dâng lên. Cổ áo và tóc hai người phần phật bay theo gió. Cuối cùng, Geon cười vể mũi.

“Anh hiểu rồi. Ý em là em đã tùy tiện tỏ tình, nói ra những lời xúc phạm. Em không có ý định đặt cược hết tất cả mà chỉ mở một góc trái tim anh. Và giờ thì đóng lại. Anh hiểu.”

Trái tim Jin Sol đau đớn như thể bị bàn tay ai đó bóp chặt.

Geon quay lại xe và khởi động máy, nhưng anh không cầm tay lái. Như đang chìm vào một cuộc đấu tranh nội tâm gay gắt, anh nhìn chăm chăm về bãi lầy và bờ biển đang dần nhá nhem qua tấm kính xe. Đến tận khi nỗi căm căo của Jin Sol đã tan biến hết trong sự tĩnh

mịch kéo dài dằng dặc, Geon ngập ngừng mở lời.

“Nếu... coi như không có chuyện xảy ra ở công viên Naksan ngày hôm ấy, liệu chúng ta có thể quay trở lại quãng thời gian vui vẻ bình thường trước đây được không, em nghĩ sao?”

“Ý anh là hãy trở lại làm bạn?”

Geon gật đầu dù hơi gượng gạo.

“Nếu em không muốn xem anh như một người đàn ông, liệu em có thể cứ coi anh như một người tốt được không?”

Jin Sol cố kìm nén cảm giác đau đớn đang trào lên trong lồng ngực rồi chậm rãi lắc đầu.

“Em rất biết ơn đề nghị của anh... Nhưng em không phải là người cool ngầu như vậy đâu. Giờ em không đủ tự tin để có thể làm một người bạn bình thường với anh.”

Geon thô bạo vào sổ, chiếc xe lăn bánh. Chỉ còn mười phút nữa con đường rẽ biển sẽ chìm dưới làn nước. Mặt trời ngày đông ngấn ngủi lặn xuống dưới đường chân trời, ranh giới giữa bầu trời màu tro với mặt biển cũng dần tan biến. Trên mặt biển đằng xa, tuyết bay lác đác nom như những cánh hoa rơi, thời tiết đột ngột thay đổi. Những bông tuyết rơi xuống nước biển xám xịt, tan vào những cơn sóng không một dấu vết.

Jin Sol không ngờ thủy triều lại lên nhanh đến vậy. Nhìn nước biển đang càng lúc càng tiến gần qua ô cửa kính xe, chẳng hiểu sao cô không hề cảm thấy sợ hãi. Dù bị cuốn vào làn nước ấy cũng chẳng làm cô bận tâm, một cảm giác thật kỳ lạ và phi thực. Xa xa phía trước họ, người đàn ông ở văn phòng quản lý đang chạy ra, vừa thối còi vừa vẫy gọi họ nhanh chóng quay lại. Geon lạnh lùng

đạp mạnh chân ga và chỉ trong chớp mắt chiếc xe đã vút qua con đường xi măng hướng về phía đất liền.

Xung quanh trời đã tối mịt, xe vẫn đi với tốc độ rất nhanh. Lúc sau, Jin Sol quay đầu nhìn lại, con đường ở đằng xa kia đã biến mất hẳn, chỉ còn lại mặt biển màu xám tro hòa cùng đường chân trời như một lời nói dối.

Sau kỳ nghỉ dài, cả những nhân viên về quê ăn Tết cũng đã quay lại thành phố, và văn phòng lại trở về với bầu không khí thường nhật. Từ đó, Jin Sol viết kịch bản cho *Phòng nhạc phim*. Vì PD phụ trách là một người hiền lành trầm tính nên giữa hai người hầu như không xảy ra bất đồng, mọi chuyện diễn tiến tương đối thuận lợi. Dù *Phòng nhạc phim* là chương trình phát vào buổi tối nhưng được tiến hành thu âm vào buổi sáng nên từ chiều Jin Sol tương đối rảnh rỗi, nhờ vậy thời gian gặp Geon ở công ty cũng giảm xuống.

Thình thoảng... Jin Sol cũng nghe *Chiếc xe ngựa hoa* ở nhà. Nếu cảm giác của Jin Sol chính xác thì chương trình vẫn chưa có biên kịch mới. Có lẽ Geon vẫn đang viết kịch bản. Dù việc này không liên quan gì đến cô nhưng Jin Sol vẫn không khỏi bận tâm. Cô chỉ mong mọi việc sẽ sớm quay trở lại quỹ đạo ban đầu.

Trong lúc ấy, tin đồn xuất hiện từ cuối năm ngoái đã trở thành sự thật. Giám đốc Kim đã thực sự rút lui còn trưởng phòng Baek thuộc phe Daeho đối địch được thăng chức giám đốc. Những nhân viên nhanh nhẹn với thời cuộc đã quen với chức danh giám đốc Baek. Ngoài ra, còn có tin đồn rằng cựu giám đốc Kim, người bị “cho thôi việc” đã bán nhà và sớm chuyển khỏi chung cư Wooseong.

Thực tình đài phát thanh có thay đổi thế nào chẳng nữa Jin Sol cũng chẳng còn đầu óc để quan tâm nhưng duy có tin PD Jang Il Bong sẽ bị chuyển xuống đài địa phương là khiến cô phải suy nghĩ. Vì là cánh tay phải của giám đốc Kim nên nhiều người vẫn bàn ra tán vào rằng PD Jang sẽ bị chuyển. Vào ngày Jang Il Bong thu dọn bàn làm việc, Jin Sol đi qua trước phòng họp thì thấy anh ta đang đứng hút thuốc lá một mình bên khung cửa sổ. Nhìn từ phía sau, Jin Sol có cảm giác anh ta đã mất hết tinh thần. Hồi hai người làm việc chung, đúng là có lúc cô thấy phiền phức và bực mình vì cách quản lý nhân viên chặt chẽ trên mức cần thiết của anh ta, nhưng kỳ thực đó là một người đàn ông có tình có nghĩa. Có lẽ chính vì bị trói chân vào cái tình nghĩa ấy nên anh ta mới bị giáng chức. Cứ trông tình hình vừa qua, cô thấy thà rằng cứ như PD Lee Seon Young lại thoải mái, mặc dù chị chẳng thuộc phe phái nào nên không được cất nhắc nhưng ở vị trí trung lập chị có thể bất chấp làm những gì mình thích.

Đó là ngày cuối cùng của tháng Một. Jin Sol vô tình chạm mặt bộ sậu thực hiện chương trình *World Music* trong phòng điều khiển trung tâm. Dạo gần đây dù có tình cờ gặp mặt, Geon và Jin Sol cũng chỉ lặng lẽ đi lướt qua nhau, không ai chịu mở lời. Trông Geon có vẻ đã từ bỏ hẳn chuyện với Jin Sol, dù cảm thấy nhẹ nhõm song cô chẳng thể ngăn nổi cảm giác trống trải hiện hữu ở một góc trái tim mình. Đi theo sau Geon là Hee Yeon, trông cô nàng có vẻ rất vui. Hai người bước vào phòng điều khiển. Geon ngồi trên ghế còn Hee Yeon đứng phía sau nũng nịu kéo vai anh.

“Anh ơi! Hôm nay em có chuyện này muốn nói với anh. Chút nữa

em mời anh đi uống rượu nhé?”

Nghe những lời này của Hee Yeon, Jin Sol nhanh chóng bỏ ra ngoài. Cô hoàn toàn không bận tâm đến hai người đó nhưng cũng không muốn nghe câu đồng ý chắc chắn của Geon. Jin Sol băng qua hành lang, miệng nở nụ cười cay đắng. Lee Geon. Tên tồi tệ bẩm sinh.

Trên đường về nhà, Jin Sol rẽ vào siêu thị mua vài thứ đồ ăn vặt và mấy lon bia để ăn đêm. Vì tối nay Ga Ram sẽ phải biên tập đến muộn nên cô sẽ qua nhà Jin Sol ngủ. Lâu lắm rồi mới có bạn đến nhà chơi, cô muốn có một buổi tối vui vẻ, cũng là để thay đổi không khí.

Jin Sol viết xong bản thảo phải nộp vào ngày mai thì đồng hồ đã điểm 11 giờ đêm. Cô đang tự nhủ chắc Ga Ram sắp đến thì chuông điện thoại vang lên, là cuộc gọi đến từ số máy lạ.

“A lô?”

Từ đầu dây bên kia vang lên tiếng tạp âm xe cộ chạy trên đường đêm, không thấy ai nói gì. Đúng lúc Jin Sol định cúp máy vì nghĩ rằng người này gọi nhầm số thì đối phương phì cười giễu cợt.

“Gong Jin Sol?... Cô nghe máy đúng lúc đấy.”

Đó là giọng một người đang say rượu. Jin Sol có phần bất ngờ khi nhận ra người đột nhiên gọi cho mình là ai.

“... Cô Hee Yeon đấy à?”

“Cô!”

Hee Yeon bất ngờ thét lớn khiến Jin Sol chết lặng trong giây lát.

“Giờ cô ra đây...”

“Tại sao?”

“Tôi nói cô đi ra đây ngay... Đấu với tôi một trận. Giờ tôi đang ở trước cửa hàng tiện lợi dưới chung cư Wooseong... Tôi đã đến tận đây rồi... Nhưng tôi không biết nhà cô ở đâu nên cô nhanh đi ra đây cho tôi...”

Jin Sol giận đến nghẹn lời, cô cắn chặt môi. Cô nàng tiểu thư này thật sự! Jin Sol cố nén cơn giận, nói với giọng cứng rắn.

“Cô Hee Yeon này, cô say quá rồi. Giờ cô đang phạm phải sai lầm rất nghiêm trọng đấy, thế nên cô hãy tỉnh táo lại rồi trở về nhà đi. Khi nào cô tỉnh táo hơn tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi của cô.”

“Nực cười... Cô nói ai phải xin lỗi cơ?”

“Hee Yeon, tôi cúp máy đây.”

“Sao hả, tôi đáng sợ lắm à? Nếu anh Geon mà gọi... thì không biết chừng cô đã chạy như bay ra ngay rồi ấy nhỉ...”

Jin Sol thấy mình không cần phải nghe những lời này thêm, cô gấp điện thoại lại. Đang yên đang lành lại gặp phải việc xui xẻo gì nữa đây. Cô không ngờ mình phải nghe những lời như vậy từ một hậu bối như Ahn Hee Yeon. Dù tự nhủ không nên chấp một kẻ say rượu như cô ta nhưng Jin Sol vẫn không thể ngăn cơn giận đến sôi ruột. “Phù,” Jin Sol thở ra một hơi dài, vừa tắt máy tính đứng dậy thì điện thoại lại đổ chuông.

“Gì nữa... Cô nghe không hiểu tôi nói gì à? Tôi bảo cô ra đây cho tôi!”

Jin Sol cúp máy, cô nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, đứng trong phòng hít thở sâu. Dù dặn lòng mình phải cố gắng nhẫn nhịn

nhưng Ahn Hee Yeon đã khiêu khích đến giới hạn lẽ ra cô ta không nên đụng đến. Không biết chừng những cảm xúc mà Jin Sol dồn nén suốt thời gian qua sẽ cứ thế tuôn trào cả ra mất.

“Trời đất, gặp mình làm cái gì cơ chứ... Mình chỉ muốn sống yên lặng như một bao bột yến mạch thôi, như thế nực cười lắm hay sao?”

Trong vô thức Jin Sol lớn tiếng nói với chính mình, cô cởi chiếc áo đang mặc ném vào một góc, rồi thay sang quần jeans và áo len, khoác thêm áo parka dày ra ngoài. Cô khóa cửa rồi nhanh chóng đi ra hành lang. Đột nhiên Jin Sol đứng khựng lại, cô quay lại mở ổ tròn để giao sữa trên cửa và ném chùm chìa khóa vào trong. Sau đó gọi điện thoại cho Ga Ram.

“Tớ đây. Cậu chỉ cần thò tay qua ổ tròn giao sữa trên cửa là lấy được chùm chìa khóa tớ quăng dưới nền nhà ấy. Cậu cứ mở cửa mà vào nhé. Tớ phải đi ra ngoài một lát rồi về.”

“Cậu đi đâu cơ?”

“Cậu không cần biết đâu.”

Jin Sol vội vàng chạy xuống cầu thang trước lối vào tòa nhà chung cư, băng qua con đường đêm tối mịt trong mùa đông giá lạnh. Với tâm trạng như hôm nay, cô cảm thấy giờ mình có thể đấu quyền anh với bất cứ ai. Jin Sol đi đến trước cửa hàng tiện lợi vẫn còn sáng đèn thì thấy Hee Yeon đang ngồi thu lu ở đó. Cô nàng có vẻ đã uống say đến mức có thể đổ gục xuống bất cứ lúc nào. Hee Yeon gục đầu xuống đầu gối và nhìn chăm chăm mặt đường rải nhựa. Rốt cuộc thì Jin Sol cũng đến đứng trước mặt cô ta.

“Ahn Hee Yeon!”

Nghe thấy tiếng gọi lạnh lùng và giận dữ của Jin Sol, Hee Yeon chậm chậm ngẩng đầu dậy, ngược mắt nhìn lên. Đột nhiên ánh mắt cô nàng dịu lại.

“Ô... Gong Jin Sol đây mà? Cô đến thật rồi hả?”

“Đứng lên. Chúng ta cùng đấu một trận. Cô muốn đấu thế nào?”

Đột nhiên Hee Yeon cười khẩy.

“Cô ấy... trước khi đến đây đã uống một viên ngưư hoàng* rồi hả? Gan cô cũng lớn thật đấy...”

Hee Yeon lẩm bẩm rồi lại cúi gập đầu xuống. Cùng lúc ấy đầu gối đang thu lại của cô nàng xụi lơ như mất hết sức lực, Hee Yeon ngồi phịch xuống mặt đường nhựa. Jin Sol sững người. Nếu không tính đến tình huống này thì quả thực Hee Yeon là một kẻ vô cùng khó ưa, thế nhưng sao cô có thể kêu một người vẫn còn đang say lão đảo đấu với mình được chứ. Hee Yeon lèm bèm nói gì đó, mắt vẫn dán xuống đất.

“Cô là cái gì mà lại chen vào chuyện của chúng tôi cơ chứ...”

“Gì cơ?”

Đột nhiên Hee Yeon vỡ òa hét toáng lên ngay giữa con phố đêm.

“Tôi hỏi cô đấy, cô là cái gì mà xen vào giữa hai chúng tôi! Mình chị Ae Ri cũng đã khó nhằn muốn chết!”

Mặt Jin Sol trắng bệch. Hee Yeon ngồi dưới đất, bắt đầu gào khóc thảm thiết. Như không thể chịu đựng thêm được nữa, Hee Yeon chẳng còn quan tâm đến thể diện, cứ thế giậm gót giày cồm cộp xuống mặt đường nhựa.

“Chỉ chị Ae Ri thôi... đã khó nhằn muốn chết rồi... Cô là ai mà lại

dám xen vào cơ chứ...”

Jin Sol nhìn Hee Yeon khóc nức nở, tưởng như muốn điếc tai. Gương mặt xinh đẹp của Hee Yeon giờ rúm ró giàn giụa nước mắt. Hee Yeon vừa đạp chân xuống đất vừa gào.

“Đồ tồi tệ, tôi sẽ giết anh!”

Tôi sẽ giết anh, lời nói này cứ văng vẳng bên tai Jin Sol. Chắc, những lời như vậy thốt ra từ miệng cô nàng tiểu thư đáng ghét này sao nghe thảm thiết đến thế cơ chứ. Gương mặt Hee Yeon đầm đìa nước mắt, cô nàng ném về phía Jin Sol cái nhìn đầy oán trách rồi lại cất giọng nói đau khổ.

“Hôm nay tôi... đã thất tình... Cũng tốt thôi. Ngay từ đầu tôi đã quyết tâm lờ đi sự thật rằng anh ta không phải là người đàn ông của tôi. Nhưng... sao không phải là Park Ae Ri... mà lại là cô cơ chứ? Tại sao? Tôi không thể chấp nhận được!”

“Cô Hee Yeon.”

Jin Sol ngồi xuống trước mặt Hee Yeon, định thử dỗ dành. Nếu cứ để cô nàng bùng phát cảm xúc thế này, không biết chừng Hee Yeon sẽ ngất mất. Tuy nhiên, Hee Yeon lại lạnh lùng gạt bàn tay Jin Sol đang đặt trên vai rồi tiếp tục khóc thút thít.

“Tôi chỉ muốn anh ấy hôn tôi một lần cuối thôi... Gong Jin Sol! Anh ấy nói vì đã hôn cô rồi nên không thể làm vậy được. Thế tức là sao, là sao cơ chứ! Anh ấy nói vì vẫn còn lưu luyến đôi môi cô nên không đồng ý lời đề nghị của tôi. Cô là cái gì hả? Tôi đã tiêu tốn biết bao nhiêu thời gian. Cho đến tận giờ!”

Trái tim Jin Sol như bị đóng băng. Những lời Geon nói, cả việc Hee Yeon đang giậm chân gào khóc như một đứa trẻ thế này đều

khiến cô choáng váng. Hee Yeon bất ngờ kêu “Hự” một tiếng, rồi cúi thấp đầu nôn thốc nôn tháo. Jin Sol bối rối vỗ nhẹ vào lưng Hee Yeon. Phải một lúc lâu sau Hee Yeon mới ngừng nôn, rồi cô nàng khỏ sở thì tháo.

“Cho tôi xin chút nước với... Tôi muốn súc miệng. Khó chịu quá.”

Jin Sol đi vào cửa hàng tiện lợi mua một chai nước. Cô mở nắp và đưa chai nước cho Hee Yeon. Thấy Hee Yeon quờ quạng tay trong không khí Jin Sol đành dâng nước lên tận miệng cô nàng. Hee Yeon chậm rãi súc miệng bằng nước sạch rồi nhổ ra khoảng hai, ba lần, sau đó tựa lưng vào một gốc cây bên đường.

“Khốn kiếp... Nôn xong thì tỉnh cả rượu rồi...”

Jin Sol thở hắt ra một hơi rồi hỏi.

“Tôi gọi taxi thì cô có về nhà được không?”

Không có câu trả lời. Hee Yeon thần thờ ngồi dựa vào gốc cây, hình như đã chìm vào giấc ngủ. Jin Sol cảm thấy mông lung như chính con đường đêm tối đen như mực và thừa thớt bóng người qua lại, rồi cô cũng ngồi thụp xuống cạnh Hee Yeon một lát. Cô mở điện thoại.

“Ừ. Cậu vào nhà rồi đúng không? Tớ xin lỗi nhé, cậu có thể đi ra dẫy cửa hàng một lát được không? Gặp nhau ở giữa đường nhé. Ra rồi cậu sẽ hiểu ngay thôi.”

Jin Sol bỏ điện thoại vào trong túi rồi quàng tay qua nách Hee Yeon. Hee Yeon hé mắt liếc Jin Sol như thể bị làm phiền.

“Đứng lên đi. Rõ là cô vẫn còn tỉnh táo mà. Tôi không có sức vác cô đi đâu.”

Jin Sol đỡ Hee Yeon lao đảo bước từng bước về phía tòa chung cư, đúng lúc ấy Ga Ram xuất hiện giữa đường như một vị cứu tinh. Ga Ram tròn xoe mắt nhìn Hee Yeon đang đứng xiêu vẹo cạnh Jin Sol.

“Con bé này bị làm sao thế?”

“Tớ cũng chịu thôi. Giúp tớ một tay với.”

Nhờ Ga Ram mà Jin Sol có thể kéo Hee Yeon về nhà dễ dàng hơn nhiều. Hai người đặt như quăng Hee Yeon xuống chiếc giường trong phòng ngủ rồi cởi khăn quàng cổ màu xanh lá cây, khăn chụp tóc và đôi tất dưới chân cô nàng ra. Hee Yeon lơ lơ nhìn Ga Ram rồi chỉ tay vào mặt cô.

“Cái bà cô này lại là ai nữa đây... Cô là biên kịch hả? Tôi ghét tất cả các biên kịch trong cái đài phát thanh này... Cô tránh ra đi.”

“Bà cô? Con nhỏ này đang nói cái gì vậy trời? Cô lại cả gan dám không biết đến phóng viên Han Ga Ram này hả?”

Ga Ram tức thì bốc hỏa, hai tay chống nạnh. Hee Yeon hừ mũi.

“Tôi đã bảo là cực ghét đám biên kịch trong cái đài phát thanh tuyệt vời này còn gì. Ai chẳng biết tôi ghét các người đến mức nhìn mặt thôi cũng thấy khó chịu... Ôi trời, mấy người có biết tôi là ai không hả? Rặt một lũ chỉ biết ra cái vẻ tài giỏi. Nếu có tài thực thì đã không còn gì để nói. Tôi chẳng thèm đếm xỉa đến các người...”

Hee Yeon nằm trên giường, thở hổn hển lẩm bẩm gì đó rồi quay mặt vào tường, rốt cuộc cũng chịu yên lặng. Toàn thân Jin Sol không còn chút sức lực. Cô cảm thấy ngọt ngào trong căn hộ mười bảy pyeong vốn không mấy rộng rãi này.

“Tiếp đãi khách thế này không được rồi, tớ pha cho cậu một tách cà phê nhé?”

Ga Ram cũng ỉu xiu trả lời.

“Được. Thật ra vì muốn uống với cậu một chén nên tớ mới đến đây, nhưng nhìn thấy con nhỏ này thì hứng rượu chè của tớ cũng bay biến hết rồi.”

Một lát sau hai cô gái đã ngồi đối diện nhau, trước mặt họ là hai tách cà phê đậm đặc. Cả hai đều thần thờ. Đột nhiên Ga Ram tuyên bố.

“Kết thúc rồi. Chúng tớ chia tay rồi.”

Jin Sol nhìn bạn chằm chằm. Ga Ram chỉ nhún vai.

“Thế là hết hản rồi. Tớ đã phá hỏng mọi chuyện trên đường hai đứa đi tìm nơi tổ chức đám cưới. Tất tật đều hủy hết.”

Jin Sol thấy đầu càng ong lên, cô day day đầu ngón tay lên huyệt thái dương.

“Vậy cậu quyết định quay lại với anh chàng đạo diễn kia hả?”

“Anh ta cũng có người yêu mới rồi. Anh ta chỉ ngoại tình với tớ duy nhất ngày hôm ấy thôi. A, tớ mất hết tất cả rồi!”

Ga Ram lấy tay ôm đầu rồi gục xuống. Jin Sol mệt mỏi bật cười khan.

“Đúng là nỗi bi ai của những tuyển thủ ngã cây.” Ga Ram hỏi lại với vẻ chán chường.

“Chuyện của cậu và PD Geon giờ sao?”

“Sao là sao. Tớ phá hỏng hết rồi.”

“Sao lại phá hỏng?”

“Ngay từ đầu... đáng ra tớ không nên tỏ tình như vậy. Tớ đúng là một đứa ngốc.”

Hương cà phê vẫn vít quanh bàn ăn trong khi ai nấy yên lặng theo đuổi những dòng suy tư riêng. Trong phòng ngủ không thấy có động tĩnh gì, đêm càng sâu càng sầu.

Ga Ram nói sẽ đi ngủ rồi vào căn phòng nhỏ đặt máy tính kiểm chăn đắp, Jin Sol sau đó cũng đi vào phòng ngủ và nằm xuống cạnh Hee Yeon. Cơn mệt mỏi ập đến, Jin Sol khép mắt lại thiu thiu ngủ... Đúng lúc ấy trong bóng tối vang lên tiếng thì thầm của Hee Yeon.

“Chị Ae Ri... độ mười năm trước từng là thần tượng của tôi.”

Hee Yeon quay lưng về phía Jin Sol, mặt vẫn hướng vào tường, nói như lẩm bẩm một mình.

“Chị ấy xinh đẹp... lại học giỏi, hát hay, tham gia cuộc thi viết còn đạt giải nhất. Chị ấy rất tài năng... Cứ ngỡ chị ấy giỏi vậy thì muốn trở thành người thế nào cũng được. Ai dè... Chị ấy lại hạnh phúc đến thế khi ở cạnh một người đàn ông... Rồi chị ấy đi pha trà trong một quán trà. Chị ấy còn mòn mõi chờ đợi đến khoảnh khắc người kia đề nghị kết hôn... Tôi thật sự chán ghét hình ảnh chị ấy mỗi lúc như vậy.”

Hee Yeon thở hắt ra rồi bật cười tự giễu.

“Từ giờ tôi sẽ dừng lại. Dù thích anh Geon nhưng bản thân tôi vẫn đáng trân trọng hơn chứ. Tôi... nhất định sẽ thành công. Tôi sẽ thật xuất sắc. Nếu phải chọn giữa người đàn ông ấy với giải Pulitzer*, thì tôi sẽ chọn nhận giải thưởng.”

Cổ họng nghẹn lại hay sao mà giọng Hee Yeon cứ nhỏ dần. Jin

Sol điềm đạm hỏi.

“Cô khóc đấy à?”

Không một lời đáp mà chỉ nghe thấy tiếng khịt mũi. Phải một lúc lâu sau Hee Yeon có vẻ khó khăn lắm mới ổn định được giọng nói, lấy lại lòng tự tôn cất tiếng.

“Tôi chỉ khóc đúng hôm nay thôi. Tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ rơi những giọt nước mắt quý giá của mình vì đàn ông... lần nào nữa đâu.”

Đó là một đêm mất ngủ với Jin Sol. Cô sửa lại gối, lòng như có cơn gió lạnh buốt thổi qua.

Từ khi đảm nhận chương trình *Phòng nhạc phim*, Jin Sol phải nghe rất nhiều đĩa nhạc. Một buổi chiều nọ, Jin Sol đến phòng lưu trữ băng đĩa để trả mấy đĩa OST nhưng không có Kim Mi Young ở đó mà chỉ thấy Lee Geon đang một mình đứng trước kệ chọn nhạc. Ngay khi ánh mắt hai người chạm nhau, Jin Sol gật đầu nhẹ. Trong lúc cô đặt đĩa nhạc vào giỏ trả đồ thì Geon cộc cằn nói.

“Em có thể đừng làm như vậy được không?”

Jin Sol từ tốn quay lại nhìn anh. Geon vẫn đang chọn nhạc với vẻ mặt vô cảm.

“Cái chào vạch ra đường ranh giới... rõ ràng. Cái chào cho xong như với những người khác. Nếu đã không thích thì thà em đừng chào anh còn hơn.”

Jin Sol gượng cười chua chát. Một mối thật đấy, cái người này.

“Ý anh là... em tuyệt nhiên đừng nên chào hỏi gì nữa?”

“Vì biết em chỉ gượng gượng làm thế nên anh cũng không vui vẻ

gì. Nhận lời chào gượng ép như thế thì có gì hay cơ chứ.”

“Sao anh biết em không thoải mái?”

Geon cười ảm đạm.

“Chẳng có lý nào em lại dễ chịu cả. Chính anh còn không thoải mái nữa là.”

Jin Sol sắp xếp lại những đĩa nhạc trong giỏ rồi cố nói với giọng nhẹ tênh.

“Em đang sống tốt hơn anh tưởng đấy... Anh đừng cố phỏng đoán em đang mệt mỏi làm gì. Thật ra, em rất ghét nghĩ rằng giữa hai ta từng có một mối quan hệ. Đó đâu thể gọi là mối quan hệ sâu đậm, chỉ là tình cảm đơn phương của em thôi nên anh đừng bận tâm...”

Geon bước huỳnh huých về phía cửa chính, đóng sầm cánh cửa cách âm dày cộm rồi khóa lại. Jin Sol ngơ ngàng nhìn theo từng hành động của anh. Đoạn, Geon lại sai bước đến gần Jin Sol. Cô ngập ngừng bước lùi về sau, tựa lưng vào giá để đĩa. Giờ thì cô đang mắc kẹt giữa giá đĩa và cánh tay Geon. Ngọn lửa giận âm ỉ trong anh dường như đã bùng lên, Geon thấp giọng cười giễu.

“Vừa nãy em nói gì nhỉ? Cái gọi là mối quan hệ sâu đậm? Ý em là mối quan hệ xác thịt sao?”

Bầu không khí căng thẳng bủa vây hai người. Cửa ra vào đã đóng chặt, nhìn từ cửa kính trở ra hành lang không hề thấy được giá trưng bày nơi họ đang đứng.

“Vậy nếu chúng ta ngủ với nhau thì hẳn sẽ không thể chia tay được đúng không? Đồ ngốc. Nếu chỉ là ngủ với nhau thì đơn giản

quá rồi.”

Jin Sol nhìn Geon chăm chăm, mặt mày cứng đờ. Geon nổi con thịnh nộ, dẫn thêm bước nữa đến gần cô.

“Vì chưa lên giường với nhau nên giữa chúng ta không có phút giây mặn nồng chứ gì? Em chưa từng thấy tim đập thành thịch khi ở bên anh sao? Em chưa bao giờ ngủ với anh sao, trong tâm tưởng ấy? Rồi còn gì.”

Mặt Jin Sol vô thức đỏ bừng đến tận mang tai. Bởi điều Geon nói là sự thật. Cô cố bình tĩnh đáp, dù giọng đã run lên.

“Anh nói nghe đáng ghét thật đấy. Đừng có ăn nói hàm hồ.”

“Có gì mà hàm hồ? Anh cũng đã bao lần tưởng tượng chuyện ấy rồi. Anh tò mò phát điên lên được, cảm giác khi yêu Gong Jin Sol như thế nào? Nếu không phải anh cân nhắc trước sau, rồi cố kiềm chế mình để không trở thành một thằng đê tiện thì hẳn chúng ta đã ngủ với nhau rồi. Nhưng nếu anh làm vậy thì liệu em có không bỏ chạy không?”

Ánh mắt hai người như quấn lấy nhau. Jin Sol bị hút vào đôi mắt anh, cảm giác như ngộp thở, Geon lặng lẽ đưa tay chạm vào mái tóc cô.

“Có quá nhiều việc anh muốn được làm cùng em. Để cắt đứt tình cảm ấy... dạo này... thật quá khó với anh.”

Lòng ngực Jin Sol như muốn nổ tung. Geon cúi đầu, rồi đột ngột điểm nhẹ một nụ hôn lên môi cô. Những tình cảm dành cho Geon mà cô đã cố gắng quên đi, vào chính giây phút ấy như được hồi sinh. Jin Sol có thể cảm thấy máu trong huyết quản mình đang chảy rần rạt khắp cơ thể, cô chật vật quay đầu sang bên. Nhận thấy vẻ

khổ sở trên gương mặt Jin Sol, nét mặt Geon càng tối sầm.

“Em không thể tha thứ cho anh được sao? Sau ngày hôm đó anh không còn gặp Seon Woo hay Ae Ri lần nào nữa. Liên lạc cũng không.”

“Sao thế? Anh không lo lắng à?”

“Anh lo, phát điên lên ấy.”

Geon nói nhát gừng, như thể trong một đoạn ngắt âm. Cảm giác như phát điên của anh truyền sang Jin Sol, khiến trái tim cô bồng rập. Những lời nói ấy đều là tấm chân tình của anh.

“Anh lo lắng đến quay cuồng, nhưng lần này ngay cả anh cũng chẳng thể bảo vệ được những người bạn ấy. Lần này, anh nghĩ mình không thể làm thế được. Nếu giờ anh đứng ra thì...”

Geon ngập ngừng, Jin Sol hỏi lại như thì thầm.

“Nếu anh đứng ra thì sao?”

“Anh không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đưa Ae Ri theo...”

Geon khẽ nói. Jin Sol cố dằn lòng, ngăn mình không rơi nước mắt.

“Anh cứ làm theo những gì mình muốn là được. Thật ra đó là việc anh luôn khao khát mà.”

Jin Sol dán mắt xuống nền nhà. Geon nở nụ cười cay đắng.

“Vào giây phút có thể làm như vậy, chưa biết chừng anh lại muốn bỏ chạy. Chuyện có thể như thế lắm chứ. Với cả... vì em có lẽ anh sẽ chẳng làm thế được.”

Rốt cuộc đôi mắt Jin Sol đã ngân ngấn lệ. Không hiểu sao cô lại có cảm giác trái tim Geon giống như mặt đất khô cằn đã phải chịu

cơ hạn hán trong suốt quãng thời gian dài. Nỗi đau khô khốc cuộn lên bụi đất. Liệu cô có thể yêu anh bằng một thứ tình yêu như dòng suối nguồn giúp xoa dịu anh hay không? Cô không có đủ tự tin về một tình yêu tràn trề nhựa sống như vậy. Thứ tình yêu cuộn chảy đến vô tận, thứ tình yêu có thể thấm ướt trái tim ai đó. Một tình yêu như vậy thật sự không hề dễ dàng. Jin Sol thầm thì một cách khổ sở.

“Nói vậy... Anh muốn em cảm ơn anh vì điều đó à? Anh xem, chính anh cũng muốn trốn chạy đấy thôi. Em mà không thể chắc.”

Cốc cốc, có ai đó gõ cửa. Dù chần chừ không muốn mở nhưng Geon cũng đành đi về phía cửa ra vào. Cửa vừa mở, Kim Mi Young đang đứng ngoài hành lang trên tay ôm cả chồng đĩa nhạc liền hoang mang nhìn chòng chọc Jin Sol và Geon.

“Lát nữa tôi mới được quay lại à? Đây là văn phòng của tôi mà.”

“Không đâu chị ơi. Em xin lỗi nhé.”

Jin Sol vội vàng xin lỗi rồi bước ra khỏi phòng tài liệu. Cô thẳng lưng khoan thai bước ra hành lang, nhưng chỉ trong thoáng chốc đã cảm thấy chân mình run rẩy đến độ phải ngồi thụp xuống. Liệu trên đời này có chuyện gì dễ dàng không nhỉ? Cả yêu một ai đó, lẫn quên đi hình bóng ai đó đều thật khó khăn. Việc dễ dàng trên thế gian này là gì vậy? Trong tâm trí Jin Sol đang dội vang những tiếng ong ong.

Đã sang đầu tháng Hai. Không khí trong đài ngày càng tệ. Xuất hiện tin đồn rằng sau khi các thế lực cầm quyền thay đổi thì việc quản lý nhân sự cũng sẽ có biến chuyển. Ngay cả các nhân viên làm việc tự do cũng cảm nhận được bầu không khí căng thẳng này nên đã bắt đầu tiến hành thỏa thuận thông qua công đoàn. Một vài biên kịch còn

đề xuất bãi công song cũng không ít người tỏ ý bất đồng về việc này. Lượng ủng hộ và phản đối ngang bằng nhau. Nghi vấn đặt ra là nếu tiến hành bãi công thật thì liệu mọi chuyện có ổn thỏa hay không. Cùng làm việc suốt bao năm qua, mối quan hệ giữa họ với các PD đã dần trở nên thân thiết, và liệu có bao nhiêu biên kịch đủ cứng rắn để bỏ mặc thính giả, bỏ mặc kịch bản cơ chứ. Dẫu sao các chương trình vẫn sẽ lên sóng nhưng chất lượng rõ ràng sẽ sụt giảm. Rồi lại như mọi năm, họ chỉ soạn thảo nghị quyết đình công để đó rồi sau lưng vẫn ngấm ngầm viết tiếp bản thảo chưa biết chừng.

Hôm đó, bản thông cáo của công đoàn được dính trên lối đi dẫn đến phòng biên kịch. Một vài PD đứng khoanh tay đọc tờ thông cáo như tự hỏi “Chuyện gì thế này”. Jin Sol cũng vô tình bị cuốn vào cơn lốc xoáy giữa các biên kịch.

“Biết biên kịch Kim đang viết cho chương trình đó mà sao cô có thể làm thế hả?”

Vừa mở cửa bước vào, Jin Sol đã cảm nhận được bầu không khí đông cứng đến lạnh lẽo trong phòng biên kịch. Ahn Hee Yeon đứng trước tủ tài liệu như đang bị dồn ép vào góc phòng, mặt đánh lại đối diện với bầu không khí xung quanh. Bên kia bàn làm việc, biên kịch Kim đang khóc đỏ cả mắt, đứng quay lưng về phía Hee Yeon. Một vài biên kịch khác hùng hổ đứng quanh biên kịch Kim như muốn che chở cho cô. Hee Yeon cắn chặt môi về phần nộ, lớn tiếng nói.

“Tôi đã nói rồi còn gì. Tôi không biết biên kịch Kim vẫn tiếp tục viết. Rõ là tôi nghe ai đó bảo cô ấy ngưng viết rồi mà.”

“Biên kịch Ahn không phải là người của đài phát thanh này sao? Cô không biết mỗi biên kịch được viết mấy chương trình à?”

“Tôi chỉ nhận lời giúp PD Park thôi. Mọi người nghĩ tôi muốn cướp chương trình của cô ấy chắc? Giờ tôi đang bận điên đầu lên đây!”

“Vậy sao? Một người bận như vậy sao còn nhận làm chương trình thay cho người khác cơ chứ?”

Trước những lời nói như mũi tên bắn qua bắn lại vô tình, Jin Sol chỉ biết đứng trước cửa phòng như một người ngoài cuộc.

“Rất cuộc... mọi người đang có chuyện gì vậy?”

Đến lúc ấy mới có biên kịch quay lại nhìn cô, giải thích vắn tắt tình hình.

“Sáng nay PD Park đơn phương thông báo với biên kịch Kim rằng cô ấy chỉ cần viết bản thảo đến hết tuần này, sau đó bàn giao lại cho biên kịch Ahn. Đây không phải là hành động đàn áp công đoàn hay sao?”

“Đã biết rõ tình hình như vậy sao còn tra hỏi tôi thế này cơ chứ? Mọi người bị làm sao vậy, thật tình!”

Hee Yeon điên tiết hét lớn. Người đang được nhắc đến là PD Park đảm nhận chương trình *Các bài hát mới nhất* phát sóng vào buổi trưa. Jin Sol cũng biết rõ nhân vật này. Đó là một người tính nóng như lửa, lại hay tùy hứng, anh ta thường xuyên vi phạm các biên kịch. Rõ ràng anh ta không chịu trao đổi thấu đáo với biên kịch Kim mà lại đi đề nghị Ahn Hee Yeon trước... Đúng là Hee Yeon cũng có lỗi vì không hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện mà đã nhận lời, nhưng Jin Sol nghĩ lỗi của PD Park lớn hơn nhiều. Cũng có thể cô cảm thấy vậy là bởi dạo gần đây đã có cảm tình với Hee Yeon hơn một chút. Thế nên Jin Sol buột miệng lên tiếng bênh vực Hee Yeon.

“Cô Hee Yeon đã nói là không biết rồi mà. PD Park đứng giữa mới không ra gì...”

Văn phòng bỗng chốc yên lặng, đa số các biên kịch tỏ thái độ khó hiểu. Ai đó ngớ ngàng hỏi lại.

“Giờ cô đang đứng về phía ai vậy? Ai mà chẳng biết PD Park không ra gì cơ chứ? Ý chúng tôi là các PD có giờ trò gì thì giữa các biên kịch với nhau cũng phải biết giữ lấy chút tình nghĩa ấy!”

“Dĩ nhiên là thế... nhưng biên kịch Ahn cũng đã nói là không biết rồi nên chẳng phải chúng ta không nên tụ tập ở đây mãi sao? Phải đi đấu tranh trực tiếp với PD Park chứ.”

“Kiểu gì cũng sẽ như vậy thôi, biên kịch Gong không cần phải lo. Nhưng từ bao giờ cô Jin Sol lại thân thiết với người bên chung cư Daeho thế?”

Jin Sol bối rối, định đáp lại rằng không phải như vậy đâu, nhưng từ góc bên kia một ai đó đã thích thú lên tiếng.

“Thì cô ta đang quen với Lee Geon mà.”

Jin Sol thoát danh mặt lại.

“Sao chị lại nói chuyện đó ở đây? Chị có thể chịu trách nhiệm với lời vừa nói hay không?”

Thấy cô nghiêm mặt nói, đối phương như cũng lấy làm ngượng ngùng, không nói thêm lời nào nữa. Bầu không khí trong phòng như thể đang lạc trôi đến một nơi nào đó và càng lúc càng trở nên kỳ quặc. Biên kịch vừa ra mặt lúc nãy chẳng buồn ngần ngại, lớn tiếng nói thẳng.

“PD Geon vì chờ biên kịch Gong nên không tìm biên kịch mới mà

tự viết kịch bản đấy còn gì. Một PD chung thủy như thế chẳng phải là chuyện thường thấy ở chốn này đâu.”

Biên kịch Kim đang khóc đến đỏ cả mũi ném sang Jin Sol ánh nhìn như bị phản bội, rồi quay mặt đi về tổn thương. Dù những người khác có nói gì đi nữa Jin Sol cũng chẳng để tâm, nhưng vì phản ứng của biên kịch Kim như vậy nên cô thấy lòng chùng xuống. Hee Yeon cúi kính cầm túi xách rồi ngoảnh mặt nguây nguẩy quay người bỏ đi. Ngang qua Jin Sol, cô nàng cộc cằn nói nhỏ chỉ vừa đủ cho cô nghe.

“Đồ ngốc. Liên quan gì đâu mà cô phải như thế?”

Rầm! Hee Yeon đóng sầm cửa lại, bầu không khí im lặng đến ngượng ngạo bao trùm cả văn phòng. Jin Sol nhận ra chính cô cũng phải đi ra ngoài. Cô thấy ngại phải nhìn vào mắt mọi người và hiện giờ ở đây cô đang là vị khách không mời mà tới.

Jin Sol lảng lảng mở cửa bước ra ngoài rồi uể oải đi lên từng bậc cầu thang bộ. Đầu đau nhức, giờ cô chỉ muốn được ở một mình. Trong lòng cô dâng trào một cảm xúc phức tạp, vừa giận dữ lại vừa bức bối. Dù không phải tất cả đều là người xấu nhưng hoàn cảnh này đã khiến họ buộc phải như vậy.

Jin Sol đi qua hành lang tầng mười bảy thì bắt gặp Geon đang ngồi biên tập trong phòng thu số 5. Cô định vờ như không thấy mà đi qua nhưng không hiểu sao lại đứng như trời trồng ngay trước cửa phòng thu. Cảm thấy có bóng người, Geon liền quay lại. Anh nhướn lông mày về ngạc nhiên.

“Tại sao, anh muốn nghe người khác nói xấu em lắm sao?”

“Em nói gì?”

“Sao anh không tìm biên kịch mà lại tự viết kịch bản như thế? Anh làm vậy tưởng người ta sẽ khen anh là người sống có tình nghĩa, có cá tính, tài giỏi hay sao?”

Geon chăm chú nhìn Jin Sol như không hiểu những lời cô vừa nói.

“Ai nói xấu em vậy?”

“Giữa tình thế này quả cũng khó mà nghe được lời hay ý đẹp.”

Geon nhấn nút tạm dừng rồi tua lại phần băng đã bị bỏ qua. Môi anh nở một nụ cười chua chát đến tội nghiệp.

“Em sợ phải nghe những lời khó chịu từ người khác đến thế sao?”

“Ai bảo em sợ?”

“Em vừa nói đấy còn gì. Lấy lòng tất cả mọi người cũng để làm gì? Em đâu định tranh cử chức ủy viên thành phố chứ.”

Jin Sol bức bối thở dài.

“Em chỉ không thích tất cả các mối quan hệ gai góc thôi. Em chỉ muốn được sống lặng lẽ yên bình.”

“Hắn là vậy rồi. Em vốn là người nhát cáy mà.”

Geon nói nhẹ tênh như chẳng hề để tâm. Bị nói trúng tim đen, Jin Sol thấy tổn thương lòng tự trọng, trực tiếp nghe những lời này từ anh khiến bụng dạ cô cồn cào. Phân vân không biết đối đáp lại thế nào, cô cố hít thở đều rồi ngáp ngừng lên tiếng.

“Còn anh... quả là một nhà thơ tỏa sáng... không có chút hoài bão mãnh liệt nào nhỉ.”

Cuối cùng không thể tiếp tục tập trung vào công việc, Geon quay

sang nhìn Jin Sol bằng ánh mắt phức tạp. Nơi ánh mắt hai người chạm nhau như tóe ra những tia lửa nhỏ.

“Gần đây không phải lúc nào anh cũng dính lấy máy tính xách tay viết kịch bản cho *Chiếc xe ngựa hoa* đâu. Vì anh đã ký hợp đồng xuất bản tập thơ thứ hai... Anh sẽ chỉnh sửa lại những bài thơ đã viết trong mấy năm qua rồi chuyển lại cho họ trước mùa xuân.”

Trước tin tức đầy bất ngờ này, Jin Sol “A” lên một tiếng rồi ngập ngừng. Suốt thời gian hai người trở nên xa cách cô chẳng hề hay biết gì về cuộc sống hiện tại của Geon. Dù rất muốn nói lời chúc mừng anh nhưng giờ làm vậy Jin Sol lại thấy quá kỳ quặc. Khi báo tin này, nét mặt Geon cũng không hề tỏ vẻ vui mừng.

“Cảm ơn em đã lo lắng cho đứa con bị bỏ rơi như vậy. Từ tuần sau sẽ có biên kịch mới. Chỉ là anh không muốn vội vàng, gấp gáp tìm người mới thôi. Anh không đủ bận hay sao mà còn ham hố đeo bồng công việc của nhân viên tự do cơ chứ?”

Jin Sol nhảy môi. Trên gương mặt âu sầu của Geon nở một nụ cười giễu cợt.

“Vậy thì giờ cô biên kịch tập sự hãy cứ chăm chỉ xây hàng rào bao quanh mình rồi sống yên bình và an nhiên hơn nữa đi nhé.”

Jin Sol tuyệt vọng nhìn Geon lạnh lùng xoay ghế tiếp tục làm việc. Đáng ghét. Anh... là đồ đáng ghét. Thật sự rất đáng ghét. A, song lại... không, không đáng ghét tí nào. Cô muốn được anh ôm. Jin Sol muốn ôm anh từ phía sau mà không cần tranh cãi hay tính toán thiệt hơn. Cô vội vàng rời khỏi phòng thu như muốn tháo chạy.

Sáng Chủ nhật. Chiếc điện thoại đặt bên gối đồ chuông khiến Jin Sol

mơ màng tỉnh giấc. Dạo gần đây cô chẳng mấy khi ngủ ngon, thường phải đến tận tờ mờ sáng mới chợp mắt được nên đầu óc cô rất mông lung, mơ hồ. Tuy nhiên, giọng nói đặc biệt vang lên từ đầu dây bên kia khiến cô tỉnh hẳn.

“Là tui, Lee Pil Gwan đơ!”

“Ông ạ...”

“Ngày hôm kia tui có gọi điện đến chuyên mục ‘Phòng karaoke’ của chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*. Nhưng lại là người khác nghe máy. Chuyện này là sao vậy cô?”

Không hiểu sao Jin Sol thấy ghen ngào khi nghe giọng nói của ông cụ.

“Đêm qua thằng Geon về nhà nhưng tui hỏi thế nào nó cũng không chịu hé răng nửa lời.”

“Chuyện đó... Do chút việc cá nhân nên cháu đã chuyển sang chương trình khác rồi ạ.”

Sự im lặng bao trùm lấy đầu dây bên kia, rồi ông cụ lẩm nhẩm ra chiều thất vọng.

“Trời, buồn thật.”

Jin Sol dậy khỏi giường và bước đến mở cửa sổ. Làn gió lạnh lùa vào nhưng khi nhìn lên, bầu trời đông trong xanh đến lạ thường. Sau khi mở cửa cho căn phòng thông thoáng, cô vui vẻ nói.

“Cháu cũng phải trả lại cho ông đồng tài liệu cắt báo lần trước chứ ạ... Cháu xin lỗi ông vì vẫn còn giữ chúng đến tận bây giờ.”

“Xin lỗi cái gì cơ chứ. Tui cũng chẳng có việc gì cần đến chúng. Thế nhưng nhận thì vẫn phải nhận chứ nhỉ, khi nào thì cô định đưa

cho tui?”

“Cháu sẽ gửi trả ông lúc nào ông thấy tiện ạ.”

“Vậy thì giờ cô đến đây luôn đi.”

Lâu lắm rồi Jin Sol mới nở nụ cười. Lúc nào ông cụ Lee Pil Gwan cũng là người “việc hôm nay chớ để ngày mai”.

“Ày... Vậy hẹn gặp cô lúc 14 giờ 30 phút tại Namsan nhé.”

Chỉ trong phút chốc, một ngày của Jin Sol trở nên bận rộn hẳn. Thời gian buổi chiều đáng ra chỉ ủ rũ ở nhà nay được lấp đầy bởi một cuộc hẹn bất ngờ, hiếm khi Jin Sol lại ăn diện xinh đẹp như thế. Ở cửa công viên bách thảo Namsan, cô nhìn thấy ông cụ Lee Pil Gwan mặc áo khoác truyền thống rất bảnh bao.

Dù gió mùa đông vẫn thổi lạnh buốt nhưng ánh mặt trời lại khiến thời tiết ấm áp hơn. Ông cụ mua hai tấm vé có ghi dòng chữ “500 won/người lớn” rồi hai người bước vào vườn bách thảo tràn ngập ánh sáng.

“Mùa đông mà đến đợt hẹn hò thì đúng là nhất. Vì là nhà kính nên rất ấm áp, lại vừa có thể thưởng hoa, vừa ngắm được phong lan... Không phải quá tuyệt vời sao?”

Cùng sóng bước bên ông cụ, Jin Sol mỉm cười. Ngắm nhìn những cây cảnh xanh rờn trong mùa đông toàn màu nâu và xám, Jin Sol cảm thấy đôi mắt mình như thanh sạch hơn. Hai người rời khỏi một nhà kính và bước sang nhà kính thứ hai. Trong nhà kính này đầy những cây xương rồng đang độ trưởng thành, gió nóng hừng hực như cơn gió sa mạc phả ra từ ống thông hơi.

Đột nhiên ông cụ dừng bước, chỉ ngón tay thô ráp vào một khóm

xương rồng nho nhỏ đang được bày bán ở một góc nhà kính.

“Cô Jin Sol này, tui mua cho cô cái này nhé?”

“Dạ?”

Không kịp để cho Jin Sol có thời gian từ chối, ông cụ tiến đến kệ hàng, nhặt từ một cái giỏ dài lên một khóm ba cây xương rồng kích cỡ tương đương nhau và hỏi.

“Cái này giá thế nào hả cô?”

“Một khóm như thế giá 5000 won ông ời.”

Cô bán hàng thân thiện trả lời. Ông cụ nghe xong liền cẩn thận mở ví lấy tiền ra trả. Jin Sol nâng niu đỡ lấy khóm xương rồng.

“Cháu cảm ơn ông ạ...”

“Cô nên nhận từ thằng Geon nhà tui một thứ đẹp hơn thế này nữa kia.”

Ông cụ nói vu vơ, rồi vỗ tay đi trước. Jin Sol chẳng nói chẳng rằng, chỉ mỉm cười tươi tắn. Cuối vườn bách thảo là một vườn bách thú nhỏ nhưng hai người thông thả quay lại, rảo bước xuống một con đường trong công viên. Ông cụ đưa Jin Sol đến một nhà hàng nhỏ xinh ở dưới công viên. Một phụ nữ trung niên quần tạp dề bước đến nhận gọi món.

“Quý khách dùng gì ạ?”

“À... Món canh chả cá và cơm trộn ở đời ngon lắm. Chúng ta gọi món đó nhé?”

“Vâng ạ.”

Jin Sol vừa gật đầu, người phụ nữ liền lớn tiếng thông báo cho nhà bếp rồi quay đi. Ông cụ vươn cổ, nhòm về phía nhà bếp.

“Ông hay đến đây lắm thì phải.”

Nghe Jin Sol nói, ông cụ giật nảy mình rồi cười ngượng.

“Tui có khá nhiều người quen ở đời.”

Đoạn, ông cụ vội vàng đổi chủ đề câu chuyện. Ông lấy một phong bì trắng từ trong túi áo khoác ra rồi đặt lên trên bàn. Từ bì thư lộ ra một cuốn quảng cáo du lịch mỏng.

“Sắp tới thằng Geon nhà tui sẽ nghỉ phép, biên kịch Gong cũng cùng đi với chúng tui đi.”

“... Đi đâu cơ ạ?”

“New Zealand ấy. Đã lâu tui không được thấy mặt thằng cháu lớn, chẳng nhẽ nó lại không mời tất cả mọi người trong nhà sang chơi được hay sao?”

Cuốn quảng cáo có in hình phong cảnh New Zealand ấy là tài liệu quảng bá của hãng du lịch. Trong đó có những bức hình hồ nước, thung lũng vô cùng sống động và những thảo nguyên rộng lớn xanh rờn, cả nông trại đẹp như tranh vẽ và buổi biểu diễn của tộc người Māori nữa. Ông cụ lấy kính lão ra đeo, nhíu mày rồi gõ ngón tay vào một góc bản đồ.

“Đời, đời chính là Auckland... Chúng nó từng sống ở đời nhưng vừa rồi đã chuyển nhà đến một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp. Hai đứa cháu tui cũng sẽ chuyển trường đến đấy. Cả nhà tui sẽ đi cùng nhau. Biên kịch Gong cũng đi cùng chúng tui nhé.”

Ông cụ vui vẻ mời nhưng Jin Sol chỉ tươi cười lắc đầu.

“Cháu sao đi được ạ. Đây là chuyến du lịch gia đình mà ông.”

“Cô nói vậy là sao. Đời là đi nghỉ mà. Dạo gần đời không phải các

cô gái trẻ đều rất thích đi du lịch bụi hay sao.”

Jin Sol chỉ cười. Dù cô rất biết ơn tấm lòng của ông cụ nhưng tình hình lúc này đâu thích hợp để làm như vậy. Nhân viên của quán mang ra những món ăn họ đã gọi. Ánh nắng buổi chiều le lói chiếu qua ô cửa kính. Sau khi họ dùng bữa xong, người phụ nữ liền dọn bát đi. Ông cụ uống một ngụm nước. Jin Sol cười với ông cụ và bắt ngờ hỏi.

“Bà cụ ấy là ai thế ạ?”

“Sao cơ?”

Trong lúc hai người ngồi đối diện, Jin Sol lảng lảng dõi theo ánh mắt ông cụ. Cô nhìn thấy một bà cụ đi đi lại lại giữa bếp và quầy thanh toán như để giết thời gian, có lẽ là người nhà của chủ quán. Mái tóc bà uốn xoắn nhuộm màu nâu trông rất đằm dáng nhưng nhìn mặt cô đoán bà khoảng 70 tuổi. Gương mặt tuy đã nhuộm màu thời gian song trông vẫn rất đẹp, thế nên... Ông cụ bật cười vài tiếng gượng gạo rồi thấp giọng nói.

“Nói thật nhé... Tình cờ tui nghe được từ một người trong đoàn nhạc cũ chuyện bà ấy cùng con dâu mở một nhà hàng dưới Namsan. Thình thoảng tui đến chơi và thấy bà ấy.”

“Sao ông không đến chào bà ấy ạ?”

Ông cụ giật mình xua tay lia lịa.

“Ai lại làm thế chứ. Bà ấy chỉ nên nhớ đến tui khi tui còn trẻ và đẹp trai thôi.”

Jin Sol cười thích thú, tinh nghịch hỏi.

“Ông từng thích bà ấy sao ạ?”

“Làm gì có chuyện ấy!”

Nhưng ông cụ lại gãi bên má đầy nếp nhăn, rồi đột ngột đổi chủ đề câu chuyện.

“Xem nào... Nói thẳng ra thì hồi trẻ tui đã nghĩ đến việc cùng bà ấy bỏ trốn và xây một ngôi nhà nhỏ ở vùng nông thôn... Tui từng nghĩ đến cả việc ấy đờì.”

“Thật sao ạ?”

“Ừ. Dẫu vậy thì tui đâu thể bỏ người vợ đã cùng mình đồng cam cộng khổ được cơ chứ. Cũng giống như việc thằng bé nhà chúng tui làm chuyện này chuyện kia khiến cô buồn lòng vậy, tui đã từng trải qua chuyện như thế rồi.”

Jin Sol ngừng cười.

Khi hai người bước ra khỏi nhà hàng cũng là lúc mặt trời ngày đông ngán ngủi đã ngả về dãy núi phía Tây. Hai ông cháu đi bộ đến tận bến xe buýt. Ông cụ Lee Pil Gwan khẽ thủ thỉ những điều còn giữ trong lòng.

“Hẳn là thằng Geon đã làm cô phiền lòng đúng không?”

Giọng nói vô tư của ông cụ khiến Jin Sol đang đi bên cạnh thấy lòng mình run lên.

“Không ạ... Chuyện không phải thế đâu ông...”

Một lát sau khi xuống đến con đường trải nhựa, ông cụ lại dịu dàng nói như thể dỗ dành Jin Sol.

“Làm người ấy mà... Nếu đã bước qua tuổi 30, thì không thể cứ sửa chữa mọi thứ rồi dừng lại được đâu. Không sửa được đâu.”

Jin Sol chỉ im lặng lắng nghe.

“Phải hỗ trợ, bổ khuyết cho nhau thì mới tốt được. Ý tui là, phải biết hỗ trợ đối phương... Cô cứ nghĩ như thế này đi. Cô hãy bổ sung những điểm thiếu ấy còn thiếu sót rồi cùng nhau tiến bộ... Thế đó.”

“Vâng ạ...”

Không hiểu sao nước mắt lại dâng ằng ặng, Jin Sol chớp chớp mắt. Đứng trước bến xe buýt, ông cụ vỗ nhẹ lưng Jin Sol.

“Biên kịch Gong về cẩn thận nhé.”

Những giọt nước mắt làm nhòe đi hình bóng ông cụ bước lên xe. Ông ngồi ở ghế trước, cởi mũ hướng về phía Jin Sol đang ôm chấu xương rồng đứng ở bến xe và vẫy tay chào. Chiếc xe dần lăn bánh, bóng dáng ông cụ tóc hoa râm cũng dần biến mất và nơi ấy chỉ còn lại ánh nắng mùa đông đang nhạt dần.

Vài ngày sau, do chiếc máy tính dở chứng mà cả buổi chiều Jin Sol phải dùng chân đá boong boong vào thùng máy, rồi cứ phải liên tục tắt nguồn khởi động lại. Thật là họa vô đơn chí. Bầu không khí trong công ty hết sức nặng nề, cô vốn đã không có hứng thú nào làm việc, giờ lại thêm cả máy tính đình công nữa. Jin Sol vẫn chưa thể bắt đầu viết bản thảo cho ngày mai, có lẽ vì máy tính đã nhiễm một loại virus quái ác nào đó mà cô không tài nào khởi động lại máy được. Trong lúc cấp bách cô còn nghĩ hay đến phòng biên kịch để dùng máy nhưng quả tình cô không muốn đến đó chút nào.

Jin Sol gọi điện đến trung tâm bảo dưỡng nhưng kỹ thuật viên ở đó lại đang ra ngoài làm việc nên nhân viên tổng đài dặn Jin Sol gọi lại sau ba mươi phút nữa. Không còn cách nào khác, cô để việc đấy ngòì chờ một lúc lâu, rồi điện thoại đổ chuông. Jin Sol vội vàng nghe

máy.

“Jin Sol à, chị có việc muốn nhờ cô đây.”

Người gọi đến không phải trung tâm bảo dưỡng mà là PD Lee Seon Young. Chẳng hiểu sao cô lại có dự cảm không lành. Đạo gần đây quan hệ giữa Lee Seon Young và một biên kịch khác cùng đảm nhiệm chương trình đang không được tốt. Mà biên kịch này còn là người đại diện cho công đoàn. Quả nhiên dự cảm của Jin Sol là chính xác.

“Nếu giờ các biên kịch đình công thì chị sẽ phải viết bản thảo ấy... Jin Sol đã đổi sang *Phòng nhạc phim* rồi, không phải số lượng bản thảo của em cũng giảm bớt đi sao? Giúp chị với nhé.”

“Bảo em viết bản thảo thì... hơi khó chị ời.”

“Chị biết chứ, đương nhiên chị sẽ không nói là biên kịch Gong viết đâu. Nếu em gửi vào email cá nhân của chị thì chị sẽ gửi đi như đấy là bản thảo chị viết. Thù lao chị sẽ đưa riêng cho em. Được chứ?”

Jin Sol im lặng, cô nén tiếng thở dài rồi thuyết phục chị Seon Young.

“Chỉ cần các biên kịch khác để ý là nhận ra bản thảo do ai viết thôi chị. Thế thì em ngại với mọi người lắm.”

“Nghĩ ngờ thì sao chứ, làm gì có bằng chứng. Xin cô đấy, giúp chị được không? Đạo này bé con nhà chị bị cảm nặng nên hai vợ chồng phải thay phiên nhau đưa nó đến bệnh viện phòng khi bị viêm phổi, chị cũng bận bù đầu lên. Thế nên mới phải nhờ cô thế này. Chị cũng mệt mỏi lắm Jin Sol à.”

Bị đặt vào tình huống khó xử, Jin Sol vô cùng bối rối. Suýt chút nữa cô đã yếu lòng nhưng kìm lại được. Cô cũng là một thành viên trong phòng biên kịch, dù có tham gia đình công hay không thì cũng không thể làm vậy được.

“Không được đâu chị ơi... Em không thể nhận lời giúp chị rồi. Em xin lỗi, em không viết được đâu. Dẫu sao cũng là lệnh công đoàn mà.”

Sự im lìm gượng gạo truyền đến từ đầu dây bên kia. Jin Sol yên lặng chờ đợi, một lát sau Lee Seon Young thở dài tuyệt vọng.

“Chị biết rồi. Dù biết là chuyện này quá sức với em nhưng vẫn nhờ... Có lẽ chị đã đặt biên kịch Gong vào tình huống khó xử.”

Dù đã cố gắng chấp nhận nhưng giọng chị Seon Young nghe vẫn có vẻ phật lòng.

“Dẫu sao, nói thật là chị thấy thất vọng lắm. Chị em mình đã quen thân bao lâu nay. Dù hiểu quan điểm của Jin Sol, nhưng chị cứ nghĩ em sẽ suy xét trên khía cạnh tình cảm nhiều hơn lý trí cơ đấy. Thật ra các nhà sản xuất có tội tình gì cơ chứ? Bọn em cũng nên thông cảm cho cái khó của bọn chị khi phải đứng ở giữa thế này chứ.”

“Em hiểu mà chị. Nhưng quả thật lần này em chẳng thể làm gì khác được...”

“Thôi được, xin lỗi nhé. Cô nghỉ ngơi đi. Chị cúp máy đây.”

Lee Seon Young không thềm nghe câu trả lời của Jin Sol mà ngắt luôn máy. Các mạch máu trong cơ thể giãn ra, Jin Sol đặt điện thoại xuống, ngồi thẩn người hồi lâu. Cô cứ nhìn chăm chăm vào chiếc máy tính đang bị treo và chờ điện thoại từ trung tâm bảo dưỡng,

nhưng phía đó vẫn bật vô âm tín. Lát sau cô thử gọi lại thì nghe báo rằng do vướng công việc đột xuất nên kỹ thuật viên sẽ đến sửa máy vào chiều ngày mai.

Jin Sol thay quần áo rồi rời khỏi căn hộ. Cô nghĩ mình nên đến thử một đại lý máy tính dưới dãy cửa hàng của chung cư Wooseong. Dù phải trả thêm tiền cho nhân viên đến tận nhà sửa cũng được. Tiệm máy tính chưa hạ cửa cuốn nhưng cửa chính đã khóa, ở một bên cánh cửa dán một mẫu giấy bằng băng dính trong.

“Chủ tiệm đang đi vắng. Sẽ quay lại lúc 5 giờ chiều.”

Jin Sol nhìn đồng hồ, chỉ còn mười phút nữa nên cô quyết định chờ. Trời ngày càng lạnh hơn, cô chỉnh lại áo khoác rồi đứng nép hẳn vào sát cửa kính của cửa tiệm để tránh gió. Rất lâu sau vẫn không có bóng người nào xuất hiện. Jin Sol buồn chán, lại bước ra phố lấy một tờ thông tin khu vực ở dưới cột đèn đường rồi quay về ngồi thu lu trước cánh cửa kính, lật qua loa từng trang. Như một thói quen, cô đọc kỹ mục bất động sản vùng ngoại ô.

Nhà vườn ở Yongin, tỉnh Gyeonggi. Rao bán gấp.

Có thể điều chỉnh giá thấp hơn giá thị trường.

Villa ở Jumunjin, tỉnh Gangwon. Tầm nhìn siêu đẹp.

Có thể tu sửa làm nơi kinh doanh. Địa chỉ liên lạc: Seoul.

Đọc xong, Jin Sol cuộn gọn tờ báo lại rồi nắm chặt trong lòng bàn tay. Cô bắt đầu khó chịu. Đã hơn 5 giờ, Jin Sol đi qua đi lại chờ đợi nhưng vẫn không thấy bóng dáng một ai. Những chiếc bát dùng một lần còn thừa mì hải sản và mì đen chưa được phân loại nằm ở một

góc cửa hàng dính đầy bụi đường và đã đông một nửa. Tự dưng Jin Sol lẩm bẩm thành tiếng.

“Sao thế nhỉ, mãi mà chưa về vậy? Bảo 5 giờ quay lại thì phải quay lại chứ?”

Rồi đột nhiên nước mắt lưng tròng, cô gõ búp búp tờ báo được cuộn tròn trong tay xuống mặt đường nhựa.

“Sửa một chiếc máy tính thôi cũng khó như vậy sao? Thế này thì biết làm việc kiểu gì bây giờ.”

Kỳ lạ thay, một khi tuyến lệ đã tuôn trào, Jin Sol cũng chẳng thể kìm nén thêm được nữa. Mặc cho người qua đường ngó nghiêng, cô cứ thế tay cầm tờ báo ngồi thu lu một góc mà khóc. Mùi xăng dầu phả ra nồng nặc từ xe cộ đang lưu thông trên đường, cơn gió đông lạnh buốt cuốn theo những hạt bụi khô. Thành phố ngập trong màu xám tro, mọi thứ trở nên rời rạc. Vòng kết giới trên bầu trời Seoul cũng dần dần biến mất.

Vài ngày sau, Jin Sol quyết định nghỉ việc sau thời gian dài suy nghĩ. Cô thông báo chuyện này cho PD Lee Seon Young và PD Kim Hyung Sik. Cô không còn lưu luyến gì nơi này nữa. Hai PD vô cùng bất ngờ nhưng Jin Sol mong họ sẽ hiểu cho mình. Suốt hai ngày, hễ có thời gian Jin Sol lại đến ngồi ở một góc phòng tài liệu băng đĩa lật đọc tờ thông tin khu vực.

“Gong Jin Sol, mày gây chuyện lớn rồi.”

Lời lẩm bẩm tự giễu thốt ra khỏi miệng cô. Mình sẽ cho họ thấy một khi đã hạ quyết tâm thay đổi mình có thể cực đoan đến mức nào. Nghĩ vậy nhưng cay đắng thay, Jin Sol không đắc ý mà trái lại

chỉ thấy lòng mình chùng xuống.

Mấy ngày trước, Jin Sol đã suy nghĩ rất nhiều. Trong suốt thời gian qua, sễnh ra là cô lại mở máy tờ thông tin khu vực hào hứng theo dõi mức giá các căn nhà vùng ngoại ô nông thôn, tuy nhiên trong thâm tâm Jin Sol luôn xem đó chỉ như một giấc mơ chẳng bao giờ trở thành hiện thực. Nhưng rồi tư duy cô dần thay đổi. Dù việc gì đi nữa, nếu cứ cho là khó khăn và xa vời thì sẽ mãi khó khăn và xa vời, nhưng nếu bắt đầu hành động ngay từ bây giờ thì không gì là không thể... Jin Sol đã ghé văn phòng môi giới bất động sản nhờ cho thuê căn hộ đang ở rồi gọi điện cả cho chủ nhà. Họ nói rằng vì căn hộ của cô diện tích nhỏ, lại thuộc một khu chung cư lớn với nhiều tòa nhà nên sẽ nhanh chóng tìm được người thuê mới. Rút tiền đặt cọc nhà cộng thêm số tiền tiết kiệm hằng tháng cô dành dụm trong suốt tám năm qua có lẽ đủ để cô mua một căn nhà cũ nhỏ bằng lòng bàn tay ở vùng thôn quê.

“Em vẫn chưa tìm được à? Chị thấy em xem nát mấy tờ quảng cáo đó suốt từ hôm qua đến giờ.”

Kim Mi Young vừa nhập dữ liệu về các đĩa nhạc vào máy tính vừa hỏi Jin Sol đang sột soạt giở các trang báo.

“Vâng. Hôm nay không có nhiều nhà ở phía Gyeonggi lắm... Dù là vùng quê nhưng nếu xa Seoul quá cũng không ổn mà chị.”

Jin Sol định tạm nghỉ làm một thời gian nhưng cô vẫn phải kiếm tiền nên dù không ngày ngày đi làm thì vẫn phải có lúc lên Seoul. Đột nhiên Mi Young dừng tay, quay sang nhìn Jin Sol.

“A, em thấy nhà phía Namyangju thì sao?”

“Namyangju ấy ạ?”

“Bà ngoại chị sống ở đây. Đợt này bà mới đến sống với dì chị nên căn nhà dưới đó chắc đang bỏ không... Chị cũng không biết chính xác. Đợi chị chút nhé.”

Mi Young nhắc điện thoại, nhấn phím nhoay nhoáy.

“Dì ơi... Cháu đây. Bà đã bán căn nhà dưới quê chưa ạ? vẫn chưa ạ? À... có người muốn tìm nhà nên cháu hỏi. Cháu biết rồi ạ.”

Mi Young nhiệt tình giải thích với Jin Sol như thể sẽ có lợi lộc gì nếu thu xếp được chuyện này.

“Sau khi ông chị qua đời, bà chị vẫn ở đó một mình trông nhà nhưng con cháu cứ cảm râm bảo như thế không được nên bà đành phải tới ở với con gái. Các dì chị làm ầm lên ấy mà.”

“Vậy ạ?”

“Ừ. Giờ nhà ở quê chẳng có ai ở. Nếu quan tâm hay em có muốn đến xem không?”

Namyangju... Jin Sol không mấy ấn tượng với địa danh này nhưng có vẻ đó là một vùng gần Seoul. Không hiểu sao nghe qua rất có thiện cảm nên cô gật đầu liền.

Sau buổi phát sóng chiều, Jin Sol đứng trước máy photo ở góc văn phòng để photo thông cáo báo chí được công ty điện ảnh gửi đến. Đây là thông cáo về một bộ phim bom tấn Hollywood thuộc thể loại khoa học viễn tưởng, ngày kia sẽ có buổi chiếu trước nhưng với tâm trạng gần đây, thực lòng Jin Sol không còn hào hứng đi xem những cuộc đại chiến vũ trụ nữa. Ở bên kia văn phòng, các nhân viên đang tám chuyện xung quanh bàn làm việc của giám đốc Baek. Giám đốc Baek hướng thân hình chắc khỏe về phía đám đông góp

chuyện.

“Trong tủ sắc tạp kỹ, tôi có thể cân cả tủ lẫn tạp kỹ, chỉ có sắc là không được thôi.”

“Ây, chứ không phải vì sợ vợ nên anh mới như vậy sao ạ? Chị nhà ghê lắm còn gì.”

Có người lên tiếng đối đáp, các cấp lãnh đạo xung quanh đều phá lên cười ha hả như thể câu đùa này rất thú vị. Jin Sol bỏ chuyện ấy ngoài tai, tiếp tục photo tài liệu, đột nhiên ai đó đóng nắp máy photo ngăn cô lại.

“Anh nghe nói em định nghỉ việc.”

Một giọng nói trầm thấp ẩn chứa cơn thịnh nộ. Là Geon. Jin Sol ngáp ngừng rồi gật đầu. Phù, Geon thờ hắt ra vẻ bức bối.

“Đó là đáp án mà em tìm được sao?”

Jin Sol sắp xếp các tờ giấy vừa photo theo thứ tự rồi khẽ đáp.

“Đáp án ở đâu ra cơ chứ. Dù sao thì... chỉ cần một lời giải tốt là được rồi. Giờ với em đó là con đường không tệ lắm.”

“Vì anh sao? Em không muốn thấy mặt anh nên vậy hả?”

Jin Sol không thể nhìn thẳng vào mắt Geon, cô chỉ im lặng mân mê xấp giấy. Giọng Geon đầy nuối tiếc.

“Anh... Anh không được tỏ ra quen biết em sao? Nếu anh giả vờ không quen biết em, không động tới em... Thì em sẽ ở lại chứ?”

Jin Sol ngược mắt lên thì chạm phải ánh nhìn rầu rĩ của Geon. Anh đang nói ra những lời thật lòng. Jin Sol ngáp ngừng rồi thành thật đáp.

“Không phải vậy đâu. Thực ra... chuyện này không phải do anh.

Chỉ là giờ không có điều gì lọt nổi vào tai em thôi.”

Geon im lặng nhìn cô chăm chăm.

“Qua ba tháng nữa là em đã đi làm được mười năm rồi. Không hiểu sao em lại có cảm giác như này. Chắc chắn... bên trong em có một cái giếng, và em đã dùng gàu múc hết số nước trong giếng ra... Giờ chỉ còn tro đáy giếng mà thôi.”

Jin Sol cố làm ra vẻ không có chuyện gì, bắt đầu đóng ghim các bản tài liệu photo.

“Số bản thảo em viết trong suốt thời gian qua có khi gộp lại phải bằng hàng chục quyển sách ấy chứ. Nhưng chỉ một phần tư trong số đó là những câu khiến em tự tấm tắc “Ai lại nói ra được câu tuyệt vời thế này nhỉ!” và những câu em nghiêm túc viết khi không bị thúc ép thời gian hay không mệt mỏi mà thôi. Nếu không tính những đoạn văn vô vị, những câu vô nghĩa, hay những lời trùng lặp... trừ cả những phần em đã copy...”

Không hiểu sao Jin Sol thấy lòng buồn rười rượi, cổ họng nghẹn lại. Cô liền hắng giọng.

“Nếu chọn ra những đoạn mà em thực sự ưng ý, có lẽ chỉ còn lại chưa đầy hai cuốn. Nhưng rốt cuộc ngay cả những lời hay ý đẹp ấy cũng sẽ được phát đúng một lần, cuối cùng trong tay em chẳng còn lại gì. Dù chỉ là một câu, một dòng cũng không.”

Sự im lặng thoáng chốc bao trùm. Lát sau, Geon rầu rĩ nói.

“Nếu chỉ được phát sóng một lần thì không còn ý nghĩa gì nữa sao?”

Jin Sol cười buồn.

“Em không biết nữa. Nếu nghĩ rằng có ý nghĩa hay có ích thì cũng đúng. Thế nhưng... đó không phải là em của hiện tại. Chỉ là, chuyện thành ra như vậy thôi. Chính anh cũng từng nói còn gì. Cuộc sống công sở là một cuộc sống vô cùng nhàm chán và vô nghĩa, không mang lại cho người ta ham muốn hay nhiệt huyết gì. Cõi lòng con người giống nhau cả thôi. Em cũng sẽ có lúc thấy như vậy.”

Jin Sol đặt gọn tập tài liệu đã sắp xếp xong lên một góc máy photo. Mắt rơm rớm lệ, cô thì thầm như đang nói với chính mình.

“Rốt cuộc trong mười năm qua em đã làm gì cơ chứ?”

Geon chỉ yên lặng chăm chú nhìn Jin Sol.

Cuối tuần, Jin Sol lên xe của Kim Mi Young về vùng ngoại ô. Mi Young dường như rất thích thú với chuyến đi này nên cứ ngâm nga hát mãi trông vô cùng nhàn nhã. Nhưng Jin Sol lại chỉ ngẩng nhìn khung cảnh đang lướt qua khung cửa kính. Khi xe ra khỏi Seoul và chạy trên một con đường địa phương, Mi Young mới lên tiếng.

“Chị không biết thế nào mà chỉ đoán thôi, nhưng hình như PD Lee Geon có vẻ mệt mỏi vì chuyện với Jin Sol lắm đấy.”

Jin Sol quay sang nhìn Mi Young.

“Sao thế chị?...”

“Mấy ngày trước lúc Jin Sol đang chọn đĩa nhạc, PD Geon có đứng ở phía xa nhìn em rất lâu. Nhưng nét mặt cậu ấy thì... Dẫu sao chị cũng có chút chạnh lòng.”

Mi Young khẽ nhún vai. Jin Sol thay đổi chủ đề câu chuyện giữa họ.

“Em không ngờ là chị biết lái xe đấy.”

“Thế sao?”

“Vâng. Em chỉ tưởng tượng được mỗi hình ảnh chị bước đi lặng lẽ. Không thì... đạp xe đạp chẳng?”

Mi Young nắm vô lăng tủm tỉm cười.

“Chị giỏi chơi một mình lắm. Lái xe là sở thích của chị đấy, song bình thường chị hiếm khi để ai ngồi ở ghế phụ lái. Chị thuộc típ người âm thầm hoạt động mà. Chẳng có nơi nào là chị chưa từng đến cả.”

Jin Sol mỉm cười rồi khẽ thở dài.

“Em cũng muốn được sống như vậy.”

“Vậy thì từ giờ em hãy sống như thế đi. Em cũng sắp nghỉ việc còn gì.”

“Không có tiền thì sao được chị. Mua nhà xong, đến khi tiêu hết chút tiền còn sót lại chắc em phải tìm việc mới thôi. Dù sao cũng sẽ được tạm nghỉ ngơi một thời gian nên em thấy vui lắm.”

Mi Young vui vẻ gật đầu tán thành.

“Đúng đấy. Làm việc quá sức không tốt mà chẳng làm gì trong người cũng sẽ bí bách lắm. Em đã quyết định nghỉ việc rồi thì cứ nghỉ thoải mái đi. Có điều đừng nghỉ lâu quá nhé. Nếu không làm việc thì chúng ta sẽ làm gì đây, chẳng nhẽ lại ngồi thiền sao?”

“Ngồi thiền... nghe có vẻ hay đấy chị. Em sẽ ngồi thiền nữa.”

Jin Sol thần thờ lẩm bẩm rồi lại hướng ánh mắt ra ngoài cửa kính. Dù đã sang năm mới nhưng cô vẫn thấy muộn phiền như thế hệ thần kinh khắp cơ thể đang bị mài mòn từng chút một. À không, Jin Sol có cảm giác cơ thể mình đang dần biến mất và chỉ còn trơ lại

hệ thần kinh mà thôi... Nghĩ đến việc giờ mọi chuyện sẽ dừng lại, lòng cô thấy thật thoải mái.

Tự bao giờ xe đã đi đến Namyangju. Ánh nắng ngày đông chiếu trên những cánh đồng xác xơ màu nâu. Trời đã bước sang những ngày đầu tháng Hai.

Thời gian trôi nhanh như tên bắn. Chỉ còn hai ngày nữa là đến ngày Jin Sol chuyển nhà, và cô cũng đã bàn giao xong công việc cho biên kịch mới. Cuối cùng, cô lựa thời điểm tan tầm đến đài phát thanh nhân tiện chào hỏi mọi người luôn thể. Tuyết đang rơi trên con đường nhá nhem tối.

Cô đang chờ thang máy ở sảnh thì một nhóm nhạc dance bốn người tuổi chừng đôi mươi ăn mặc bắt mắt theo quản lý bước vào. Họ là những ca sĩ mới vào nghề sẽ biểu diễn trong chương trình ca nhạc tối nay. Trong lúc cùng họ đi thang máy lên tầng, Jin Sol để ý thấy họ trêu đùa và cười với nhau rất hồn nhiên. Những cô gái cao ráo, mảnh mai, lại có làn da trắng như sữa đứng cạnh nhau khiến không gian chật hẹp như bừng sáng, trong thang máy thoang thoảng mùi hương mỹ phẩm họ dùng. Những người trẻ tuổi với con đường tương lai còn xa xôi phía trước nhưng trong họ tràn đầy niềm hy vọng rạng ngời.

Nơi này luôn là như vậy. Dù họ có trở thành những ngôi sao sáng lấp lánh hay sẽ lụi tàn và trở thành ký ức về một thời xa xôi nào đó, nhất định sẽ có ngôi sao khác thay thế vị trí của họ. Và sẽ lại có những người đến đây để quảng bá cho album của mình, đứng trong chiếc thang máy này, cười đùa như thế này. Sẽ chẳng có gì thay đổi

khi cô rời khỏi đây, chỉ trong vài ngày nữa thôi các đồng nghiệp cũng sẽ chẳng nhớ cô là ai. Jin Sol cảm thấy lòng quạnh quẽ.

Quả nhiên các nhân viên trong đài đều đã biết Jin Sol sẽ nghỉ việc nên mọi người chỉ bắt tay nói tiếu quá hoặc cười cho có lệ rồi chúc nhau sống tốt mà thôi. Jin Sol đi quanh văn phòng nhưng nhìn khắp cũng không thấy bóng dáng Geon đâu. Nghe nói anh sẽ nghỉ phép nhưng đó là chuyện của mấy ngày nữa cơ mà... Rốt cuộc Jin Sol sẽ nghỉ việc mà không thể gặp được anh ư, lòng cô như chùng xuống. Dẫu sao cô cũng muốn chào tạm biệt anh. Nhưng xét từ góc độ nào đó, đây lại là một chuyện tốt. Vì giờ chỉ cần rơi nước mắt thôi, sẽ rất khó xử.

Đúng lúc đó, PD Lee Seon Young phía tổ sản xuất đang chuẩn bị tan làm thì như chợt nhớ ra chuyện gì đó, liền quay sang hỏi Jin Sol.

“À, biên kịch Gong không định đến nhà tang lễ sao?”

“Đến đâu cơ ạ?”

“Em không biết à? Nhà PD Geon có tang nên từ hôm qua cậu ấy nghỉ làm còn gì. Mọi người đều đã đi viếng đêm qua rồi.”

Jin Sol cứng đờ mặt.

“Đám tang ấy ạ?”

Lee Seon Young chắc lười như thế cảm thán “Ra là em không biết”.

“Ông của PD Geon qua đời rồi. Ông cụ vốn rất khỏe mạnh nhưng hình như đang ngủ thì đột tử. Lễ đưa tang sẽ được tổ chức vào ngày mai, đúng không nhỉ?”

Ngồi cạnh khung cửa sổ lớn, giám đốc Baek đang bỏ dép lê, vắt

một chân lên đầu gối và dùng tay phải tắt, thờ ơ tham gia câu chuyện.

“Người già mà. Tối còn dùng bữa rất ngon miệng nhưng có khi ngay đêm hôm đó đã quy tiên rồi. Nếu bị nhồi máu cơ tim, không chừng các cụ có thể ra đi mà không đau đớn gì.”

Jin Sol chờ dẫn đứng tại chỗ. Chuyện vừa nghe cảm giác không hề thật chút nào. Lòng cô run rẩy bất an trong khi những bông tuyết trắng muốt vẫn không ngừng rơi bên ngoài ô cửa sổ tòa nhà cao tầng đang dần chìm trong màn đêm.

Jin Sol quay trở về căn hộ, cô khoác áo dạ, thay quần bò bằng một chiếc váy len dài màu đen, sau đó lại ra đường bắt xe buýt. Lễ viếng ông Lee Pil Gwan diễn ra tại nhà tang lễ của một bệnh viện trường đại học ở phường Hyehwa. Tuyết bám đầy trên tóc và vai Jin Sol. Nhưng cô vừa bước vào nhà tang lễ, những bông tuyết ấy liền tan chảy thành những giọt nước nhỏ li ti. Hành lang xếp đầy những vòng hoa cúc dính nơ tang, trong số đó còn có cả vòng hoa ghi tên trường trung học mà bố Geon đang làm việc. Trong nhà tang lễ đông đúc khách đến viếng, giữa mấy người con cháu đang vô cùng đau khổ, vài người họ hàng mặc đồ tang bận rộn đi lại tiếp đón khách.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Jin Sol mới tin chuyện này là sự thật, nước mắt cô dâng lên ầng ậng. Trong khung ảnh có gắn nơ đen là ông cụ Lee Pil Gwan đang nhìn thẳng vào máy ảnh với vẻ mặt vô cùng đĩnh đạc. Bên cạnh chiếc quan tài gắn hoa cúc trắng, Jin Sol nhận ra Geon, ánh mắt anh nhìn cô pha lẫn chút ngỡ ngàng. Geon mặc vest đen đeo cà vạt đen, khi ánh mắt hai người chạm nhau, Jin Sol cảm thấy không một âm thanh nào có thể lọt vào tai cô

nữa. Những tạp âm trong nhà tang lễ đang vô cùng hỗn loạn dần biến mất, và thậm chí cô còn rơi vào ảo giác, rằng nơi đây chỉ còn hai người họ đang đứng đối diện nhau. Ánh mắt Geon sâu hun hút.

Jin Sol lẳng lặng cởi giày rồi bước đến trước bàn thờ, cô thắp hương cho ông cụ rồi hướng về phía di ảnh lạy hai lạy. Sau đó cô đến chào hỏi tang chủ đang đứng ngay bên cạnh. Tang chủ gồm có bố của Geon, người anh trai đã vội vàng về nước sau khi nghe tin dữ và anh. Jin Sol khụy gối ngồi đối diện anh, khó nhọc mở lời.

“Cầu cho hương hồn ông được yên nghỉ nơi chín suối. Em biết... phải nói sao đây...”

“Không sao đâu.”

Geon nhẹ nhàng cắt lời cô.

“Em không cần phải nói gì đâu...”

Nước mắt như chực trào ra khiến cô không thể nhìn thẳng mặt anh. Jin Sol chỉ cúi gằm hướng đôi mắt ngấn lệ của mình xuống đầu gối Geon. Ngay sau đó lại có khách đến thắp hương nên Jin Sol đành đứng dậy để nhường chỗ cho họ. Tang chủ cũng cần phải tiếp các vị khách khác nữa.

Jin Sol đứng gọn vào một góc nhà tang lễ nhưng ánh mắt cô vẫn không ngừng dõi theo Geon. Một người phụ nữ lớn tuổi mặc đồ tang đến bên mời cô dùng bữa như những vị khách khác. Trên chiếc bàn khá lớn bày các món như bánh gạo, canh, thịt nướng, hoa quả cùng rượu. Cô gật đầu tỏ ý đã biết nhưng có lẽ chẳng thể nuốt nổi thứ gì.

Jin Sol cứ đứng như vậy. Đột nhiên cô phát hiện một khung ảnh khác được đặt phía cuối bàn thờ. Ngực Jin Sol nghẹn lại. Đó là bức ảnh mùa thu năm ngoái cô đã nhìn thấy ở phòng khách nhà Geon.

Gương mặt rạng rỡ của chàng thủy thủ Lee Pil Gwan khi còn trẻ, trên chuyến tàu viễn dương. Có lẽ ai đó đã đem tấm ảnh đen trắng nhuộm màu thời gian ấy của ông cụ đặt lên đây. Có thể chính là Geon. Dẫu sao... đây cũng là một đám tang của người có phúc. Đã tối muộn nhưng dòng khách đến viếng vẫn kéo dài tưởng như vô tận và trong nhà tang lễ tràn ngập hương hoa cúc.

Cuối cùng Jin Sol quay bước đi. Cô vừa ra khỏi tòa nhà, tuyết lại bắt đầu đua nhau rơi, vương đầy trên tóc và vai. Trời lặng gió. Tuyết cứ âm thầm nối đuôi nhau rơi thẳng xuống nền đất. Jin Sol để lại dấu chân trên con đường phủ một lớp tuyết mỏng từ bệnh viện nơi diễn ra lễ tang về phía bến xe buýt. Cô lẳng lặng chờ xe buýt đến. Thế rồi từ xa vang lên giọng Geon, phá tan bầu không khí tĩnh lặng của màn đêm.

“Jin Sol!”

Jin Sol quay đầu lại thì thấy Geon đang chạy xuống con đường dốc có thắp đèn đường. Trái tim cô như chùng xuống. Trong chớp mắt Geon đã chạy đến bến xe buýt. Geon đứng trước cô cố điều chỉnh lại nhịp thở.

“Em không nói gì mà cứ thế đi à?”

“Vì khách đông quá...”

“Dù thế nào đi nữa thì em...”

Geon ngập ngừng, không thể nói nốt câu. Anh vươn tay sửa lại cổ áo khoác cho cô. Ánh mắt anh đượm buồn, song vẫn cảm thấy có gì đó vừa mãnh liệt lại vừa thống khổ, làm trái tim cô đau nhói. Cô như bị hút vào đôi đồng tử của Geon không sao rời mắt. Cổ họng nghẹn lại, Jin Sol chật vật lên tiếng.

“Trời lạnh lắm... Anh ra đây làm gì cơ chứ.”

Giây tiếp theo, Geon đã ôm ghì lấy cô vào lòng. Jin Sol như ngừng thở. Geon run run giọng thầm thì bên tai cô.

“Chỉ một chút thôi... Cho anh được ôm em.”

Dường như Geon đang khóc. Jin Sol có thể cảm thấy bờ vai anh khẽ run lên. Từ khóe mắt cô trào ra dòng nước mắt trong suốt, cô cũng đưa hai tay lên ôm siết lấy anh. Jin Sol nhẹ nhàng vuốt mái tóc dính đầy tuyết của anh.

“Anh đừng khóc...”

Nhưng chính Jin Sol cũng bật khóc. Hai gò má ướt đẫm nước mắt của họ chạm nhau và tự bao giờ Geon đã đặt đôi môi nóng ấm của mình lên môi Jin Sol một cách đầy khao khát. Anh dồn hết sức vào cánh tay ôm chặt Jin Sol, cô cảm giác như vỡ vụn trong vòng tay anh. Hai người vừa khóc vừa trao cho nhau những nụ hôn. Dù đau khổ nhưng đôi môi họ vẫn thật ấm áp... Và mặc những bông tuyết trong đêm đông giá lạnh, họ cùng cảm nhận hương vị ngọt ngào của những giọt nước mắt trong nụ hôn nồng cháy.

Jin Sol khép đôi mắt đẫm nước mắt của mình lại. Mùi hương và nhiệt độ cơ thể ấm áp của Geon như quán lấy trái tim cô. Một ánh đèn pha rọi về phía hai người, nhưng chẳng ai buồn bận tâm đến chiếc xe buýt đang dừng ở bến đỗ. Xe lại lăn bánh, họ tiếp tục trao nhau những môi hôn triền miên. Những bông tuyết trắng tinh từ bầu trời đêm vẫn không ngừng rơi xuống nụ hôn vừa đau khổ vừa cuồng nhiệt của họ.

CHƯƠNG 9

Đó là những ngày cuối tháng Hai. Mùa đông như còn đang vấn vương điều gì nên cứ lượn vòng quanh những cánh đồng màu nâu, những cơn gió lạnh buốt vẫn không ngừng thổi qua ngọn núi phía sau ngôi làng. Jin Sol đã chuyển đến miền quê vắng vẻ ở Namyangju này được năm ngày. Mặt trời mọc tạo nên một khung cảnh thật thanh bình và một ngày mới lại bắt đầu như bao ngày khác.

Jin Sol đã quen thuộc với căn nhà tuy hơi cũ kỹ nhưng lần đầu tiên trong đời cô sở hữu này. Phải đến lúc này, cô mới cảm nhận được bình yên trào dâng từ tận đáy lòng. Cô cũng đã quen với cảm giác cô đơn, hiu quạnh hay sự tĩnh mịch chợt hiện hình lúc ở nhà một mình. Hay cả việc chìm đắm trong dòng suy nghĩ mỗi khi nhớ anh giống như một mùi hương quẩn lấy quần áo mà cô không thể nào kiểm soát. Jin Sol không thể nào gạt khỏi tâm trí mình cảm giác khi đôi môi và cả ánh mắt hai người quện lấy nhau như chẳng thể tách rời trong lần gặp cuối cùng. Tất cả hãy còn quẩn quýt nơi bờ môi cô.

Giờ Geon không có mặt ở Seoul. Hôm trước, cô đã nghe tin anh cùng gia đình ra nước ngoài qua cuộc điện thoại từ Ga Ram. Geon đã đến đài phát thanh để chào hỏi và cảm ơn những người đến lễ tang chia buồn, đồng thời nộp đơn xin nghỉ phép. Chuyển du lịch gia

đình đã trở thành hành trình tiễn biệt. Một thành viên muốn được cùng cả nhà đi du lịch giờ đã không còn. Dường như Jin Sol có thể hiểu được nỗi niềm của đôi vợ chồng già đi đến một vùng đất xa xôi nơi có con cháu đang chờ, không hiểu sao cô thấy nghẹn lòng.

Mỗi khi hình ảnh Geon chớp chờn xuất hiện trước mắt, cô lại cố tập trung hoạt động tay chân. Hôm nay cô quyết định dọn dẹp lại phòng lò hơi ở ngoài sân. Nồi hơi đã được lắp đặt từ lâu nên trên nồi bám một lớp bụi đen sì, có lẽ cũng bởi thế nên thỉnh thoảng nửa đêm hệ thống sưởi đang hoạt động lại rung lên ầm ầm khiến Jin Sol tỉnh giấc. Bốn chiếc công tắc màu đỏ nối với phòng ngủ, phòng phụ, phòng sàn gỗ và phòng bếp xếp thành một hàng ngay ngắn. Jin Sol cẩn thận quét sạch đám mạng nhện trong phòng lò hơi, dùng chổi quét dọn bụi đất và dùng giẻ lau qua phần thân lò.

Xong xuôi, Jin Sol đóng cổng, bắt đầu tản bộ một vòng quanh ngôi làng. Những bông tuyết rơi từ trước khi Jin Sol dọn đến đây tan chậm hơn dưới bóng râm, khắp nơi trên cánh đồng hoang vắng vẫn còn sót lại những thửa tuyết trắng trắng. Phía bên kia cánh đồng đã qua mùa cấy hái là con đường cao tốc với những chiếc xe chạy bon bon, ở đằng xa, phía trước con đường dẫn vào làng là một bến xe buýt có cây tiêu huyền cao lớn đứng sừng sững. Trên cây còn vài trái tiêu huyền từ mùa thu vẫn đang cố gắng níu lấy cành, chịu đựng gió đông giá rét.

“Sao anh lại nhớ em?”

“Chỉ là anh thấy nhớ em thôi.”

Jin Sol hỏi Geon như vậy khi hai người ở bên bãi lầy lộng gió. Giờ đây... cô cũng nhớ anh. Chỉ là nhớ vậy thôi.

Vòng ra sau nhà có con đường dẫn lên một ngọn đồi, trên đường có một cửa hàng nhỏ và cũng là cửa hàng duy nhất trong làng. Jin Sol nhặt một hộp trà yến mạch dạng túi lọc cùng cá ngừ đóng hộp từ giá hàng phủ bụi, lấy sữa từ tủ lạnh rồi đi đến quầy tính tiền. Dọc con đường dốc phía sau cửa hàng là hàng cây mùa đông trụi lá. Dù cảnh vật tiêu điều nhưng Jin Sol vô cùng thích con đường mòn này.

Cảnh vật nhìn từ ngọn đồi không hề giống với khung cảnh cô từng thấy từ công viên Naksan ở phường Ihwa, chỉ có cảm giác tĩnh mịch là vô cùng thân thuộc. Một làn gió thổi tung mái tóc cô, những đường uốn khúc của ngọn núi đối diện phía bên kia cánh đồng đem lại cảm giác rất tự nhiên. Liệu Jin Sol đã tìm được sự bình yên sau khi rời khỏi Seoul như ước nguyện? Liệu những cảnh vật yên bình trước mắt có khiến Jin Sol cảm thấy được an ủi, dù chỉ trong khoảnh khắc? Cô khoanh tay trước ngực rồi khẽ nhún vai. Băn khoăn mãi về chuyện đó cũng chẳng ích gì. Giờ cô chỉ muốn được sống trọn giây phút này mà thôi. Jin Sol không muốn mãi mê nghĩ xem mình có hạnh phúc hay không nữa. Tin tưởng vào khoảng thời gian đang trôi qua cũng không phải điều quá tệ.

Ở một góc làng, những cây nho thấp lùn, trụi lá hợp thành một cánh đồng nho. Trên cánh đồng nho vẫn còn vương lại ít tuyết, hai chú chó đang dụi mũi xuống đất đánh hơi rồi tha thần dạo chơi.

Buổi chiều, có kỹ thuật viên về làng giúp Jin Sol kết nối máy tính xách tay với Internet. Vì chiếc máy để bàn trước đây đã quá cũ cần phải thay phần cứng nên Jin Sol quyết định mua chiếc máy tính xách tay mới này. Từ khung cửa sổ trong căn phòng nhỏ đặt bàn làm việc, Jin Sol nhìn thấy ruộng rau nhà hàng xóm trồng ngay phía sau sân

nhà cô. Bên kia ruộng rau, gia đình họ nuôi gà và thỏ phía trong bờ rào. Bởi vậy Jin Sol đã quen với việc tỉnh ngủ mỗi sớm khi nghe tiếng gà gáy.

Jin Sol đặt tách trà yến mạch nóng hổi vừa đun xuống cạnh chậu xương rồng nhỏ nằm bên khung cửa, đợi trà nguội bớt. Lâu rồi cô không lên mạng. Vừa mở hòm thư điện tử, cô liền phát hiện trong số những thư rác có hai bức mới được gửi đến. Một của Ga Ram, còn một của anh... Nhìn vào thời gian email được gửi, Jin Sol đoán hẳn Geon đã viết bức thư này trong kỳ nghỉ. Anh chẳng nói gì nhiều, mà chỉ gửi cho cô một đoạn thơ.

*Khi anh được sinh ra trên thế gian này
Có không biết bao nhiêu lời nói
Những lời nói ấy đã đâm hoa kết trái từ đâu và như thế nào nhỉ
Có lúc anh thầm nghĩ.*

*Ngay cả những hạt giống lời nói anh vô tình gieo
Nếu cứ nghĩ sao biết được chúng đã đâm rễ ở đâu
Không hiểu sao thấy thật đáng sợ*

*Đôi khi chúng sẽ biến mất vào khoảng không vô tận
Đôi lúc chúng sẽ lưu lại trong trái tim một ai đó
Rồi kết thành trái ngọt hay trái đắng
Cái cây ngôn từ.*

Không hiểu sao trái tim Jin Sol run lên, nước mắt cô rưng rưng.

Đây là bài thơ *Lời cầu nguyện cho ngôn từ* của Lee Hae In. Jin Sol chớp mắt rồi kéo chuột xuống tiếp.

*Lời anh nói trong suốt thời gian sống trên cõi đời này
Cũng nhiều mà cũng ít
Thế nhưng nếu không nói
Anh sẽ chẳng thể sống dù chỉ một ngày
Giống như đeo đá mỗi ngày và dù có quyết tâm chững nữa
Thì việc trở thành chủ nhân của những lời nói khôn ngoan
Cũng thật khó khăn biết bao.*

“Nếu chỉ được phát sóng một lần thì không còn ý nghĩa nữa sao?”

Bên tai Jin Sol như lại vang lên lời Geon nói ngày hôm ấy. Anh đang muốn an ủi cô sao? An ủi vì những câu từ đã vỗ cánh bay đi và bị lãng quên...

Một ngày nữa lại trôi qua. Ngoài khung cửa sổ căn phòng nhỏ, ráng chiều đang trải trên bầu trời phía Tây. Đóng chiếc máy tính xách tay, Jin Sol chống cằm thẫn thờ ngắm nhìn khung cảnh ấy. Ráng chiều rực đỏ như thấp lửa lên khắp cánh đồng khô hạn. Đột nhiên Jin Sol giật thót bởi tiếng chuông từ chiếc điện thoại đặt trên bàn làm việc. Tiếng chuông đã phá tan bầu không khí tĩnh lặng. Trên màn hình không hiển thị số gọi đến.

“Là anh đây.”

Im lặng bao trùm trong giây lát, Geon nói tiếp.

“Anh gọi điện thế này, không sao chứ?”

“Vâng...”

“Anh đang ở New Zealand, vốn định gác lại kế hoạch đi du lịch của gia đình... nhưng người lớn trong nhà buồn bã quá nên cả nhà đã quyết định vẫn đi, coi như để đổi gió một chút.”

“Em hiểu... Em đã nghe nói rồi.”

“Anh gọi điện đến nhà em nhưng không có ai nghe máy.”

“Em... giờ không ở Seoul nữa. Em chuyển nhà từ mấy hôm trước rồi.”

Sự im lặng lại bao trùm cả hai đầu dây. Hẳn là Geon không biết chuyện này, vì cô chỉ âm thầm thông báo việc chuyển nhà với chị Mi Young và Ga Ram. Geon ngập ngừng như đang cố nghĩ việc cô chuyển nhà có ý nghĩa gì. Lát sau anh thở dài nói.

“Em lại chạy trốn nữa sao?”

Jin Sol nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, cố lấy lại tinh thần rồi chậm rãi nói.

“Không phải vậy đâu. Anh biết ước mơ trước đây của em mà. Một ngôi nhà nho nhỏ có vườn ở miền quê. Tạm thời em đã tiêu sạch số tiền tiết kiệm bấy lâu... nhưng em sẽ sống tốt thôi.”

Geon buồn bã nói.

“Nếu việc yêu anh khiến em mệt mỏi như vậy thì... em đừng yêu anh nữa. Vì dường như anh chẳng thể đem lại cho em chút yên bình nào.”

Lòng Jin Sol quặn thắt, dẫu vậy cô cố không thể hiện ra ngoài.

“Bao giờ anh về?”

“Sáu ngày nữa thôi. Mỗi ngày với anh đều nhàm chán.”

Giọng anh vương nổi nhớ nhưng. Anh ngập ngừng rồi điềm đậm thổ lộ nổi lòng.

“Đừng chạy trốn khỏi cuộc đời anh nữa.”

Lời ấy của Geon đâm sâu vào trái tim Jin Sol, cô cúp máy và nắm chặt chiếc điện thoại trong tay. Sau khi cuộc gọi kết thúc, luồng ấm nóng từ điện thoại vẫn còn lưu lại trong lòng bàn tay cô.

Chiều ngày hôm sau, Hee Yeon gọi điện cho Jin Sol. Cô định làm món canh bánh bột mì nóng hổi và đang nhào bột mì nên lúc nghe máy bột vẫn dính đầy tay.

“Cô đang ở đâu vậy?”

“Sao cơ?”

“Tôi đang ở gần chỗ cô mới chuyển tới. sắp đến nơi rồi nhưng không tìm được nhà cô.”

“Cô Hee Yeon đang ở Namyangju á?”

“Đúng. Tôi đã lái xe đến tận đây nên chúng ta gặp nhau một chút đi.”

Jin Sol bật cười lấy làm lạ.

“Chắc mặt trời mọc ở đằng Tây rồi. Cô Hee Yeon lại muốn gặp tôi cơ đấy.”

Hee Yeon hừ mũi, giã nảy nói.

“Không phải tôi. Mà là chị Ae Ri ấy.”

Tâm trạng Jin Sol trở nên kỳ lạ. Ae Ri... Kể từ sau đêm Giao thừa ấy, cô chưa gặp lại Ae Ri lần nào. Dù đã dặn lòng đừng bận tâm nhưng cái tên ấy vẫn khiến cô âm thầm dấy lên nỗi lo lắng và tò

mò.

Lát sau Jin Sol mặc áo khoác rồi đi ra đợi trước cây tiêu huyền ở bến xe buýt làng. Sau khoảng năm phút, từ đầu kia đường xuất hiện một chiếc xe con màu xanh lá cây sáng bóng chạy chậm chậm như đang ngó nghiêng. Jin Sol vẫy tay khi nhận ra Hee Yeon là người ngồi ở ghế lái. Chiếc xe dừng trước bến xe buýt, cửa kính ở ghế phụ lái được hạ xuống.

“Lâu rồi không gặp nhau nhỉ...”

Ae Ri mỉm cười tươi tắn, nhưng trong giây lát Jin Sol lại chẳng thể mở lời đáp lại. Người con gái vốn đã mảnh mai thời gian qua sống như thế nào mà trông ngày càng gầy gò vậy chứ. Dường như cô ấy cũng đang phải chịu vết thương lòng sâu chẳng kém Jin Sol.

Ba người cùng ngồi quanh chiếc bàn vừa là bàn ăn vừa là bàn làm việc của Jin Sol và ăn canh bánh bột mì mới nấu. Có lẽ vì đói bụng, Hee Yeon đã nhanh chóng ăn hết hai bát nhưng Ae Ri mãi chẳng ăn xong một bát. Jin Sol vừa ăn vừa nghĩ mãi. Rốt cuộc những thắc mắc cứ luẩn quẩn trong đầu cũng thoát khỏi miệng cô.

“Anh Seon Woo... vẫn khỏe chứ?”

“Tôi cũng không biết nữa...”

Ae Ri cụp mắt, nhẹ nhàng trả lời câu hỏi của Jin Sol. “Khoảng một tháng nay tôi không gặp anh ấy rồi.” Ở bên cạnh, Hee Yeon thu dọn mấy chiếc bát rỗng rồi nói với vẻ chắc nịch.

“Chị tôi không gặp anh ta nữa đâu, vì hai người sẽ chia tay. Chị tôi đang gom tất cả những phiền muộn trong mười năm qua trả lại cho anh ta kìa. Tôi chỉ mong chị Ae Ri đừng bao giờ tha thứ cho một gã đàn ông như thế.”

Sau khi dọn bàn, Hee Yeon nói mấy ngày qua cô không được ngủ đủ giấc nên đi vào phòng ngủ ngả lưng để chốc nữa còn lái xe về. Trong lúc đó Jin Sol và Ae Ri cùng ngồi uống trà ngoài hiên nhà. Hai người ngồi ở thềm đá cạnh cánh cửa kéo bằng kính, nhìn xuống những chiếc giày và khoảng sân không một bóng người. Ae Ri áp hai tay vào chén trà ấm, gượng cười lên tiếng.

“Thật ra tôi đã bỏ nhà đi. Đêm qua tôi ngủ lại ở căn hộ của Hee Yeon nhưng đó không phải chỗ an toàn. Vì mẹ tôi biết mà... Thức trắng đêm nên hẳn con bé buồn ngủ lắm, tôi còn bắt nó lái xe nữa. Vì không muốn chạm mặt mẹ tôi.”

“Cô và anh Seon Woo... chia tay thật ư?”

Ae Ri ngập ngừng hồi lâu.

“Tôi cũng chẳng rõ nữa. Chỉ là giờ dường như tôi đã đạt đến giới hạn của mình rồi. Tôi cứ nghĩ tình yêu của mình mãnh liệt hơn thế... Dù ai nói gì đi chăng nữa, chỉ cần ở bên người ấy, tôi có thể chịu đựng được mọi chuyện nhưng... Thực sự anh ấy chỉ muốn làm cơn gió thoảng qua cuộc đời tôi mà thôi.”

Ánh nắng chiếu xuống sàn gỗ dịu dàng và ấm áp, trong khi trái tim Ae Ri khẽ dao động. Cô khẽ hắng giọng rồi khó khăn nói ra những điều ấp ủ.

“Vì rất muốn gặp Jin Sol nên tôi mới bảo Hee Yeon đưa đến đây. Những lời anh Geon nói hôm trước... Tôi không tin đâu. Có lẽ Geon luôn nghĩ rằng tôi không ổn. Thế nên... anh ấy muốn chăm lo cho tôi thôi.”

“Không sao đâu.”

Ae Ri quay sang chăm chú nhìn Jin Sol. Jin Sol thở dài rồi cười nhẹ.

“Cô không cần nói vậy đâu. Đây đâu phải là lỗi của Ae Ri... Thật ra thời gian qua tôi đã vô cùng mệt mỏi nhưng giờ thấy ổn hơn rồi.”

Dù vẫn có vẻ phân vân nhưng Ae Ri đã nhẹ lòng hơn, cô khẽ gật đầu. Khi ông của Geon qua đời, anh chỉ báo tin cho Seon Woo mà không nói gì với Ae Ri. Dù rất buồn vì điều này nhưng bản thân Ae Ri cũng hiểu Geon đã phải trải qua nhiều đến thế nào. Và cô cũng nhận ra rằng anh đã có một đáp án khác cho riêng mình.

Sau khi chớp mắt khoảng ba mươi phút, Hee Yeon vươn vai bước ra khỏi phòng.

“Chị ơi, mình đi thôi. Em còn việc phải làm nữa.”

“Ừ.”

Ae Ri dù không muốn nhưng vẫn phải đứng dậy. Jin Sol tiễn hai người ra đến cổng, rồi ngập ngừng nói.

“Nếu không ngại... cô có muốn nghỉ lại nhà tôi không? Vài ngày thôi.”

Hee Yeon tròn xoe mắt, Ae Ri cũng có phần ngạc nhiên. Do dự một thoáng, đoạn cô cười rạng rỡ.

“Nếu được như vậy thì tốt quá.”

Sống chung với Ae Ri khiến cuộc sống của Jin Sol có chút thay đổi. Ngày hôm sau, hai người bắt xe buýt từ làng đến chợ, cùng đi mua sắm. Khác với Jin Sol, người lúc nào cũng quên phải mua gì mỗi khi đi chợ, Ae Ri giống như một bà nội trợ bẩm sinh, cô vô cùng yêu thích hoạt động này.

“Jin Sol ơi, mình mua mấy chậu hoa đi. Ở nhà, ngoài xương rồng ra chẳng có cây cối gì khác cả.”

Ae Ri kéo tay áo Jin Sol trước một cửa hàng hoa rồi họ cùng vào trong xem. Bên trong, hoa được cắm đầy trong xô, tỏa hương ngào ngạt. Những loại thảo mộc cùng cây lá xanh treo trên kệ và trần nhà đua nhau rủ xuống. Họ chọn hai chậu hoa nhỏ có những nụ hoa đang hé hé, được bọc cẩn thận để tránh rơi vỡ. Jin Sol lấy ví ra nhưng Ae Ri ra sức ngăn cô lại và tranh thanh toán.

“Để tôi tặng. Coi như quà mừng tân gia.”

Jin Sol cười dịu dàng.

Trong khu chợ đông đúc, Jin Sol và Ae Ri tìm mua thêm đôi dép vải đi trong bếp rồi ngó nghiêng trước mấy quán bán đồ ăn sẵn, nếm thử các món được bày ra. Sau khi đã dạo chơi thỏa thích khắp chợ, họ bước vào một quán màn thầu và ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn nhỏ. Bên ngoài khung cửa kính dính đầy dấu tay, con ngõ chợ vẫn đang tấp nập kẻ bán người mua. Gió thổi bay phần phật lớp vải nhựa màu xanh được dựng để che quán. Bên ngoài, ông chủ mở nôi màn thầu hấp khiến hơi nóng tỏa ra nghi ngút.

Không khí phía bên kia đường hết sức sôi động bởi cửa hàng bán đồ điện tử đang phát một bài hát được yêu thích gần đây, tiếng nhạc vang vào tận trong quán màn thầu. Thình thoảng lại có một chiếc xe máy chất đầy hàng hóa rú ga phóng vụt qua. Jin Sol và Ae Ri không ai nói câu nào, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài ô cửa, tuy nhiên giữa hai người không hề có chút cảm giác gượng gạo.

Sau đó hai người trở về nhà, sắp xếp lại số đồ đã mua ở chợ,

rửa qua các loại thức ăn, xong xuôi thì trời đã tối sầm tụt lúc nào. Jin Sol mở máy tính xách tay rồi chậm rãi gõ tiếp những câu văn còn dang dở lúc trước. Trong khi đó, Ae Ri tựa người vào cột nhà, tư lự suy nghĩ. Đoạn, cô quay sang nhìn Jin Sol với vẻ tò mò.

“Không phải cô nghỉ việc rồi hay sao?”

“Tôi không làm việc. Tôi... đang thử viết.”

“Viết gì vậy?”

“Tôi viết truyện.”

“Tiểu thuyết sao?”

Jin Sol gật đầu. Trong mắt Ae Ri lấp lánh niềm hiếu kỳ.

“Nội dung là gì vậy? Tôi hỏi được chứ?”

“Tôi vẫn chưa nghĩ xong cốt truyện. Cũng chưa chắc mình sẽ viết gì nữa. Ừm... Nhưng có lẽ sẽ là một câu chuyện tình chẳng?”

“Tuyệt! Cô hãy tạo nên một nhân vật nam chính thật oách vào nhé.”

Ae Ri vỗ tay cái “Bốp!” và nói với vẻ mặt rạng rỡ nhưng Jin Sol chỉ cười rồi tinh nghịch lắc đầu.

“Trên đời lấy đâu ra người đàn ông thật sự oách cơ chứ.”

“Có mà. Như là Kim Seon Woo này...”

Jin Sol lấy làm bất ngờ quay sang nhìn thì thấy Ae Ri đang ôm đầu gối, bình thản mỉm cười như thể câu nói vừa rồi chỉ là lời bông đùa. Không hiểu sao Jin Sol lại thấy lòng xót xa đến thế, cô cũng đùa lại ra vẻ chẳng có chuyện gì.

“Không biết chừng tôi sẽ mượn tên của anh Seon Woo đấy. Lần sau gặp mặt nhất định tôi phải hỏi anh ấy mới được.”

Jin Sol lại gõ bàn phím thêm một lúc lâu, còn Ae Ri chăm chú nhìn ra cánh đồng trống trải phía bên kia khoảng sân.

“Từng có một nhà phê bình nói rằng... Liệu trên thiên đường có những thứ như là tiểu thuyết không nhỉ?”

Đột nhiên Ae Ri trầm thì.

“Câu nói ấy khiến tôi xúc động lắm. Hình như khi hạnh phúc người ta cũng chẳng còn gì để viết... Khi ở cạnh anh ấy, thói quen ghi chép của tôi cũng dần biến mất... Thời gian yêu nhau, vì anh Seon Woo mà tôi đã buồn phiền và than thở rất nhiều, nhưng... dường như tôi đã rất hạnh phúc.”

Những ngày tháng đã qua chợt hiện lên trong tâm trí Ae Ri. Cô buồn bã nói.

“Tôi đã khổ sở biết bao khi nhận ra mười năm tuổi trẻ của mình trôi qua nhanh như thế nào. Tôi đáng thương thật đấy. Giờ đây khi phải buông bỏ mọi chuyện, tôi chợt nhận ra mình đã chẳng biết quý trọng quãng thời gian tuổi trẻ của chính mình... Giả sử được quay trở về cái tuổi 20, vào đúng thời điểm lần đầu tiên gặp anh ấy, chắc tôi cũng chẳng biết nên làm thế nào. Nhưng, có lẽ tôi đã biết việc gì không nên làm rồi...”

Nói đoạn, Ae Ri nhún vai và cố mỉm cười.

“Dẫu sao thì giờ việc đặt bút viết một điều gì đó với tôi cũng thật xa lạ.”

Em chẳng thấu lòng anh rồi, tình yêu của anh, người yêu dấu hối... Jin Sol nhớ lại bài hát lần đầu tiên cô được nghe Ae Ri hát ở công viên Naksan vào đêm mưa hôm ấy. Đó là một đêm thu sương

mờ vây kín khiến trái tim cô như chùng xuống một nhịp. Tiếng cười của hai người đàn ông đang lão đảo trong cơn say và ánh mắt của cô gái ấy hiện lên trong tâm trí Jin Sol. Cô quay sang nhìn, Ae Ri đang cụp mắt mân mê ngón tay mình.

Điện thoại đặt trên bàn đồ chuông. Người gọi đến là Hee Yeon.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn. Sao thế?”

“Cô chuyển lời đến chị Ae Ri giúp tôi. Anh Seon Woo gặp tai nạn. Anh ấy bị thương nhẹ. Tôi đã đến bệnh viện và đang trên đường về.”

“Anh Seon Woo bị thương sao? Anh ấy gặp tai nạn ở đâu? Có nặng không?”

Ae Ri ngớ ngàng quay sang nhìn Jin Sol, trông cô hết sức căng thẳng. Hee Yeon cầm cẩu đáp.

“Nếu tò mò thì cô trực tiếp đến mà xem. Chẳng biết là may mắn hay bất hạnh nhưng nhờ tốt số nên anh ta chưa chết mà vẫn còn sống nhăn đây. Tôi cúp máy đây, còn phải đi thu thanh nữa.”

Chẳng thèm nghe câu trả lời, Hee Yeon đã tắt máy. Jin Sol nhăn mày, cô nàng đồng đánh này lúc đáng thương lúc lại đáng ghét.

“Hee Yeon nói anh Seon Woo bị thương, cô không định đến thăm à?”

Ae Ri không trả lời. Jin Sol yên lặng chờ đợi nhưng Ae Ri lại chậm rãi lắc đầu.

“Không. Tôi không đi đâu. Sao tôi phải quan tâm đến chuyện của người ấy cơ chứ?”

Dù nói vậy nhưng Ae Ri có vẻ vô cùng bức bối, cô kéo cửa kính

rồi tựa đầu vào tường. Cơn gió se lạnh lùa vào phòng, còn cô chỉ ngồi yên trong tư thế đó.

“Thật lạ... Dường như Seon Woo chẳng chịu già đi. So với lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, anh ấy chẳng thay đổi chút nào. Riêng tôi đã thay đổi nhiều lắm rồi. Tôi nửa muốn anh ấy già đi, nửa không. Tâm trí tôi giờ đã như tâm trí của một bà lão... Làm thế nào mà anh ấy lại bị thương nhỉ.”

Nghe Ae Ri lẩm bẩm, Jin Sol không thể nào nói ra được những lời đang muốn nói. Ngón tay cô gõ từng chữ rời rạc trên bàn phím. Từng dòng văn vẫn ẩn nấp đâu đó ở một góc trái tim cô lần lượt hiện ra trên màn hình.

Mong rằng tình yêu của em sẽ luôn bình an.

Vì chỉ vậy thì tình yêu của tôi mới được bình an.

Jin Sol lẳng lặng nhìn dòng chữ mới xuất hiện bên cạnh con trỏ chuột đang nhấp nháy. Đó là dòng thư ngắn Geon từng viết. Một câu trong tập thơ anh chưa trao đến tay người nhận. Những con chữ dành cho tất cả mọi người, dù tình yêu của họ dành cho ai đi chăng nữa. Là ngọn gió cô độc của cả “tôi” và cả họ... Cùng với tiếng bàn phím lạch cạch, Jin Sol lại viết thêm một dòng nữa bên dưới.

Mong rằng mọi tình yêu trên thế gian này đều tìm được bến đỗ bình yên

Jin Sol nhấn nút cách rồi lần lượt xóa từ dưới lên những câu chữ linh tinh mình đã viết từ nãy đến giờ, rồi cô tắt và đóng máy tính lại.

Câu cô vừa viết thật vô lý. Liệu mọi tình yêu trên thế gian này có thể bình yên được không? Không thể. Tình yêu và phải tình yêu, vô số các tình yêu cùng lúc bị trói buộc với nhau. Đôi khi để có được một tình yêu nào đó, người ta sẽ phải xếp lại đôi cánh của một tình yêu khác. Ngay trong sự mâu thuẫn ấy, các tình yêu vẫn mong có thể cùng nhau đón chào buổi sáng yên bình, dù có phải rơi nước mắt cũng vẫn mong tay nắm chặt tay cùng nhau đi qua đêm đen, liệu đó là tâm tình gì nhỉ? Cả bạn và tôi. Chúng ta đều mong sẽ bình yên.

Đêm hôm ấy, Ae Ri mất ngủ. Trong lúc mơ màng, Jin Sol nghe thấy tiếng Ae Ri đi qua đi lại giữa căn phòng nhỏ và hiên nhà nhưng cô giả vờ như không hay biết.

Thế rồi hai ngày sau, Seon Woo tìm đến chỗ họ. Nghe thấy tiếng còi ô tô bấm inh ỏi. Jin Sol vội ra khỏi nhà thì thấy chiếc ô tô màu xanh lá cây của Hee Yeon.

Cửa ghế lái bật mở, Hee Yeon vừa bước xuống vừa căn nhìn, tiếp đó là một chiếc nạng gỗ xuất hiện từ cửa ghế phụ lái. Hee Yeon định giúp nhưng Seon Woo tỏ ý không cần, tự kẹp nạng vào nách rồi chậm rãi bước xuống xe. Anh dồn trọng lượng cơ thể vào một bên chân, rồi khập khiễng đi được hai bước, bên chân còn lại hơi giơ lên trong không trung bị bó bột trắng xóa đến tận đầu gối.

Ae Ri đứng sững trước cổng, nước mắt trong suốt dâng lên ầng ậng. Seon Woo hướng về phía người yêu cười ái ngại.

“Sao chân anh lại thành ra thế này?”

“Tại anh uống rượu say ấy mà.”

“Anh uống rượu bằng chân à?”

“Cũng không rõ nữa... Hình như anh bị ngã trên đường... Rồi từ

đâu một chiếc xe lao tới, nghiêng vào chân anh rồi bỏ chạy.”

Ae Ri há hốc miệng, không nói nên lời.

“Giờ anh... anh nói thế mà nghe được à?”

“Cứ hai ngày anh lại làm một trận như tử. Oách phết nhỉ.”

Ở góc đường rẽ xuống cánh đồng, trên bãi đất trống màu đỏ quạch, Seon Woo đứng đó như một bức tranh. Mắt Ae Ri ngấn lệ, dường như cô vẫn chưa tin nổi những điều đang xảy ra là thật. Giữa họ hiện hữu một bầu không khí căng thẳng đầy đau khổ mà mong manh, tưởng chừng sẽ ngay lập tức nổ tung nếu bị ai vô ý chạm vào nên Jin Sol và Hee Yeon âm thầm tránh mặt, đi vào trong nhà. Họ đóng cổng lại nhưng vẫn canh cánh trong lòng, cảm giác hai kẻ yêu nhau kia giống như những đứa trẻ được đặt cạnh hồ nước mà không có bố mẹ giám sát.

Ae Ri đứng đối diện Seon Woo, anh ngập ngừng rồi thấp giọng nói.

“Không có em, anh biết sống sao đây. Anh đến để đón em... Thế nên anh mới nhanh nhanh chóng chóng xuất viện.”

“Vớ em, việc ở bên anh không phải mười năm mà như cả trăm năm rồi. Xương cốt em như sắp thành xá lị cả rồi đây, anh có biết không hả?”

“Đã được trăm năm rồi ư? Anh còn muốn bên em... thêm cả nghìn năm nữa. Đến cả kiếp sau. Thậm chí cả kiếp sau nữa anh cũng muốn được bên em.”

“Em không muốn. Sao phải theo ý anh chứ?”

Seon Woo không biết phải làm sao, trông anh vô cùng khó xử và

hoang mang. Anh cup mắt, cứ thế đứng bất động một lúc lâu. Rồi Seon Woo thả một chiếc nạng xuống đất.

“Anh sai rồi. Anh quỳ gối xin em được không?...”

Phút chốc Ae Ri như nổi điên, ngồi thụp xuống bên chân anh nhặt lấy chiếc nạng rơi dưới đất.

“Anh đừng cư xử như tên ngốc thế. Chân cẳng đã như này rồi, anh còn quỳ gối làm sao được, toàn mấy lời dối trá.”

“Anh đâu biết nói dối. Thế nên bao lâu nay mới khiến em mệt mỏi đấy thôi. Sau này anh nhất định phải luyện tập một chút nhỉ.”

Nhưng Seon Woo không thể khụy gối, bên chân bó bột bất tiện quá nên anh đành ngồi phịch xuống đất. Trông Ae Ri như không thể nén nổi cơn giận nữa, cô cắn môi muốn túa máu nhìn anh chòng chọc. Seon Woo điềm đạm nói.

“Chúng ta hãy cùng bên nhau đi hết kiếp này, đến khi hơi tàn sức kiệt nhé. Cho đến tận kiếp sau nữa.”

“Anh đang tập nói dối đấy à?”

“Không, vẫn là lời thật lòng...”

Tay cầm chiếc nạng gỗ, Ae Ri ngồi thu lu khóc òa. Seon Woo không biết làm thế nào, chỉ lặng lẽ xoa mái đầu người yêu. Ae Ri định lắc đầu hất tay anh ra nhưng còn chẳng ngược nổi đầu lên mà chỉ biết khóc.

Sau khi Ae Ri cùng Hee Yeon và Seon Woo rời khỏi Namyangju, Jin Sol cảm thấy hơi cô quạnh. Trước khi Ae Ri ở lại đây cô không hề cảm thấy điều này, nhưng giờ nhìn căn nhà trống trơn cảm giác cô đơn mới bất ngờ ủa tới. Tuy cô đơn nhưng sự cô đơn này cũng

không quá tệ mà thậm chí còn thoải mái, như thể nó đã thấm vào cơ thể cô từ lâu rồi vậy.

Chiều tối, Jin Sol vớ lấy cái ví rồi uể oải đi bộ ra bến xe buýt dưới tán cây tiêu huyền ở lối vào làng. Cô bắt chuyến xe ba mươi phút mới chạy qua một lần đi vào thị trấn, ghé cửa hàng văn phòng phẩm mua mấy thứ rồi quay về nhà. Vài tờ giấy trắng to, mực nước đựng trong lọ nhựa và hai cây bút lông.

Khi bóng tối bủa vây tứ phía, Jin Sol bật điện giữa nhà, dùng băng dính dán ngay ngắn mấy tờ giấy lên tường, kéo chiếc bàn nhỏ lại rồi đặt mực, bút lông và một cuốn thơ chữ Hán lên bàn. Đoạn, cô ngồi lên ghế, chấm bút lông vào lọ mực và bắt đầu chép lại mấy câu trong tập thơ lên tờ giấy trên tường.

Song ngoại bỉ đề điều

Hà sơn túc tiện lai

Ứng thức sơn trung sự

Đỗ quyên khai vị khai

Hỡi chú chim đang hót ngoài cửa sổ

Chú đã ngủ ở núi nào tối qua

Chắc chú cũng biết hết mọi việc trong núi

Cả việc hoa đỗ quyên đã nở hay chưa

Jin Sol ngồi dựa vào lưng ghế, cách khá xa so với tường và nhìn chăm chăm vào những chữ mình vừa viết. Vốn dĩ trước đây chữ cô viết cũng đã không đẹp lắm, giờ mấy năm mới cầm bút đậm trông lại

càng khó coi. Đây là trò tiêu khiển giết thời gian của Jin Sol hồi còn thuê trọ một mình trước kia. Mỗi khi ngửi mùi mực tàu và viết chữ Hán, không hiểu sao cô thấy tĩnh tâm hẳn.

Jin Sol cứ ngồi chép lại những câu thơ lên giấy suốt mấy tiếng đồng hồ mà không biết đêm đã về khuya. Thế rồi đột nhiên cô bị cuốn vào những câu thơ bất chợt hiện lên trong trí óc và ngồi thần ra mất một lúc. Câu thơ hiện lên dưới ánh sáng bật lửa trong đêm cô cùng Geon trốn ở lại trong cố cung cuối thu năm ngoái là gì nhỉ? Cô cố nhớ lại giọng Geon khi đọc những chữ Hán đó và chìm vào một thế giới xa xôi... Ao sen mùa xuân... Đỉnh núi mùa hè... Jin Sol thử cố nhắm lại nhưng rốt cuộc vẫn chẳng thể nhớ ra. Cô ngồi lặng một lúc rồi bật cười cay đắng và đặt bút xuống. Đêm đã khuya.

Sau khi thu dọn, Jin Sol về phòng ngủ, rúc vào đệm và kéo chăn trùm qua mũi. Cơn gió đêm vùng quê thổi qua làm cửa sổ căn nhà cũ kêu lạch cạch. Những cơn gió mùa lạnh lẽo khó mà cảm nhận được ở các tòa chung cư cao tầng êm ru lọt vào phòng.

Nằm một lúc lâu trong bóng tối nhưng Jin Sol vẫn không ngủ được, cô vờ tay bật đài trên bàn. Dòng tai nghe chiếc radio đã được chỉnh sẵn tần số từ mấy năm qua... Một lúc sau có tín hiệu báo chương trình cuối ngày.

- Xin chào quý thính giả. Tôi là Go Jong Ryul của chương trình *Làng thơ* ngày 29 tháng Hai.

Môi Jin Sol thoáng nở nụ cười.

- Có một triết gia đã nói thế này. Tháng Hai rất ngắn ngủi, vì vậy nỗi buồn cũng trở nên ngắn theo... Liệu cuộc sống có đồng nghĩa với đau khổ hay không? Mỗi ngày trôi qua đều không mấy dễ dàng

nhưng vì tháng Hai sẽ nhanh chóng trôi qua nên nỗi buồn cũng sẽ mau vơi bớt thôi. Thế nên tháng Hai mới tươi đẹp biết bao.

Tuy chỉ có một mình nhưng Jin Sol cũng khẽ thốt lên cảm thán. Lâu lắm rồi mới nghe, giọng dẫn của nhà thơ Go đã tự nhiên hơn nhiều. Thi thoảng vẫn có đôi chỗ nói nhịu và chân phương nhưng không còn vấp vấp và căng thẳng nữa.

- Năm nay là năm nhuận nên có thêm một ngày nữa nhỉ. Nhưng chỉ thêm một ngày cũng có sao, tháng Hai tươi đẹp đã giúp ta hạnh phúc đến vậy cơ mà. Sau đây, tôi xin gửi đến quý thính giả một bài thơ trong ngày cuối cùng của tháng Hai này.

Sau phần mở đầu, nhạc nền nhẹ nhàng vang lên. Và không biết từ khi nào Jin Sol đã bỏ quên giọng đọc của phát thanh viên, hướng trái tim về một người ngồi bên kia cửa kính phòng thu, tới dáng vẻ người ấy đang thu âm trước bàn điều khiển.

Đừng chạy trốn.

Trong đêm tối bên tai Jin Sol chỉ văng vẳng giọng nói của người ấy. Đó là một đêm tuyệt vời không thể nào quên. Đó là những ký ức về cái ôm của Geon ở bến xe buýt sau khi bước ra khỏi nhà tang lễ. Đó là lồng ngực nóng ran khi ôm anh, là những giọt nước mắt của anh lăn trên gò má cô ướt đẫm. Cả ký ức về bờ môi thấm đẫm nước mắt của anh cũng như những con sóng ồ ạt xô tới trái tim vốn đã phẳng lặng của cô.

Thở hắt ra nhẹ nhẹ, Jin Sol quay người về phía tường. Cô cố chớp mắt nhưng giọng nói của anh cứ vang bên tai như một giấc mơ. Em có hiểu không? Nếu việc yêu anh làm em mệt mỏi thì em không yêu anh cũng được. Chỉ cần đừng chạy trốn...

Buổi sáng tháng Ba bắt đầu bằng tiếng gà gáy của nhà hàng xóm từ phía bên kia bờ rào. Đó đã là chuyện thường ngày từ khi Jin Sol chuyển về đây, nhưng sáng nào cô cũng vẫn giật mình thức giấc. Từ sáng, cô quyết tâm xới tung nhà, tổng vệ sinh một lượt căn nhà cũ rồi trưa đến thì dọn sân và khu vườn đằng sau. Những món đồ tạp nham người chủ trước để lại nằm lẫn lóc trên nền đất bị đóng băng suốt mùa đông, vườn hoa bên hàng rào cũng ngổn ngang những rác rến bị vùi qua loa dưới đất.

Xuân đang đến và Jin Sol muốn đón một mùa xuân mới tại ngôi nhà đầu tiên cô sở hữu kể từ khi sinh ra này. Cô sờ thử nền đất trong vườn hoa, đám đất bị đông cứng suốt mùa đông đã mềm ra, từ đầu ngón tay cô truyền đến một cảm giác tươi xộp. Phải trồng hoa, trồng cả hành và khoai lang nữa. Nghĩ vậy, Jin Sol liền khoác thêm áo khoác ra ngoài bộ đồ thể thao, đeo găng tay và nhanh chóng bắt tay vào việc.

“Phải mua một đôi giày cao su nữa mới được...”

Nửa ngày không mở miệng nói một lời, Jin Sol sợ chán nên còn cố tình nói một mình. Cô nghĩ nên mua một đôi giày như vậy để đi xung quanh sân vườn.

Jin Sol thu dọn đồng rác rồi đi ra ngoài cổng, ở khu đất trống đoạn đi xuống mảnh ruộng đằng sau nhà vẫn còn sót lại cái hố người chủ trước từng đốt rác, lòng hố đã cháy kết đen lại. Trong suốt mùa đông nó bị tuyết che phủ, vậy mà tuyết đã tan hết từ bao giờ. Jin Sol đổ rác xuống hố, xách thêm xô nước đặt cạnh phòng trường hợp lửa bén quá to, sau đó quẹt diêm mồi giấy báo rồi vút vào hố. Ngọn lửa ngay lập tức bùng lên.

Jin Sol ngồi chồm hổm cạnh xô nước đối diện với ngọn lửa đang bùng cháy, hai má ửng đỏ lên. Khói bốc lên ám vào tóc và áo khoác nhưng cô không có ý định ngồi xa ra. Bận rộn cả ngày nên cô chẳng mấy may vướng bận suy nghĩ gì. Nhưng khi định thần lại, Jin Sol phát hiện đầu óc mình chỉ hướng về Geon.

Jin Sol dùng cây gậy to bới bới hố rác mấy lần. Tàn lửa sắp lụi lại bùng trở lại. Trong làn khói, mắt cô cay sè. Jin Sol nhìn ra cánh đồng màu xám phía xa chớp chớp mắt. Trước mắt cô là phong cảnh làng quê yên tĩnh và thanh thoi.

Chiều hôm đó, Jin Sol đi vào thị trấn tắm hơi rồi dạo chợ mua vài đồ dùng cần thiết. Cô xuống ở bến xe buýt có cây tiêu huyền thất thủ đi bộ về nhà. Bỗng nhiên cô đứng sững lại cạnh bờ rào như muốn khụy xuống. Bởi có một người đang đứng dựa vào chiếc xe quen thuộc và nhìn về phía cô.

Thời gian như ngừng trôi. Hai người im lặng nhìn nhau. Một lát sau, ánh mắt Geon chuyển sang chiếc túi trên tay Jin Sol. Trong túi ni lông màu vàng trong suốt có đôi giày cao su và ba chiếc vỏ gối. Có cả hành tây, đậu phụ đóng hộp và hành paro nhô ra ngoài. Geon nhìn túi đồ cười nhẹ.

“Em đang sống rất tốt thì phải...”

Không hiểu sao Jin Sol thấy mắt mình hoa lên, cô không thể mở lời mà chỉ nhìn anh chằm chằm.

“Không có anh mà em vẫn sống tốt như thế đấy hả?”

Geon cố ý nói lẫy nhưng trong ánh mắt anh lại chất chứa bao cảm xúc lẫn lộn. Hơi ấm từ anh như lan sang cả Jin Sol, cô khẽ nở nụ cười, chậm rãi gật đầu và bông đùa.

“Vâng... Chẳng có việc gì xảy ra cả. Mặt trời và mặt trăng cũng chẳng mất đi ánh sáng.”

Geon cười ấm áp.

“Buồn thật đấy. Anh đã ước chúng mất đi ánh sáng cơ.”

Hình dáng anh hiện lên rõ mồn một trước mắt khiến trái tim cô đau nhói.

“Em làm những gì ở đây?”

“Linh tinh vài thứ... Đọc sách và nghe radio... Cả viết vớ vẩn lên tường nữa.”

Geon cười, anh đứng tựa vào xe nhìn quanh khu làng và ngôi nhà của Jin Sol, rồi lại đùa.

“Hóa ra em cũng không bỏ trốn đi đâu xa nhỉ?”

Jin Sol cười ảm đạm.

“Xa là đến đâu chứ. Làm gì có nơi đó trên thế gian này...”

Hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy. Những bông hoa chuông vàng dưới chân bờ rào và chân núi sau làng vẫn chưa chớm nở nhưng đã khẽ vươn vai báo hiệu mùa xuân về... Đó là ngày đầu tháng Ba với những tia nắng đan nhau rực rỡ.

Trời đã nhá nhem tối. Hai người đứng cạnh nhau trước bồn rửa trong bếp và rửa bát đĩa của bữa tối. Geon rửa bát bằng giẻ nhúng xà phòng còn Jin Sol đứng bên cạnh tráng qua với nước và úp bát ngăn nắp. Trong nhà dần tối nên họ đã bật đèn nhưng ánh đèn vẫn tù mù chập chờn. Geon nhìn lên trần nhà.

“Phải thay bóng điện này đấy.”

“Vâng.”

“Em đến nhận căn nhà này một mình à?”

“Em đi với chị Mi Young.”

“Ai cơ?”

“Chị Kim Mi Young ở phòng tài liệu băng đĩa ấy.”

“À à.”

Geon gật đầu, cố tình bĩu môi.

“Em có nhiều bạn thân nhỉ. Trông em có vẻ vậy đâu.”

Jin Sol cười giễu.

“Bây giờ anh mới biết à? Mà bạn của anh giờ cũng chơi thân với em rồi, anh là hòn đảo bị bỏ rơi đó. Giống con diều bị đứt dây ấy.”

“Tình bạn đâu phải thứ bay đi mất chỉ sau một cú đấm như vậy.”

Geon vừa chà mạnh chiếc bát vừa thản nhiên đáp. Ấm nước đặt trên bếp sôi sùng sục. Jin Sol giảm nhỏ lửa và đun thêm một chút nữa.

“Chuyến du lịch của anh thế nào?”

“Cũng bình thường. Lâu rồi bố mẹ anh mới gặp các cháu nên vui lắm.”

“Anh có đi tham quan nhiều nơi không?”

“Anh ra biển một lần và đi thăm một trang trại. Thế thôi.”

“Trang trại cừu ở New Zealand á?”

“Ừ, cừu nhiều như đàn cừu ấy.”

Cả hai bật cười khúc khích. Geon đưa chiếc nôi cuối cùng cho Jin Sol rồi rửa tay.

“Ở đây vui hơn ở Seoul à?”

Jin Sol gật đầu.

“Dù ở đây không được gặp anh thường xuyên như ở Seoul?”

Jin Sol nhìn chằm chằm vào bồn rửa chén, cô vừa tráng nồi vừa ngập ngừng đáp.

“Anh là người em thích... nhưng không phải là tất cả đối với em. Em biết tình cảm không cần nóng vội đưa ra kết luận... Cũng không cần luôn ở trước mặt nhau.”

Geon khẽ gật đầu như đồng tình. Bầu không khí trở nên trầm lắng. Cả hai đều im lặng cho đến khi dọn dẹp xong xuôi. Jin Sol khóa vòi nước, lấy khăn lau tay rồi đưa cho anh. Mặt trời lặn, căn nhà trở nên lạnh hơn nên Jin Sol tăng nhiệt độ của máy sưởi. Phải đến khi pha xong hai tách cà phê nóng sàn nhà mới bắt đầu ấm dần lên.

Bóng tối bao trùm khoảng sân phía ngoài cửa kính, tâm trạng Jin Sol cũng lắng xuống theo. Thật kỳ lạ, được gặp anh cô vui mừng đến mức suýt chút nữa đã chạy đến ôm anh... Nhưng dường như vẫn có một điều gì đó ngăn cô lại. Jin Sol nghĩ có khi nào nụ hôn hai người trao nhau ở bến xe buýt đêm hôm đó là do cả hai đều đang quá đau buồn hay không. Cuộc tái ngộ sau mười ngày thật bất ngờ khiến cô không biết phải nói gì với anh. Chiếc đồng hồ cúc cu treo trên tường vang lên tám tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Đã đến giờ phát sóng *Chiếc xe ngựa hoa* rồi nhỉ...”

Geon ngồi ở phía đối diện từ tốn đáp.

“Ừ. Anh phải nghe chương trình trên đường về Seoul mới được. Lâu lắm anh không nghe rồi.”

Đột nhiên, Jin Sol thấy trống trải như thủy triều rút. Ừ nhỉ. Anh phải quay về. Quay về nhà anh ở phường Ihwa hoặc về văn phòng ở Mapo. Cũng phải chuẩn bị quay về với cuộc sống thường nhật. Dẫu là việc đương nhiên nhưng thâm tâm Jin Sol lại không thể坦然 tiếp nhận. Thật là mâu thuẫn. Mới ban nãy cô còn quả quyết rằng anh không phải tất cả của cô mà giờ lại mong đợi viễn vông cái gì chứ.

“Em không cần tiễn đâu. Anh về đây.”

Cuối cùng, Geon vội lấy chiếc áo khoác và đứng dậy. Cô tiễn anh ra cổng, nhìn xe anh lăn bánh trên con đường làng dưới ánh đèn an ninh rồi quay vào nhà. Không gian tĩnh lặng, cả căn nhà như còn vương lại mùi cơ thể anh. Tách cà phê còn chưa nguội vẫn đặt nguyên trên bàn.

Jin Sol thần thờ ngồi xuống sàn rồi bất chợt đứng dậy đi ra bậc thềm, xỏ dép và chạy ra cổng. Cô chạy thật nhanh về phía bến xe buýt. Mình lại đẩy anh ấy đi sao? Lại không cho anh cơ hội nào sao? Thực lòng mình đâu muốn như vậy, đồ hèn nhát! Cô gào thét trong tâm lặng.

Cây tiêu huyền đứng trong bóng tối, Geon dừng xe ở lối vào làng, anh xuống xe châm thuốc. Tâm trạng rối bời, anh cúi đầu suy nghĩ rồi phả ra một làn khói thuốc. Nhìn thấy anh trên con đường đêm không một bóng người, Jin Sol đứng khựng lại. Anh cũng đã nhìn thấy cô. Lồng ngực như muốn nổ tung, Jin Sol bước từng bước lại phía Geon. Anh vút điếu thuốc lá xuống đất.

“Hóa ra anh... vẫn chưa đi.”

Geon khẽ gật đầu.

“Vì chân anh không rời đi được.”

Hai người bối rối đứng đối diện nhau.

“Sao em lại ra đây?”

“Em định giữ anh lại...”

Geon hít thở sâu, bước đến ôm cô vào lòng. Jin Sol cũng đưa tay lên ôm chặt lấy anh. Hơi thở của anh chạm nhẹ vào những sợi tóc dưới vành tai cô. Geon run run thì thầm.

“Em nói đúng. Anh không phải tên giỏi giang... Anh không nghĩ mình có thể xoa dịu hết nỗi muộn phiền của một người con gái. Ở bên anh, em có thể sẽ vẫn cô đơn, u uất. Vì tình yêu không phải là tất cả. Nhưng...”

Jin Sol nước mắt lưng tròng, vùi mặt vào lòng Geon, lắng nghe anh thủ thỉ.

“Ngày hôm đó, ở nhà tang lễ, anh đúng là một thằng tồi. Từ đầu đến cuối anh chỉ nghĩ đến em. Đứng trước linh cữu ông nhưng anh chỉ có suy nghĩ muốn gặp Gong Jin Sol. Anh đã muốn chạy đến gặp em... Anh biết mình phải tĩnh tâm, nhất định phải kìm nén nhưng...”

Bờ môi nóng bỏng đang thì thầm của Geon lướt qua chạm vào tóc và trán cô.

“Bỗng nhiên em xuất hiện và đứng trước cửa. Lúc đó anh như phát điên. Như thể tình yêu là tất cả vậy.”

Jin Sol nhắm nghiền đôi mắt ướt nhòe.

Kéo kẹt kéo kẹt. Đêm càng về khuya tiếng cửa sổ rung lắc càng to. Mùa đông đã qua đi, gió cũng không thổi mạnh đến vậy, nhưng có lẽ

vì nhà cũ nên âm thanh càng vang lớn. Cảm thấy bờ vai trần lạnh cóng, Jin Sol rúc sâu vào trong chăn, lằm bằm.

“Cứ như xây nhà ở góc đường gió lùa ấy. Cửa kêu cọt kẹt suốt nên đêm nào em cũng phải bật đèn đi ngủ.”

Geon chống khuỷu tay xuống giường, nằm nghiêng nhìn cô cười.

“Cơn gió ru em ngủ hả?”

Jin Sol kéo chăn lên tận mũi và cười khúc khích.

“Anh ru em ngủ một lần đi.”

Anh chui lại vào chăn.

“Nếu chúng ta cuồng nhiệt hôn nhau thì đến gió cũng sẽ ngủ thôi. Từ nãy anh đã chẳng nghe thấy gì.”

Tim Jin Sol lại đập thành thịch. Cô không thể nào kháng cự nổi người đàn ông này.

“Anh nói kiểu đấy... nghe ghét thật đấy.”

“Em lúc nào mà chẳng ghét anh.”

Tay Geon ôm lấy gương mặt của Jin Sol, gạt những sợi tóc ướt dính trên trán cô. Rồi anh hôn cô, một nụ hôn đầy dịu dàng trên đôi môi đã hơi sưng lên. Ngón tay của Jin Sol cũng lảng lảng lùa vào tóc anh. Tiếng hôn môi văng vẳng kéo dài. Jin Sol nằm dưới anh thì thầm.

“Ừm... Vẫn nghe thấy tiếng gió mà.”

Geon nở nụ cười, anh cúi đầu xuống rúc vào ngực cô. Rồi nhẹ nhàng lướt xuống dưới như thể đang hít lấy mùi hương cơ thể Jin Sol. Tiếng rên khe khẽ của anh vang lên ngay gần rốn cô như cộng hưởng cả xuống dưới da. Trước đó cơ thể hai người đã quấn lấy

nhau trong lần đầu tiên, và cảm nhận dư âm rã rời mà êm ái từ lần thân mật ấy. Họ vuốt ve nhau, trao nhau những cái hôn nhẹ như để khẳng định cảm giác hòa làm một. Geon không nhắc đầu dậy khỏi bụng của Jin Sol mà như định gối lên người cô ngủ, Jin Sol khẽ bật cười.

“Anh nặng quá đấy!”

“Thật hả?”

“Ừ.”

Anh nhắc người lên, kéo Jin Sol lăn nửa vòng đặt lên trên người mình. Á... tư thế thoát chốc đảo ngược khiến Jin Sol khẽ la lên. Sợ tấm lưng trần của cô bị lạnh nên Geon kéo chăn trùm lấy hai người.

Tuy hơi xấu hổ nhưng vì thích nghe tiếng tim anh đập nên cô áp má vào ngực anh và cứ nằm sấp thế. Tay phải của Geon chạm tay trái của Jin Sol, họ nằm trên giường đan tay vào nhau. Cô ngắm nhìn bàn tay anh, thì thầm.

“Hóa ra tay anh trông như này.”

“Lần đầu tiên em thấy à?”

“Lần đầu tiên em nhìn kỹ thế này thì phải. Móng tay anh xấu thật.”

Geon cười không thành tiếng.

“Em đẹp hơn anh tưởng tượng.”

Mặt Jin Sol ửng đỏ nhưng cô thầm cảm ơn bóng tối vì đã không để lộ điều đó. Geon thổ lộ như thể chịu thua không tìm ra nhược điểm của Jin Sol.

“Không biết em đang cảm thấy thế nào nhưng... càng ngày anh càng yêu Gong Jin Sol hơn thì phải.”

Dù một góc trái tim cay sè... nhưng Jin Sol vẫn cố ý đốp chát.

“Thật hết nói mà. Anh đã dốc hết nhiệt huyết thời trai trẻ đi yêu người khác, giờ chỉ sót cái vỏ không thì có tư cách gì mà nói yêu em chứ?”

Geon cười thiếu não, ngập ngừng hồi lâu mới rầu rầu nói.

“Đúng là anh chỉ còn cái vỏ không thật.”

Jin Sol cười đến mức rung cả vai và ngực, cô lăm bắm gì đó mà Geon không nghe thấy được, anh dụi mũi vào những sợi tóc xõa xuống bên mặt cô. Kéo kẹt kéo kẹt. Tiếng cửa sổ kêu to làm cả hai đồng thời nhìn sang mặt tường cạnh giường.

“Không phải em chưa khóa chặt cửa đấy chứ?”

“Không lẽ... Vừa nãy em đóng chặt rồi mà.”

Geon đặt Jin Sol xuống và ra khỏi giường. Trong căn phòng tối, dưới ánh đèn lờ mờ hắt vào từ ngoài đường, thân hình anh thu gọn vào tầm mắt Jin Sol nhưng có vẻ Geon chẳng buồn bận tâm lắm. Anh mở cửa sổ xem có chuyện gì bất chợt bật ra tiếng cảm thán.

“Chuyện gì thế anh?”

“Ôi trời, tuyết rơi rồi này.”

“Thật sao?”

Jin Sol lấy chần quăn quanh người chạy đến đứng trước cửa sổ. Một cơn gió lạnh thổi qua, tuyết rơi xuống từ bầu trời đêm tối đen như mực.

Cô há hốc miệng không tin nổi.

“Mùa xuân sắp đến rồi cơ mà? Ôi không biết đâu, em vừa dọn sân hôm qua.”

“Mùa đông năm nay tuyết không rơi nhiều, chắc là để dành đến giờ đây. Hắt xì. Lạnh quá!”

Geon nhanh chóng chui vào chiếc chăn Jin Sol đang khoác. Ngực anh dán vào lưng cô. Cứ thế, cô ở trong vòng tay anh, đứng bên cửa sổ ngắm tuyết rơi một lúc lâu. Tuy bầu trời tối đen không trăng nhưng vì có tuyết rơi nên không gian như sáng bừng lên.

Buổi sáng ngày hôm sau. Cả ngôi làng bị bao phủ trong tuyết, tuyết cao đến bắp chân và vẫn không ngừng rơi. Họ bật tivi đặt ở gian sảnh. Trên tivi đang đưa tin nhanh.

- Trong đêm qua và hôm nay, Hàn Quốc xác nhận trận bão tuyết tháng Ba kỷ lục suốt một trăm năm trở lại đây. Rất nhiều người cả đêm đã bị cô lập không thể di chuyển trên đường cao tốc và phải run rẩy chịu đựng cái lạnh cũng như nhiều bất tiện khác. Các tài xế đã phải đi bộ trong bão tuyết đến các trạm nghỉ cách nhau khoảng mười ki lô mét để mua lương thực, nước uống, xăng dầu. Trong sáng nay trực thăng đã được huy động để cung cấp bánh và nước cho khu vực đường cao tốc. Tuy nhiên, hiện tại công tác cứu hộ vẫn chưa diễn ra suôn sẻ lắm.

Sau bản tin là hình ảnh khu vực miền Trung bị bao phủ trong tuyết, những đoàn xe không thể di chuyển trên đường quốc lộ quanh khu vực thủ đô.

“Tình hình có vẻ nghiêm trọng nhỉ?”

“Ừ.”

Con đường quốc lộ dẫn lên Seoul ở phía bên kia cánh đồng cũng bị tuyết phủ trắng xóa. Có vẻ người ta cũng biết không thể lưu thông

trong hoàn cảnh này nên chẳng thấy có chiếc xe nào lê lết trong tuyết. Quang cảnh giờ chỉ là những dải trắng nằm ngang, không còn phân biệt được đâu là cánh đồng đâu là quốc lộ nữa.

“Bao giờ anh phải đi làm?”

“Ngày mai.”

“Thế thì hôm nay anh phải về chuẩn bị thôi.”

“Anh cũng không biết nữa. Đâu thể đi với tình hình như này.”

Nhìn vẻ mặt hờ hững của Geon, Jin Sol bật cười.

“Thực ra anh không muốn đi phải không? Vì thích em quá ấy.”

Geon ngửa cổ ra sau, bật cười thành tiếng. Nhưng Jin Sol đưa tay lên ôm mặt, vai khẽ rung rung khiến Geon lúng túng thay đổi sắc mặt.

“Ơ em sao vậy? Em giận vì anh cười à? Không phải anh cười mỉa đâu. Mà vì em dễ thương đó.”

Tiếng cười bật ra từ khuôn mặt đang cúi gục của Jin Sol. Cô vươn tay ra ôm lấy cổ anh.

“Cuối cùng em cũng bị cô lập. Với người em yêu trong bão tuyết!”

Geon đang lúng túng bỗng cười phá lên và ôm lấy cô.

Cả ngày hôm đó, hai người đã có những khoảng thời gian vui vẻ ở cánh đồng và bãi đất trống sau nhà. Trừ thuở nhỏ thì có vẻ đây là lần đầu tiên Jin Sol thấy tuyết rơi nhiều đến vậy. Jil Son cùng Geon nặn người tuyết ở sân sau nhà và chơi ném tuyết như trẻ con. Lũ trẻ nhà hàng xóm đang trong kỳ nghỉ đông cũng ùa ra chơi ném tuyết. Phía hàng rào bao quanh cánh đồng nho xa xa có hai chú chó lông

vàng sẫm đang bới tuyết, người lớn và trẻ nhỏ đều mặc áo khoác dày, chạy nhảy nô đùa huyên náo.

Geon vỗ trán như nghĩ ra điều gì đó sau khi bị Jin Sol ném trúng mấy lần liên tiếp.

“À đúng rồi tay em rất khỏe nhỉ?”

Jin Sol chạy né ra ngoài tầm ném, mặt đỏ ửng, cười hỏi.

“Sao anh biết?”

“Chuyện ở bãi lầy hồi mình đi dã ngoại ấy. Em quên rồi à?”

Jin Sol “À” một tiếng.

“Lúc đó anh xấu tính thật đấy. Không thắng được nên quay ra trả thù em đúng không? Đồ thua cuộc hèn nhát.”

“Anh chỉ làm vậy với cô nào anh quan tâm thôi.”

Geon vừa nặn tuyết vừa nói giỡn. Jin Sol gật mạnh ra điều đã hiểu.

“Hồi nhỏ anh hay đi cắt dây chun của các bạn nữ lắm phải không?”

“Tất nhiên rồi.”

Geon thản nhiên đáp và liên tục ném tuyết về phía cô. Jin Sol không để ý nên bị trúng vào vai. Định trả thù nhưng vì quá mệt, người lại ướt đẫm mồ hôi nên cô lão đảo đi tới ngòi phích xuống ven bờ ruộng. Geon cũng bước đến ngòi cạnh cô. Từ miệng hai người phả ra làn khói trắng. Cuối cùng tuyết cũng ngừng rơi, mặt trời dần ló ra giữa những đám mây. Cảm giác sáng khoái sau khi vận động bao trùm lấy họ. Jin Sol ngẩng nhìn lũ trẻ đang chạy nhảy đằng xa và nói.

“Nếu được ngồi bên cánh đồng ngắm nhìn khung cảnh tuyết rơi ở một làng quê nào đó như thế này... đúng như anh nói, dù cuộc sống có chấm dứt đường như cũng không có gì đáng tiếc”

Geon yên lặng lắng nghe.

“Nói thật, con người dù có yêu ai đến mức nào, dù có thể chết vì tình yêu đó... nhưng một khoảnh khắc nào đó, những cơn gió, những bông tuyết rơi, những bông hoa nở dưới chân bờ rào... đều có thể trở thành niềm an ủi của ta. Có lúc chúng còn trông giống thiên đường hơn cả tình yêu. Em đã nghĩ như vậy đấy.”

Dù hơi buồn nhưng Jin Sol vẫn rừ rì nói tiếp.

“Không đến được với anh, dù sẽ buồn và cô đơn rất nhiều nhưng cuộc sống sẽ vẫn cứ tiếp tục. Tình yêu rồi cuộc cũng như nắng xuân thoáng qua mà thôi. Nên em không muốn thề thốt yêu anh trọn đời rồi sau này lại đau khổ dằn vặt. Nhưng dù đã dặn lòng như vậy, vừa gặp lại anh suy nghĩ ấy của em đã ngay lập tức lung lay.”

“Vậy nên em mới bất an? Em sợ mình sẽ dao động khi ở cạnh anh sao?”

Jin Sol suy nghĩ một lúc và khẽ gật đầu.

“Em sợ mình sẽ không thể đứng vững một mình. Thế thì thế thảm lắm.”

Geon cười buồn. Anh vón tuyết và ném ra xa.

“Cứ coi như những lời em nói là đúng. Dẫu vậy nếu anh nói chúng mình yêu nhau đi, em nghĩ sao?”

Jin Sol quay sang chăm chú nhìn Geon. Nụ cười dần biến mất, Geon ngồi yên lặng buồn bã.

“Từ sau khi em bỏ chương trình *Chiếc xe ngựa hoa*, dù biên kịch mới có gửi bản thảo muện anh cũng chẳng chờ đợi hay mong ngóng. Chỉ cần kịp có bản thảo trước giờ phát sóng là được. Trước đây anh hay kiểm tra hòm thư trước tận hai tiếng xem em đã gửi hay chưa. Anh tưởng mình đang đợi bản thảo... nhưng thực ra anh đang chờ em.”

Jin Sol chẳng thể nói nên lời. Dù đã dựng hàng rào quanh trái tim mình, dù cô định nắm chặt chiếc chìa khóa để có thể mở lòng mình ra khi muốn mở và đóng lại lạnh lùng khi muốn đóng, song Geon hết lần này đến lần khác đề nghị cô giao chiếc chìa khóa đó cho anh. Cô chỉ muốn họ có thể tin tưởng lẫn nhau và chầm chậm tiến đến gần nhau để không làm đối phương tổn thương, bất kể đó là tình yêu hay tình thương... Nhưng anh lại nổi giận mắng cô rằng đã không dám đặt cược tất cả mà còn tiến tới thổ lộ tình cảm với anh. Nước mắt Jin Sol rưng rưng tự lúc nào. Anh nói với giọng ôn hòa.

“Lần này đến lượt em. Dù không mơ mộng hay mong chờ nhưng hãy tin anh, tin bản thân em và suy nghĩ xem chúng ta có nên đến với nhau hay không. Hãy soi thật kỹ trái tim mình nhé. Anh sẽ đợi.”

Jin Sol thấy lồng ngực đau nhói, cô ngập ngừng rồi gật đầu. Geon ngồi bên cạnh gượng cười.

“Anh có thể đợi bao lâu cũng được. Anh sẽ không thấp thỏm, mới hai tháng đã kêu sợ tổn thương rồi chạy trốn như ai đó đâu.”

Jin Sol kìm nén những giọt nước mắt chực rơi, cộc lốc hỏi lại.

“Ai vậy?”

“Không biết nữa. Một cô ngốc nào đó.”

Vơ nắm tuyết trong tay, Jin Sol ném thẳng vào mặt Geon rồi chạy vào nhà trong khi anh vừa la oai oái vừa giữ đồng tuyết trên người. Trước khi bị anh bắt kịp, cô đã chui tọt vào phòng tắm, khóa cửa lại xả nước nóng. Cô cởi bỏ quần áo đứng dưới vòi sen gội đầu, rửa mặt, và khóc. Không phải vì buồn... mà vì hạnh phúc. Dẫu sao, mình cũng đã rất hạnh phúc.

Ngày hôm sau, thị trấn huy động nhân công tiến hành dọn tuyết. Trên đường quay lại Seoul, Geon đưa Jin Sol vào thị trấn. Anh đỗ xe ở ven đường gần chợ và hỏi.

“Anh đợi em đi chợ xong rồi đưa em về nhé?”

“Không có chỗ đỗ xe mà. Em thông thả đi một mình cũng được.”

Jin Sol cười lắc đầu. Geon lưỡng lự không muốn chia tay ngay nhưng rồi cũng gật đầu.

“Anh lái xe cẩn thận nhé.”

Cô xuống xe, vẫy tay chào anh và quay đi thì bỗng nghe tiếng còi xe. Geon bước xuống xe, chạy lên vỉa hè.

“Đợi anh một chút.”

Anh chạy lại cửa hàng văn phòng phẩm ở đằng xa. Dưới mái hiên, một túm lộn nhụa tiết kiệm và vòng lắc đung đưa trong gió. Trước cửa hàng còn có máy bán kẹo, khi nhét xu vào viên chocolate bé bằng hạt lạc sẽ lăn ra.

Một lúc sau Geon quay lại và đưa cô một vật gì đó có tay cầm màu đen. Một chiếc kính lúp học sinh tiểu học hay dùng trong giờ thí nghiệm khoa học. Jin Sol nhận lấy với vẻ nghi hoặc.

“Sao lại đưa em kính lúp?”

Anh nói nghiêm túc.

“Em dùng cái này mà soi thật kỹ trái tim mình.”

Jin Sol bật cười. Geon ôm cô lần nữa rồi quay đầu ra đi trong nỗi tiếc.

“Anh yêu em, Gong Jin Sol.”

Jin Sol đứng nhìn cho đến khi xe anh đi xa khuất. Khi chiếc xe dần biến mất trên con đường tuyết, cô giơ kính lúp lên hướng về phía xe anh. Chiếc xe được khuếch đại trong giây lát rồi biến mất khỏi tầm kính.

Bão tuyết rơi đúng ba ngày. Cái rét mùa đông dẫu ngang ngược cũng không thể thắng được ánh sáng mặt trời và không khí mùa xuân đang tràn về, cuối cùng đành bỏ đi. Tuyết cũng tan hết chỉ sau vài ngày. Ngôi làng đã tìm lại khung cảnh vốn có của nó. Đó là những ngày tháng thật yên bình.

Sau khi dọn dẹp, Jin Sol mang rác đổ vào hố rác sau nhà. Cô đặt một tờ báo ở góc hố rác và giơ chiếc kính lúp mang theo lên trên tờ báo. Một lúc sau ánh sáng dần hội tụ ở tấm kính và trên tờ báo xuất hiện một chấm đen. Khói bốc nghi ngút rồi lửa bùng lên. Jin Sol bước lùi lại nhìn cảnh rác bị thiêu rụi.

Điện thoại trong túi reo lên.

“Em đang làm gì vậy?”

“Đốt rác. Em đã nhóm lửa bằng kính lúp đấy. Thú vị lắm anh ạ.”

Geon tắc lưỡi.

“Anh không đưa nó cho em để em nghịch lửa đâu. Hãy nhớ lại công dụng của nó đi.”

Jin Sol chỉ cười.

“Kệ em.”

“Lee Geon!”

Ở đầu dây bên kia có ai đó gọi anh.

“A, xin lỗi em, lát anh gọi lại nhé. Anh phải đi họp đây.”

“Vâng.”

Jin Sol cất điện thoại vào túi rồi cầm gậy đảo đồng rác. Một làn khói như bụi mù bốc lên. Nếu có thể xới tung tình yêu và trái tim của người khác để ngắm nhìn thật kỹ như thế này thì tốt biết bao. Cũng như chiếc kính lúp hội tụ ánh sáng để tạo lửa, chúng ta ai cũng dễ dàng châm lên ngọn lửa trong trái tim người mình yêu thì thật tốt. Sẽ không còn những câu chuyện đau khổ vì yêu nữa.

Mặt trời đã lặn mà Geon vẫn chưa gọi điện lại. Jin Sol nghĩ chắc anh đang bận nên bật đài nghe chương trình lúc 8 giờ. Tín hiệu vui nhộn của chuyên mục “Trên chuyến xe ngựa về quê” và giọng nói của ông Hwang Hae Jo vang lên. Hôm nay là ngày thánh giả có thể đăng ký bài hát. Cô thoáng phân vân nhưng rồi cũng cầm điện thoại bấm số. Một biên kịch nam nhấc máy.

“Tôi muốn đăng ký bài hát. Là bài ‘Lá cờ thủy thủ’. Không cần công khai tên người đăng ký đâu ạ. Chỉ cần phát hộ tôi bài này vào cuối chương trình là được.”

Cô mở máy tính và chậm rãi gõ bàn phím, thỉnh thoảng lại lắng nghe bài hát và lời bình rồi cười một mình. Kịch bản này rõ ràng là của một biên kịch nam. Tài ăn nói của ông Hwang Hae Jo thật khôi hài, lém lỉnh. Chương trình gần kết thúc cũng là lúc bài hát cô yêu

cầu được phát. *Hỡi bến cảng - Hey hey - Chúng ta là những thủy thủ...*

Chuông điện thoại reo lên khi chương trình vừa kết thúc.

“Em đăng ký bài hát đó phải không?”

“Sao anh biết?”

“Chỉ có hai người đăng ký bài đó thôi.”

Sau thoáng im lặng ở cả hai đầu dây, Geon lại lên tiếng.

“Anh nhớ em.”

Đầu dây bên kia vang lên giọng Hong Heon Pyo.

“Ai đó? Người cậu nhớ là Jin Sol à?”

“Anh cúp máy đây. Hẹn gặp em vào thứ Bảy.”

Geon cười định cúp máy nhưng Hong Heon Pyo giật lấy điện thoại.

“Là Jin Sol phải không?”

“Vâng, chào anh.”

“Cô còn chào tôi cơ đấy. Cô bỏ nơi này đi rồi một mình ăn ngon sống khỏe lắm nhỉ?”

Jin Sol chỉ cười, nhưng Hong Heon Pyo thành lòng tuyên bố.

“Tháng sau tôi kết hôn đó.”

“Thật vậy ạ?”

“Ừ. Cho tôi địa chỉ đi, tôi sẽ gửi thiệp mời cho cô. Cô phải đến để chứng kiến cảnh đổi đời ngoạn mục của Hong Heon Pyo này chứ.”

Jin Sol bối rối đọc địa chỉ, chúc mừng anh ta rồi cúp máy. Ngạc nhiên thật. Anh Hong tìm được vợ tương lai bao giờ vậy. Jin Sol thấy

chuyện này thật thần kỳ.

Lâu lắm rồi Jin Sol mới lên Seoul. Đó là một buổi chiều thứ Bảy đẹp trời trung tuần tháng Ba. Khung cảnh thắm đẫm không khí xuân ở khu Daehakro, phường Hyehwa trở nên sống động với những cô cậu thanh niên khoác trên mình những bộ cánh nhẹ nhàng. Buổi công diễn cô được mời đến hôm nay là vở kịch nổi tiếng gần đây do người yêu Ga Ram làm đạo diễn. Cuối cùng Ga Ram cũng quay lại với người cũ sau khi giành lại được tình yêu của anh ta.

Có lẽ vì đến sớm quá nên Jin Sol chẳng nhìn thấy gương mặt thân quen nào. Cô bước ra khỏi tòa nhà, đi bộ lên con dốc hướng đến phường Ihwa. Cô cứ đi dọc theo con đường vừa quen thuộc lại vừa xa lạ đó, tới đứng trước nhà Geon với hai cây ngân hạnh cao lớn không hề thay đổi so với mùa thu năm ngoái. Mùa xuân đến, rừng cây trên núi Naksan bắt đầu đâm chồi xanh tươi, trên những cành cây ngân hạnh nằm ở góc khuất cũng nảy ra những chồi non mơn mớn.

Qua cánh cổng mở hé, khoảng sân trồng đầy hoa hiện ra trước mắt cô. Jin Sol đứng lặng yên ngắm nhìn cửa sổ phòng Geon ở phía bên kia hàng rào và cả đồ giặt phơi trên giá. Khung cảnh buổi sáng cô cùng anh nhặt quả ngân hạnh như chỉ vừa mới hôm qua, phía con đường dẫn đến suối nước khoáng dường như vọng lại tiếng người già oang oang nói giọng địa phương.

Cô quay người đi xuống dốc bằng hướng khác, bước vào một hiệu sách ven đường và mua tập thơ thứ hai mới được xuất bản của anh.

Tôi biết một khu vườn

Sau trang bìa in chữ màu đen, ở tay gập bên trong có phần tiểu sử ngắn của Geon dưới bức ảnh đen trắng. Chắc là ảnh chụp ở nhà xuất bản.

Cô cứ đi loanh quanh một mình mà không để ý thời gian. Đến gần giờ công diễn mới vội vàng trở lại rạp hát. Vừa đúng lúc vở kịch bắt đầu, ánh đèn ở hàng ghế khán giả đã tắt, cô nép người tìm một chỗ ngồi ở hàng ghế cuối trong bóng tối. Rèm sân khấu mở ra, một diễn viên co ro nằm nghiêng xuất hiện dưới ánh đèn.

Jin Sol khẽ khàng ngoác quanh hàng ghế khán giả dạng bậc thang để không làm phiền đến người khác. Thật khó nhận ra mặt ai với ai chỉ nhờ ánh đèn hắt lên từ sân khấu, nhưng cuối cùng cô cũng xác định được Geon đang ngồi ở hàng ghế trên cùng. Cô định đi tới chỗ anh nhưng lại thôi. Di chuyển trong khi vở kịch đang diễn ra thì hơi áy náy, vả lại cô cũng muốn mặc anh bắn khoăn mình có đến hay không cho đến hết buổi diễn.

Phần mở đầu rất thú vị. Sau khoảng mười phút, khi Jin Sol đang dần chìm đắm vào vở kịch thì bỗng nhiên có ai đó tiến đến ôm lấy cô từ phía sau khiến cô suýt chút nữa hét lên. May mà bàn tay của người đó đã nhanh chóng bịt miệng cô lại. Là Geon, anh đã lén men theo lối đi và tìm đến chỗ cô. Mấy khán giả ngồi phía trên quay lại nhìn nên Jin Sol phải cúi đầu xin lỗi. Cô thì thào vào tai Geon, trống ngực vẫn còn đập thình thịch.

“Anh làm em giật mình đấy.”

“Vì em đến muộn nên anh phải ngồi một mình chứ sao. Anh nhìn quanh tìm em mãi.”

Geon cũng thì thảo vào tai cô. Hai người ngồi cạnh, nắm tay nhau xem hết vở kịch.

Vở kịch kết thúc, lúc đi ra sảnh Geon nói.

“Đợi anh mười phút. Anh ra nói chuyện với đạo diễn một chút.”

“Anh biết người yêu Ga Ram à?”

Geon hơi giật mình trước câu hỏi của cô.

“Người yêu phóng viên Han Ga Ram á?”

“Vâng.”

Geon cười ha hả ra chiều bó tay.

“Từ tháng Tư chắc anh sẽ đảm nhận chương trình *Cửa sổ văn hóa* nên phải tìm hiểu về những người có tiếng trong giới kịch nghệ. Vì thế, Ga Ram đã giới thiệu anh đạo diễn này cho anh. Hừm... Hai người họ đã là người yêu rồi cơ à?”

Geon gật gù rồi đi về phía phòng chờ của nhân viên phía sau sân khấu. Jin Sol đang đứng khoanh tay đợi Ga Ram ở sảnh thì bỗng nghe thấy một giọng quen thuộc gọi tên cô.

“Jin Sol.”

Quay lại nhìn, không hiểu sao Jin Sol há hốc mồm ngạc nhiên. Đó là bởi Seon Woo đã cắt phăng mái tóc dài trước đây, cũng như cạo râu sạch sẽ. Nếu không vì đôi mắt biết cười và ánh mắt lấp lánh đặc trưng của anh thì suýt nữa cô không nhận ra. Ae Ri trong bộ váy màu vàng cũng cười tươi, sánh bước bên anh đi về phía cô. Jin Sol mừng rỡ, cô đưa tay ra nắm lấy tay Ae Ri.

“Hai người đến đây có việc gì vậy?”

“Vì Geon gửi giấy mời nên bọn tôi đến xem. Cô đạo này thế nào

rồi?”

Jin Sol gật đầu rồi quay sang nhìn Seon Woo bằng ánh mắt ngạc nhiên.

“Anh trông khác quá!”

Seon Woo cười tủm tỉm. Nhìn gần cô mới thấy rõ khung xương cằm và nhân trung từng bị râu che khuất của Seon Woo rất đẹp. Cả khuôn mặt của anh cũng rất gọn gàng.

“Tôi không ngờ anh lại đẹp trai như vậy đấy. Trông đẹp trai hơn trước nhiều.”

“Mẹ Ae Ri cũng nói thế.”

Jin Sol nghe thấy vậy liền ồ lên cảm thán. Cô cảm thấy phấn khởi khi Seon Woo đang nỗ lực hết mình vì điều anh mong muốn.

“Tôi cũng ít uống rượu hơn... Bỏ thuốc nữa. Ae Ri bắt tôi bỏ... Nhưng vẫn chưa từ bỏ được Geon.”

Seon Woo trêu Jin Sol.

“Thế còn quán trà ở Insadong? Hai người vẫn tiếp tục kinh doanh chứ?”

Ae Ri đáp lại vui vẻ.

“Chúng tôi nhượng lại quán cho hậu bối rồi. Với lại chúng tôi cũng định đi du lịch vòng quanh thế giới, hiện đang chuẩn bị rồi, sang tháng là khởi hành.”

Jin Sol ngạc nhiên ra mặt.

“... Vòng quanh thế giới?”

Ae Ri cười như đã hạ quyết tâm.

“Có nhanh thì chắc chúng tôi cũng không thể quay về ngay trong

vòng ba năm được. Chúng tôi sẽ vừa đi vừa làm thêm kiếm tiền... Cứ như vậy có khi còn đi mười năm cũng nên.”

“Nếu thấy thích nơi nào thì có thể sẽ ở lại đó luôn không chừng.”

Seon Woo cười tươi còn Ae Ri nhún vai như chẳng thể làm gì khác.

“Chỉ cần không phải những nơi như tam giác quỷ Bermuda là được.”

Jin Sol ngậm ngừng không nói nên lời. Cô cũng muốn chúc mừng cho cặp đôi... nhưng lại lo lắng và buồn nhiều hơn.

“Thích thật đấy... Dù chúng tôi sẽ rất nhớ hai người.”

“Tôi cũng buồn. Nhưng chúng tôi sẽ hạnh phúc nếu được đi đây đi đó như vậy... Cảm ơn Jin Sol nhé.”

Ae Ri thấy cay cay nơi sống mũi, cô quàng tay ôm lấy Jin Sol. Jin Sol cũng ôm lấy Ae Ri, khi buông tay ra cô thì thầm.

“Mẹ cô có cho phép đi như vậy không?”

Ae Ri cũng nói thầm chỉ để cô nghe thấy.

“Ừ, mẹ tôi hơi xuôi rồi... Tôi nói với mẹ là chỉ đi theo anh Seon Woo mình mới có thể sống thật hạnh phúc. Nên...”

“Nên sao?”

“Mẹ tôi bảo hãy sinh ra một đứa con gái như tôi.”

Hai cô gái cùng cười phá lên. Chợt Ae Ri thắc mắc.

“À, thế còn mấy câu chuyện về tình yêu? Cô viết được nhiều chưa?”

“Chưa. Tôi chưa viết tí nào.”

Thấy Jin Sol lắc đầu, Ae Ri mỉm cười ầm áp như khích lệ.

“Khi nào trở về, hãy cho tôi đọc nhé. Mà nếu gửi đến nơi chúng tôi đang du lịch thì càng tốt...”

Đôi tình nhân nắm chặt tay nhau sánh vai bước xuống cầu thang, Jin Sol nhìn theo hai người họ đến tận cửa rạp. Chân Seon Woo đã tháo băng nhưng nhìn dáng đi thì thấy một bên chân đi lại vẫn khó khăn. Mong rằng sang tháng sau chân anh sẽ khỏi hẳn.

“Seon Woo!”

Jin Sol đột nhiên gọi lớn. Hai người đứng dưới đường nhìn lên phía cầu thang.

“Tôi có thể mượn tên anh được không? Tôi có thể viết tên anh trong cuốn tiểu thuyết của tôi được không?”

“Tên á?”

Seon Woo thoáng ngạc nhiên rồi cười.

“Mượn gì chứ. Cô cứ lấy đi. Tôi sẽ sống như người vô danh vậy.”

Hai người tươi cười vẫy tay chào cô và đi về phía bến xe buýt. Anh nắng xuân chiếu rọi con đường Daehakro. Ga Ram không biết đã xuất hiện từ bao giờ, đập bộp vào vai Jin Sol và hất cằm chỉ Seon Woo đang bước đi ở đằng xa.

“Anh chàng đó là ai vậy? Đúng gu của tớ luôn.”

Jin Sol cười nhạt.

“Cậu gặp một lần rồi mà. Ở Insadong, anh chàng tóc dài ở quán trà, bạn Lee Geon ấy.”

Ga Ram lờ mờ nhớ lại rồi bỗng trợn tròn mắt.

“Há. Trông như người khác vậy! Một anh chàng mỹ nam là vậy sao trước đây lại muốn giấu đi như thế chứ?”

“Đừng mơ tưởng hảo huyền nữa. Anh ấy có người yêu dính như keo như sơn rồi. Cậu không có cơ hội đâu.”

“Cô gái đi bên cạnh đấy á?”

“Ừ. Nghe bảo họ đã bên nhau ở kiếp trước, sẽ bên nhau kiếp này và cả kiếp sau nữa.”

Ga Ram giễu cợt.

“Thuyết tam sinh hả! Quay gì cả xê ri như thế chứ? Tình yêu chỉ là nhất thời thôi, không ly hôn đã là phúc lắm rồi.”

Đúng lúc ấy, Geon và anh chàng đạo diễn kịch cùng bước ra sảnh. Ga Ram lập tức chạy đến nắm tay người yêu.

“Anh vất vả rồi, tình yêu của em!”

Nói xong cô quay lại nháy mắt với Jin Sol rồi đi theo người yêu để chuẩn bị cho buổi công diễn tiếp theo. Jin Sol và Geon vừa đi bộ vừa nói chuyện vui vẻ từ cửa rạp đến bãi đỗ xe công cộng. Sau khi lên xe, Geon đang khởi động xe thì Jin Sol chìa ra tập thơ vừa mua.

“Ký tên cho em.”

Geon lặng người.

“Em mua rồi à?”

“Vâng.”

“Ôi trời, mua làm gì chứ. Anh có mang theo đây.”

Nói rồi anh vớ tay ra hàng ghế sau mở cặp lấy ra một tập thơ giống y hệt đưa cho Jin Sol.

“Đây là quyển anh ký đầu tiên.”

Jin Sol định mở trang bìa ra nhưng nhanh chóng gập lại ngay.

“Sao em không xem?”

“Để sau. Lát em sẽ xem một mình.”

Geon vừa cười vừa lái xe.

Đến Namyangju, trên đường về ngôi làng Jin Sol đang sống có đi qua khu Hongneung*. Bên cạnh di chỉ lăng mộ là những thân cây to hơn một vòng người ôm, nở hoa trắng xóa ở lối đi dạo.

“Anh dừng xe ở đây một chút được không?”

“Sao vậy?”

“Để ngắm hoa.”

Đó là cây hoa mai. Nhiệt độ vừa tăng, những bông hoa mai đã nở e ấp trên cành cây. Geon dừng xe bên lối đi dạo, Jin Sol mở cửa sổ và ngược lên nhìn.

“Hoa mai này... Hoa trắng đẹp thật. Màu trắng của hoa như làm đêm rực rỡ hơn vậy.”

“Ừ đúng rồi. Cả hoa đào và hoa lê nữa.”

Geon ngả người vào lưng tựa ghế lái. Anh đưa tay ra sau đầu, ngồi dựa thoải mái. Đối diện lối đi bộ là con đường với hàng cây hoa anh đào hai bên. Nụ hoa vẫn chưa nở nhưng chỉ cần đến rằm là anh đào sẽ bắt đầu bung cánh, tạo thành con đường hoa trắng xóa.

“Ở ngọn núi sau khu nhà em có nhiều cây keo lăm. Hoa mà nở có khi hương bay thoang thoảng đến tận nhà.”

Jin Sol rất mong chờ tầm tháng Năm tháng Sáu hoa keo nở. Hương hoa keo khiến người khác như say như mê đó. Cô thích mùi hương thanh mát len lỏi từ mũi đến tận đầu óc và trái tim. Geon cười dịu dàng, nói như vừa chợt nhớ ra điều gì.

“Cây đó vốn là cây dương hòe. Keo là cây thuộc vùng nhiệt đới nên không sống được ở nước ta. Do từ thời các cụ đã gọi sai nên nó mới có tên như vậy thôi.”

Đó là lần đầu tiên Jin Sol nghe về điều này.

“Thật á? Thế phải gọi là cây dương hòe sao?”

“Hơi lạ nhỉ? Một lần là cây keo thì mãi mãi là cây keo chứ.”

Cô nhăn trán nuối tiếc.

“Hừm... vườn cây ăn quả* sẽ buồn lắm đây.”

Geon cười ha hả đưa tay dụi mắt, trông anh có vẻ mệt. Mùi hương thơm mát của cây cối trong khu lăng mộ Hongneung theo gió bay vào trong xe qua cửa kính đang mở.

“Gió mát thật. Anh chỉ chớp mắt đúng mười phút thôi, hôm qua với hôm nay anh nhiều việc quá.”

“Vâng.”

Đợi Geon nhắm mắt và chìm vào giấc ngủ, Jin Sol chống tay lên cửa xe đón gió xuân thổi vi vu. Sau đó, cô cởi giày cho chân lên ghế, ngồi gập gối và mở cuốn thư của Geon. Ở ngay trang đầu tiên cô đã thấy nét chữ viết tay quen thuộc của anh.

Tình yêu của anh nhón chân rón rén bước

Em đã bước vào vườn hoa của anh rồi. Dù chưa được cho phép.

Jin Sol nhìn mãi trang sách một hồi lâu rồi quay sang nhìn Geon. Anh thở đều, mắt vẫn nhắm, Geon nói.

“Nếu muốn hôn anh thì em cứ hôn đi.”

Jin Sol bĩu môi.

“Em không muốn. Em cũng không thích cả dòng đề tặng này nữa.”

Geon mở hé mắt.

“Em không thích cái gì cơ?”

“Anh viết lại đi. Viết vào cuốn lúc nãy em đưa ấy.”

“Tác giả ký tặng như nào phải nhận như vậy chứ.”

“Kể cả thế.”

Thực ra cô muốn giữ cả hai cuốn có chữ viết tay của Geon nhưng lại sợ anh trêu nên không nói ra được. Anh thờ dài với tay ra ghế sau lấy quyển thơ Jin Sol đưa hồi nãy, đoạn lấy bút ra viết gì đó lên giấy rồi đưa cho cô.

“Đây.”

“Hừm, anh phải suy nghĩ một lúc chứ. Làm sao có thể viết luôn như thế được?”

Jin Sol mở sách ra.

Chúng ta đã trao nhau nụ hôn dưới cây hoa mai

Dù em có chút bẽn lễn. Dù anh có chút xấu hổ.

Khi cô đang lúng túng không biết nói gì, Geon ngả người lại gần cô. Và rồi anh đưa tay ra ôm lấy gương mặt cô và đặt lên môi cô một nụ hôn. Jin Sol nhắm nghiền mắt cảm nhận bờ môi anh, lúc sau mới đưa tay lên ôm cổ anh. Cả hai đang hôn nhau say đắm bỗng Geon bật cười.

“Em cũng biết nhiều cách chiếm lấy đôi môi người khác nhỉ?”

“Em phải nói câu đó mới đúng.”

Họ cười và lại tiếp tục hôn. Họ đã hôn nhau rất lâu dưới cây hoa trắng đung đưa trong gió xuân. *Dù em có chút bẽn lễn. Dù anh có chút xấu hổ.*

Thời gian thấm thoát trôi. Tháng Tư đến, việc cải tổ các chương trình cho kỳ mùa xuân đã hoàn thiện. Cũng vào cuối tháng Tư, đám cưới của Hong Heon Pyo được tổ chức tại hội trường mở của đài phát thanh ở Mapo. Bốn ngày sau khi Seon Woo và Ae Ri vác ba lô lên đường du lịch.

Lâu lắm rồi mới có dịp đầy đủ nhân viên đài cùng tụ tập mừng ngày vui của ai đó như thế này. Cô dâu chú rể luôn nở nụ cười cúi chào quan khách. Giữa bao khách khứa đang đi lại tấp nập, biên kịch Choi vừa lấy tay đỡ bụng bầu, vừa nhìn Hong Heon Pyo ra chiều hài lòng.

“Nghe nói cô dâu là giáo viên cấp hai? Anh Heon Pyo thực sự đã về đích thành công sau chín lần ném bóng nhỉ.”

“Thế à. Gần đây nghe nói nghề nghiệp của đảng gái được yêu thích nhất là nghề giáo đấy. Không biết họ gặp nhau như thế nào?”

“Đầu năm nay họ đi xem mắt rồi ưng nhau luôn. Sau một tháng đã đính hôn, sau ba tháng thì kết hôn.”

Mấy biên kịch đứng cạnh ồ lên. Jin Sol tới tham dự cùng Geon cũng cười không ngớt. Cô dâu mặc váy cưới trắng, đeo khăn voan, dáng người tròn lẳn, đường nét khuôn mặt cân đối dễ thương. Hong Heon Pyo cười không ngậm được miệng.

Sau phần lễ, bữa tiệc được tổ chức tại nhà hàng kiểu Hàn, phía sau đài phát thanh. Nhân viên công ty đông đến mức trông họ như đang đi dự tiệc công ty vậy. Ngoài các món ăn chính còn có rượu, bánh tteok và các loại đồ ăn kèm. Chủ nhà hàng và các cô bưng bê còn phục vụ cả những món ăn quen thuộc không nằm trong thực đơn đặt trước coi như khuyến mãi.

Đồng nghiệp vây lấy chuốc rượu, Hong Heon Pyo không từ chối mà uống hết. Khi quan khách chúc rượu cô dâu, anh cũng lấy cớ cô dâu không uống được rượu và uống đỡ.

“Ê này, đừng chuốc rượu chú rể nhiều nữa. Họ còn phải đi tuần trăng mật mà.”

Có ai đó lên tiếng lo lắng nhưng Hong cười xòa tỏ vẻ không sao.

“Biết trước thế này nên để đáp lại tấm thịnh tình của mọi người tôi đã dời ngày đi trăng mật sang chiều mai. Còn tối nay tôi đã thuê Sweet Room ở một khách sạn cao cấp trong thành phố rồi. Ha ha ha.”

Lời nói của anh nhanh chóng trở thành ngọn lửa hâm nóng bữa tiệc. Giữa lúc tiệc tùng cũng có những trò chơi tinh quái dành cho chú rể và cô dâu nhưng Hong Heon Pyo luôn chịu thua và chịu phạt thay cô dâu. Trước cảnh vợ chồng tình cảm như vậy mọi người đều rất ngạc nhiên. Một phóng viên ngồi cạnh Jin Sol thở dài ghen tị.

“Trời ơi tôi mà biết anh Hong lại là người tốt như này thì tôi đã bắt lấy anh ta rồi.”

Đúng lúc đó, Hong Heon Pyo đứng bật dậy, tuyên bố với giọng say mèm.

“Chà, mọi người chú ý nào! Hỡi toàn thể công ty yêu dấu! Phát sóng hạnh phúc, niềm vui lan tỏa! FM 85.7 MHz! Người kế vị của Hong Heon Pyo, kỹ sư tuyệt vời nhất của tổ kỹ thuật là...”

Các nhân viên trong bộ phận kỹ thuật liền ồ lên reu reo. Hong Heon Pyo hướng về phía họ xua tay ra điều dừng ồn ào.

“Dù sao cũng sẽ có người kế vị Hong Heon Pyo thôi! Lần sau tôi nhất định sẽ chuốc rượu cho chú rể đấy.”

Thế rồi anh cầm bình rượu đi đến chỗ Geon và Jin Sol đang ngồi rồi đưa chén rượu rộng ra với vẻ hào sảng.

“Nào, PD Geon. Cậu nhận lấy này!”

Trong giây lát, sự chú ý của tất cả mọi người đã đổ dồn về phía họ, ngồi cạnh Geon, Jin Sol ngớ ngàng.

“Gì vậy, hai người họ là thật đấy à?”

“Đã định ngày rồi hả?”

Xung quanh ai nấy đều bán tín bán nghi nhưng vẫn háo hức theo dõi câu chuyện giữa họ, Geon thản nhiên nhận chén rượu.

“Chúc mừng cậu nhé!”

“Cảm ơn anh, tiền bối.”

Geon bật cười rồi uống cạn chén rượu. “Ồ ồ...” tiếng cổ vũ rộ lên. Rồi Hong Heon Pyo lại đưa chén rượu đến trước mặt Jin Sol.

“Chúc mừng cả Jin Sol nữa nhé!”

Jin Sol bối rối, nhưng không muốn phá vỡ bầu không khí của bữa tiệc nên cô quyết định sẽ thoải mái một lần.

“Cảm ơn anh... Chúc mừng anh nhé.”

Ở bàn đối diện, biên kịch Choi và PD Lee Seon Young bịt miệng

cười. Ai đó lên tiếng trêu ghẹo.

“Ê, lời của kỹ thuật viên Hong không tin được đâu. Cho chúng tôi xem bằng chứng đi nào.”

Nhân viên cả tổ sản xuất lẫn tổ kỹ thuật đều hết sức ủng hộ câu nói ấy, bốn phía vang lên tiếng giục giã.

“Đúng đấy. Cho chúng tôi xem bằng chứng đi. Nếu không thì chúng tôi không bỏ phong bì đâu.”

Bầu không khí vì thế càng trở nên náo nhiệt hơn. Mọi người có vẻ vô cùng trông đợi, họ vừa hô “Hôn đi, hôn đi!” vừa hò nhau cười đùa. Lần này chính Geon cũng lấy làm khó xử, anh quay sang nhìn Jin Sol.

“Em không sao chứ?”

“Thế còn anh?...”

“Anh thì chẳng sao nhưng em ấy.”

Jin Sol chậm rãi vén tóc qua tai, ngáp ngừng gật nhẹ đầu.

“Em cũng không sao.”

Thế rồi trước sự chứng kiến của tất cả quan khách đang ngồi xung quanh, hai người khế trao nhau một nụ hôn. “Ngắn quá!” vừa nghe thấy tiếng kêu đầy bất mãn của ai đó, Geon liền ghì lấy cổ Jin Sol trao cho cô nụ hôn nồng nhiệt hơn. Dù cố tỏ ra thật tự nhiên nhưng hai má Jin Sol vẫn đỏ bừng lên.

Khi tiệc tàn thì trời đã khuya lắm rồi và rất nhiều người say bí tỉ. Mọi người loay hoay tìm giày dép trong la liệt những đôi giày xếp trên tủ và dưới sàn nhà, rồi lần lượt bước ra con đường phủ bóng đêm. Rắc rối lớn nhất chính là chú rể Hong Heon Pyo đã say đến

mức không biết trời đất gì nữa. Cô dâu ăn diện xinh đẹp mếu máo.

“Lớn chuyện rồi. Em đưa anh ấy lên taxi về khách sạn được không?”

Một trong số các kỹ thuật viên đang dìu anh chàng họ Hong lên tiếng hỏi với vẻ lo lắng.

“Sao mà em dâu có thể một mình đỡ cậu ấy được? Có ai đi cùng họ đến khách sạn không?”

“Chắc là phải có hai người đi cùng chứ một người lo sao được.”

Đúng lúc đó ủy viên Park của tổ kỹ thuật bước ra khỏi nhà hàng, nói oang oang với các cấp dưới.

“Còn cách nào khác đâu. Đưa cậu ta về nằm ở phòng trực đêm của đài đi. Trời đã ấn định cậu Hong này phải gắn bó với phòng trực rồi. Đêm nay đó sẽ là phòng tân hôn của họ.”

Nhờ vậy mà kế hoạch trải qua đêm tân hôn ở Sweet Room một khách sạn cao cấp của cô dâu chú rể đã tan tành mây khói. Rốt cuộc, hai người đã cùng nhau trải qua đêm đầu tiên trong phòng trực sảnh tầng mười bảy. Sáng mai tỉnh rượu, chắc Hong Heon Pyo sẽ chỉ rửa qua mặt mũi trong phòng vệ sinh rồi đi thẳng ra sân bay luôn.

Geon và Jin Sol rốt cuộc cũng thoát khỏi đám đông. Trước khi trở về chung cư của Geon, hai người cùng chậm rãi thả bước trên cầu Mapo, đi dạo cho tỉnh rượu. Từng làn gió đêm mát rượi thổi qua cầu khiến họ cảm thấy như đang ở một thế giới hoàn toàn trái ngược với bầu không khí ồn ào như cái chợ lúc trước. Những chiếc ô tô phóng vụt qua họ, đèn pha xe sáng rực hết một đêm nào đó.

“Trước đây... từng có lần mình cùng nhau đi qua cầu Mapo như

thế này, anh có nhớ không?”

Nắm chặt tay Geon, Jin Sol lên tiếng hỏi. Geon lặng lẽ gật đầu.

“Lúc đó em thực sự buồn lắm. Dù giờ em đã quên hết những chuyện ấy rồi.”

Nghe Jin Sol nói, Geon bật cười và kéo Jin Sol lại gần mình. Thế rồi anh choàng tay ôm lấy vai cô. Giờ thì hai người đã rất gần nhau.

“Anh Seon Woo và Ae Ri đang ở đâu nhỉ?”

“Họ nói sẽ bắt đầu từ Nam Mỹ cách đây nửa vòng trái đất... Có lẽ là đầu đó ở Brazil chẳng? Sớm muộn thì họ cũng sẽ đến Amazon thôi. Từ xưa hai người họ đã mong mỏi được đến đó rồi.”

“Amazon sao... Thật không thể tin nổi.”

Jin Sol đột nhiên đứng lại ở giữa cầu, cô nhìn xuống dòng sông Hàn lung linh ánh sáng từ những cột đèn bên bờ sông hắt xuống. Gió thổi tung mái tóc của Jin Sol. Geon nhẹ nhàng chạm vào tóc cô.

“Tóc em dài ra nhiều rồi đấy. Hồi mình bắt đầu làm việc với nhau tóc em mới đến ngang vai thôi.”

Giọng nói dịu dàng của anh khiến Jin Sol cảm thấy thật ấm áp. Cô tựa khuỷu tay vào thành cầu rồi ngược nhìn lên bầu trời đêm tí tít xa. Đột nhiên Jin Sol lên tiếng.

“Anh có biết điều này không?”

“Điều gì cơ?”

“Đối với em anh là kết giới.”

“Hả?”

“Có thứ như vậy đấy. Anh không biết cũng không sao đâu.”

Jin Sol cười rồi lại bước tiếp, Geon giữ lấy rồi ôm chầm cô từ

phía sau.

“Gì chứ. Nó có nghĩa là gì? Mau nói cho anh biết đi.”

“Em không thích.”

“Ồ, em không chịu nói ngay đúng không? Kết giới là cái gì vậy!”

Dù bị Geon ôm gọn trong lòng, Jin Sol vẫn cô bước về phía trước. Geon vừa ôm ghì lấy cô vừa cố ngăn không cho cô di chuyển. Hai người cười đùa vui vẻ. Một chiếc trực thăng bay qua ống khói nhà máy phát điện Danginri. Dường như một lần nữa vòng kết giới lại xuất hiện trên bầu trời Seoul, trên nhà máy phát điện Danginri và trên bến cuối Mapo đang chìm trong màn đêm...

MỞ CỬA VÀO NGÀY MƯA

CÂY ĐÈN DẦU

Quý khách đến rồi sao. Hẳn chị đi bộ trong mưa lạnh lắm? Chị hãy ngồi kế bên lò sưởi đây. Tôi sẽ mang trà nóng tới. Quý khách có cần tăng nhiệt lò sưởi không? Xin hãy đưa áo khoác cho tôi. Tôi sẽ treo nó lên. Và... Xin chị chờ cho một chút. Tôi cũng cần thời gian suy nghĩ xem nên nói như thế nào.

Vâng được thôi. Nếu chị muốn nghe câu chuyện chị đang tò mò, tôi sẽ bắt đầu câu chuyện từ ba ngày trước khi chị lần đầu tiên đến đây và khi cây đèn dầu đột nhiên được thắp sáng. Đêm hôm ấy cũng giống như hôm nay, cơn mưa mùa đông bất chợt đổ xuống. Không lâu trước đó, tôi đã nghĩ rằng không được đóng cửa nơi này. Giờ đây, việc ở cùng tất cả các đồ vật trong không gian xưa cũ này đối với tôi thật không dễ dàng. Chị biết đấy, phố Insadong đã thay đổi rất nhiều. Những nét truyền thống cũng đã biến mất từ lâu. Trong số hàng hóa được người ta bày bán, cũng lẫn vài món đồ đáng gọi là đồ cổ nhưng không nhiều như trước.

Tuy nhiên, vật tôi lưu luyến nhất nơi đây chính là cây đèn treo trên bức tường đằng kia, nói chính xác thì ngày xưa nó được gọi là đèn dầu, nó cũng từng được gọi là đèn hoya, vâng là nó đó. Đó là cây đèn của bố tôi. Cây đèn này bị bám bồ hóng nên bố tôi đã không thắp lửa trên dây bắc nữa. Nhưng vì quá tiếc nuối nên sáng nào bố cũng lau chùi lớp thủy tinh.

Tôi không chắc chị có biết Insadong của ngày xưa không nhưng nó đã từng là một nơi rất yên tĩnh và êm ả. Nơi đây đã từng tụ tập rất nhiều những cửa hàng văn phòng phẩm bán bút và giấy hanji hay những cửa hàng bán đồ cổ có niên đại từ rất lâu, các vật dụng truyền thống, văn thư cổ, sách cũ. Đó là trước lúc những quán cà phê, nhà hàng, quán rượu dần dần mọc lên và trước khi nơi đây được đưa vào lộ trình mua đồ lưu niệm dành cho khách du lịch.

Mẹ tôi không thích việc bố làm cho lắm. Vì đây là đồ vật người khác đã động tay vào rồi. Ví dụ như, chén trà này, nếu quan sát kỹ một vòng, có thể biết được ai đã đặt môi lên đâu - bà thường hay lẩm bẩm một mình như vậy. Mẹ rất ghét bố mang những món đồ theo ông là vẫn còn sử dụng được về đặt trong nhà như chiếc đèn bàn thủy tinh, cái ghế Ratan từ Indonesia, chiếc đồng hồ treo tường lên dây cót. Những thứ đó để ở cửa hàng hay bán đi là được, sao cứ phải mang về chất trong nhà thế, bà không hiểu và cũng không muốn dùng chúng. Khi còn trẻ, mẹ tôi có một mong ước rằng bà sẽ là người đầu tiên dùng một đồ vật hay đồ nội thất mới tinh, sáng lấp lánh chưa ai chạm vào cho dù chúng sặc sụa mùi thuốc hóa học vì mới được sơn trong xưởng ra.

Ngày ấy, nhà chúng tôi ở phía sau cửa hàng, vốn dĩ có một chiếc cửa sau bên cạnh cây đèn dầu đằng kia nhưng bây giờ đã bị giấy dán tường che lấp. Nếu mở cửa sau ra sẽ đến một khoảng sân và chúng tôi thường đi qua đi lại giữa nhà và cửa hàng như vậy. Anh trai tôi hơn tôi bảy tuổi, mỗi khi đi học về, dù không bị ai sai bảo, anh cũng sẽ đỡ dần việc cho bố. Chị có nhìn thấy cái ghế nhung màu xanh lá cây đặt cạnh cây đàn organ kia không? Hồi bé tôi hay ngồi ở

cái ghế dài đó nói chuyện phiếm. Tôi sẽ ngồi hoặc nằm ra đó nghe những câu chuyện anh trai kể.

Anh tôi có khiếu kể chuyện thú vị hơn bất kỳ ai. Chỉ cần đặt một đồ vật trước mặt, lập tức anh có thể kể ngay câu chuyện về nó. Chiếc lồng sẽ chẳng có con chim nào sống trong đó. Cái đàn banjo gãy cổ không biết ai mang tới bán. Cây đàn accordion với hộp đàn đầy nếp gấp. Cái ấm bằng gang hình bát giác. Tất cả các đồ vật đó đều trở thành chất liệu cho những câu chuyện phiêu lưu kỳ lạ. Tôi vẫn còn nhớ như in, vì thích câu chuyện hộp đạn sắt nhất nên tôi đã rất nhiều lần vò vĩnh đòi anh kể về nó. Chuyện một nhà thám hiểm băng rừng tìm báu vật rồi giấu trong hộp đạn và lại lên đường.

Ồi. Trông chị vẫn lạnh thì phải. Xin lỗi. Chị đắp chiếc chăn này vào đi. Đây là căn nhà gỗ tuổi đời hơn ba mươi năm nên hay bị gió lùa. So với xung quanh, căn nhà này cũ hơn rất nhiều. Trên mảnh đất này, người ta đã xây một nhà nghỉ. Lý do cửa sau bị chắn cũng là vì bức tường bao bãi đỗ xe của nhà nghỉ. Chính vì thế, nơi đây mới biến thành một con ngõ tối tăm chật chội không ai qua lại. Duy có những người say rượu trong đêm lảo đảo liêu xiêu đi nhằm vào đây và gõ cửa thôi.

Dù vậy, chiếc đèn dầu vẫn được treo ở vị trí cửa sau ấy. Cửa hàng đồ cổ nào cũng sẽ có một món đồ vật mà người chủ hay nói rằng “Cái đó không bán”. Cây đèn dầu kia của cửa hàng chúng tôi cũng vậy. Bố tôi nói rằng khi bố ở một mình trong đêm, có lúc cây đèn tự động phát sáng. Đặc biệt là vào những ngày mưa. Đương nhiên mẹ và tôi không hề tin điều đó. Bố tôi cố dùng mọi cách giải thích nhưng cuối cùng ông đành từ bỏ. Đêm ấy, tiếng mưa rơi nghe

cũng khác, mùi mưa cũng khác nhưng ông buồn bã nói không có cách nào diễn tả bằng lời tiếng mưa và mùi mưa ấy.

Vào buổi tối ba hôm trước, cây đèn ấy lại sáng lên. Sau khi chị đến và đi, tôi hạ cửa cuốn xuống và ra đứng trong mưa. Trước phòng trưng bày trên phố Insadong tôi hay đi ngang qua, qua chiếc ô lớn, tấm poster triển lãm cá nhân của một nữ họa sĩ làm tôi chú ý. Phòng trưng bày rất tối nhưng bức ảnh trong tấm poster được ánh đèn đường hắt lên ấy giống hệt chị khi nãy. Dù mái tóc dài có che khuất gương mặt, tôi vẫn nhận ra.

Quý khách... à không, họa sĩ ngay từ đầu đã biết đến cửa hàng của tôi phải không? Vì thế đêm qua khi tôi ghé vào phòng trưng bày, hẳn chị đã thấy tôi. Tất cả đều là những bức tranh vẽ hoa hành. Tên của buổi triển lãm cũng là “Câu chuyện hoa hành”. Nếu không phiền, tôi muốn hỏi chị một câu. Tại sao chị lại vẽ hoa hành? Tôi không rành về hội họa và cũng không biết hỏi thế này có bất lịch sự không nhưng tôi rất thích những bức tranh trong buổi triển lãm. Tại sao lại là hoa hành vậy?

HOA HÀNH

Anh hỏi tại sao lại là hoa hành ư... Vâng, thỉnh thoảng cũng có những người hỏi tôi như vậy.

Tôi sẽ bắt đầu câu chuyện thế này. Trong góc vườn một ngôi nhà nơi thôn quê vào cuối mùa xuân, có một vườn hành được gieo thành cụm đang nở hoa. Hoa hành cũng được gọi là hoa thông. Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình nhiều thế hệ cùng chung sống tại một ngôi làng vùng nông thôn. Cứ mỗi độ xuân về, ông tôi, người chủ của gia đình sẽ ra vườn hành và nói một mình “Hoa thông nở rồi...” Rồi ông sẽ chấp tay sau lưng đứng trước vườn hành một lúc lâu. Bà tôi luôn bận rộn với việc nhổ hành, cắt lá hành thành từng khúc rồi cho vào thức ăn trong bếp nên chẳng có thời gian để ngắm nhìn hoa hành nở. Vì thế đứa cháu gái như tôi sẽ đứng trước vườn hành và trò chuyện cùng ông.

Năm 20 tuổi, tôi vào học một trường mỹ thuật ở địa phương. Tôi đã vẽ rất nhiều tranh bằng các kỹ thuật khác nhau. Có khoảng thời gian tôi từng chỉ vẽ bằng màu nước vô sắc. Khi đó tôi đã gặp người ấy. Hai chúng tôi không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên. Ban đầu, chúng tôi không hề để ý tới nhau. Tôi là sinh viên khoa mỹ thuật còn anh ấy là sinh viên khoa ngữ văn. Nhưng giảng đường gần nhau nên chúng tôi từng học chung một vài môn đại cương. Trong suốt một, hai năm đầu, chúng tôi chỉ chào nhau qua ánh mắt nếu có chạm

mặt trong khuôn viên trường.

Mùa xuân năm ấy, khi tôi 22 tuổi... vâng, khoảng tháng Tư. Tôi đi xuống lối vào trường, bắt đầu đi bộ trên con đường ngược hướng thị trấn. Đêm đó bỗng dưng tôi muốn đi bộ. Đi được một đoạn, bất ngờ tôi gặp anh ấy và những người bạn ở cổng một ngôi làng tôi chưa từng ghé tới.

Sao bạn lại ở đây.

Chỉ là... tôi đi dạo tới đây thôi. Bạn sống trong làng này à?

Họ nói. Có một vườn lê. Hoa lê nở đầy trong đêm trăng. Men theo con đường mòn, mỗi cành cây đều treo một bóng đèn nhỏ phát sáng rực rỡ. Tên của ngôi làng ấy là “Mangarae”.

Người ấy nói rằng mình cùng với các bạn đang trên đường đi hái dâu tây đằng sau vườn cây ăn quả. Anh rủ tôi đi cùng cho vui. Không biết có phải do khung cảnh đêm trăng cùng hoa lê trắng và bóng đèn điện hay không mà tôi xao xuyến đến lạ lùng, bỗng dưng tôi thấy thật thú vị. Đang đứng vục dâu tây nên chúng tôi đã ngồi trên tấm phản ở vườn lê ăn hết mấy giỏ. Khi bày côn trùng đêm bắt đầu bay loăng quăng, chúng tôi đốt hương muỗi hình xoắn ốc, giữa tấm phản chất đầy cuống dâu tây màu xanh lá, ai đó đã hút thuốc và cầm ngược đầu lọc lên đỉnh đồng cuống dâu. Lúc đó, bên cạnh tôi, người ấy gọi tên một người bạn trong đoàn và nói.

#

Ai đó - Đã an nghỉ tại nơi này.

#

Chúng tôi bật cười. Trông giống bia mộ cắm trên ngôi mộ màu xanh thẫm. Tôi đã yêu anh từ giây phút ấy.

Đêm hôm đó, cả nhóm đã đi khoảng một tiếng đồng hồ theo đường quốc lộ đến phòng trọ tôi sống, sắp xếp đóng đồ đạc ít ỏi của tôi vào hộp. Xe chạy thừa thớt trên đường nên chúng tôi nối đuôi đi thành một hàng theo làn đường phụ và quay trở lại làng Mangarae. Tôi dỡ đồ đạc vào căn phòng trống trong cùng của tầng dưới. Sau này tôi nghe kể bà chủ nhà cũ đã nổi giận đùng đùng, nói xấu tôi với tất cả mọi người rằng tôi không trả nửa tháng tiền thuê nhà và bỏ trốn trong đêm. Trước đây tôi chưa từng như vậy, đó cũng không phải là việc người như tôi thường làm nhưng lần đầu tiên trong đời bị mắng chửi như vậy tôi lại thấy cũng thú vị.

Khi trời sáng, tôi lên tầng trên nơi chủ nhà ở, nói rằng mình mới chuyển đến giữa đêm nhưng bà chủ nhà không hề ngạc nhiên. Hẳn là bà đã quen với việc sinh viên bày trò nghịch ngợm rồi. Từ ấy, tôi bắt đầu sống ở đó. Chẳng bao lâu sau tôi và người ấy trở thành người yêu. Vì anh có bạn cùng khoa sống chung phòng nên chúng tôi đã có rất nhiều khoảng thời gian bên nhau như ăn cơm, uống trà... trong phòng tôi. Vâng, cả làm tình nữa. Cửa sổ phòng tôi không nhìn ra phía vườn cây ăn quả mà mở ra khoảng sân sau, phía đó có một vườn hành. Một thời gian sau hoa hành cũng nở. Tôi đã vẽ rất nhiều tranh trong căn phòng đó.

Một ngày nọ, trời mưa và chúng tôi không đến trường. Vì cả hai đều không có ô. Sinh viên thuê trọ ở đây đều chẳng phân biệt ô của mình hay của người khác. Theo thói quen ra khỏi nhà, cứ tiện ô nào là cầm nên người ngủ dậy sau cùng sẽ không có ô để dùng. Người ấy

nhìn ra cửa sổ trong cơn mưa và đột nhiên nói.

#

Sao em không thử vẽ hoa hành?

Hoa hành? Sao lại là hoa hành mà không phải hoa khác?

Đẹp mà. Hoa hành trong ngày mưa. Anh thích hoa hành.

#

Tôi bắt đầu ngắm nhìn hoa hành bằng một đôi mắt mới. Nó to, tròn hơn hoa bồ công anh, mềm mại như sợi lông tơ nhưng lại nở ra đầy oai vệ như những cái gai nhọn. Nó vừa trông giống một bông hoa mới nở, cũng lại giống một bông hoa sắp tàn. Đến lúc ấy tôi mới nhận ra vẻ đẹp đặc biệt của hoa hành. Lúc đó, tôi cũng hiểu được lý do ông tôi đứng trong sân, nhìn ngắm hoa hành lâu như vậy. Tôi nhận ra điều ấy trong khoảnh khắc mở dụng cụ ra và vẽ lên vài canvas bông hoa thông hình tròn ngửa trên đầu nhánh hành. Có một sự thật là sau đó, tôi liên tục vẽ loài hoa này. Như định mệnh, tôi đã chờ đợi hoa hành và hoa hành cũng chờ đợi tôi.

Tôi biết, nghe hơi buồn cười đúng không? Nhưng tôi thực sự cảm thấy như vậy. Như thể dòng điện giật chạm vào đầu ngón tay, hoa hành đã trở thành đề tài trong tranh của tôi. Tôi đã tặng bức tranh hoa hành đầu tiên cho người ấy. Tôi thực sự muốn làm như vậy.

VỊ KHÁCH NGÀY MƯA

Ra là như vậy. Vâng, tôi nhớ rồi. Bức tranh sơn dầu ấy. Anh trai tôi khi về nhà vào kỳ nghỉ hè đã treo bức tranh ấy lên tường cửa hàng. Trong không gian của những thứ đồ cũ kỹ, nó đã vô cùng nổi bật. Màu xanh lục, xanh dương, màu trắng như thể sương mù trong cơn mưa trộn lẫn với nhau thu hút ánh mắt người nhìn. Nhưng, đó lại là một sai lầm lớn của anh tôi. Chỉ ngày hôm sau, bố tôi tưởng đó là món đồ anh tôi nhận đem về cửa hàng như bình thường nên đã vô tình bán mất. Lần đầu tiên tôi thấy anh tôi tức giận như vậy.

Bố tôi cảm thấy rất có lỗi. Một thương nhân có một phòng tranh lớn ở tỉnh, rất sành về hội họa đã mua bức tranh. Bố tôi hỏi thăm khắp nơi suốt mấy ngày, rồi bắt xe buýt ngoại tỉnh, khó khăn lắm mới tìm được ông ta nhưng người đó không chịu trả lại bức tranh. Bố tôi năn nỉ rằng đó không phải đồ để bán nhưng ông ta bảo quá thích bức tranh và cũng đã trả tiền mua rồi nên không thể trả lại. Bố tôi nói sẽ mua lại với giá cao hơn nhưng ông ta nhất quyết không chịu và nói rằng nó vô giá. Không còn cách nào khác, bố tôi quay lại Seoul. Nhìn thấy dáng vẻ ông, anh tôi đành bảo bố thôi cho qua chuyện này đi, rằng anh sẽ xin lỗi và giải thích rõ ràng với người bạn tặng tranh.

Mùa thu ấy, khi quay trở về nhà, anh nói với bố bằng giọng ôn hòa như mọi khi rằng người bạn đó đã tha thứ, bố đừng để tâm, kể từ đó anh không bao giờ nhắc lại chuyện ấy nữa. Nhưng, một người

mềm yếu và giàu tình cảm như bố tôi vẫn vô cùng áy náy. Cho dù con trai không nói ra nhưng bằng trực giác ông cũng nhận ra tác giả bức tranh ấy là một người con gái.

Một ngày nọ, bố đưa cho anh tôi một viên ngọc. Đó là viên trang sức quý giá từ Tây Tạng. Bố bảo anh hãy tặng cho người bạn vẽ bức tranh ấy cái này và ra sức nhét nó vào túi anh. Đúng vậy, đó là Ngũ nhãn thiên châu làm từ mã não, một lá bùa khắc năm con mắt. Hẳn chị còn nhớ nó. Người Tây Tạng gọi nó là "đá của thần". Thì ra chị đã đánh mất nó rồi. Không, chị không cần phải xin lỗi. Đã quá lâu rồi. Việc giữ đến cùng một vật nào đó bên mình khó hơn tưởng tượng rất nhiều.

Như chị đã biết... Anh trai tôi bảo lưu ở trường, nhập ngũ và không bao giờ quay trở về nữa. Người ta nói cuộc đời không thể lường trước được điều gì nhưng quả thật đó là một ký ức vô cùng đau đớn với gia đình chúng tôi. Một người khỏe mạnh, hoạt bát, sau đợt nghỉ phép thứ hai về thăm nhà, quay lại quân đội thì bị trúng đạn từ một tân binh mới nhập ngũ. Anh tôi chảy nhiều máu. Dù nhanh chóng được đưa đi cấp cứu ở bệnh viện quân y quốc gia nhưng không thể qua khỏi. Suốt một thời gian dài, bố tôi không nói không rằng.

Điều kỳ lạ xảy ra khoảng một năm sau đó, bề ngoài trông bố như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Trông ông hơi hốc hác và ít nói nhưng bố tôi đã làm việc rất chăm chỉ. Rồi từ lúc nào không hay, cứ ngày mưa, ông lại nhìn chăm chăm vào cây đèn dầu. Ông nói, trước đây ông đã gặp anh tôi. Có ai đó gõ cánh cửa sau. Lúc đầu ông tưởng là mấy người say rượu nhưng linh tính mách bảo, ông ngẩng đầu lên

thì thấy cây đèn dầu bỗng sáng. Ngay lập tức ông áp tai lên chỗ cửa sau. Và ông nói đó rõ ràng là giọng của con trai mình.

Ngày hôm sau, khi tôi đến cửa hàng, bên trong là một đồng hồ điện. Giấy dán tường bị cào rách, tủ trưng bày và kệ dựa tường bị xô đẩy. Ổ khóa mắc bên ngoài vỡ nát, cánh cửa mở tung. Bố nói, đêm qua khi mở cửa ra, ông đã nhìn thấy hình ảnh anh tôi hồi bé trên sân nhà. Đương nhiên thứ tôi nhìn thấy chỉ là bức tường của nhà nghỉ.

Sau ngày hôm đó, mỗi sáng bố tôi đều quét dọn sạch sẽ con ngõ chật chội và tối tăm ấy. Sau khi quét dọn, ông sẽ lau cây đèn dầu bằng vải nhung. Chúng đã trở thành công việc hằng ngày của ông. Cứ như thể lúc nào đó sẽ có người đứng trước cánh cửa sau. Cứ như thể người đó sẽ đến theo ánh lửa của cây đèn dầu. Dần dần, cứ ngày mưa là ông đóng cửa hàng. Ông sợ rằng nếu có bóng khách, anh tôi sẽ không về. Ông chỉ mở cửa sau và chờ đợi.

Tôi đã nghĩ do ông bị suy nhược nên mới vậy. Dù thế nhưng trong một góc nào đó của lòng mình, tôi cũng muốn tin điều ông nói là sự thật. Vào những đêm mưa tôi cũng nhìn lên cây đèn dầu. Như lẽ tự nhiên, cây đèn chưa bao giờ tự sáng. Sau khi bố mất, tôi đã che cửa sau lại bằng giấy dán tường. Tôi cũng quên đi mọi chuyện và sống tiếp.

Ba đêm trước, khi tôi định đóng cửa hàng thì bỗng nhìn thấy bóng dáng chị thận trọng bước vào. Chị khoác áo choàng kín mít và quàng một chiếc khăn dài. Tôi đã không làm phiền và để chị nhìn ngắm bên trong. Nhưng chị đã hỏi tôi. “Cây đèn này đốt bằng dầu hay sao?” Khi nhìn lên hướng tay chị chỉ, tôi suýt ngã từ trên ghế xuống.

Cây đèn dầu, tự bao giờ, đang phát ra ánh sáng mờ ảo như thể ở dây bắc cũ kỹ đang leo lét ánh lửa vậy. Trong chốc lát tôi bất động không thốt nên lời, hân chị đã rất hoảng sợ. Một lát sau tôi đã trả lời, đúng vậy. Trán tĩnh lại và suy nghĩ, tôi thấy đây không phải việc đáng ngạc nhiên. Chỉ là giây phút tôi chờ đợi từ lâu cuối cùng cũng đã đến. Không biết có phải vì vậy hay không, tôi tỉnh táo lại ngay và cảm thấy không hề sợ hãi khi đứng trước cây đèn dầu tự phát sáng ấy nữa.

Hân chị không biết điều đó và có vẻ thích cây đèn, chị đã hỏi rằng liệu mình có thể chạm thử vào nó không và đưa ngón tay chạm vào mặt kính thân đèn được bọc viền sắt tây đang phát ra ánh sáng màu vàng ấy. Đúng vậy. Tôi đã kể cho chị một câu chuyện mà tôi chưa bao giờ kể cho người khác. Nhưng, mong chị hiểu cho, tôi không có ý làm chị sợ hay bức mình. Nếu chị nghĩ vậy, cho tôi xin lỗi.

NGƯỜI TRÔNG HÀNH

Không đâu, không sao ạ. Đó không hề là một câu chuyện đáng sợ. Ngược lại tôi cảm thấy thật ấm áp nhưng cũng thật buồn. Đổi lại là tôi, có lẽ tôi cũng sẽ chờ đợi cây đèn dầu tự sáng như bác trai vậy.

Tôi nghĩ rằng vạn vật trong tạo hóa đều phải ở đúng vị trí vốn có của nó. Vì vậy, dù là đồ vật nào đi nữa, việc đưa nó về đúng chỗ, đối với cả chúng ta, cũng sẽ là điều tốt nhất. Cửa hàng đồ cổ hay bảo tàng mang bầu không khí khác biệt chẳng phải vì lẽ đó hay sao. Những đồ vật không ở đúng chỗ của mình, những đồ vật không thể tìm nơi chốn của mình, hay đã thực sự xa lìa nơi chốn ấy, những thứ như vậy cùng tập trung lại một nơi khiến cho tâm trí con người trở nên kỳ lạ. Tuy nhiên, giây phút mắt chạm đến cây đèn kia, tôi cảm thấy mình có thể thở phào, à, ra là mày đã tìm được đúng chỗ của mình rồi, đó là chỗ của mày à. Tôi thấy vui vì điều đó.

Vâng. Tôi đã biết cửa hàng này từ trước. Tôi đã hẹn hò với người ấy ở đây mà. Tôi muốn tham quan phố Insadong, nơi người ấy đã sống suốt những năm tháng thanh xuân. Tôi nhớ hình ảnh người ấy đứng từ xa trở của kính trưng bày và cười nói.

Em vào chứ? Anh sẽ giới thiệu với em gia đình anh, và những món đồ kỳ lạ.

Tuy nhiên, lúc ấy tôi lại không có đủ dũng khí. Tuy giờ có hối hận. Nhưng thay vào đó, chúng tôi đã đi hết những con ngõ ở Insadong, ghé vào các quán trà và dành cả ngày trời với nhau.

Tôi không biết rằng “Quán trà xưa” lại gần đây đến thế. Những con chim nhỏ bay khắp khuôn viên quán, thỉnh thoảng có con thất lễ một chút với khách trên bàn trà. Ghế ngồi cũng hơi bất tiện nhưng niềm thú vị khi ngắm nhìn chim chóc bay qua bay lại khiến sau này tôi vẫn thi thoảng ghé qua đó. Quán “Muốn tung hoa” hiện giờ không còn đúng không? Đó là một quán trà trên tường treo đầy những bó hoa khô, không gian rất thiếu ánh sáng. Những bản nhạc trong quán thực sự rất hay. Rồi chiều tối, chúng tôi ngồi ở sân bảo tàng mỹ thuật Kyeong In, nói những câu chuyện không có hồi kết tới tận khi đóng cửa.

Dưới mái hiên bảo tàng... những câu chuyện người ấy kể đã theo tôi suốt cuộc đời. Anh có biết câu chuyện dân gian “Người gieo hành” không? Ngày xưa ngày xưa, trên thế gian này con người không thể nhận ra nhau là con người. Thay vào đó họ chỉ thấy trước mắt là các loài động vật như bò, lợn hay thỏ. Vì thế họ đuổi, giết và ăn thịt nhau. Một người nọ vì chán ngấy cuộc sống ấy nên đã bỏ đi thật xa. Anh ta rong ruổi, không cố định nơi đâu và trôi dạt đến một ngôi làng yên bình, ở đó con người không ăn thịt lẫn nhau. Anh ta xin một ông lão nghèo khổ cho ở lại qua đêm. Anh ta hỏi tại sao ở làng này người ta lại có thể nhận ra nhau là con người. Ông lão chỉ những cây hành ngoài vườn và nói. Chúng ta gieo và ăn thứ đó. Nếu ăn hành, con người sẽ không nhìn con người thành loài vật nữa. Người ấy nhận lấy hạt giống cây hành và mang về quê hương gieo

trồng. Từ đó, dần dần hành được trồng khắp nơi trên thế gian, mọi người ăn hành và nhận ra nhau là con người.

... Ừm? Cái đó là gì vậy, cuốn sách anh vừa lấy từ kệ ấy. Anh định cho tôi xem sao. Cuốn sách cũ thật, trông như đồ cổ vậy. Tôi nghe nói giờ vẫn có người sưu tầm những cuốn sách như thế này. Nhà xuất bản Lịch sử văn hóa Ất Dậu, *Sách văn học thiếu nhi Hàn Quốc*. Đây là bản in năm 1963 nên có thể xem cuốn sách này đã sống nửa thế kỷ rồi nhỉ. Chắc lúc anh em anh lấy ra đọc, cuốn sách cũng đã cũ lắm rồi. À, tôi tìm thấy rồi đây. Người trồng hành. Nhưng trang tranh minh họa lại bị xé mất một nửa. Thật đáng tiếc.

Sau đó khi có người hỏi hay phỏng vấn tôi tại sao lại vẽ hoa hành, tôi đều trả lời rằng tôi vẽ để nhận ra con người là chính con người. Ban đầu, đó như thể một câu trả lời bông đùa nhưng thời gian trôi đi, tôi dần nghĩ rằng thực sự là vậy, ra là tôi vẽ tranh vì thực sự muốn nhìn con người là chính con người.

Vâng, câu chuyện sau đó tôi sẽ không kể nữa. Thời gian trôi, khi tôi bắt đầu được biết đến với tư cách một họa sĩ vẽ hoa hành, tôi nghe từ một nhà sưu tầm rằng ông ta đã nhìn thấy bức tranh hẳn là tác phẩm thời kỳ đầu của tôi. Đó là bức tranh hoa hành tôi tặng cho người ấy. Tôi đã mua lại bức tranh đó. Nó cũng được treo trong buổi triển lãm lần này. Không biết anh có nhận ra không. Hôm qua khi anh bước vào phòng triển lãm, tôi đã giật mình. Nói thật, anh rất giống anh trai anh.

Và... viên ngọc. Màu sắc và hoa văn của nó. Năm con mắt. Tôi vẫn còn nhớ như in. Tôi đã giữ gìn nó rất cẩn thận. Nhưng khi tôi tốt nghiệp, nó đột nhiên biến mất. Mẹ tôi đã lên mở hộp trong phòng tôi

và vứt nó đi. Bà nói nếu còn vương vấn người đã ra đi thì không được dùng nó, bà đã vứt đi rất xa rồi. Tôi gào thét tới mức máu dâng lên tận cổ. Mẹ thấy tình yêu của con rỏ rúng như vậy sao, mẹ nghĩ nó tầm thường tới mức có thể vứt đi sao, tại sao mẹ lại có thể làm vậy. Mẹ tôi bình thản nói. Mẹ biết nó không tầm thường, không rỏ rúng nên mới vứt nó đi. Mẹ tôi quá bình tĩnh khiến tôi không còn chút sức lực lẫn tinh thần nào để tranh cãi với bà. Vì chỉ mình tôi tức giận và phẫn nộ còn bà lại thản nhiên đón nhận hết điều đó. Dù vậy tôi đã nghĩ mình sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ vì điều này. Nhưng thời gian trôi, mọi thứ đều thành vô nghĩa. Tha thứ hay không thì có khác gì.

Không, anh không cần rót thêm trà cho tôi đâu. Tôi uống vậy thôi. Đèn không sáng lên như lúc đó nhỉ. Ngọn lửa đèn dầu ấy. Anh không biết à? Thực ra tôi đã đợi nó cho đến tận bây giờ đấy. Bị anh phát hiện mất rồi. Anh đừng cười tươi như vậy. Vì tôi thực sự tin lời anh nói. Và còn tin lời bố anh hơn. Thời gian qua đèn không sáng, có lẽ vì anh chưa hoàn toàn tin tưởng. Ôi, không phải tôi cười đâu. Tôi đang nghiêm túc mà? Tôi cười bao giờ chứ.

Ôi, tôi xin lỗi. Tôi đang làm anh mất thời gian quá phải không? Tôi vốn không phải người thiếu lịch sự như thế này. Các đồng nghiệp đều gọi tôi là người phụ nữ lạnh lùng như đá. Thật đó. Có lẽ giờ anh phải đóng cửa hàng rồi. Thế nhưng tôi sẽ ngồi bên cạnh lò sưởi như thế này thêm một chút nữa. Vì cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, hãy cùng đợi với tôi một lúc thôi.

A, anh có nghe thấy không? Vừa nãy có tiếng gõ cửa? Không phải sao? Là tiếng mưa đập lên cửa sổ à? Tôi muốn được nhìn thấy

một lần nữa. Ánh lửa đèn dầu.

VẬT NÀO VỀ CHỖ ĐÓ

Chị làm vậy cũng vô ích thôi. Chị đừng chờ đợi như vậy. Thực sự tôi không định nói lời này nhưng chẳng nào chị cũng đã tới đây, tôi sẽ nói thật. Khi còn sống, bố đã nói với tôi nếu ai đó chết đi thì họ chỉ để mình thấy ánh đèn dầu duy nhất một lần. Và ông nói nếu gặp được anh cả, có một việc tôi nhất định phải làm. Ông đã dặn dò tôi chú ý đến cây đèn và nhắc đi nhắc lại đến tận khi nhắm mắt. Ông nói nếu như đèn sáng, hãy nói với nó phải tin rằng bố sẽ gặp anh và cùng đến một nơi tốt đẹp. Giống như cái tên “Quy thiên” của một quán trà thuộc hàng lão làng ở Insadong. Bà vợ giờ cũng đã theo thi nhân xưa rời xa thế gian này từ lâu lắm rồi.

Vì lời nhắn gửi để lại nên đến tận bây giờ dù có buồn tôi cũng thấy hơi nặng gánh. Cây đèn dầu không có lấy một giọt dầu bên trong như trối luyến lòng tôi mỗi đêm mưa. Vì thế tôi đã cố quên đi và sống tiếp nhưng nhờ chị, tôi đã thấy được ánh đèn và thực sự bây giờ lòng tôi rất thanh thản. Tôi dường như có thể bay lơ lửng từ cái ghế này lên tận trần nhà. Xem kìa, chị cười rồi. Tôi nói thật lòng, không phải đùa đâu.

Ý tôi là chị không thể nhìn thấy ánh đèn lần nữa đâu. Dù có ngồi bên cạnh lò sưởi này và chờ đợi cả đêm. Nếu chị vẫn nhất định như thế, tôi sẽ gửi chị chìa khóa cửa hàng. Chị có đợi đến sáng cũng không sao. Vâng, chị nghĩ rất đúng. Tất cả mọi thứ đã qua không

nên lưu luyến nữa. Giờ chị đi là được rồi.

Bức tranh chị mang tới... Đúng là bức tranh hoa hành đầu tiên này. Bức tranh chị đã tặng anh trong ngôi nhà có vườn cây ăn quả mà hai người sống thời sinh viên phải không? Chị đã nói muốn trả lại, tôi xin vui lòng được nhận. Tôi xin hứa nếu bán nó, tôi sẽ không bao giờ mở cửa hàng này nữa. Và... chị chờ một lát. Tôi sẽ lấy viên ngọc trong ngăn kéo gửi chị.

Chị hỏi tại sao lại vậy ư? Thì trong hộp đựng ngọc có giấy giám định mà. Trước đây, mẹ chị đã tìm theo tên cửa hàng đến đây. Bà nói đây là món đồ con gái bà luôn mang theo mình, nó có vẻ là đồ của con trai nhà này nên muốn gửi lại. Bố tôi đã nhận lấy, để nó ngủ yên sâu trong ngăn kéo và trở thành món đồ chúng tôi vĩnh viễn không bán. Vâng, chắc chị không biết. Hẳn là chị nghĩ mẹ mình đã vứt nó đi rất xa như bà nói. Vì thế nên giờ chị đừng trách bà nữa.

Chà, như thế này, coi như hai món đồ đều quay trở lại đúng vị trí của chúng phải không? Như chị nói, mọi đồ vật đều có vị trí của nó, tôi mong rằng, chúng đã tìm được đúng vị trí vĩnh cửu của mình. Chị nói gì vậy? Tôi mới là người phải cảm ơn chứ. Chị mặc áo khoác vào đi.

... Bức tranh hoa hành tôi sẽ treo ở phía cửa sau, bên cạnh cây đèn dầu. Trời về đêm rồi, chị đi cẩn thận nhé. Tôi sẽ tiễn chị tới cửa. Chị mang theo ô chứ? Mưa cũng ngớt rồi nhưng chị không được để bị ướt đâu. Và khi đã rời đi chị cũng tuyệt đối đừng quay lại. Cửa hàng này sắp đóng cửa rồi. Nó chỉ mở cửa vào những ngày mưa thôi.

LỜI TÁC GIẢ

Trong *Hòm thứ số 110* xuất hiện nhiều cảnh thổi còi. Có những lúc tiếng chiếc còi màu bạc nghe rất sáng khoái nhưng hầu hết đều là tuýt - âm thanh xuyên thủng không trung gửi đến tín hiệu hoặc mang ý nghĩa cảnh cáo.

Xuyên suốt tác phẩm, từ người chỉ huy diễn tập dân phòng, huấn luyện viên ở bể bơi, nhân viên văn phòng quản lý đảo Jebu, đến nhân viên quản lý cung điện, tất cả đều giám sát đánh giá từng hành động nhỏ nhất của Jin Sol. Tuy chỉ là những việc nhỏ nhất không quan trọng nhưng cuộc sống của mỗi chúng ta lại được xây đắp từ những việc nhỏ nhất ấy chưa biết chừng.

Đây là câu chuyện tình yêu của một cô gái sống hướng nội coi việc tuân thủ các quy tắc dù không biết do ai đặt ra là chuyện đương nhiên, lần đầu tiên đã mở lời trước “Làm ơn mở cửa giúp tôi” và gõ cửa. Nhưng cánh cửa không dễ dàng mở ra sau một lần gõ, ngay lập tức cô gái đã quyết định coi như việc đó chưa từng xảy ra và định rút lui. Dù không có chuyện ấy cuộc sống đã chẳng hề đơn giản, cô gái vốn không muốn lao đầu vào một cuộc tình khó khăn. Tôi đã đi theo cảm xúc của người con gái ấy và viết câu chuyện này.

Ở độ tuổi cuối 30. Tôi muốn miêu tả một câu chuyện tình yêu u sầu vừa phải và lặng lẽ gấp lại một góc trái tim, thật từ tốn và chậm rãi. Tình yêu có ở nhan nhản mọi nơi và một lúc nào đó có thể thứ

gọi là tình yêu ấy lại thành ra chẳng được tích sự gì và làm ta vỡ mộng. Nhưng dù là vậy, tôi cũng muốn qua *hòm thư số 110* mô tả một cách yêu, đó là “thử yêu lại lần nữa”.

Thực ra nếu đặt bản thảo sang một bên và ngẫm lại, tôi cảm thấy dù nhân vật chính là Lee Geon và Gong Jin Sol nhưng sự thật giống như tôi đã viết về câu chuyện của hai người con gái Jin Sol và Ae Ri vậy. Geon và Seon Woo, hai người đàn ông ở bên cạnh họ, đôi lúc là những người rất hiểu về tình yêu nhưng đôi lúc cũng lại là những kẻ “chẳng biết tình yêu là gì”.

Khi đăng được khoảng một phần ba tác phẩm, có ai đó đã hỏi tôi thế này.

“Phần kết của tiểu thuyết sẽ thế nào?”

“Hẳn là happy ending rồi.”

“Nếu vậy... Geon và Ae Ri sẽ thành đôi. Seon Woo rời đi. Jin Sol độc thân.”

Tôi ngạc nhiên bật cười ha hả, nhưng cũng vỡ lẽ cái gọi là kết thúc hạnh phúc hóa ra lại khác nhau theo trí tưởng tượng của mỗi người. Sau khi hoàn thành *Hòm thư số 110*, đến giờ tôi vẫn cảm thấy có lỗi với cặp đôi Ae Ri và Seon Woo. Tôi đã muốn viết về họ rõ hơn. Đặc biệt, Seon Woo là nhân vật khiến lòng tôi như bị thiêu đốt. Thế nhưng, dù tôi có tiếc nuối hay không, có vẻ như Seon Woo sẽ không nói một lời.

Trong suốt ba năm kể từ khi *Hòm thư số 110* ra mắt bạn đọc, nhờ những lời truyền miệng như cơn mưa phùn ướt áo mà cuốn sách đã

được nhiều độc giả tìm đọc. Nhờ quý độc giả, mùa thu năm nay nó đã được thay một chiếc áo mới, được tân trang đẹp đẽ hơn và tiếp tục tìm đến các bạn. Nếu không có những tình cảm của quý vị dành cho câu chuyện tình yêu giản dị, không mấy đặc biệt này, tôi cũng đã không thể tạo nên một kỷ niệm đẹp. Hình ảnh những nhân vật trong tiểu thuyết đều phản ánh cuộc sống của các bạn. Hơn bất cứ điều cùng đồng cảm với tình yêu quen thuộc và cô đơn mà ai cũng từng trải qua thời tuổi trẻ. Và bởi nhân duyên, tôi sẽ rất vui nếu chúng ta có thể gặp lại nhau thông qua câu chuyện tình yêu của ai đó nữa. Mong quý vị luôn hạnh phúc.

Tháng 10 năm 2007

Yi Do Woo

Đã rất lâu kể từ khi tôi gửi lời chào tới quý độc giả. Tấm lòng tôi vẫn thế dường như không có gì thay đổi và tôi nghĩ rằng nếu đột nhiên quay trở lại, thế gian hay con người đều sẽ khác tới mức mình không hay biết. Thời gian có thể trôi đi nhanh chóng, núi sông có thể đổi thay không ngừng nhưng tôi vô cùng bất ngờ và cảm thấy biết ơn khi cuốn sách nhỏ của mình liên tục được đón nhận tình cảm của quý vị.

Khi đọc được những email hay review của quý độc giả, tôi có một cảm nhận mới lạ. Đó là một khi cuốn sách nào đó được xuất bản, nó sẽ không còn là của riêng tác giả nữa. Có một đoạn văn mà nhiều độc giả đọc *Hòm thư số 110* đã đăng lên trang cá nhân và blog của mình.

Mong rằng tình yêu của em sẽ luôn bình an.

Vì chỉ vậy thì tình yêu của tôi mới được bình an.

Mong rằng mọi tình yêu trên thế gian này đều tìm được bến đỗ bình yên.

Đoạn thơ được viết ở trang đầu tập thơ của Geon, hay trên màn hình máy tính của Jin Sol cũng chính là dòng tiêu đề của *Hòm thư số 110* trong hơn mười ba năm qua. Điều đó không phải do tác giả hay nhóm biên tập mà do chính độc giả đã viết nên những câu thơ đó. Tôi cảm thấy nó như thể được viết trong một cuốn sổ tay hay trang nhật ký của những người đang ôm ấp một tình yêu đau khổ, một tình yêu hạnh phúc, hay một tình yêu không thể nói ra. Vì thế thực sự, tôi thấy rất gần gũi và biết ơn.

Trong cuốn sách tái bản khoác trên mình trang bìa mới lần này, truyện ngắn *Mở cửa vào ngày mưa* được đưa vào phụ lục. Quý độc giả của *Hòm thư số 110* hẳn biết về tiêu đề này. Tôi luôn thích có “humor code” chạy lướt qua một mối quan hệ nào đó. Giống như Geon và Jin Sol phá lên cười khi nói “như đàn cừu”. Đây gọi là “in-joke” phải không nhỉ? Xin được gửi tới quý độc giả đã dành tình cảm cho tác phẩm trong suốt thời gian dài qua phần in-joke rụt rè này và mong rằng quý độc giả sẽ đón nhận nó. (Cười)

Tôi sẽ chăm chỉ viết nhiều hơn và gặp lại quý độc giả. Tuy trên thế gian vốn đã tồn tại quá nhiều cuốn sách, nhưng vẫn còn những câu chuyện chưa được viết, vẫn còn những cuốn sách chưa được sinh ra và còn nhiều câu chuyện tôi muốn kể cho các bạn. Xin hẹn gặp lại các bạn. Chúc các bạn luôn hạnh phúc, mạnh khỏe.

Tháng 3 năm 2016

Yi Do Woo

Table of Contents

HÒM THƯ SỔ	110
CHƯƠNG 1	
CHƯƠNG 2	
CHƯƠNG 3	
CHƯƠNG 4	
CHƯƠNG 5	
CHƯƠNG 6	
CHƯƠNG 7	
CHƯƠNG 8	
CHƯƠNG 9	
MỞ CỬA VÀO NGÀY MƯA	
CÂY ĐÈN DẦU	
HOA HÀNH	
VỊ KHÁCH NGÀY MƯA	
NGƯỜI TRỒNG HÀNH	
VẬT NÀO VỀ CHỖ ĐÓ	
LỜI TÁC GIẢ	